

YENİ BAHAR

ZAMAN ÇARKI · BAŞLANGIÇ

ROBERT JORDAN

Yeni Bahar

Zaman Çarkı Başlangıç

Robert Jordan

İngilizce aslından çeviren: Niran Elçi

İthaki Yayınları

İthaki Yayınları - 579

Zaman Çarkı Başlangıç
Yeni Bahar
Robert Jordan

Özgün Adı: *A Wheel of Time Prequel*
New Spring

İngilizceden Çeviren: Niran Elçi

Sertifika No: 11407

2. Baskı, Eylül 2013, İstanbul

E-kitap:
1. Sürüm, Nisan 2015
Eylül 2013 tarihli 2. baskısı esas alınarak hazırlanmıştır.

Kapak Resmi: Jason Chan
Harita: Ellisa Mitchell

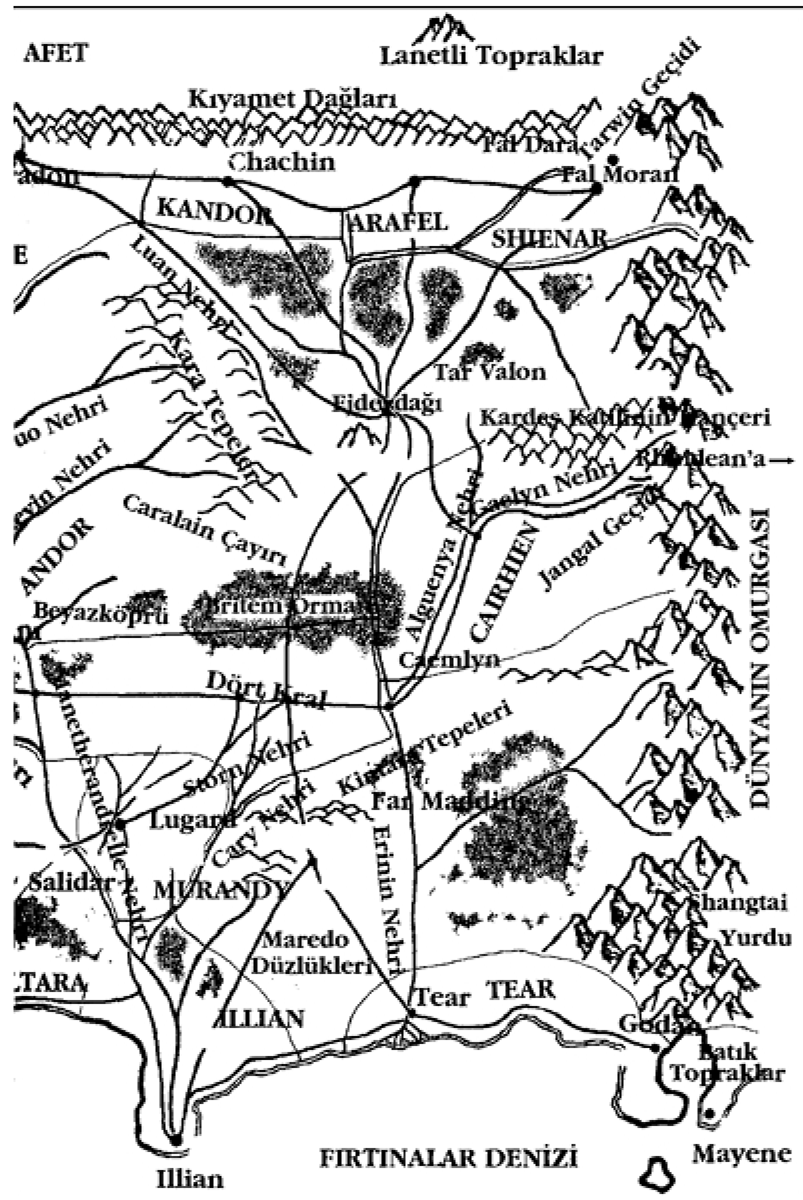
İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy/İstanbul
Tel: (0 216) 330 93 08 - 348 36 97 / Faks: (0 216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

ROBERT JORDAN, 1948 yılında Charleston'da doğdu. Dört yaşında okuma yazma öğrendi. Beş yaşına geldiğinde, Mark Twain ve Jules Verne'in tutkunu olmuştu. Fizik eğitimi alarak, Güney Carolina askeri okulu The Citadel'den mezun oldu.

Dans ve tiyatro eleştirileri yazdı. Avcılık, balıkçılık ve yelkencilik gibi doğa sporlarının yanı sıra, poker, satranç, bilardo gibi salon oyunlarına meraklıydı ve büyük bir pipo koleksiyonuna sahipti.

1977 yılından, uzun süredir savaştığı hastalığına yenik düştüğü 2007 yılına kadar yazmayı hiç bırakmadı.

Ölü Deniz
Dünyanın Sonu
ARYTH OKYANUSU
Kuzey
Obagon Nehri
ARAD
DOMAN
Bandar Eban
Akuum Nehri
Arinelle Nehri
Baerlon
Tümentepe
Almoth Düzlüğü
Katar
İki Nehir
FALME
Andahar Nehri
Jehannah
Tanchico
TARABON
GHEALDAN
Elmora
Amador
Eldor Nehri
AMADICIA
Gölge Sahili
Tremalking

AFET
Lanetli Topraklar
Kıyamet Dağları
Tarwin Geçidi
Fal Dara
Chachin
Fal Moran
KANDOR
ARAFEL
SHIENAR
Luan Nehri
Kara Tepeler
Tar Valon
Gaelyn Nehri
Caralain Çayırı
Alguenya Nehri
CAIRHIEN
Jangal Geçidi
DÜNYANIN OMURGASI
Beyazköprü
Caemlyn
Dört Kral
Lugard
Cary Nehri
Erinin Nehri
Salidar
MURANDY
Maredo
Düzlükleri
Shangtai
Yurdu
ILLIAN
Tear
TEAR
Godan
Batık
Topraklar
FIRTINALAR DENİZİ
Mayene
Illian

1
Çengel

Gecenin içinde, son üç gündür insanın insanı öldürdüğü kar kaplı yerde soğuk bir rüzgâr esti. Gevrek bir soğuk vardı, ama Lan'in senenin bu zamanında beklediği gibi buz gibi değildi. Yine de, çelik plaka zırhının soğukluğunun ceketinin içine işlemesine ve rüzgâr alıp götürmediği zaman nefesinin yüzünün önünde buharlaşmasına yetecek kadar soğuktu. Gökyüzündeki karanlık dağılmaya başlamıştı, yoğun bir elmas tozu bulutu gibi görünen binlerce yıldız yavaş yavaş soluyordu. Şişman hilal ufka yakındı, ışığında ancak yaygın meşe ve meşinyaprak koruluğundaki ateşsiz kampı koruyan adamların siluetleri seçilebiliyordu. Ateşler Aieller tarafından fark edilmelerine sebep olurdu. Lan, bu savaş başlamadan uzun zaman önce, Shienar bataklıklarında, dostlarına karşı görevini yerine getirmek için Aiellerle savaşmıştı. Aieller gün ışığında da yeterince kötüydüler. Onlarla gece vakti yüzleşmek, hayatınızı bir para atışına bağlamaktan farksızdı. Elbette, Aieller bazen adamı ateşsiz de bulurdu.

Çelik eldivenli elini kınının içindeki kılıcına dayadı, pelerinine sarındı ve baldırlarına kadar gelen karın içinde, nöbetçileri denetlemeye devam etti. Kadim bir kılıçtı, Dünyanın Kırılışı'ndan önce, Gölge Savaşı sırasında, Karanlık Varlık bir süreliğine dünyaya dokunurken Tek Güç'le yapılmıştı. Belki Aes Sedailerin bildikleri dışında, o Çağ'dan geriye yalnız efsaneler kalmıştı artık, ama kılıç elle tutulur bir gerçekti. Kırılması imkânsız, asla bilenmesi gerekmeyen bir kılıçtı. Uzun yüzyıllar boyunca kabzası defalarca yenilenmişti, ama kılıç kararmıyordu bile. Eskiden Malkier krallarının kılıcıydı.

Rastladığı bir sonraki nöbetçi, koyu renk, uzun bir pelerin giymiş, kısa, tıknaz bir adam, sırtını kalın dallı bir meşeye vermiş, başını göğsüne

eğmişti. Lan nöbetçinin omzuna dokundu ve adam sıçrayarak doğruldu, eldivenli elinde tuttuğu boynuz ve sinirden yapılmış at yayını düşürecek gibi oldu. Pelerininin başlığı arkaya kaydı ve bir anlığına koni şeklindeki çelik miğferi göründü, sonra adam telaşla başlığını kaldırdı. Solgun ay ışığında, yüz koruma parmaklığının dikey çubuklarının arkasında Lan adamın yüzünü seçemiyordu, ama onu tanıyordu. Lan'in başındaki miğferin yüz kısmı, ölü Malkier tarzında ve açıktı, alnının hemen üzerinde çelikten bir hilal vardı.

"Uyumuyordum, Lordum," dedi adam çabucak. "Yalnızca bir dakikalığına dinleniyordum." Bakır tenli bir Domanlı olan adam mahcuplukla konuşuyordu ve mahcup olmakta haklıydı. Bu, adamın katıldığı ilk sefer değildi, ilk savaşı bile değildi.

"Bir Aiel seni gırtlağını keserek ya da yüreğine mızrak saplayarak uyandırırdı, Basram," dedi Lan sessizce. İnsanlar sakin sesleri, en yüksek bağırışlardan daha dikkatli dinlerdi. Sükûnete kararlılık ve sertlik eşlik ettiği sürece. "Belki ağacın bu kadar yakınında durup baştan çıkmamak daha iyi olur." Aiel adamı öldürmese bile, adamın aynı yerde uzun süre durmaktan donacağını eklemekten kaçındı. Basram bunu biliyordu. Arad Doman kışları, neredeyse Sınırboyu kışları kadar soğuktu.

Domanlı, bir özür mırıldanarak saygıyla miğferine dokundu ve ağaçtan üç adım uzağa gitti. Artık dimdik duruyor, karanlığa bakıyordu. Ayak parmakları donmasın diye ayak da değiştiriyordu. Söylentilere göre, ırmağın yakınlarında Aes Sedailer Şifa dağıtıyordu, yaralar ve hastalıklar hiç olmamış gibi kayboluveriyordu, ama Şifa olmadığı sürece, bir adamın donan ayağını kurtarmanın tek yolu adamın ayaklarını, hatta belki bacaklarını kesmekti. Her durumda, Aes Sedailere kesinlikle gerektiğinden daha fazla bulaşmamak en iyisi olacaktı. Seneler sonra, içlerinden birinin, belki ihtiyacı olabilir diye sizi ipinin ucuna bağladığını anlayabilirdiniz. Aes Sedailer uzun vadeli düşünürlerdi ve entrikalarında kimi, nasıl kullandıklarına pek aldırmazlardı. Lan'in onlardan kaçınmasının bir sebebi de buydu.

Basram'ın yenilenmiş tetikteliği ne kadar sürerdi acaba? Lan yanıtı bilmeyi diledi, ama Domanlıyı daha fazla azarlamanın anlamı yoktu. Komutası altındaki adamların hepsi iliklerine dek bitkin düşmüştü. Büyük olasılıkla, Büyük Koalisyon gibi azametli bir adı olan ordudaki herkes – bazen Yüce Koalisyon ya da Büyük İttifak da deniyordu, bunların dışında yarım düzine adı daha vardı ve bazıları pek iltifatkâr değildi– bitkin

düşmüştü. Kar olsa da olmasa da, savaş zor işti ve yorucuydu. Biraz mola verme şansı bulmuşlarsa bile, gerilimden dolayı kaslara kramp girebiliyordu ve son birkaç gündür uzun molalar verememişlerdi.

Kampta üç yüzden fazla adam vardı, dörtte biri her zaman nöbet başındaydı –Lan Aiellere karşı mümkün olduğunca çok açık göz istiyordu– ve daha iki yüz adım yürümeden üç kişiyi daha uyandırması gerekti. Adamların biri ayakta uyumuştu. Jaim'in başı dik, gözleri açıktı. Bazı askerlerin öğrendiği bir numaraydı bu, özellikle de Jaim gibi eski askerlerin. Gri sakallı adamın, dik dururken uyuyor olamayacağı itirazlarını kısa kesen Lan, onu bir daha uyurken bulursa arkadaşlarına söylemekle tehdit etti.

Jaim'in ağzı bir anlığına açık kaldı; sonra adam sertçe yutkundu. "Bir daha olmaz, Lordum. Olursa Işık ruhumu kavursun!" İliklerine dek içtenmiş gibi konuşmuştu. Bazı adamlar, diğerlerini tehlikeye attığı için bayılana kadar dayak yemekten korkuyor olabilirdi, ama Jaim'in arkadaşlık ettiği adamlar düşünüldüğünde, büyük olasılıkla Jaim yakalandığının bilinmesinin getireceği küçük düşmüşlükten korkuyordu.

Lan yoluna devam ederken güldü. Nadiren kahkaha atardı ve gülmek için aptalca bir şeydi, ama nöbette uyuklayan yorgun adamlar gibi değiştiremeyeceği bir şey için endişelenmekten iyiydi. Ölmek konusunda endişelenmekten farksızdı. Değiştiremeyeceğiniz şeye tahammül ederdiniz.

Aniden durdu ve sesini yükseltti. "Bukama, ne diye sinsi sinsi dolaşıyorsun? Uyandığımdan beri peşimdesin." Arkasından şaşkın bir homurtu geldi. Kuşkusuz Bukama sessizce hareket ettiğini düşünüyordu, çizmelerinin karda çıkardığı hafif çıtırtıyı pek az kişi duyabilirdi, ama Lan'in duyacağını biliyor olmalıydı. Ne de olsa Lan'in öğretmenlerinden biriydi ve ilk derslerinden biri, her zaman, uyurken bile, çevrenin farkında olmaktı. Bir oğlan çocuğunun kolay öğrenebileceği bir ders değil, ama yalnızca ölüler her şeyden bihaber olma lüksüne sahipti. Sınırboyları'nın ötesindeki Afet'te, her şeyden bihaber insan kısa zamanda ölülere katılırdı.

"Arkanı kolluyordum," diye bildirdi Bukama aksi aksi, Lan'in yanına gelerek. "Hiç dikkat etmiyorsun. O kara peçeli Aiel Karanlıkdostlarından biri gizlice yaklaşıp gırtlağını kesebilir. Sana öğrettiğim hiçbir şeyi hatırlamaz mısın?" Küt ve geniş bir adam olan Bukama, neredeyse Lan kadar uzundu, çoğu adamdan daha uzun ve sorguçlu miğfer takmaya hakkı olsa da, miğferi sorguçsuzdu. Adam haklarından çok görevleri için

endişeleniyordu ki doğru olan da buydu, ama Lan adamın haklarından bu kadar eksiksizce vazgeçmemiş olduğunu diliyordu.

Malkier ulusu öldüğünde, yirmi adama, bebek Lan Mandragoran'ı güvenli bir yere götürme görevi verilmişti. O yolculuktan yalnızca beş tanesi sağ çıkmıştı. Beşikteki Lan'i yetiştirmişlerdi ve aralarından hayatta kalan son kişi Bukama'ydı. Adamın saçları artık tamamen grileşmişti, geleneklerin gerektirdiği gibi omuz hizasında kesilmişti, ama sırtı dik, kolları sert, mavi gözleri berrak ve keskindi. Gelenekler Bukama'nın içine işlemişti. İnce, örgü bir sicim saçlarını arkada tutuyordu ve seneler içinde alnına açtığı kalıcı oyuğun içinde duruyordu. *Hadori*'yi takmaya devam eden pek az adam vardı. Lan takıyordu. Ölürken de onu takıyor olacaktı ve üzerinde yalnızca *hadori* ile gömülecekti. Öldüğü yerde onu gömecek biri olursa. Lan uzaktaki yuvasının olduğu yöne, kuzeye baktı. Çoğu insan, yuva demek için tuhaf bir yer olduğunu düşünürdü, ama Lan güneye geldiğinden beri, yuvasının onu çektiğini hissediyordu.

"Seni işitmemi sağlayacak kadarını hatırlıyorum," diye yanıt verdi. Bukama'nın yıpranmış yüzünü seçmesine yetecek kadar ışık yoktu, ama adamın dik dik baktığını biliyordu. Arkadaşının ve öğretmeninin yüzünde, onu överken bile, başka ifade gördüğünü hatırlamıyordu. Bukama ete bürünmüş çelikti. İradesi çeliktendi ve ruhu görev duygusundan ibaretti. "Aiellerin Karanlık Varlık'a sadakat yemini ettiklerine hâlâ inanıyor musun?"

Adam, Lan Karanlık Varlık'ın gerçek ismini söylemiş gibi, şerre karşı bir jest yaptı. Shai'tan. O ismi dile getirmenin ne tür talihsizlikler getirdiğine ikisi de tanık olmuştu. Bukama, sırf onu düşünmenin bile Karanlık Varlık'ın dikkatini çekeceğine inananlardandı. *Karanlık Varlık ve Terkedilmişlerin hepsi Shayol Ghul'de hapis,* diye ezberden tekrarladı Lan ilmihali içinden, *Yaratıcı tarafından, yaratım anında kapatıldılar. Yaratıcı'nın elinde, Işık altında güvenliğe sığınalım.* İsmi düşünmenin yeterli olduğunu düşünmüyordu, ama konu Gölge olduğunda, işi sağlama almak en iyisiydi.

"Yemin etmemişlerse, biz neden buradayız?" dedi Bukama ekşi ekşi. Bu şaşırtıcıydı. Adam homurdanmaktan hoşlanırdı, ama her zaman önemsiz şeyler ve gelecek hakkında homurdanırdı. Asla şu an konusunda değil.

"Sonuna dek kalacağıma dair söz verdim," diye yanıt verdi Lan ılımlı bir tavırla.

Bukama burnunu ovaladı. Bu sefer homurdanması mahcubiyetten olabilirdi. Emin olmak zordu. Adamın verdiği derslerden biri de, bir insanın verdiği sözün, Işık aşkına yemin etmekten farksız olması gerektiği, yoksa bir değerinin olmadığı hakkındaydı.

Aieller aniden Dünyanın Omurgası denen muazzam sıradağlardan döküldüklerinde, gerçekten de bir Karanlıkdostu sürüsü gibi görünmüşlerdi. Büyük Cairhien şehrini yakmışlar, Cairhien ülkesini kasıp kavurmuşlardı ve iki sene içinde savaşa savaşa Tear'a ve sonra Andor'a kadar ilerlemişler, sonunda dev Tar Valon ada şehrinin dışındaki bu ölüm tarlalarına ulaşmışlardı. Artur Şahinkanadı'nın imparatorluk topraklarında bugünün ulusları kurulduğundan beri, Aiellerin Kıraç denilen çölden çıktıkları hiç olmamıştı. Daha önce de istilada bulunmuş olabilirlerdi; kimse emin olamıyordu, belki Tar Valon'daki Aes Sedailer dışında, ama Beyaz Kule kadınlarının genellikle yaptığı gibi, onlar da konuşmuyorlardı. Aes Sedailer bildiklerini kendilerine saklarlardı ve ancak kendileri istediğinde, kendi istedikleri bilgi kırıntılarını verirlerdi. Ama Tar Valon dışındaki dünyada, pek çok insan belli bir düzen gördüğünü iddia ediyordu. Dünyanın Kırılışı ile Trolloc Savaşları arasında bin sene geçmişti, daha doğrusu çoğu tarihçi öyle diyordu. O savaşlar, o sırada var olan ulusları yok etmişti ve zindanda ya da değil, o savaşlarda Karanlık Varlık'ın eli olduğundan kimse kuşku etmiyordu. Tıpkı Gölge Savaşı'nda, Dünyanın Kırılışı'nda ve Efsaneler Çağı'nın sona erişinde eli olduğu gibi. Trolloc Savaşları'ndan bin sene sonra Şahinkanadı bir imparatorluk kurmuştu ve Şahinkanadı öldükten sonra, Yüzyıl Savaşları'nda, o da yıkılmıştı. Bazı tarihçiler, o savaşta da Karanlık Varlık'ın elini gördüklerini söylüyordu. Ve şimdi, Şahinkanadı'nın imparatorluğunun yıkılmasından yaklaşık bin sene sonra, Aieller gelmiş, yakıp yıkıyor, öldürüyorlardı. Bir düzen *olmak zorundaydı*. Onları yönlendiren Karanlık Varlık olmalıydı kuşkusuz. Lan, buna inanmasa, güneye asla gelmezdi. Ama artık inanmıyordu. Bununla birlikte, bir söz vermişti.

Konçları katlanmış çizmelerinin içinde ayak parmaklarını oynattı. Alıştığı türden bir soğuk olsa da olmasa da, karda belli bir yerde çok fazla durursanız, buz gibi soğuk ayaklarınıza işlemeye başlardı. "Yürüyelim," dedi. "Bir düzine adam daha uyandırmak zorunda kalacağımdan eminim." Sonra, başkalarını uyandırmak için bir tur daha atacaktı.

Ama daha bir adım atamadan bir ses yerlerinde kalakalmalarına, kulak kabartmalarına sebep oldu: karda yürüyen bir atın çıkardığı sesler. Lan'in

eli kılıç kabzasına giderek, farkında olmadan kılıcı kınında gevşetti. Bukama aynısını yaparken, köseleye sürtünen çeliğin yumuşak hışırtısı duyuldu. İkisi de saldırıdan korkmuyordu; Aieller ancak büyük ihtiyaç durumunda at binerdi ve o zaman bile, gönülsüzlükle yaparlardı bunu. Ama bu saatte, yalnız bir atlı, bir haberci olmalıydı ve bugünlerde haberciler nadiren iyi haber getiriyordu. Özellikle de gece gelmişlerse.

At ve binicisi, yaya bir adamın arkasında, karanlıkta belirdiler. Yayanın taşıdığı at yayına bakılırsa, nöbetçilerden biriydi. At, Tear safkanlarının kemerli boynuna sahipti ve binicisinin de Tearlı olduğu açıktı. Her şeyden önce, rüzgâr adamın ışıl ışıl, sivri sakalından gül kokusu getiriyordu ve yalnızca Tearlılar, Aiellerin burnu yokmuş gibi, parfüm kullanacak kadar aptaldı. Dahası, tepesinde yüksek bir çıkıntı bulunan ve adamın dar yüzünü gölgeye boğan bir siperlikle çevrili olan miğferleri yalnızca onlar kullanıyordu. Miğfere takılmış tek bir kısa, beyaz tüy, adamın subay olduğunu anlatıyordu. Düşük rütbeli bir subay da olsa, haberci yapmak için tuhaf bir seçimdi. Adam yüksek kaşlı eyerinde büzülmüş, koyu renk pelerinine sıkı sıkı sarınmıştı. Titriyor gibiydi. Tear epey güneyde kalıyordu. Tear kıyısında tek bir kar tanesi bile düşmezdi. Lan, okuduğu tüm kitaplara rağmen, bizzat görene kadar buna asla tam olarak inanmamıştı.

"İşte burada, Lordum," dedi nöbetçi, boğuk bir sesle. Saçları kırlaşmış, Rakim adlı bir Saldaealıydı. O sesi, bir sene önce, içki içerken teşhir etmekten pek hoşlandığı çentik çentik yara izi ile birlikte, boğazına saplanan bir Aiel oku yüzünden edinmişti. Rakim hayatta kaldığı için şanslı sayıyordu kendini ve öyleydi de. Ne yazık ki, aynı zamanda, ölümü bir kez atlatabildiğine göre, artık devamlı atlatabileceğine inanıyordu. Sık sık riske giriyordu ve içki içmezken bile şansıyla böbürleniyordu. Aptalca bir davranış. Kadere meydan okumanın anlamı yoktu.

"Lord Mandragoran?" Binici, Lan ile Bukama'nın önünde dizginleri çekti. Eyerinde kalarak, kararsızca ikisini süzdü. Kuşkusuz, zırhları süssüz, ceketleri ve pelerinleri sade yünlülerden ve epey yıpranmış olduğu için şüpheye kapılmıştı. Biraz işleme iyiydi, hoştu, ama bazı güneyli erkekler duvar halısı gibi süsleniyordu. Büyük olasılıkla, Tearlının pelerininin altında yaldızlı plaka zırh ve ev renklerinde çizgilerle süslenmiş ipek saten ceket vardı. Yüksek çizmeleri, ay ışığı altında gümüş rengi parlayan kıvrımlı işlemelerle süslenmişti kesinlikle. Her durumda, adam nefes almak için bile durmadan devam etti. "Işık ruhumu kavursun, en yakında sizin

olduğunuzdan emindim, ama sizi asla bulamayacağımı düşünmeye başlamıştım. Lord Emares, altı yüz silahlı adamı ile birlikte, beş yüz altı yüz Aiel'i izliyor." Başını hafifçe iki yana salladı. "Tuhaf olan şu ki, Aieller doğuya gidiyorlar. Irmaktan uzağa. Her durumda, kar onları bizim kadar yavaşlatıyor ve Lord Emares, Çengel dedikleri sırta bir örs yerleştirebilirseniz, çekiç olup onları arkadan vurabileceğini düşünüyor. Lord Emares, ilk ışıklardan önce oraya varabileceklerini düşünmüyor."

Lan'in ağzı gerildi. Bu güneylilerin bazılarının nezaket konusunda tuhaf fikirleri vardı. Adam konuşmadan önce atından inmemiş, adını söylememişti. Konuk olarak, ilk önce adını vermeliydi. Şimdi, Lan böbürleniyormuş gibi görünmeden adını söyleyemezdi. Adam, lordunun selamını ya da iyi dileklerini bile iletmemişti. Ve doğunun Erinin Nehri'nin aksi yönünde olduğunu bilmediklerini düşünüyormuş gibi konuşmuştu. Belki de bu yalnızca dikkatsiz konuşmasının sonucuydu, ama kalanlar kabalıktı. Bukama yerinden kıpırdamamıştı, ama Lan yine de elini onun kılıç koluna koydu. Eski dostu alıngan olabiliyordu.

Çengel, kamptan bir fersah uzaktaydı ve gece sona ermek üzereydi, ama Lan yine de başını salladı. "Lord Emares'e söyle, ilk ışıklarda orada olacağım," dedi atlıya. Emares ismi tanıdıktı, ama ordu çok büyüktü, on ikiden fazla ulusu temsil eden iki yüz bin asker ve Tar Valon'dan Kule Askerleri, hatta Işığın Evlatları'ndan bir birlik vardı. Bu yüzden birkaç isimden fazlasını bilmesi imkânsızdı. "Bukama, adamları kaldır."

Bukama bu sefer haşin bir sesle homurdandı. Rakim'e izlemesini işaret ederek, uzun adımlarla kampa doğru uzaklaştı. Adam yürürken sesi yükseldi. "Uyanın ve at binin! Yola çıkıyoruz! Uyanın ve at binin!"

"Atlarınızı hızlı sürün," dedi isimsiz Tearlı, sesinde bir emir tınısıyla. "Lord Emares, örs yerine yerleşmeden Aiellerin üzerine giderse, bundan hiç hoşlanmaz." Lan'in, Emares'in hoşnutsuzluğunu çekmekten pişman olacağını ima ediyordu.

Lan kafasının içinde bir alev imgesi oluşturdu ve onu duygularıyla besledi, yalnızca öfkesiyle değil, tüm hisleriyle, tüm duygu kırıntılarıyla, öyle ki, boşlukta süzülüyormuş gibi gelmeye başladı. Senelerce çalıştıktan sonra, *Ko'di*'ye, birliğe ulaşmak bir yürek atımı için gerekenden daha az zaman alıyordu. Düşünceleri ve kendi bedeni uzaklaştı, ama bu durumdayken, ayaklarının altındaki zeminle, gece ile bu görgüsüz aptal üzerinde kullanmayacağı kılıcı ile bir olmuştu. "Orada olacağımı

söyledim," dedi ifadesiz bir sesle. "Ben söylediğimi yaparım." Artık adamın ismini bilmek istemiyordu.

Tearlı eyerinde sertçe eğildi, atını çevirdi ve tekmeleyerek tırıs kaldırdı.

Lan, duygularının sıkı kontrol altında olduğundan emin olmak için *ko'di*'yi bir an daha sürdürdü. Savaşa öfkeyle girmek aptallıktan da öte olurdu. Öfke insanın görüş alanını daraltır, aptalca seçimler yapmasına sebep olurdu. O adam, bu kadar uzun süre hayatta kalmayı nasıl başarmıştı? Sınırboyları'nda olsa, bir günde bir düzine düelloya sebep olabilirdi. Lan, ancak sakin olduğundan, hâlâ birlik içindeymiş gibi serinkanlı olduğundan emin hissettiğinde döndü. Tearlının gölgeli yüzünü hatırlamak kızdırmıyordu artık. Güzel.

Kampın ağaçların arasındaki merkezine ulaştığında, kampın başkalarına tekmelenmiş bir karınca yuvası gibi görünecek bir halde olduğunu gördü. Ama bilen biri için düzenli ve hemen hemen sessiz bir hareketlilik vardı. Hiç kimse boşa hareket etmiyor, boşa konuşmuyordu. Toplanacak çadır yoktu, çünkü konu savaş olduğunda, yük hayvanları engel oluştururdu. Bazı adamlar çoktan atlarına binmiş, plaka zırhlarının tokalarını takmış, miğferlerini başlarına geçirmişlerdi. Ellerindeki mızrakların ucunda, otuz santimlik çelik vardı. Kalanların hemen hemen hepsi eyer kolanlarını sıkıştırıyor, eyerlerinin yüksek kaşlarına deri çantaları içindeki at yaylarını ve dolu sadaklarını bağlıyorlardı. Aiellerle savaştıkları ilk sene, ağır davrananlar ölmüştü. Kalanların çoğu Saldaealı, Kandorlu ve Domanlıydı. Güneye başka Malkierliler de gelmişti, ama Lan, burada bile, onların önderliğini yapmayacaktı. Bukama onunla gelmişti, ama Lan onun önderi değildi.

Bukama, mızrağını taşıyarak ve sarı demir kırı iğdiş atı Güneş Mızrağı'nı çekerek onu karşıladı. Arkasından Caniedrin adlı sakalsız bir genç geliyor, Lan'in atı Kedi Dansçısı'nı dikkatle çekiyordu. Doru aygır yalnızca yarı eğitimliydi, ama Caniedrin dikkatli davranarak akıllılık ediyordu. Yarı eğitimli bir savaş atı bile, amansız bir silahtı. Elbette, Kandorlu delikanlı, taze yüzünün düşündürdüğü kadar masum biri değildi. Etkili ve deneyimli bir askerdi, nadir yeteneğe sahip bir okçuydu, savaşırken bile kahkahalar atan neşeli bir katildi. Şimdi, yaklaşan savaşı düşünerek gülümsüyordu. Kedi Dansçısı da sabırsızlanarak başını sallıyordu.

Caniedrin ne kadar deneyimli olursa olsun, Lan yine de dizginleri almadan önce Kedi Dansçısı'nın eyer kolanını dikkatle kontrol etti. Gevşek

bir kolan, bir mızrak darbesi gibi öldürebilirdi sizi.

“Bu sabah ne yapacağımızı söyledim onlara,” diye mırıldandı Bukama, kendi atına yönelirken, “ama bu Aieller söz konusu olduğunda, çekiç gelmekte gecikirse örs iğnedenliğe dönüşebilir.” Adamların önünde asla söylenmezdi, yalnızca Lan’in yanında yapardı bunu.

“Örs yerine yerleşmeden saldırırsa, çekiç de iğnedenliğe dönüşebilir,” diye yanıt verdi Lan, eyere tırmanarak. Gökyüzü artık grileşmişti. Hâlâ koyu griydi, ama yalnızca bir avuç yıldız kalmıştı. “Çengel’e ilk ışıklardan önce varmak için hızlı gitmemiz gerekecek.” Sesini yükseltti. “At bin!”

Hızlı gittiler, atlarını sekiz yüz metre eşkin, sonra tırıs sürüyor, sonra hızlı yürüyerek atlarını çekiyorlar, sonra yine atlarına binip eşkin sürüyorlardı. Masallarda, adamlar yirmi otuz kilometre dörtnala giderdi, ama kar olmasa bile, atları yedi sekiz kilometre dörtnala sürmek hayvanların yarısını sakatlar, geri kalanlar da Çengel’e gelmeden çok uzun süre önce nefessiz kalırdı. Solan gecenin sessizliği yalnızca karı ezen toynakların ve ayakların hışırtısı, eyer derilerinin gıcırtısı ve zaman zaman ayaklarını taşa vuran adamların mırıldandığı küfürlerle bozuluyordu. Kimse yakınmak ya da sohbet etmek için nefes harcamıyordu. Bunu sık sık yapmışlardı, hem adamlar, hem de atlar, hızla mesafe kaydeden rahat bir tempoya kendilerini kaptırmışlardı.

Tar Valon çevresindeki arazi, yükselip alçalan bir ovadan oluşuyordu daha çok. Benek benek, hepsi karanlığa bürünmüş, irili ufaklı ağaçlıklar ve çalılıklar görülüyordu. Büyük ya da küçük, adamlarını yanlarından geçirirken Lan o ağaç kümelerinin hepsini dikkatle süzüyordu ve alayı onların uzağından dolaştırıyordu. Aieller, bulabildikleri her yere gizlenmek konusunda çok başarılıydı, çoğu insanın bir köpeğin bile saklanamayacağını düşündüğü yerlere saklanabiliyorlardı. Pusu kurmak konusunda da çok iyiydiler. Ama arazide hiçbir kıpırtı yoktu. Lan’in görebildiği kadarıyla, önderlik ettiği birlik dünyada kalmış son canlı insanlar olabilirdi. Kendilerinin çıkarmadığı, işitebildiği tek ses bir baykuşun ötüşüydü.

Çengel adı verilen alçak sırt görüş alanına girdiğinde, gökyüzü doğuda epey açılmıştı. Bir buçuk kilometreden kısa, ağaçsız sırt, çevre araziden on iki metre kadar yükseliyordu, ama savunma söz konusu olunca, her yükseklik avantaj demekti. İsim, sırtın kuzey ucunun güneye doğru kıvrılmasından geliyordu. Lan adamlarını iki yanında, sırtın üzerinde dizerken, rahatça görebildiği bir özellik. Hava kesinlikle aydınlanıyordu.

Batıda, üç fersah uzaktaki Tar Valon'un ortasında yükselen Beyaz Kule'nin solgun cüssesini görebildiğini düşündü.

Kule, bilinen dünyadaki en yüksek yapıydı, ama şehrin ötesinde, ırmağın diğer yakasında yükselen yalnız dağın gölgesinde kalıyordu. Hava aydınlıkken bu açıkça görülebiliyordu. En karanlık gecelerde ise, dağın yıldızları örttüğünü görebiliyordunuz. Ejderdağı, Dünyanın Omurgası'nda bile dev gibi kalırdı, ama burada, ovada, muazzamdı, bulutları delip daha da yükseklere tırmanıyordu. Çoğu dağ bulutların altında kalırken, o bulutlara tepeden bakıyordu, kırık zirvesi her zaman dumanlar saçıyordu. Ejderdağı bir umut ve umutsuzluk simgesiydi. Kehanetlere konu olmuş bir dağdı. Dağa bir bakış fırlatan Bukama, şerre karşı bir jest daha yaptı. Kimse o kehanetin gerçekleşmesini istemiyordu. Ama elbette, bir gün gerçekleşecekti.

Sırttan bakınca, hafifçe yükselip alçalan arazi batıya doğru bir buçuk kilometre uzanıyor ve yarım fersah genişliğinde, büyükçe bir koruluğa geliyordu. Arada kalan mesafede, kalabalık at ve yaya gruplarının karı ezerek açtığı, birbirini kesen üç patika görülüyordu. Daha fazla yaklaşmadan patikaları kimin açtığını bilmek imkânsızdı. Aieller de açmış olabilirdi, sözde Koalisyon'un askerleri de. Seçilebilen tek şey, iki gün önce, kar yağışı durduktan sonra açıldıklarıydı.

Henüz Aiellerden işaret yoktu, ama yön değiştirmemişlerse ki bu her zaman mümkündü, her an o ağaçların arasından çıkabilirlerdi. Adamlar, Lan'in emrini beklemeden, mızraklarını karın altındaki yere sapladılar. Gerektiğinde rahatça çekebileceklerdi oradan. At yaylarını çantalarından çıkardılar, sadaklarından ok çektiler ve kirişlere taktılar, ama yay çekmediler. Yalnızca acemiler çekilmiş bir yayı uzun süre tutabileceklerini düşünürlerdi. Yay taşımayan tek kişi Lan'di. Onun görevi savaşı yönetmekti, hedef seçmek değil. Aiellere karşı yay kullanmayı tercih ediyorlardı, ama pek çok güneyli yayı küçümsüyordu. Emares ve onun Tearlı askerleri, mızrakları ve kılıçları ile Aiellerin üzerine yürüyeceklerdi. Bunun tek yol olduğu zamanlar vardı, ama gereksiz yere, zorunlu olmadan önce adam kaybetmek aptallıktı ve Aiellerle yakın temas halindeyken adam kaybedeceğiniz kesindi.

Lan, Aiellerin onları görünce yollarından döneceğini düşünmüyordu. Bazıları ne derse desin, delice savaşmıyorlardı; sayıca çok azsalar savaşmayı reddediyorlardı. Ama altı yüz Aiel, güçlerinin denk olduğunu düşünecekti; yükseğe konuşlanmış olsalar da, karşılarında dört yüzden az

adam vardı. Saldırmak için atılacaklar, bir ok yağmuru ile karşılanacaklardı. İyi bir at yayı, onu kullanan adam becerikliyse, üç yüz adımdan öldürebilir, dört yüz adımdan yaralayabilirdi. Aiellerin koşarak aşması için, ok yağmuru altında uzun bir koridor demekti bu. Ne yazık ki, onların da boynuz ve sinirden yapılmış yayları vardı ve at yayları kadar etkiliydiler. En kötüsü de, Aiellerin durması olurdu. Emares ne kadar çabuk gelirse gelsin, karşılıklı yaylım altında iki taraf da adam kaybederdi. En iyisi, Aiellerin yaklaşmaya karar vermesi olurdu; koşan bir adam iyi nişan alamazdı. En azından, Emares gecikmemişse en iyisi olurdu. O zaman Aieller onları yanlardan çevirmeyi deneyebilirdi, özellikle de takip edildiklerini biliyorlarsa ve bu yabanarısı kovanı tekmelenmiş olurdu. Her durumda, Emares arkadan saldırdığında, Lan mızrakları toparlayıp aşağıya at sürecekti.

Çekiç ve örs, özünde buydu. Bir güç Aielleri yerinde tutarken diğeri saldıracak, sonra iki güç birden Aiellerin üzerine kapanacaktı. Basit bir taktikti, ama etkiliydi; en etkili taktik, basit olandı. Domuz kafalı Cairhienliler bile bu taktiği kullanmayı öğrenmişlerdi. Pek çok Altaralı ve Murandyli, öğrenmeyi reddettikleri için ölmüştü.

Grilik aydınlığa dönüştü. Birazdan güneş arkalarında, ufukta belirecek, sırtın üzerinde siluetlerini çizecekti. Bir rüzgâr esti ve Lan'in pelerinini savurdu, ama Lan bir kez daha *ko'di*'ye bürünerek soğuğu duymazdan geldi. Bukama ve yakınındaki diğer adamların nefeslerini duyabiliyordu. Sırtın üzerinde atlar toynaklarını sabırsızlıkla karlı zemine vuruyorlardı. Açık arazinin üzerinde, geniş koruluğun kıyısında avlanan bir şahin dalışa geçti.

Aniden şahin dönüp uzaklaştı ve bir Aiel grubu belirdi. Yirmişerli sıralar halinde koşarak ağaçların arasından çıkmışlardı. Kar onları fazla engellemiyor gibiydi. Dizlerini kaldıra kaldıra, çoğu insanın açık arazide gidebildiğince hızlı ilerliyorlardı. Lan eyerine bağlı çantasından dürbününü çıkardı. İyi bir dürbündü, Cairhien imalatıydı. Pirinç zarflı dürbünü gözüne bastırdığında, bir buçuk kilometre uzakta olan Aieller daha yakına geldi sanki. Uzun boylu adamlardı, çoğu Lan kadar uzundu, bazıları daha da uzun. Karın üzerinde göze çarpan, kahverengi ve gri tonlarda ceketler ve pantolonlar giymişlerdi. Her birinin başına bir kumaş sarılmıştı ve kara bir peçe yüzlerini gözlerine dek gizliyordu. Bazıları kadın olabilirdi –bazen Aiel kadınlar da erkeklerin yanında savaşıyordu– ama çoğu erkek olmalıydı. Her biri, bir elinde kısa bir mızrak, diğerinde yuvarlak, boğa

derisinden kalkan ve yedek mızraklar taşıyordu. Yayları sırtlarındaki çantalardaydı. O mızraklarla ölümcül işler çıkarabiliyorlardı. Yaylarıyla da.

Onları bekleyen atlıları görmemeleri için Aiellerin kör olması gerekirdi, ama duraksamadan yaklaşmaya devam ettiler. Ağaçlardan çıkan Aiel alayı kalın bir yılan gibi kıvrıla kıvrıla sırta doğru ilerliyordu. Batıda, uzakta, bir boru öttü. Mesafe yüzünden sesi zayıf geliyordu. Sonra bir boru daha öttü. Seslerinin bu kadar zayıf olması için ırmağın yanında, hatta belki diğer yakasında olmaları gerekirdi. Aieller yaklaşmaya devam ettiler. Çok uzaklardan üçüncü bir boru sesi duyuldu, sonra bir dördüncüsü, beşincisi. Aieller başlarını çevirip arkalarına baktılar. Dikkatlerini çeken borular mıydı, yoksa Emares'in arkalarından geldiğini biliyorlar mıydı?

Ağaçların arasından Aieller çıkmaya devam etti. Birileri sayı saymak konusunda fena halde çuvallamıştı ya da ilk gruba başka Aieller katılmıştı. Şimdiye dek ağaçların arasından binden fazla Aiel çıkmıştı ve daha fazlası geliyordu. Arkada bin beş yüz kadarı daha vardı. Lan dürbünü çantasına koydu.

"Ölüme kucak aç," diye mırıldandı Bukama, soğuk çelik gibi bir sesle ve Lan başka Sınırboyluların onun sözlerini yankıladığını duydu. Kendisi o sözleri aklından geçirmekle yetindi; bu yeterliydi. Eninde sonunda Ölüm herkese gelecekti ve nadiren beklendiği zaman, beklendiği yerde gelirdi. Elbette, bazıları yataklarında ölürdü, ama Lan, çocukluğundan beri, yatağında ölmeyeceğini biliyordu.

Sakin sakin sağına ve soluna, sırtın üzerinde bekleyen adamlarına baktı. Saldaealılar ve Kandorlular kararlılıkla bekliyorlardı elbette, ama Lan Domanlılarda da endişe işareti görmediğine memnun oldu. Kimse omzunun üzerinden arkaya bakıp, kaçmak için bir yol aramıyordu. Onlarla birlikte savaşarak geçirdiği iki seneden sonra daha azını beklediğinden değil, ama Sınırboylulara başka herkesten daha fazla güvenirdi. Sınırboylular bazen zorlu seçimler yapılması gerektiğini bilirdi. Bu gerçek onların iliklerine işlemişti.

Aiellerin sonuncusu da ağaçların arasından çıktı. Yaklaşık iki bin kişiydiler, her şeyi değiştiren ve hiçbir şeyi değiştirmeyen bir sayı. Karanlık Varlık'ın kendi şansı Lan'in yanında değilse, iki bin Aiel, Lan'in adamlarını dümdüz etmeye ve sonra Emares'in işini görmeye yeterdi. Çekilme fikri aklına bile gelmedi. Emares örs olmadan saldırırsa, Tearlılar katledilirdi, ama Lan Emares gelene kadar tutunmayı başarırsa, çekiç ve örs birlikte çekilebilirdi. Dahası, söz vermişti. Yine de, burada amaçsızca ölmeye niyeti

yoktu, adamlarının da amaçsızca ölmesine izin vermeyecekti. Aieller iki yüz adım uzaklarına kadar geldiğinde Emares hâlâ ortaya çıkmamışsa, birliğini sırtın diğer yamacından indirecek, Aiellerin çevresinden dolanıp Tearlılara katılmaya çalışacaktı. Kılıcını kınından çekti ve gevşekçe yanında tuttu. Artık o sıradan bir kılıçtı, göze çarpan hiçbir özelliği yoktu. Ama Lan'in geçmişini ve geleceğini barındırıyordu. Batıda borular durmaksızın ötüyordu.

Aniden, alayın önündeki Aiellerden biri mızrağını başının üzerine kaldırdı ve üç adım boyunca o şekilde tuttu. Mızrağı indirdiğinde, alay durdu. Sırtla aralarında beş yüz adım vardı, yay menzilinin epey dışındaydılar. Işık aşkına, neden durmuşlardı? Aieller durur durmaz, alayın arka yarısı geldikleri yöne döndü. Yalnızca ihtiyatlı davrandıkları için mi? Emares'ten haberlerinin olduğunu düşünmek daha güvenli olurdu.

Lan sol eliyle dürbününü yine çıkardı ve Aielleri inceledi. Öndeki adamlar, mızrak kullandıkları elleriyle gözlerini gölgeleyerek, sırttaki atlıları inceliyorlardı. Hiç mantıklı değildi. En iyi ihtimalle, gün doğumunun önünde karanlık şekiller görebilirlerdi, belki bir miğferdeki sorgucu da. Bundan daha fazlasını görmeleri imkânsızdı. Aieller aralarında konuşuyor gibiydiler. Öndeki adamlardan biri aniden mızrak tutan elini havaya kaldırdı ve diğerleri de aynısını yaptı. Lan dürbününü indirdi. Şimdi, Aiellerin hepsi öne bakıyordu ve mızrak tutan bütün eller kalkmıştı. Lan daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Mızraklar hep birlikte indi ve Aieller, aradaki mesafede gürleyen, uzak boru seslerini bastıran tek bir sözcük haykırdılar. *"Aan'allein!"*

Lan ve Bukama şaşkın şaşkın bakıştılar. Bu Kadim Lisan'daydı, Efsaneler Çağı'nda ve Trolloc Savaşları'ndan önceki yüzyıllarda konuşulan dilde. Lan'in aklına gelen en iyi tercüme, Yalnız Tek Adam idi. Ama *ne* anlama geliyor olabilirdi? Aieller neden böyle bir şey bağırsındı?

"Harekete geçiyorlar," diye mırıldandı Bukama ve Aieller hareketlendiler.

Ama sırta doğru değil. Kuzeye dönen peçeli Aiel alayı hızlandı ve alayın başı sırtın uzak ucunu geçtiğinde, bir kez daha doğuya döndüler. Delilik üzerine delilik. Bu yanlardan çevirme manevrası değildi. Tek bir yandan olmazdı.

"Belki de Kıraç'a dönüyorlardır," diye seslendi Caniedrin. Sesinde hayal kırıklığı vardı. Diğer sesler onunla dalga geçti. Genel olarak, Aiellerin herkesi öldürmeden gitmeyeceklerine inanılıyordu.

“Arkalarından gidecek miyiz?” diye sordu Bukama sessizce. Lan bir an sonra başını iki yana salladı.

“Lord Emares’i bulup, çekiçler ve örsler hakkında konuşacağız – nazikçe,” dedi. Bütün o boru seslerinin anlamını da öğrenmek istiyordu. Bugün tuhaf bir biçimde başlamıştı ve Lan’in içinde, gün bitmeden başka tuhaflıklar göreceğine dair bir his vardı.

2
Yerine Gelen Bir Dilek

Yeşil mermerden şöminede yanan ateşe rağmen Amyrlin'in oturma odası öyle soğuktu ki Moiraine titriyordu ve ancak dişlerini sıkarak takırdamalarını engelleyebiliyordu. Elbette, esnemesini de önlüyordu ki yarım gecelik uykuyla yetiniyor olsa da olmasa da, yapılacak şey değildi. Duvarlara asılmış rengârenk halılar, parlak bahar ve bahçe manzaraları kırağıyla kaplanmalı ve oymalı kornişlerde sarkıtlar oluşmuş olmalıydı. Her şeyden önce, şömine odanın diğer ucundaydı ve sıcaklığı fazla yayılmıyordu. Ayrıca, arkasındaki, Amyrlin'in özel bahçesine bakan balkona açılan kemerli pencereleri örten yüksek, camlı kepenkler kasalarına tam oturmuyordu ve kenarlardan soğuk sızıyordu. Ne zaman dışarıda rüzgâr esse, buz gibi bir esinti Moiraine'in sırtına vuruyor, yünlü elbisesini delip geçiyordu. En yakın arkadaşının durumu da onunkinden farksızdı, ama Siuan Tearlı olduğundan, ölümüne donsa da belli etmezdi. Moiraine'in büyüdüğü, Cairhien'deki Güneş Sarayı da kışın soğuk olurdu, ama orada cereyanda kalması hiç gerekmemişti. Mermer zeminin soğukluğu çiçekli Illian halısından geçiyor, Moiraine'in terliklerinin içine işliyordu. Sol elindeki altın Büyük Yılan yüzüğü, kendi kuyruğunu ısıran yılan, sonsuzluğu, sürekliliği ve bir Beyaz Kule sakininin Kule'yle arasındaki bağı simgeleyen yüzük, buzdan bir halka gibiydi. Amyrlin bir Kabuledilmiş'e orada durmasını ve onu rahatsız etmemesini söylemişse, Kabuledilmiş Amyrlin'in işaret ettiği yerde durur, titrediğini Amyrlin'e belli etmemeye çalışırdı. Aslında, en sert esintilerin bile dağıtamadığı ağır, ekşi koku soğuktan da beterdi. Bu, bacalardaki dumanın kokusu değil, Tar Valon çevresindeki, yakılmış köylerin kokusuydu.

Soğuğa yoğunlaşmak, duman konusunda endişelenmesini engelliyordu. Ve savaş konusunda. Pencerelerin dışındaki gökyüzünde, sabahın erken saatlerinin griliği belirmişti. Kısa süre sonra çatışma yine başlayacaktı. Çoktan başlamamışsa. Moiraine savaşın nasıl gittiğini bilmek istiyordu. Bilmeye *hakkı* vardı. Bu savaşı onun amcası başlatmıştı. Aiellerin Cairhien şehrine ve ulusuna getirdikleri yıkımı mazur görmüyordu kesinlikle, ama asıl suçlunun kim olduğunu biliyordu. Ama Aieller geldiğinden beri, Kabuledilmişlerin de, tıpkı çömezler gibi Kule arazilerinden çıkmalarına izin verilmez olmuştu. Duvarların dışındaki dünya hiç yoktu sanki.

Kule Askerleri'nin Yüksek Kumandanı Azil Mareed düzenli olarak rapor yolluyordu, ama raporun içeriği tam Aes Sedailer dışında kimseyle paylaşılmıyordu. Onlarla da paylaşılıyorsa. Aes Sedailere savaş hakkında sorulan sorular, çalışmalarına odaklanmaları gerektiği tembihleri ile yanıtlanıyordu. Sanki Artur Şahinkanadı'nın zamanından bu yana görülen en büyük savaş, hem de burunlarının dibinde süren bir savaş, dikkatleri dağıtan önemsiz bir olaymış gibi! Moiraine, savaşa anlamlı bir şekilde karışamayacağını biliyordu –aslında, hiçbir şekilde karışamazdı– ama neler olduğunu öğrenerek de olsa, karışmak istiyordu. Bu mantıksız olabilirdi, ama diğer yandan, şal kazandığında Beyaz Ajah'a katılacağını da daha önceden hiç düşünmemişti.

Odanın bir yanındaki küçük yazı masasının iki yanına oturmuş, mavi tonlarında ipek elbiseler giymiş iki kadın, dumanın ya da soğuğun farkında olduklarına dair herhangi bir işaret vermiyorlardı, ama onlar da şömineden Moiraine kadar uzaktılar. Elbette, yaşı belirsiz yüzleri ile Aes Sedai'ydi onlar ve duman hakkında da, savaşların sonuçları konusunda da tüm generaller kadar çok tecrübeleri vardı. Gözlerinin önünde bin köy yansa bile, bedenleşmiş dinginlik hallerini bozmazlardı. Kimse, gerektiğinde duygularını içten ve dıştan kontrol etmeyi öğrenmeden Aes Sedai olamazdı. Tamra ile Gitara yorgun görünmüyorlardı, ama savaş başladığından beri, kısa süreli kestirmeler dışında uyumamışlardı. Kabuledilmişlerin bütün gece hizmete ya da birilerini çağırmaya hazır bir biçimde beklemelerinin sebebi buydu. Soğuğa gelince, ne soğuk, ne de sıcak, Aes Sedaileri başkalarını etkilediği gibi etkilemezdi. Onlar her zaman soğuğun ve sıcağın hiç farkında değillermiş gibi görünürlerdi. Moiraine bunu nasıl yaptıklarını çözmeye çalışıyordu; eninde sonunda bütün Kabuledilmişler denerdi. Nasıl yapıyorlarsa, Tek Güç'le bir ilgisi yoktu, yoksa örgüleri görür ya da en azından hissederdi.

Tamra basit bir Aes Sedai’den daha fazlasıydı, o Amyrlin Makamı’ydı, tüm Aes Sedailerin hükümdarıydı. Mavi Ajah’tan terfi etmişti, ama elbette, omuzlarına doladığı uzun etol, Amyrlin’in bütün Ajahlardan ve aynı zamanda hiçbirinden olduğunun simgesi olarak, yedi Ajah’ın renklerini taşıyan çizgilerle kaplıydı. Kule tarihi boyunca, bazı Amyrlinler bunu diğerlerinden daha fazla ciddiye almıştı. Hiç gerekli olmamasına rağmen, Tamra’nın eteği de yedi renkte çizgilerle kaplıydı. Onun karşısında hiçbir Ajah avantajlı ya da dezavantajlı olduğunu hissetmezdi. Kule’nin ötesinde, Tamra Ospenya konuştuğunda, Aes Sedai danışmanları olsa da, Beyaz Kule’den nefret etseler de, krallar ve kraliçeler dinlerdi. Bir Amyrlin Makamı’nın kudreti böyleydi işte. Onun tavsiyelerine uymayabilirlerdi, talimatlarına itaat etmeyebilirlerdi, ama dinlerlerdi, hem de nazikçe dinlerlerdi. Tear’ın Yüksek Lordları ve Işığın Evlatları’nın Yüksek Kumandanı bile dinlerdi. Kadının kır düşmüş, mücevherlerle süslü gümüş ağla toplanmış uzun saçları, kare şeklinde, kararlı yüzünü çevreliyordu. Genelde, Tamra hükümdarlara dediğini yaptırırdı, ama Kule’nin dışında ve içinde gücünü hafife almaz, gelişigüzel kullanmazdı. Tamra adil ve hakkaniyetliydi ki her zaman aynı anlama gelmezdi bunlar ve genellikle merhametliydi. Moiraine ona büyük hayranlık besliyordu.

Tamra’nın Vakanüvisi olan diğer kadın tamamen ayrı bir meseleydi. Belki Kule’deki en güçlü ikinci kadın olan ve en azından Temsilcilere denk sayılan Gitara Moroso, her zaman hakkaniyetliydi ve genellikle adildi, ama merhamet kadının zihnine hiç uğramamış gibiydi. Aynı zamanda, bir Yeşil ya da Sarı kadar gösterişçiydi. Uzun boylu, etine dolgun bir kadındı, ateş damlaları ile süslenmiş geniş bir kolye, güvercin yumurtası büyüklüğünde yakutlardan küpeler ve Büyük Yılan yüzüğüne ek olarak üç mücevherli yüzük takmıştı. Elbisesi Tamra’nınkinden daha koyu maviydi ve brokardı. Omuzlarındaki Vakanüvis etolü –o da Mavi Ajah’tan terfi ettiği için maviydi– şal denebilecek kadar genişti. Moiraine, Gitara’nın hâlâ kendini Mavi saydığını duymuştu ki eğer doğruysa hayret vericiydi. Etolün genişliği söylentileri destekliyordu kesinlikle; bu, kişisel seçimine kalmış bir konuydu.

Tüm Aes Sedailerde olduğu gibi, uzun süre Tek Güç’le çalıştıktan sonra, Gitara’nın yüzüne bakarak yaşını tahmin etmek imkânsızdı. İlk bakışta, en fazla yirmi beş, hatta daha genç olduğunu düşünüyordunuz, sonra ikinci bakışta kırk beş ya da elli yaşında olup, dinçliğini kaybetmemiş, oldukça güzel bir kadın olduğunu düşünüyordunuz, ama

üçüncü bakış her şeyi değiştiriyordu. O pürüzsüz, yaşı belirsiz yüz, bilenler için, Aes Sedailiğin işaretiydi. Bilmeyenler içinse ki çoğu kişi bilmezdi, Gitara'nın saçları kafa karışıklığını daha da arttırırdı. Fildişi taraklarla tutturulmuş saçları kar kadar beyazdı. Söylentilere göre, Gitara üç yüz yaşından büyüktü, bir Aes Sedai için bile çok yaşlı. Bir Aes Sedai'nin yaşından bahsetmek büyük kabalıktı. Bunu yapan bir Aes Sedai bile cezalandırılırdı. Bir çömez ya da Kabuledilmiş ise, Çömezler Sorumlusu'na gönderilir, sopa yerdi. Ama bu konuda düşünmek suç sayılmazdı kuşkusuz.

Gitara'yı sıradışı yapan bir şey daha vardı. Zaman zaman Kehanetlerde bulunuyordu, gelecekte olacak olayları görme Yetisi vardı.

Bu çok nadir bir Yeti'ydi ve yalnızca zaman zaman yapabiliyordu, ama söylentilere göre –Kabuledilmiş kısımları söylentilerle doluydu– son birkaç ay içinde Gitara birden fazla Kehanet'te bulunmuştu. Bazıları, Aieller geldiğinde şehrin dışındaki orduların yerli yerinde olmasının Gitara'nın Kehanetleri sayesinde olduğunu söylüyordu. Kabuledilmişler arasında kimse kesin olarak bilmiyordu elbette. Aes Sedailerin bazıları biliyor olabilirdi. Gitara'nın bir Kehanet'te bulunduğu herkesçe bilinen bir gerçek olduğunda bile, bazen Kehanet'in ne olduğunu yalnızca Tamra öğreniyordu. Gitara Kehanet'te bulunurken yanında olmayı ummak aptallıktı, ama Moiraine yine de umut beslemişti. Ama Amyrlin'e hizmet nöbetinde Temaile ile Brendas'ın yerini Siuan ile kendisi aldığından beri, Gitara masanın başında oturup mektup yazmakla meşgul olmuştu.

Aniden Moiraine'in aklına, bir mektup için yaklaşık dört saat harcamanın hiç de sıradan olmadığı geldi. Ve Gitara daha bir sayfanın yarısını bitirememişti. Kalemi bej rengi kâğıdın üzerinde durmuş, oturuyordu. Bir şekilde, Moiraine'in düşünceleri ona dokunmuş gibi, Gitara kaleme baktı ve sinirle küçük bir ses çıkardı, sonra çelik kalem ucunda kurumuş mürekkebi temizlemek için kalemi alkol dolu küçük, sırlı çanağa batırdı. Bunun ilk olmadığı açıktı. Çanaktaki sıvı, masanın üzerindeki kesme camdan, gümüş kapaklı mürekkep şişesinin içindeki mürekkep kadar siyahtı. Tamra'nın önünde, belge dolu, yaldız kenarlı deri dosya açık duruyordu ve Tamra belgeleri dikkatle inceliyormuş gibi görünüyordu, ama Moiraine Amyrlin'in tek bir sayfayı çevirdiğini bile hatırlamıyordu. İki Aes Sedai'nin yüzleri, serinkanlı sükûnet timsalleriydi, ama endişeli oldukları açıktı ve bu Moiraine'i de endişelendiriyordu. Moiraine düşünceli düşünceli alt dudağını ısırdı, sonra esneyecek gibi olunca bundan vazgeçti. Düşünmekten değil, dudağını ısırmaktan.

Özellikle bugün endişelendiklerine göre, önemli bir şey olmalıydı. Dün koridorda Tamra'yı görmüştü ve kadın özgüvenle dolup taşıyordu. Demek öyle. Son üç gündür şiddetle süren savaş olmalıydı. Gitara gerçekten de savaş hakkında bir Kehanet'te bulunduysa, gerçekten de başka Kehanetlerde bulunduysa, o Kehanetler ne olabilirdi? Tahmin yürütmenin bir faydası yoktu, ama mantık yürütebilirdi. Aiellerin köprüleri aşıp şehre girmesi hakkında olabilir miydi? İmkânsız. Üç bin sene içinde, uluslar yükselip düşerken, Şahinkanadı'nın imparatorluğu bile ateş ve kaosun pençesinde kasıp kavrulurken, Tar Valon'un duvarlarını aşabilen, kapılarını kırabilen ordu çıkmamıştı ve bu süre içinde bunu deneyen epey ordu çıkmıştı. Belki de savaş bir başka şekilde felakete gidiyordu? Ya da belki, felaketten kaçınmak için bir şey gerekliydi? Gece dönen olmamışsa, o anda Beyaz Kule'de olan yegâne Aes Sedailer Tamra ile Gitara'ydı aslında. Söylentilere göre, öyle çok asker yaralanmıştı ki, en ufak Şifa yetisi olan Aes Sedailere bile ihtiyaç duyuluyordu, ama kimse açık açık bu yüzden gittiklerini söylememişti. Aes Sedailer yalan söyleyemezdi, ama belirsiz konuştukları olurdu ve insanı yanlış yönlendirebilirlerdi. Aes Sedailer aynı zamanda, kendileri ya da Muhafızları tehlikedeyse Güç'ü silah olarak kullanabilirdi. Gölgedölleri ve Karanlıkdostu orduları ile yüzleştikleri Trolloc Savaşları'ndan bu yana hiçbir Aes Sedai savaşa karışmamıştı, ama belki de Gitara, Aes Sedailer savaşa katılmazsa felaket olacağını öngörmüştü. Ama o zaman, neden üçüncü güne kadar beklesinlerdi? Bir Kehanet o kadar detaylı olabilir miydi? Belki de, Aes Sedailer savaşa daha erken girse, *bunun* sonucu...

Moiraine göz ucuyla, Siuan'ın ona gülümsediğini gördü. O gülümseme Siuan'ın düzgün yüzünü güzelleştiriyor, berrak mavi gözlerini ışıl ışıl yapıyordu. Moiraine'den yaklaşık bir el uzun olan Siuan –Moiraine, çevresindeki hemen hemen bütün kadınlardan daha kısa boylu olmasından kaynaklanan kızgınlığını üzerinden atmıştı, ama insanların boyunu görmeden geçemiyordu– Moiraine kadar beyaz tenliydi ve resmi Kabuledilmiş elbisesini, Moiraine'in bir türlü beceremediği bir özgüvenle taşıyordu. Yüksek yakalı elbiseler, etek uçlarındaki ve manşetlerdeki, Amyrlin'in yedi çizgili etolünün taklidi olan çizgiler dışında, bembeyazdı. Moiraine, Beyaz Ajah'tan Aes Sedailerin, bitmek tükenmek bilmez bir yastaymış gibi, devamlı beyaz elbise giymeye nasıl tahammül edebildiklerini merak ediyordu. Onun için çömez olmanın en zor tarafı, günbegün beyaz elbise giymekti. En azından, öfkesine hâkim olmayı

öğrenmekten sonraki en zor şey. Öfkesi zaman zaman başını belaya sokuyordu hâlâ, ama ilk sene olduğu kadar sık değil.

"Öğrendiğimiz zaman öğrenmiş olacağız," diye fısıldadı Siuan, Tamra ile Gitara'ya bir bakış fırlatarak. İkisi de kıllarını kıpırdatmadılar. Gitara'nın kalemi yine mektubun üzerinde asılı kalmıştı ve mürekkep kuruyordu.

Moiraine, Siuan'a gülümsemekten alamadı kendini. Siuan'da böyle bir beceri vardı, Moiraine kaş çatmak isterken gülümsetiyor, ağlamak isterken güldürüyordu. Gülümsemesi bir esnemeye dönüştü ve Moiraine, Amyrlin ya da Vakanüvis'in fark edip etmediğini görmek için telaşla o tarafa göz attı. İki kadın hâlâ düşüncelere dalmıştı. Bakışlarını geri çevirdiğinde, Siuan elini ağzına kapatmış, elinin üzerinden dik dik Moiraine'e bakıyordu. Moiraine neredeyse kıkırdayacaktı.

Başta, Siuan ile arkadaş olmasına şaşmıştı, ama çömezler ve Kabuledilmişler arasında, en yakın dost, her zaman ya birbirine çok benzeyenler ya da birbirinden çok farklı olanlar arasından çıkardı. Moiraine ile Siuan bazı açılardan benziyordu. İkisi de yetimdi; anneleri onlar küçükken ölmüştü, sonra da babaları evlerini terk etmişti. İkisi de yönlendirme kıvılcımı ile doğmuştu, sıradışı bir şeydi bu. Nasıl yapacaklarını öğrenmeye çalışsalar da çalışmasalar da, eninde sonunda Güç yönlendirmeye başlayacaklardı; her kadın öğrenemezdi bunu.

Bu noktadan sonra farklılıklar başlıyordu, hem de Tar Valon'a gelmeden ve bunun tek sebebi Siuan'ın fakir, Moiraine'in zengin doğmuş olması değildi. Cairhien'de Aes Sedailer saygı görürdü ve Moiraine'in Kule'ye gidişinin şerefine Güneş Sarayı'nda büyük bir balo düzenlenmişti. Tear'da yönlendirmek yasaklanmıştı ve Aes Sedailer sevilmezdi. Bir Aes Sedai'nin Siuan'ın yönlendirmeyi öğrenebileceğini fark ettiği gün Siuan paketlenip, ırmak yukarı, Tar Valon'a giden bir gemiye bindirilmişti. Pek çok farklılık vardı, ama ikisinin arasında o farklılıkların hiçbirinin önemi yoktu. Başka şeylerin yanı sıra, Siuan Kule'ye geldiğinde öfkesi üzerinde mutlak hâkimiyet kurmuştu. Siuan bilmece çözmekte hızlıydı, Moiraine değildi. Siuan atlara tahammül edemiyordu, Moiraine atlara bayılıyordu. Siuan, Moiraine'i hayretten hayrete düşüren bir hızla öğreniyordu.

Ah, Tek Güç yönlendirmek konusunda değil. İkisi çömez defterine aynı gün kaydedilmişti ve Güç konusunda hemen hemen aynı hızda ilerlemişler, hatta Kabuledilmişliğe aynı gün terfi etmişlerdi. Ama Moiraine bir asil kadından beklenen bir eğitim almıştı, tarihten Kadim Lisan'a kadar pek çok şey öğrenmişti. Kadim Lisan'ı, ilgili derslerden muaf tutulacak kadar iyi

okuyup yazıyordu. Tearlı bir balıkçının kızı olan Siuan, geldiğinde okuma yazmayı ancak sökmüş durumdaydı, temel aritmetikten fazlasını bilmiyordu, ama öğretilenleri sünger gibi çekmişti. Şimdi çömezlere Kadim Lisan dersi *veriyordu.* En azından, başlangıç derslerini.

Siuan Sanche çömezlere örnek gösteriliyordu. Eh, ikisi de gösteriliyordu. Çömez eğitimini üç senede tamamlayabilen yalnızca bir kişi daha vardı. İğrenç bir kadın olan Elaida a'Roihan, Kabuledilmişlik dönemini de üç senede tamamlamıştı ve bu bir rekordu. İkisinin onun rekorunu egale etmesi en azından olası görünüyordu. Moiraine kendi kusurlarının pekâlâ farkındaydı, ama Siuan'ın kusursuz bir Aes Sedai olacağından emindi.

Sabrın taşlar için olduğunu fısıldamak için ağzını açtı, ama rüzgâr kepenkleri takırdattı ve buz gibi bir esinti çarptı. Elbise onu hiç korumuyordu, iç etekliği içinde duruyormuş gibi hissediyordu. Fısıldamak yerine sesli sesli inledi.

Tamra başını pencerelere çevirdi, ama Moiraine yüzünden değil. Rüzgâr aniden boru sesleri getirmişti, düzinelercesi. Hayır, yüzlercesi. Kule'nin içinden duyulabildiklerine göre, yüzlercesi olmalıydı. Ve ses sürekliydi, art arda ötüyorlardı. Sebebi her ne ise, acil bir şey olmalıydı. Amyrlin önünde duran dosyayı şaklatarak kapattı.

"Git bak bakalım, savaş meydanından haber var mı, Moiraine." Tamra'nın sesi neredeyse normaldi, ama sesinde belirsiz bir tını, bir keskinlik vardı. "Siuan, çay yap. Çabuk ol, çocuğum."

Moiraine gözlerini kırpıştırdı. Amyrlin *endişeliydi.* Ama yapacak tek bir şey vardı yalnızca.

"Nasıl isterseniz, Anne," dedi Siuan'la birlikte, duraksamadan. Diz kırdı ve şöminenin yanındaki, giriş odası kapısına yöneldi. Altın zarflı demlik o kapının yanındaki masanın üzerindeki halat işi tepside duruyordu. Tepside ayrıca bir çay kutusu, bir kavanoz bal, küçük bir sürahi süt ve büyük bir sürahi su vardı ve hepsi işlenmiş gümüştendi. İkinci bir tepside, narin yeşil Deniz Halkı porseleninden fincanlar duruyordu. Siuan kendini Kaynak'a açar, Güç'ün dişil yarısını, *saidar*'ı kucaklarken Moiraine hafif bir karıncalanma hissetti. Siuan bir parıltıya sarındı, ama bu parıltı ancak yönlendirebilen kadınlar tarafından görülebilirdi. Normalde, iş yapmak için yönlendirmek yasaktı, ama Amyrlin çabuk demişti. Siuan çay suyunu kaynatmak için ince bir ateş iplikçiği hazırlıyordu. Ne Tamra, ne de Gitara onu engellemeye kalkıştı.

Amyrlin'in dairesinin giriş odası geniş değildi, çünkü geldikleri bildirilene kadar yalnızca birkaç ziyaretçinin beklemesi için yapılmıştı. Heyetler Amyrlin'le görüşme salonlarından birinde ya da yandaki çalışma odasında görüşürdü, Amyrlin'in özel dairesinde değil. Arkasını oturma odasındaki şömineye vermiş olan giriş odası neredeyse ılıktı. Basit oymalı, ama büyük, tek bir sandalye vardı, ama ağırlığına rağmen, görev başındaki çömez Elin Warrel okumak için aydınlığından faydalansın diye, sandalye yaldızlı ayaklı şamdanlardan birine doğru çekilmişti. Oturma odası kapısının karşısında, ahşap ciltli kitabına dalmış olan Elin, Moiraine'in saçaklı halının üzerinden geçtiğini duymadı.

Elin onun varlığını, Moiraine çocuğun omzunun üzerinden bakacak kadar yaklaşmadan sezmiş olmalıydı. Aslında çocuk değildi, çünkü yedi senedir çömezdi ve Kule'ye on sekiz yaşında gelmişti, ama yaşı ne olursa olsun, çömezlerden çocuk diye bahsedilirdi. Aynı şekilde, Aes Sedailer de Kabuledilmişlere "çocuğum" derdi. Moiraine odaya girdikten hemen sonra çocuğun yönlendirme yeteneğini sezmişti. Bu kadar yakınken, Elin de onunkini sezmiş olmalıydı. Yönlendirebilen bir kadın bir ikincisine asla gizlice yaklaşamazdı. O ikincisi dikkat ediyorsa, elbette.

Elin'in omzunun üzerinden baktığında, kitabı hemen tanıdı. *Ateşten Yürekler,* aşk hikâyeleri ile dolu bir kitap. Kule kütüphanesi, bilinen dünyadaki en büyük kütüphaneydi, basılmış hemen her kitabin kopyaları vardı burada, ama bu kitap bir çömez için uygun değildi. Kabuledilmişlere biraz serbestlik tanınırdı –o yaşa gelene kadar, bir kocanız olsa, siz hiç değişmezken, onun yaşlanıp ölmesini seyredeceğinizi öğrenirdiniz; hatta çocuklarınızın ve torunlarınızın da– ama sessizce de olsa, çömezlerin erkekler ve aşk konusunda düşünmeleri engellenirdi ve erkeklerden tamamen uzak tutulurlardı. Bir çömezin kaçıp evlenmesi, daha da kötüsü hamile kalması, hiç uygun olmazdı. Çömez eğitimi bilinçli olarak zor yapılmıştı –dayanamayıp yıkılacaksanız, Aes Sedai iken değil çömezken yıkılmanız çok daha iyiydi. Aes Sedai olmak gerçekten zordu –buna bir de çocuk eklemek, işleri zordan beter hale getirirdi.

"Daha uygun kitaplar okumalısın, Elin," dedi Moiraine sakin sakin. "Ve görevlerine daha fazla dikkat etmelisin."

Daha Moiraine konuşmayı bitirmeden Elin şaşkın bir inleme ile ayağa fırladı, kitap yere yuvarlandı ve döndü. Elin, bir Andorlu olarak pek uzun boylu değildi, ama yine de Moiraine onunla göz göze gelebilmek için başını kaldırmak zorunda kalıyordu. Elin Moiraine'i görünce rahat bir nefes aldı.

Çok küçük bir nefes. Çömezler Kabuledilmişleri Aes Sedailerden yalnızca küçük bir basamak geride görürlerdi. Elin telaşla beyaz eteğini açarak diz kırdı. “Ben görmeden kimse içeri giremezdi, Moiraine. Merean Sedai kitap okuyabileceğimi söyledi.” Başını yana eğerek, saçlarını toplamak için kullandığı geniş, beyaz kurdele ile oynadı. Çömezlerin giydiği her şey beyaz olurdu, ince deriden terlikleri bile. “Bu kitap neden uygun değil, Moiraine?” Elin Moiraine’den üç yaş büyüktü, ama Büyük Yılan yüzüğü ve çizgili etekler, çömezler için bir bilgi kaynağını simgeliyordu. Ne yazık ki, Moiraine’in herhangi biri ile konuşmaktan rahatsız olacağı konular vardı. Görgü kuralları denen bir şey vardı, değil mi?

Kitabı yerden alarak çömeze uzattı. “Kitaplardan birini zarar görmüş halde iade edersen kütüphaneciler çok kızar.” Bunu söylerken bir miktar tatmin hissetti. Bir Aes Sedai’nin, bir soruyu yanıtlamak istemediğinde vereceği türden bir yanıttı. Şal kazanacakları güne hazırlık olarak, Kabuledilmişler Aes Sedailerin konuşma tarzını çalışırlardı, ama üzerinde güvenle pratik yapabilecekleri yegâne kadınlar çömezlerdi. Bazıları, kısa bir süre için hizmetkârlar üzerinde de denerdi, ama hizmetkârlar onlara gülerdi. Hizmetkârlar, Aes Sedailerin gözünde, Kabuledilmişlerin çömezlerden küçücük bir basamak yukarıda olduklarını bilirdi.

Moiraine’in umduğu gibi, Elin endişe içinde kitabı inceleyip hasar aramaya başladı ve çömez utanç verici sorusunu tekrarlayamadan Moiraine sözlerine devam etti. “Savaş meydanından haber var mı, çocuğum?”

Elin’in gözleri kızgınlıkla irileşti. “Mesaj olsa hemen içeri getireceğimi biliyorsun, Moiraine. Biliyorsun, getirirdim.”

Moiraine biliyordu. Tamra da biliyordu. Ama Vakanüvis ya da bir Temsilci Amyrlin’in aptalca bir emir verdiğine işaret edebilecekken –en azından, Moiraine bunu yapabileceklerine inanıyordu– bir Kabuledilmiş ancak itaat edebilirdi. Aynı şekilde, çömezlerin de bir Kabuledilmiş’in aptalca bir soru sorduğuna işaret edememesi gerekiyordu. “Bu uygun bir yanıt mı, Elin?”

“Hayır, Moiraine,” dedi Elin pişmanlıkla, yeniden diz kırarak. “Ben buradayken mesaj gelmedi.” Başını yine yana eğdi. “Gitara Sedai Kehanet’te bulundu mu?”

“Sen kitabına dön, çocuğum.” Sözler ağzından çıkar çıkmaz yanlış olduğunu, önceki sözleri ile çeliştiğini anladı Moiraine. Ama geri almak için çok geçti. Hızla dönerek ve Elin’in onun aniden kızardığını görmediğini umarak, toplayabildiğince vakarla, süzülürcesine odadan çıktı.

Eh, Çömezler Sorumlusu çocuğa okuyabileceğini söylemişti ve kütüphaneciler o kitabı almasına izin vermişti. Eğer kitabı Kabuledilmişlerden biri ödünç vermemişse. Ama Moiraine aptal gibi görünmekten nefret ederdi.

Moiraine oturma odasına tekrar girip kapıyı kapattığında çaydanlıktan biraz, sürahiden bol bol buhar yükseliyordu. Siuan artık *saidar* parıltısına sarınmış değildi. Tek Güç kullanıldığında su çok çabuk kaynardı. İşin numarası, suyun tamamen buharlaşıp gitmesini engellemekti. Siuan iki yeşil fincanı doldurmuş, birine bal karıştırıyordu. Diğer çay sütlüydü.

Siuan karıştırdığı fincanı Moiraine'e doğru ittirdi. "Gitara'nınki," dedi alçak sesle. Sonra fısıldayarak, ama yüzünü de buruşturarak ekledi, "Öyle çok bal ekletiyor ki, çay şuruba dönüşüyor. Bana pintilik etmememi söyledi!" Moiraine'in parmak uçlarında, porselen aşırı sıcak olmaya çok yakındı, ama o odayı aşıp, Gitara'nın oturduğu masaya gidene kadar doğru sıcaklığa gelmiş olurdu. Gitara şimdi sabırsızlıkla, parmaklarıyla masayı dövüyordu. Şöminenin üzerindeki rafta duran siyahağaç saat Birinci Saat'i çaldı. Borular hâlâ ötüyordu. Sesleri telaşlı geliyordu, ama Moiraine bunun yalnızca kendi hayal gücünden kaynaklandığını biliyordu. Tamra pencerede durmuş, gittikçe aydınlanan gökyüzüne bakıyordu. Siuan diz kırarak fincanını sunduktan sonra da bakmaya devam etti. Sonra, sonunda döndü ve Moiraine'i gördü. Çayı almak yerine sordu, "Ne haberler var, Moiraine? Gecikmemek gerektiğini biliyorsun." Ah, bu şekilde konuştuğuna göre, *gerçekten de* sinirliydi. Bir haber olsa Moiraine'in hemen söyleyeceğini biliyor olmalıydı.

Moiraine Gitara'ya fincanını uzatıyordu, ama o yanıt veremeden Vakanüvis ayağa fırladı, masaya öyle hızlı çarptı ki mürekkep şişesi devrildi ve masaya siyah bir birikinti yayıldı. Kadın titreyerek, kollarını yanında dimdik tutarak durdu ve gözleri dehşetle iri iri açılmış bir biçimde, Moiraine'in başının üzerinden baktı. Yüzünde *gerçekten* bir dehşet ifadesi vardı.

"O yine doğuyor!" diye haykırdı Gitara. "Onu hissediyorum! Ejderdağı'nın yamacında, Ejder ilk nefesini alıyor! O geliyor! O geliyor! Işık üzerimizde parlasın! Işık dünyaya yardım etsin! Karda yatıyor ve gök gürültüsü gibi haykırıyor! Güneş gibi parlıyor!"

Son sözden sonra, minicik bir sesle inledi ve Moiraine'in kollarına doğru düştü. Moiraine onu yakalayabilmek için çay fincanını bıraktı, ama ondan daha iri olan Gitara ikisini birden yere sürükledi. Vakanüvis'in

altında kalmak yerine, dizlerinin üzerine çöküp kadını tutmak dışında bir şey gelmiyordu Moiraine'in elinden.

Tamra bir anda yanlarında bitti ve masadan sızan mürekkebe aldırmadan diz çöktü. Çoktan *saidar* parıltısına sarınmıştı ve Ruh, Hava ve Su'dan oluşan bir örgü hazırlamıştı. Gitara'nın başını ellerine alarak, örgünün onun kıpırtısız bedenine gömülmesine izin verdi. Ama sağlık durumunu görmek için kullanılan araştırma, Şifa'ya dönüşmedi. Çaresizlik içinde Gitara'nın donuk gözlerine bakan Moiraine, bunun sebebini anladı. Gitara'da minik bir can kırıntısı kalmış olduğunu umuyordu, Tamra'nın üzerinde çalışabileceği bir şey. Şifa her hastalığı tedavi edebilir, her yarayı iyileştirirdi. Ama ölüme Şifa veremezdiniz. Masadaki mürekkep birikintisi yayılarak, Vakanüvis her ne yazmışsa, mahvetti. Böyle bir zamanda neler fark ettiğiniz tuhaftı.

"Şimdi olmaz, Gitara," diye nefes verdi Tamra alçak sesle. İliklerine dek bitkin düşmüş gibi konuşuyordu. "Şimdi olmaz, sana en çok ihtiyaç duyduğum zamanda değil."

Yavaşça bakışlarını kaldırdı ve Moiraine ile göz göze geldi. Moiraine dizlerinin üzerinde geriledi. Tamra'nın bakışlarının taşı bile oynatabileceği söylenirdi ve o anda, Moiraine buna inandı. Amyrlin'in bakışları, hâlâ pencerelerin önünde duran Siuan'a kaydı. Siuan iki elini ağzına bastırmıştı ve taşıdığı fincan ayaklarının dibinde, halının üzerinde duruyordu. O da o bakışlar altında irkildi.

Moiraine'in gözleri, kendisinin taşıdığı fincana gitti. *Fincanların kırılmaması iyi olmuş,* diye düşündü. *Deniz Halkı porseleni oldukça pahalıdır.* Ah, bir şey hakkında düşünmemeye çalışırken zihin gerçekten de tuhaf oyunlar oynuyordu.

"İkiniz de zeki kızlarsınız," dedi Tamra sonunda. "Ve, ne yazık ki, sağır değilsiniz. Gitara'nın biraz önce neyi Kehanet ettiğini biliyorsunuz." Sesinde küçük bir soru tınısı vardı. Moiraine ile Siuan başlarını salladılar ve bildiklerini söylediler. Tamra, farklı bir yanıt işitmeyi dilemiş gibi, içini çekti.

Gitara'yı Moiraine'in kollarından alan Amyrlin, onu yavaşça halının üzerine yatırdı ve saçlarını okşadı. Bir an sonra, Gitara'nın omuzlarındaki geniş mavi etolü aldı, dikkatle katladı ve Vakanüvis'in yüzüne örttü.

"İzninizle, Anne," dedi Siuan, boğuk bir sesle, "Elin'i gönderip, gerekenleri yapması için Vakanüvis'in hizmetçisini çağırtayım."

“Yerinden kıpırdama!” diye bağırdı Tamra. Demir kadar sert bakışları ikisini süzdü. “Ne sebep için olursa olsun, kimseye bundan bahsetmeyeceksiniz. Gerekirse, yalan söyleyeceksiniz. Karşınızdaki bir Aes Sedai olsa bile. Gitara konuşmadan öldü. Beni anladınız mı?”

Moiraine çabucak başını salladı. Siuan’ın da aynısını yaptığının farkındaydı. Onlar henüz Aes Sedai değildi –hâlâ yalan söyleyebiliyorlardı ve bazıları, tam Aes Sedai gibi davranma çabalarına rağmen, zaman zaman söylüyordu da– ama yalan söylemesinin *emredileceği* hiç aklına gelmemişti, özellikle Aes Sedailere, özellikle Amyrlin Makamı tarafından.

“Güzel,” dedi Tamra yorgun yorgun. “Görev başındaki çömezi –adı Elin miydi– Elin’i bana gönder. Gitara’nın hizmetçisini nerede bulacağını söyleyeceğim ona.” Ve Elin’in kapalı kapının ardından hiçbir şey duymadığından emin olacaktı açık ki. Aksi halde, görevi Siuan’a ya da Moiraine’e verirdi. “Kız içeri geldiğinde, siz gidebilirsiniz. Unutmayın! Tek kelime bile etmeyeceksiniz! Tek kelime bile!” Vurgu, sözlerinin tuhaflığını daha da çarpıcı hale getiriyordu. Amyrlin’in verdiği bir emre, yemin etmiş gibi itaat edilmesi gerekiyordu. Herhangi bir şeyi vurgulamaya gerek yoktu.

Bir Kehanet duymayı diledim, diye düşündü Moiraine, çıkmadan önce son bir kez diz kırarken, *ve kıyamet Kehaneti duydum.* Şimdi, ne dilediğine daha çok dikkat etmiş olmayı diliyordu.

3
Egzersiz

Amyrlin’in dairesinin dışındaki geniş koridor, oturma odası kadar soğuktu ve esintiliydi. Bazı esintiler, beyaz mermer duvarlardaki uzun, ağır halıları sallayacak kadar güçlüydüler. Parlak duvar halılarının arasındaki yaldızlı ayaklı şamdanlarda alevler sönmezcesine titreşiyordu. Bu saatte çömezler kahvaltı ediyor olurdu, büyük olasılıkla Kabuledilmişlerin çoğu da. Şimdilik koridorlarda Siuan ve Moiraine dışında kimse yoktu. Koridorun yarısı kadar geniş olan mavi yolluğun üzerinde yürüyorlar, yer seramiklerinin soğukluğuna karşı halının sağladığı azıcık korumadan faydalanıyorlardı. Yer seramikleri, yedi Ajah’ın renklerini taşıyan, tekrarlayan bir desendeydi. Moiraine konuşamayacak kadar sersemlemişti. Ötmeye devam eden boruların hafif sesini hiç duymuyordu.

Bir köşeyi dönüp yer seramiklerinin beyaz, yolluğun yeşil olduğu bir koridora geldiler. Sağlarında, duvar halıları ile süslü, ayaklı şamdanlar dizilmiş bir başka geniş koridor yumuşak sarmallar çizerek Ajah kısımlarına tırmanıyordu. Koridorun görülebilen kısmında yer mavi sarıydı ve yolluk gri, kahverengi, kırmızı desenliydi. Her Ajah kısmının içinde, Ajah rengi baskın olurdu ve bazı Ajah renkleri hiç bulunmazdı, ama Kule’deki ortak alanlarda, tüm Ajahların renkleri eşit oranda kullanılırdı. Moiraine’in kafasına ilgisiz düşünceler doluşuyordu. Bazı Ajahlar diğerlerinden daha büyükse, neden eşit oranda? Eskiden aynı büyüklükte miydiler? Yeni terfi almış bir Aes Sedai, dilediği Ajah’ı seçebilirdi. Ama her Ajah kısmı aynı büyüklükteydi. İlgisiz düşünceler şeyden iyiydi...

“Kahvaltı etmek ister misin?” dedi Siuan.

Moiraine şaşkın şaşkın, hafifçe irkildi. Kahvaltı mı? “Tek lokma yiyemem, Siuan.”

Diğer kadın omuzlarını silkti. “Benim de iştahım yok. Yalnızca, sen istersen sana eşlik ederim, diyordum.”

“Odama döneceğim ve sakinleşmeyi başarabilirsem, biraz uyuyacağım. İki saat sonra çömez dersim var.” Aes Sedailer bir an önce dönmeye başlamazsa, gün içinde başka derslere de girmesi gerekecekti. Çömezler, savaş gibi önemsiz şeyler yüzünden ders kaçıramazdı. Ya da başka şeyler... Moiraine “ya da” hakkında düşünmek istemiyordu. Aes Sedailer dönmezse kendisi de ders kaçıracaktı. Kabuledilmişler genellikle kendi kendilerine çalışırlardı, ama Moiraine’in Meilyn Sedai ve Larelle Sedai ile birer özel dersi vardı.

“Uyumak, sahip olmadığımız zamanı israf etmek olur,” dedi Siuan kararlılıkla. “Sınav için egzersiz yapacağız. Neredeyse bir ay zamanımız olabilir, ama sınav pekâlâ yarın da olabilir.”

“Yakında sınanacağımızdan emin olamayız. Merean yalnızca, sınavımızın yakın olduğunu söyledi.”

Siuan hıhladı. Yüksek sesle. Siuan çömezken, Aes Sedailer onun rıhtım kokan, kaba dilini temizlemişti, ama Siuan’ı yontmayı tamamen başaramamışlardı. Böylesi daha iyiydi. Zaman zaman kabalaşan davranışları Siuan’ın bir parçasıydı. “Merean birinin yakın olduğunu söylüyorsa, bir ay içinde sınav yapar ve sen bunu biliyorsun Moiraine. Çalışacağız.”

Moiraine içini çekti. Uyuyabileceğini sanmıyordu zaten, ama herhangi bir şeye doğru düzgün yoğunlaşabileceğinden de emin değildi. Egzersiz yoğunlaşma isterdi. “Ah, tamam, Siuan.”

Arkadaşlıklarından sonra, ikinci sürpriz, ikisi arasında, balıkçı kızının başı çekmesi ve asil kadının takip etmesiydi. Elbette, dış dünyanın mevkileri Kule içinde geçerli değildi. Amyrlin Makamı’na yükselen iki dilenci kızı olmuştu, aynı zamanda tüccarların, çiftçilerin, zanaatçıların kızlarının da Amyrlin Makamı olduğu görülmüştü. Aralarında üç ayakkabıcı kızı, ama yalnızca bir hükümdar kızı vardı. Dahası, Moiraine’e, evinden ayrılmadan uzun zaman önce, insanları becerilerine göre yargılaması öğretilmişti. Özellikle Güneş Sarayı’nda, bunu yürüyecek yaşa gelir gelmez öğrenmeye başlardınız. Siuan önderlik etmek için doğmuştu. Siuan’ın götürdüğü yere gitmek, şaşırtıcı ölçüde doğal geliyordu.

“İddiaya girerim, şalı yüz sene taktıktan sonra Kule Salonu’na seçilirsin. Ondan elli sene sonra da Amyrlin,” dedi ve bu ilk değildi. Her zaman aldığı tepkiyi aldı.

“Bana kötü şans dileme,” dedi Siuan, kaşlarını çatarak. “Ben dünyayı görmeyi planlıyorum. Belki, hiçbir Aes Sedai’nin görmediği kısımlarını. Shara’dan gelen, ipek ve fildişi yüklü gemilerin Tear limanına girmesini izlerdim ve mürettebattan birinin ticaret limanlarının ötesine gitmeyi başarıp başarmadığını merak ederdim. Ben olsam gizlice giderdim.” Yüzünde, Tamra’nın yüzündeki kararlılığın aynısı vardı. “Babam bir kez teknesini ırmak aşağı, ta Fırtınalar Denizi’ne kadar götürdü. Güneye bakıp, ufkun ötesinde neler olduğunu merak etmekten, ağ bile çekemez olmuştum. Bir gün göreceğim. Aryth Okyanusu’nu da. Kim bilir Aryth Okyanusu’nun batısında neler vardır. Tuhaf gelenekleri olan yabancı ülkeler. Belki Tar Valon kadar büyük şehirler. Dünyanın Omurgası’ndan yüksek dağlar. Bir düşün, Moiraine. Bir düşün!”

Moiraine gülümsemesini bastırdı. Siuan, hayal ettiği maceralar konusunda öyle hararetli konuşuyordu ki! Ama onlara asla macera ismini vermiyordu. Siuan’ın bu sözcüğü kullanan herkese söylediği gibi, maceralar öykülerde ve kitaplarda olan şeylerdi, gerçek hayatta değil. Ama şalı aldığı zaman, yaydan çıkan ok gibi fırlayıp gideceği kesindi. Sonra, birbirlerini ancak on senede iki kez görebileceklerdi. Daha az olmazsa. Bu bir hüzün sancısı getirdi, ama Moiraine kendi öngörülerinin de gerçekleşeceğinden kuşku etmiyordu. Bunun için Kehanet gerekmiyordu. Hayır; bu düşünceler yanlış yöne gidiyordu.

Bir başka köşeyi dolanıp, aşağı inen dar, mermer bir merdivenin önünden geçerlerken, Siuan’ın kaş çatışı silindi ve yan yan bakarak Moiraine’i incelemeye başladı. Yer seramikleri parlak yeşil, yolluk koyu sarıydı ve beyaz duvarlar çıplaktı. Kule’nin Aes Sedailerden çok hizmetkârlar tarafından kullanılan bu kısmında ayaklı şamdanlar yaldızlı değildi.

“Konuyu değiştirmeye çalışıyorsun, değil mi,” dedi Siuan aniden.

“Hangi konuyu?” diye sordu Moiraine, yarı gülerek. “Egzersiz mi, kahvaltı mı?”

“Hangi konu olduğunu biliyorsun, Moiraine. Sen bu konuda ne düşünüyorsun?”

Kahkaha dürtüsü kayboldu. Konunun ne olduğunu sormasına gerek yoktu. Tam da düşünmek istemediği konuydu. *O yine doğuyor.* Kafasının içinde Gitara’nın sesini duyabiliyordu. *Ejder ilk nefesini alıyor...* Bu sefer ürpermesinin soğukla ilgisi yoktu.

Üç binden fazla zamandır, dünya Ejder Kehanetleri'nin gerçekleşmesini korkuyla, ama dünyanın tek umudu olduğunu bilerek bekliyordu. Ve şimdi, bir oğlan çocuğu doğmak üzereydi –Gitara'nın konuşma tarzına bakarak, doğumu çok yakın olmalıydı– ve o Kehanetleri gerçekleştirecekti. Ejderdağı'nın yamaçlarında doğacaktı, eskiden Ejder olan adamın öldüğü yerde, yeniden doğacaktı.

Üç binden fazla sene önce, Karanlık Varlık neredeyse serbest kalacak, insan ırkının yaşadığı dünyaya girecekti. Bu, Gölge Savaşı'nı başlatmıştı ve ancak Dünyanın Kırılışı ile sona ermişti. Her şey yok olmuş, yeryüzü değişmiş, insanlık sefil mültecilere dönüşmüştü. Basit yaşam mücadelesi, şehirlerin ve ulusların inşasına dönüşene kadar yüzyıllar geçmişti. O bebeğin doğması, Karanlık Varlık'ın yine serbest kalacağı anlamına geliyordu, çünkü çocuk Tarmon Gai'don'da, Son Savaş'ta Karanlık Varlık ile yüzleşmek üzere doğuyordu. Dünyanın kaderi ona bağlıydı. Kehanetler, onun tek şans olduğunu söylüyordu. Ama onun kazanacağını söylemiyorlardı.

Ama belki, onun yenileceğini düşünmekten daha da kötüsü, onun Tek Güç'ün eril yarısını, *saidin*'i yönlendireceği gerçeğini düşünmekti. Moiraine bunu düşündüğünde titremedi; ürperdi. *Saidin* Karanlık Varlık'ın lekesini taşıyordu. Zaman zaman, yönlendirmeye çalışan erkekler çıkıyordu hâlâ. Bazıları kendi kendilerine öğrenmeyi başarıyor, öğretmen olmadan hayatta kalıyorlardı. Hiç kolay iş değildi bu. Kadınlar arasında, kendi başına öğrenmeye çalışan her dört kadından yalnızca biri hayatta kalıyordu. O adamların bazıları savaşlara sebep oluyordu. Genelde sahte Ejder oluyordu onlar, Yenidendoğan Ejder olduğunu iddia eden adamlar. Diğer yandan, bazıları sıradan yaşamlar sürerek saklanmaya çalışıyorlardı, ama yakalanıp Tar Valon'a getirilmez, ehlileştirilmezlerse –Güç'ten sonsuza dek kesilmezlerse– her biri deliriyordu. Bu seneler de alabilirdi, aylar da, ama kaçınılmazdı. Zaman Çarkı'nı çeviren ve evreni güden Tek Güç'ü kullanabilen deliler. Tarihçeler, bu tür adamların yarattığı dehşetlerle doluydu. Ve Kehanetler, Yenidendoğan Ejder'in yeni bir Dünyanın Kırılışı getireceğini söylüyordu. Onun zaferi, Karanlık Varlık'ın zaferinden daha iyi olacak mıydı? Evet; evet, öyle olmalıydı. Kırılış'tan sonra bile, sonunda yeniden inşa etmeye başlayacak insanlar sağ kalmıştı. Karanlık Varlık ise, geride bir mezarlık bırakırdı. Her durumda, Kehanetler Kabuledilmişlerin dilekleri ile değişmezdi. Ulusların duaları ile bile değişmezdi.

"Düşündüğüm şu: Amyrlin bundan bahsetmememizi söyledi," dedi.

Siuan başını iki yana salladı. “Başka kimseye söylemememizi söyledi. Biz zaten bildiğimizden, kendi aramızda konuşmamız sorun olmamalı.” Hemen ilerideki köşede, göğsünde beyaz Tar Valon Alevi taşıyan, tıknaz bir hizmetkâr kadın belirince sustu.

Tombul kadın yanlarından geçerken, uzun burnunun üzerinden kuşkulu kuşkulu baktı onlara. Belki de suçlu görünüyorlardı. Genellikle, erkek hizmetkârlar Kabuledilmişlerin, hatta çömezlerin ne yaptığına aldırmazdı; belki Aes Sedailere, işlerinin gerektirdiğinden daha fazla bulaşmak istemiyorlardı. Ama kadın hizmetkârlar, Aes Sedailer kadar sıkı gözetim altında tutuyordu onları.

“Dikkatli olduğumuz sürece,” diye nefes verdi Siuan, üniformalı kadın işitme mesafesinden çıktığı zaman. Kendi aralarında konuşmalarının sorun olmayacağını düşünse de, Kule’nin batı kanadındaki, Kabuledilmiş kısmına gelene kadar daha fazlasını söylemedi.

Kabuledilmiş kısmında, yuvarlak bir boşluğu saran taş korkuluklu galeriler, üç kat aşağıdaki küçük bahçeyi çevreliyordu. Bahçe, senenin bu zamanında, karı delen birkaç her daim yeşil çalıdan ibaretti. Adımını çok yanlış atan bir Kabuledilmiş, o karları kürekle temizleme görevi ile baş başa bulabilirdi kendini –Aes Sedailer, fiziksel işlerin insanın karakterini geliştirdiğine çok inanırdı– ama son zamanlarda başını o kadar belaya sokan çıkmamıştı. Moiraine ellerini korkuluğa koyarak, yukarıdaki altı katın üzerine, parlak kış sabahı göğüne baktı. Nefesi yüzünün önünde bir sis bulutu oluşturuyordu. Burada boru sesleri koridora göre daha iyi duyuluyordu, havadaki duman kokusu daha güçlüydü.

Bu kuyuda, yüzden fazla Kabuledilmiş barındırabilecek kadar oda vardı. İkinci kuyuda da. Gitara’nın Kehaneti olmasa sayılar aklına gelmezdi muhtemelen, ama onlar hakkında daha önce de düşünmüştü. Asitle beynine kazınmışlardı sanki. İki yüzden fazla Kabuledilmiş için yer vardı, ama ikinci kuyu, yaşayan hiçbir Aes Sedai’nin hatırlamadığı, eski bir zamanda kapatılmıştı ve o odaların altmıştan biraz fazlası doluydu. Çömez kısmında da iki kuyu ve dört yüz kız barındırabilecek oda vardı, ama o kuyulardan biri de uzun zaman önce kapatılmıştı ve diğerinde yüz kız kalıyordu. Moiraine, bir zamanlar çömezlerin ve Kabuledilmişlerin odalarda ikişer ikişer kaldığını okumuştu. Eskiden, çömez defterine kaydedilen kızların yarısı yüzük sınavına girerdi; mevcut çömezlerin yirmiden azı sınava alınacaktı. Kule, üç bin Aes Sedai barındırmak üzere inşa edilmişti, ama şu anda orada yalnızca dört yüz yirmi üç Aes Sedai yaşıyordu ve bunun

yaklaşık iki katı değişik uluslara dağılmıştı. Sayılar asit gibi yakıyordu hâlâ. Hiçbir Aes Sedai dile getirmiyordu ve Moiraine bir Aes Sedai'nin duyabileceği bir yerde söyleyemezdi, ama Beyaz Kule güçten kesiliyordu. Kule güçten kesiliyordu ve Son Savaş geliyordu.

"Çok fazla endişeleniyorsun," dedi Siuan nazikçe. "Babam hep şöyle derdi: 'Değiştirilmesi gereken bir şey varsa, elinden geliyorsa değiştir, ama değiştiremeyeceğin şeyle yaşamayı öğren.' Yoksa mideni bozmaktan başka işe yaramaz. Bu benim lafım, babamın değil." Tekrar hıhladı, abartılı bir biçimde ürperdi ve kollarını kendine doladı. "Artık içeri girebilir miyiz? Donuyorum. Benim odam daha yakın. Hadi, gel."

Moiraine başını salladı. Kule de öğrencilerine, değiştiremeyecekleri şeylerle yaşamayı öğretiyordu. Ama bazı şeyler, başarısızlık kesin olsa bile, denemeye değecek kadar önemliydi. Bu, çocukken *kendisinin* öğrendiği derslerden biriydi.

Kabuledilmiş odaları, detaylar dışında birbirinin aynısıydı. Arka tarafları kapı tarafından biraz daha genişti, koyu renk ahşaptan duvar panelleri ile kaplıydılar. Mobilyaların hiçbiri lüks değildi, daha doğrusu, bir Aes Sedai'nin tahammül edeceği türden değildi. Siuan'ın odasında, kare şeklinde, solmuş, mavi yeşil çizgili bir Tarabon halısı vardı. Köşede, aynalı lavabo sehpasının üzerindeki lavabonun içinde, çentilmiş beyaz bir sürahi duruyordu. Kabuledilmişlerin, eşyalarından biri kırılana kadar olanlarla idare etmeleri bekleniyordu ve söz konusu eşya kırılmışsa, bunun için iyi bir açıklama bulmaları isteniyordu. Üzerine üç deri ciltli kitap yığılmış küçük masa ve parmaklıklı sırtlı iki sandalye, beş parasız bir çiftçinin evinden gelmiş gibiydi, ama Siuan'ın dağınık yatağı, ortalama zenginlikte bir çiftlik evine ait olabilirdi. Küçük bir gardırop mobilyaları tamamlıyordu. Oymalı, süslü hiçbir şey yoktu. Moiraine, küçük, çıplak çömez odasından Kabuledilmiş kısmına taşındığında, bir saraya taşınmış gibi hissetmişti. Halbuki odası, Güneş Sarayı'ndaki dairesinde bulunan odaların yarısı kadar ancak vardı. O anda en iyisi de, gri taş kaplı şömineydi. Bugün, şöminesi olan, şöminenin yanında durabileceği her oda saray gibi görünürdü.

Siuan telaşla üç odun parçasını ocak demirlerinin üzerine koydu –odun kutusu hemen hemen boştu; Aes Sedailerin odunlarını hizmetkâr adamlar getirirdi, ama Kabuledilmişlerin kendi odunlarını taşıması gerekiyordu–, sonra dün geceki ateşi külle kaplayıp saklama çabasının başarısızlığa uğradığını görerek homurdandı. Kuşkusuz Amyrlin'in dairesine gitme telaşı içinde, külle yeterince kaplayamamıştı onları ve közler yanıp gitmişti. Bir

anlığına alnı kırıştı ve sonra Siuan *saidar* parıltısına sarınırken, Moiraine küçük bir karıncalanma hissetti yine. Yeterince yakındaysa, yönlendirebilen her kadın Güç kullanıldığını sezerdi, ama karıncalanma sıradışıydı. Uzun süre birlikte eğitim gören kadınlar bazen hissederdi, ama zaman içinde bu hissin geçmesi beklenirdi. Moiraine ve Siuan'ınki hiç geçmemişti. Moiraine bazen, bunun sıkı dostluklarının bir işareti olduğunu düşünürdü. Parıltı söndüğünde, odunlar neşeyle yanıyordu.

Moiraine hiçbir şey söylemedi, ama Siuan ona, bir söylev vermiş gibi baktı. "Bekleyemeyecek kadar üşüyordum, Moiraine," dedi, kendini savunurcasına. "Dahası, iki hafta önce, Akarrin'in derste ne söylediğini hatırlamalısın. 'Kuralları harfiyen bilmelisiniz,' diye alıntı yaptı, 've önce onlarla yaşamayı öğrenmelisiniz ki hangilerini, ne zaman ihlal edebileceğinizi bilesiniz.' Bu, zaman zaman kuralları ihlal edebileceğini açık açık söylüyor."

Onu dinlemeyenleri hemen tespit eden çevik gözlere sahip ince bir Kahverengi olan Akarrin, Kabuledilmiş olmaktan değil Aes Sedai olmaktan bahsediyordu, ama Moiraine dilini tuttu. Kuralları ihlal etmeyi düşünmek için Siuan'ın ders almaya ihtiyacı yoktu. Ah, önemli kuralları asla bozmuyordu –asla kaçmaya çalışmıyor, Aes Sedailere saygısızlık etmiyordu ve hırsızlık yapmak aklına bile gelmiyordu– ama en baştan beri, eşek şakaları yapmaya eğilimi vardı. Eh, Moiraine'in de vardı. Çoğu Kabuledilmiş, en azından zaman zaman eşek şakası yapardı, bazı çömezler de öyle. Şaka yapmak, devamlı çalışmanın ve pek az tatil yapmanın sebep olduğu gerilimi azaltıyordu. Kabuledilmişlerin, kendilerini ve odalarını düzenli tutmak için gerekenlerden başka görevleri yoktu, en azından başlarını derde sokmadıkları sürece, ama sıkı çalışmaları beklenirdi, çömezlerin tahmin edebileceklerinden çok daha sıkı. Gerilim atmak için bir yola ihtiyaçları vardı, yoksa taşa düşmüş yumurta gibi çatlarlardı.

Moiraine ile Siuan kötü bir şey yapmamışlardı elbette. Nefret ettikleri bir Kabuledilmiş'in iç etekliğini kaşıntı meşesi ile yıkamak sayılmazdı. Elaida, çömez olarak geçirdikleri ilk seneyi kâbusa çevirmişti. Onlar için kimsenin uyamayacağı standartlar belirlemişti, ama o standartlara uymaları konusunda ısrar etmişti. İkinci sene, kendisi şal aldıktan sonra, daha da kötü olmuştu. Ta ki Kule'den ayrılana kadar. Eşek şakalarının çoğu çok daha yumuşaktı, ama en masumları bile hemen cezalandırılabiliyordu, özellikle de hedefi bir Aes Sedai ise. En büyük zaferleri, geçen yaz, Su Bahçesi'ndeki en büyük çeşmeyi şişman, yeşil alabalıklarla doldurmak

olmuştu. Büyük bir zaferdi, çünkü güç bir işti ve yakalanmamışlardı. Onlara yöneltikleri kuşkulu bakışlara bakarak, birkaç Aes Sedai onlardan şüphelenmişti, ama neyse ki hiçbiri onların yaptığını kanıtlayamamıştı. Neyse ki, Kabuledilmişlere basitçe, onların mı yaptığı sorulmuyordu. Çeşmeye alabalık doldurmak Çömezler Sorumlusu'na bir ziyaret gerektirmezdi muhtemelen, ama izin almadan Kule arazisinden çıkmaları – hem de gece gece!– kesinlikle gerektirirdi. Moiraine, bu kuralları ihlal etme konuşmaları ile yeni bir eşek şakasına hazırlanmadığını umdu. Çok yorgun hissediyordu; kesin yakalanırlardı.

"Sen mi başlayacaksın, ben mi?" diye sordu. Belki egzersiz yapmak, Siuan'ın aklını başını derde sokmaya çalışmaktan uzaklaştırırdı.

"Senin daha fazla egzersiz yapman gerek. Bu sabah sana yoğunlaşalım. Bu akşam da. Bu gece de."

Moiraine yüzünü buruşturdu, ama Siuan doğru söylüyordu. Şal sınavı, yüz ayrı örgüyü, gerilim altında, kusursuz bir sıra ile kusursuz bir biçimde yapmayı gerektiriyordu. Ve bu esnada mutlak sükûnet göstermek gerekiyordu. Gerilimin tam olarak ne olacağını bilmiyorlardı. Tek bildikleri, dikkatlerini dağıtmaya ve sükûnetlerini bozmaya çalışacaklarıydı. Egzersiz yaparken, birbirlerinin dikkatini dağıtmaya çalışıyorlardı ve Siuan en kötü anda yanlış yaptırmak ve öfkesini kışkırtmak konusunda çok başarılıydı. Çok fazla öfkelenirseniz, *saidar*'a kucak bile açamazdınız; altı sene *saidar*'la çalıştıktan sonra bile Moiraine'in yönlendirmesi için sakin kalması gerekiyordu. Siuan kontrolünü nadiren kaybediyordu ve öfkesini sıkı denetim altında tutuyordu.

Moiraine Gerçek Kaynak'a kucak açtı ve *saidar*'ın içini doldurmasına izin verdi. Tutabileceği kadar çok çekmedi, yalnızca egzersiz için gerektiği kadar çekti. Yönlendirmek yorucu bir işti ve ne kadar çok Güç yönlendirirseniz o kadar kötü olurdu. Azıcık bile olsa, *saidar* içini sevinç ve yaşamla, coşkuyla doldurdu. Muhteşemliği adeta bir işkenceydi. Moiraine ilk kez *saidar*'a kucak açtığında, gülmeli mi ağlamalı mı, bilememişti. Daha fazlasını çekme arzusu hissetmişti ve arzuyu bastırmıştı. İçi Güç'le doluyken, tüm duyuları daha berrak, daha keskindi. Siuan'ın yürek atışlarını duyabiliyordu sanki. Yüzüne ve ellerine çarpan hava akımlarını hissedebiliyordu, arkadaşının eteğindeki renkli çizgiler daha canlıydı, yünlü kumaşın beyazı daha beyazdı. İçine işleyen Güç olmasa burnunu duvara dayamadan göremeyeceği, panellerdeki minik çatlakları seçebiliyordu. Heyecan vericiydi. Sanki daha... canlı hissediyordu. Bir parçası, uyanık

geçen her anında *saidar* tutabilmeyi diliyordu, ama bu kesinlikle yasaktı. Bu arzu, gittikçe daha fazlasını çekmeye yol açabilirdi ve sonunda idare edebileceğinizden daha fazlasını çekerdiniz. Bu, ya sizi öldürür ya da yönlendirme yeteneğinizi kavururdu. Bu... mutluluğu... kaybetmek ölümden de beter olurdu.

Siuan sandalyelerden birine oturdu ve parıltıya sarındı. Moiraine kendi etrafındaki ışığı göremiyordu elbette. Odanın içine, kulak misafiri olunmasına karşı, duvarları, zemini ve tavanı dümdüz saran bir engel ören Siuan, koruması gerekmesin diye örgüyü bağladı. Aynı anda iki örgüyü tutmak, bir tanesini tutmaya göre iki kattan da fazla yorucuydu, üç tanesini tutmak ise, iki tanesini tutmaya göre iki kattan da fazla yorucu. Bundan daha fazlasını tutmak, tarif edilemeyecek kadar zordu, ama yapılabiliyordu yine de. Siuan Moiraine'e, arkasını dönmesini işaret etti.

Moiraine Siuan'ın ördüğü örgü yüzünden kaşlarını çatarak denileni yaptı. Siuan'ın onun için hazırladığı örgüleri görebilse, dikkatini dağıtma çabalarından kaçınmak kolay olurdu. Ama neden kulak misafiri olunmasına karşı örgü örmüştü? Kapıya kulağını dayayan biri, Moiraine ciğerlerini patlatırcasına haykırsa da, hiçbir şey duyamazdı. Siuan kuşkusuz onu bağırtacak bir şey yapmazdı. Hayır. Onu huzursuz etmek için, meraklanmasını sağlamak için yapmış olmalıydı. Siuan'ın akışlarla uğraştığını hissedebiliyordu: Toprak ve Hava, sonra Ateş, Su ve Ruh, sonra Toprak ve Ruh, devamlı değişiyordu. Bakmadan, Siuan bir örgü mü hazırlıyor, yoksa Moiraine'in kafasını mı karıştırmaya çalışıyor, anlaması imkânsızdı. Derin bir nefes alarak, mutlak sükûnete odaklandı.

Sınavdaki örgülerin çoğu son derece karmaşıktı ve sırf sınav için tasarlanmıştı. Tuhaf bir biçimde, hiçbiri jest gerektirmiyordu. Çoğu örgü jest gerektirirdi. Hareket örgünün bir parçası değildi aslında, ama jest yapmazsanız örgü çalışmıyordu. Jestlerin zihninizde belli patikalar açtığı söyleniyordu. Jest olmaması, sınavın en azından bir kısmında ellerinizi kullanamayacağınızı düşündürüyordu ve bu pek de hoş bir düşünce değildi. Bir tuhaflık da, o inanılmaz ölçüde karmaşık örgülerin hiçbirinin herhangi bir şey *yapmamasıydı*, doğru yapılmasa bile, tehlikeye sebep olmazdı. En azından, çok tehlikeli bir şeye. En basit örgülerin bazıları, birazcık yanlış yapılsa bile, felaketle sonuçlanabilirdi. Sınav esnasında kadınlar ölmüştü, ama açık ki bir örgüyü beceremediklerinden değil. Yine de, ilk örgüyü yanlış yapmak sağır edici bir gök gürültüsüne sebep oluyordu.

İnce Hava akışlarını değiştirerek belli bir biçimde ördü. Bu oldukça basit bir örgüydü, ama iplikler ne kadar küçük olursa olsun *saidar*'ı zorlayamazsınız. Güç, engin bir ırmak gibiydi, amansız bir biçimde akar dururdu; onu zorlamaya kalkışırsanız, sizi, Erinin Nehri'ne düşmüş bir dal parçası gibi süpürüp götürürdü. Onu dilediğiniz yöne yönlendirmek için, onun ezici gücünü kullanmalıydınız. Her durumda, büyüklük belirlenmiş değildi ve küçük çalışmak, daha az çalışmak demekti. Ve Siuan dikkatini dağıtmayı başarırsa gürültü daha az olacaktı...

"Moiraine, Kızıllar onu rahat bırakır mı sence?"

Moiraine, daha örgü davul gibi bir ses çıkarmadan irkildi. Her Aes Sedai'nin, karşısına çıkabilecek yönlendirebilen bir erkekle başa çıkabilmesi beklenirdi, ama Kızıllar onları avlamaya yoğunlaşmışlardı. Siuan erkek bebekten bahsediyordu. Bu, ördüğü ses geçirmez örgüyü açıklıyordu. Belki, kuralları ihlal etme konuşmalarını da. Belki de Siuan, bebekten kendi aralarında bahsetmelerine Tamra'nın aldırmayacağı konusunda o kadar emin değildi. Moiraine omzunun üzerinden dik dik baktı.

"Durma," dedi Siuan sakin sakin. Hâlâ yönlendiriyordu, ama akışları tutmak dışında bir şey yapmıyordu. "Bunu bile eline yüzüne bulaştırdığına göre, gerçekten de çalışman gerek. Eh, ne düşünüyorsun? Kızıllar hakkında?"

Bu seferki örgü, Moiraine'in uzattığı ele düşen, küçük bir madeni para büyüklüğünde, gümüş mavi bir disk yarattı. Şekil de belirlenmemişti ki bir tuhaflık da buydu, ama en kolayları diskler ve toplardı. Örülmüş Hava'dandı, ama çelik kadar sertti, eline hafifçe soğuk geliyordu. Moiraine örgüyü salıverdi ve "para" kayboldu, geride yalnızca kısa sürede solacak olan bir Güç kalıntısı bıraktı.

Bir sonraki örgü karmaşık ve faydasız türdendi, Beş Güç'ü birden kullanması gerekiyordu, ama Moiraine onu örerken yanıt verdi. Aynı anda hem konuşup, hem yönlendirebiliyordu ne de olsa. Hava ve Ateş şu şekilde, Toprak bu şekilde, Ruh, sonra bir kez daha Hava. Durmadan ördü. Bir sebepten, kısmen örülmüş bu örgüleri uzun süre tutamıyordunuz, yoksa yıkılıp tamamen farklı bir şeye dönüşüyordu. Yine Ruh, sonra bir arada Ateş ve Toprak. "Onu rahat bırakmayı öğrenmek için yirmi seneleri olacak. Ya da, en kötü ihtimalle, yaklaşık olarak bu kadar. En iyi ihtimalle, daha fazla zamanları olacak." Bazen yönlendirme kıvılcımı ile doğmuş kızlar, nadir de olsa, on iki on üç gibi küçük bir yaşta yönlendirmeye başlıyorlardı,

ama kıvılcım olmasına rağmen, eğer öğrenmek için özellikle çaba göstermiyorlarsa, oğlanlar on sekiz on dokuz yaşından önce yönlendiremiyorlardı. Bazı erkeklerde, kıvılcım otuz yaşına gelene kadar ortaya çıkmıyordu. Yine Hava, sonra Ruh ve Su, hepsi yerli yerine yerleştirilmiş. "Dahası, o Yenidendoğan Ejder olacak. Kızıllar bile, Son Savaş'ta savaşana kadar onu ehlileştiremeyeceklerini biliyor olacak." Korkunç bir kaderdi, elinden geliyorsa, dünyayı kurtaracaktı, sonra da, ödül olarak, bu harika yetenekten mahrum bırakılacaktı. Kehanetler ne dualara boyun eğer, ne merhamet ederdi. Yine Toprak, sonra Ateş, sonra daha fazla Hava. Ördüğü şey, dünyadaki en ümitsiz düğüme benzemeye başlamıştı.

"Bu yeterli olacak mı? Bazı Kızılların, o zavallı adamları canlı yakalamak için en ufak çaba göstermediklerini duydum."

Bunu Moiraine de duymuştu, ama yalnızca bir söylentiydi. Aynı zamanda, Kule kanununun ihlali demekti. Bu yüzden bir Aes Sedai sopa yiyebilir, sonra, işlediği suçu bir süre düşünsün diye, büyük olasılıkla ıssız bir çiftliğe sürülürdü. Yaptığı şey cinayet sayılırdı, ama o adamlar kısıtlanmazsa yapacakları düşünülerek, neden cinayet olmadığını görebiliyordu Moiraine. Daha fazla Ruh ve arasına geçirilmiş Toprak. Görünmez parmaklar yan taraflarından koltuk altlarına tırmandı. Siuan'ın çok iyi bildiği gibi, Moiraine gıdıklanırdı, ama Siuan'ın bundan daha iyisini bulması gerekirdi. Moiraine irkilmedi bile. "Birinin bana uzun zaman önce söylediği gibi, değiştiremeyeceğin şeyle yaşamayı öğren," dedi alayla. "Zaman Çarkı dilediği gibi dokur ve Ajahlar da ne yapıyorlarsa onu yaparlar." Şu şekilde, biraz daha Hava ve Ateş, ardından Su, Toprak *ve* Ruh. Sonra beşi birden. Işık, ne korkunç bir düğüm! Üstelik daha bitmemişti.

"Bana göre," diye başladı Siuan ve kapı çarpılarak açıldı, içeriye dolan buz gibi hava ateşin yaydığı tüm sıcaklığı yok etti. Moiraine'in içini dolduran *saidar*'la, farkındalığı da keskinleşmişti. Aniden, tepeden tırnağa, bir buz örtüsü ile kaplanmış gibi hissetti.

Kapıdan içeri Myrelle Berengari girdi, yüzüğü onlarla aynı sene almış olan, Altaralı bir Kabuledilmiş. Zeytin tenli ve güzeldi, hemen hemen Siuan kadar uzundu, Myrelle girgin ve değişken biriydi, şamatacı bir mizah anlayışı vardı. Öfkesi, dizginleyemediğinde, Moiraine'inki kadar kötüydü. İkisinin arkadaşlığı çömezken, öfkeli sözlerle başlamıştı ve bu yüzden ikisi de sopa yemişti. Sonra bir şekilde arkadaş olmuşlardı. Ah, Siuan ile olduğu kadar yakın arkadaş değil, ama yine de arkadaştılar ve kapıyı çalmadan içeriye daldığı için onu terslememesinin tek sebebi buydu. Ördükleri örgü

yüzünden, kapıyı yumruklasa da duyacaklarından değil. *Önemli* olduğundan değil. Ama prensip denen bir şey vardı!

“Son Savaş’a ne kadar kaldı sizce?” diye sordu Myrelle, kapıyı kapatarak. Moiraine’in önündeki yarısı bitmiş örgüye, odanın içine örülmüş örgüye baktı ve sırıttı. “Görüyorum ki sınava çalışıyorsun. Onu ciyaklatıyor musun, Siuan? Dilersen yardım edebilirim. Onu, ağa takılmış domuz yavrusu gibi ciyaklatmanın kesin yolunu biliyorum.”

Moiraine, örgü kendi kendine yıkılmadan telaşla dağıttı onu. O ve Siuan şaşkın şaşkın bakıştılar. Myrelle nereden biliyor olabilirdi ki?

“Ben hiç de... dediğin gibi ciyaklamadım,” dedi ciddi ciddi, zaman kazanmaya çalışarak. Çoğu Kabuledilmiş’in eşek şakaları diğer Kabuledilmişlere yönelik olurdu ve Myrelle de Moiraine ve Siuan kadar çok şaka yapıyordu. Bahsettiği şaka, havanın gölgede bile fırın gibi sıcak olduğu bir yazda, buz ile yapılan bir şakaydı. Ama Moiraine’in çıkardığı sesin domuz yavruları ile *uzaktan yakından* alakası yoktu!

“Ne demek istiyorsun, Myrelle?” diye sordu Siuan ihtiyatla.

“Niye, Aiellerden bahsediyorum, elbette. Başka ne demek isteyebilirim ki?”

Moiraine ile Siuan yine bakıştılar, ama bu seferkinde hayal kırıklığı vardı. Bazı Aes Sedailer, Ejder Kehanetleri’ndeki bazı metinlerin Aiellere atıfta bulunduğunu iddia ediyordu. Elbette, aynı sayıda Aes Sedai, bunun yanlış olduğunu söylüyordu. Savaşın başlangıcında, bu konuda epey hararetli tartışmalar yaşanmıştı. İlgili kadınlar Aes Sedai olmasa, bağıra çağıra kavga ettikleri söylenebilirdi. Ama öğrendikleri şeyden sonra, bütün bunlar Moiraine’in kafasından uçup gitmişti. Siuan’ınkinden de uçtuğu açıktı. Bilgiyi gizli tutmak için sürekli dikkat etmeleri gerekecekti.

“İkinizin bir sırrı var, değil mi?” dedi Myrelle. “Siz ikiniz kadar çok sır saklayan kimse görmedim. Eh, soracağımı sanmayın, çünkü sormayacağım.” Yüz ifadesine bakılırsa, sormaya can atıyordu.

“Sır bize ait değil, söyleyemeyiz,” diye yanıt verdi Siuan ve Moiraine kendine hâkim olamadan, kaşları kalktı. Siuan ne peşindeydi? *Daes Dae’mar* mı oynamaya çalışıyordu? Moiraine ona, Evler Oyunu’nun nasıl oynandığını öğretmeye çalışmıştı. Cairhien’de, hizmetkârlar ve çiftçiler bile, avantaj elde etmek için manevra yapmayı, başkalarının planlarına ve sırlarına çelme takmayı bilirdi. Cairhien’de, hem asiller, hem de sıradan insanlar *Daes Dae’mar* oynayarak yaşardı. Başka her yerdekinden daha fazla. Evler Oyunu her yerde, herkesin bunu inkâr ettiği ülkelerde bile

oynanırdı. Ama Moiraine'in tüm çabasına rağmen Siuan fazla yetenek göstermemişti. Kadın fazla açıksözlüydü. "Ama Moiraine'i çalıştırmama yardım edebilirsin," diye devam etti ve bu daha da şaşırtıcıydı.

Her zaman yalnızca ikisi çalışırdı. "Artık benim numaralarımı çok iyi biliyor."

Myrelle bir kahkaha attı ve sevinçle ellerini birbirine sürttü. İkinci sandalyeye oturdu ve Güç ışığına sarındı.

Moiraine surat asarak döndü ve ikinci örgüyü yapacak oldu, ama Siuan, "En baştan, Moiraine," dedi. "Sen daha iyi bilirsin. Örgü sırasını kafana öyle iyi yerleştirmelisin ki, *hiçbir şey* seni şaşırtmamalı."

Moiraine hafifçe içini çekti ve bir kez daha, Hava'dan küçük, gümüş mavi bir para ördü, sonra devam etti.

Siuan bir açıdan, Moiraine'in onun numaralarını bilmesi konusunda haklıydı. Siuan en kötü anda onu gıdıklar, aniden nahoş yerlerini dürtükler, utanç verici yerlerine dokunur, kulağının dibinde irkiltici sesler çıkarırdı. Bir de, aklına gelen en şok edici şeyleri söylerdi ve Aes Sedailer onun kullandığı dil üzerinde çalıştıktan sonra bile, oldukça canlı bir hayal gücü vardı. Ama diğer kadının numaralarını bilmek, mutlak sükûneti korumayı daha kolay kılmıyordu. Siuan yüzünden ikinci kez en baştan başlaması gerekmişti. Myrelle daha kötüydü. O buzdan hoşlanıyordu. Buz yapmak kolaydı, Su ve onu havadan çekmek için Ateş yeterliydi. Ama Moiraine, Myrelle'in onu elbisesinin *içinde*, en kötü yerlerde yapmayı nasıl başardığını görmek isterdi. Myrelle aynı zamanda sinsi çimdikler ve Moiraine'in sopa yemiş gibi hissetmesine sebep olan keskin fiskeler yaratabiliyordu. Bazen de, kayış yemiş gibi, poposuna sağlam bir darbe indiriyordu. Onlar gerçek çimdikler ve gerçek darbelerdi; geride kalan morluklar da gerçekti. Bir seferinde, Myrelle Hava'dan halatlarla Moiraine'in ayağını yerden kesti –o olduğundan emindi; Siuan asla böyle bir şey yapmamıştı– ve onu yavaşça tepetaklak çevirdi. Moiraine'in ayakları tavana kalktı, etekleri başına döküldü. Moiraine, yüreği güm güm atarak, çılgın gibi, eteklerini elleriyle yüzünden yukarı kaldırdı. İffetini korumak için değil; örmeye devam edebilmek için. Bir örgüyü görmeden tutabilirdiniz, ama öremezdiniz ve ördüğü Beş Güç yığını yıkılırsa, Moiraine acı verici bir şok dalgası yaşardı. Sanki halının üzerinde ayaklarını sürüye sürüye yürümüş, sonra bir demir parçasına dokunmuş gibi, ama bu seferki üç kat fena olurdu ve tepeden tırnağa, her yerinde

hissederdi. Bu örgüyü başarıyla tamamlamadı, ama sonunda, Myrelle konsantrasyonunu bozmayı tam *dört* kez başarmıştı!

Bu yüzden, sinirleri gittikçe bozuluyordu, ama Myrelle'e değil, kendisine kızıyordu. Bütün Kabuledilmişlerin hemfikir olduğu bir şey vardı: Aes Sedailerin sınav sırasında yapacakları, arkadaşlarınızın aklına gelen her şeyden daha kötü olacaktı. Ve eğer onlar *gerçek* arkadaşınızsa, sizi sınava hazırlamak için, size zarar vermeden, akıllarına gelen en kötü şeyleri yaparlardı. Işık, Myrelle ve Siuan bu kadar kısa süre içinde onu altı kez şaşırtabiliyorlarsa, asıl sınavda ne şansı vardı ki? Ama kırılmaz bir kararlılıkla çalışmaya devam etti. Sınavdan geçecekti, hem de ilk denemesinde. Geçecekti!

O, ikinci örgüyü tekrar yapmaya başlamıştı ki, kapı bir kez daha açıldı. Moiraine akışları yok etti, gönülsüzce *saidar*'ı salıverdi. *Saidar*'ı salıvermek her zaman gönülsüzce yapılan bir şeydi. Güç'le birlikte, yaşam duygusu da akıp gidiyordu; dünya daha renksiz bir yere dönüşüyordu. Ama çömez dersinden önce Moiraine'in örgüyü bitirecek zamanı olmayacaktı zaten. Kabuledilmişlerin saat edinmesine izin yoktu, zaten çoğu kişinin alamayacağı kadar pahalı bir şeydi ve saat başlarında vuran gonglar Kule'nin içinde her zaman duyulmuyordu, bu yüzden keskin bir zaman duyusu edinmeniz en iyisiydi. Kabuledilmişlerin geç kalmasına da, çömezlerden daha fazla izin verilmiyordu.

Kapıyı açık tutarak eşikte duran kadın Moiraine'in arkadaşı değildi. Siuan'dan uzun olan Tarna Feir, Altara'nın kuzeyindendi, Andor'a yakın bir yerden, ama Myrelle ile arasındaki tek fark açık sarı saçları değildi. Kabuledilmişlerin kibirli olmasına da izin yoktu, ama o soğuk, mavi gözlere bir kez bakmak, Tarna'nın kibirli olduğunu anlamanız için yetiyordu. Kadının mizah duygusu da yoktu ve bilindiği kadarıyla kimseye şaka yapmamıştı. Tarna yüzüğü Siuan ve Moiraine'den bir sene önce, çömez olarak geçirdiği dokuz seneden sonra almıştı ve çömezken de, şimdi olduğu gibi, pek az arkadaşı vardı. Bu eksikliğin farkında değil gibiydi. Myrelle'den *gerçekten* çok farklıydı.

"Siz ikinizi birlikte bulacağımı bilmeliydim," dedi soğuk soğuk. Kadında en ufak hararet yok gibiydi. "Neden aynı odada yaşamıyorsunuz, hiç bilmiyorum. Sen de mi Siuan'ın grubuna katılıyorsun, Myrelle?" Bunu son derece büyük bir kayıtsızlıkla söylemişti, ama Myrelle'in gözleri çakmak çakmak oldu. Siuan'daki parıltı yok oldu, ama Myrelle Güç

tutmaya devam etti. Moiraine onun Güç kullanma düşüncesizliğini göstermemesini umdu.

“Git buradan, Tarna,” dedi Siuan, bir kovalama jesti yaparak. “Meşgulüz. Kapıyı da kapat.” Tarna yerinden kıpırdamadı.

“Çömez dersime yetişmek için acele etmem gerek,” dedi Moiraine Siuan’a. Tarna’yı görmezden geldi. “Ateş topu yapmayı öğreniyorlar ve orada olmazsam, içlerinden birinin deneyeceğinden eminim.” Çömezlerin, yanlarında bir Aes Sedai ya da Kabuledilmiş olmadan yönlendirmeleri, hatta Kaynak’a kucak açmaları yasaktı, ama yine de, en ufak fırsatta deniyorlardı. Yeni kızlar bunun tehlikelerine asla gerçekten inanmıyordu. Daha büyükler ise, o tehlikelerden nasıl kaçınacaklarını bildiklerini sanıyorlardı.

“Çömezlere bugün tatil edildi,” dedi Tarna, “bu yüzden bugün ders yok.” Kovulmak ya da görmezden gelinmek kadını hiç rahatsız etmemişti. Hiçbir şey edemezdi. Kuşkusuz, Tarna ilk denemesinde, kolaylıkla şalı kazanacaktı. “Kabuledilmişler Oval Ders Salonu’na çağrılıyor. Amyrlin bize konuşma yapacak. Bilmeniz gereken bir şey daha. Gitara Moroso birkaç saat önce öldü.”

Myrelle’i saran ışık söndü. “Demek sakladığınız sır buydu!” diye bağırdı. Gözleri, Tarna karşısında olduğundan daha fena çakmak çakmak olmuştu.

“Sana, bizim sırrımız olmadığını, paylaşamayacağımızı söyledim,” diye yanıt verdi Siuan. Tam bir Aes Sedai yanıtıydı. Myrelle, gönülsüzce de olsa, onayla başını salladı. *Gerçekten* gönülsüzdü. Gözlerindeki hararet kaybolmadı. Moiraine, Siuan’la kendisinin yakında buzla ilgili şakalara maruz kalacağını tahmin ediyordu.

Tarna kapıyı açık tutmaya devam ederek –Aes Sedailer gibi, soğuğa bağışıklığı mı vardı?– Moiraine ile Siuan’ı süzdü. “Bu doğru; siz ikiniz hizmet ediyordunuz. Ne oldu? Biz geri kalanlar, yalnızca öldüğünü duyduk.”

“Ona bir fincan çay uzatıyordum. İnledi ve düştü. Kollarımda öldü,” diye yanıt verdi Moiraine. Bu, Siuan’ınkinden de iyi bir Aes Sedai yanıtıydı, her kelimesi doğruydu ve tüm gerçeği söylemekten kaçınmıştı.

Şaşkınlık içinde, Tarna’nın yüzünden bir hüzün ifadesi geçtiğini gördü. Gelip geçici bir ifadeydi, ama yine de görmüştü. Tarna duygularını *asla* belli etmezdi. Kadın taştan oyulmuştu. “Gitara Sedai büyük bir kadındı,” diye mırıldandı. “Yokluğu çok hissedilecek.”

“Amyrlin neden bizimle konuşuyor?” diye sordu Moiraine. Gitara’nın ölümünün ilan edileceği açıktı. Âdet olduğu üzere, cenazesi yarın yapılacaktı, bu yüzden bunun ilan edilmesine gerek yoktu. Kuşkusuz Tamra *Kabuledilmişlere* Kehanet’ten bahsetmeyi düşünmüyordu.

“Bilmiyorum,” diye yanıt verdi Tarna, serinkanlılığına bürünerek. “Ama ben olsam burada durup konuşmazdım. Başka herkese, hemen kahvaltılarını bırakmaları söylendi. Koşarsak, Amyrlin gelmeden önce salona varabiliriz.”

Kabuledilmişlerin, şal alacakları güne hazırlık olarak, epey vakur davranması beklenirdi. Emredilmediği sürece, koşmaları kesinlikle beklenmezdi. Ama eteklerini dizlerine dek kaldırarak, koridorlarda rastladıkları üniformalı hizmetkârların şaşkın bakışlarını görmezden gelerek koştular, Tarna da onlar kadar hızlı koştu. Aes Sedailer Amyrlin Makamı’nı bekletmezdi. Kabuledilmişler onu bekletmeyi *akıllarına* bile getirmezdi.

Gökyüzü ve beyaz bulutlar resmedilmiş kubbesinin altında dolanan geniş, kıvrımlı işlemelerle süslü tacı ile Oval Ders Salonu nadiren kullanılırdı. Moiraine ve diğerleri son gelen Kabuledilmişlerdi, ama sıra sıra cilalı ahşap sıraların dörtte birinden azı dolmuştu. Konuşmalar, Amyrlin’in neden onlara konuşma yapacağı hakkında fikirler, odanın kapasitesi ile karşılaştırıldığında sayıca ne kadar az olduklarını vurgular gibiydi. Moiraine gittikçe azalan sayılarını kararlılıkla aklından çıkardı. Belki, eğer Aes Sedailer... Hayır. Kara kara *düşünmeyecekti.*

Neyse ki salonun önündeki kürsü hâlâ boştu. Moiraine ve Siuan kalabalığın arkasında yer buldular. Tarna da yanlarına oturdu, ama onlarla birlikte olmadığını açıkça belli edecek bir biçimde. Kadın mesafeli davranışları bir pelerin gibi geçiriyordu üzerine. Hâlâ Gitara konusunu ona açmadıkları için kızgın olan Myrelle, uzun adımlarla gidip sıranın diğer ucuna geçti. Odadaki kadınların yarısı, birbirlerini dinlemeden konuşuyor gibiydi. Kimin ne dediğini seçebilmek imkânsızdı ve Moiraine’in duyabildiği birkaç şey de kesinlikle saçmaydı. *Herkes* şal sınavına mı girecekti? *Hemen mi?* Bu tür saçmalıklar gevelediğine göre, Aledrin beyin hummasına yakalanmış olmalıydı. Eh, heyecanlı bir kadındı. Brendas daha da beterdi. Normalde aklı başında biriydi, ama şimdi, Gitara ölmeden önce Beyaz Kule’nin, hatta belki dünyanın sonunu Kehanet ettiği için herkesin evine gönderileceğini iddia ediyordu. Büyük olasılıkla, öğlen geldiğinde, Gitara’nın Kehaneti hakkında bir düzine ayrı hikâye anlatılıyor olacaktı, şimdiden anlatılmaya başlanmamışsa –Kabuledilmiş kısmında, söylentiler seradaki güller gibi büyürdü– ama yine de, onları dinlemek Moiraine’in

hoşuna gitmiyordu. Sırlarını saklamak için gerçeği tepetaklak etmesi gerekecekti, en azından ilk birkaç gün için. Bunu yapabileceğini umuyordu.

“Bir şey bilen var mı?” diye sordu Siuan yanındaki Kabuledilmiş’e. Dümdüz, siyah saçları beline gelen, ince, çok esmer bir kadındı ve ellerinde siyah dövmeler vardı, “Yoksa her şey laf mı?”

Zemaille bir an ciddiyetle onu süzdü, sonra, “Sanırım, laf,” dedi. Zemaille asla acele etmezdi. Aynı zamanda, her zaman ciddi ve düşünceliydi. Büyük olasılıkla, terfi ettiğinde Kahverengileri seçecekti. Ya da belki Beyazları.

Zemaille Beyaz Kule’de nadiren görülen türden biriydi, Deniz Halkı’ndan, Atha’an Miere’den biri. Yalnızca dört Deniz Halkı Aes Sedai vardı ve hepsi de Kahverengi’ydi. İkisi Gitara kadar yaşlıydı. Atha’an Miere kızları, kıvılcım görülmemişse ya da kendi başlarına öğrenmeye başlamamışsa, asla Kule’ye gelmezdi. Her durumda, kızı Deniz Halkı’ndan bir heyet teslim etmişti, sonra hemen oradan ayrılmışlardı. Atha’an Miere tuzlu sulardan uzak kalmaktan hoşlanmazdı ve Tar Valon’a en yakın deniz, dört yüz fersah güneydeydi.

Ama Zemaille nereden geldiğini unutmak istiyor gibiydi. En azından, bir Aes Sedai ısrar etmediği sürece asla Deniz Halkı’ndan bahsetmezdi. Ve titiz bir öğrenciydi, daha ilk günden şalı kazanmaya odaklanmıştı, Moiraine öyle duymuştu, ama hızlı öğrenemiyordu. Çoğu kişiden daha yavaş değildi, ama hızlı da değildi. Sekiz senedir Kabuledilmiş’ti ve bundan önce de on sene çömezlik yapmıştı. Moiraine onun bir örgüyü yapmaya çalışırken defalarca başarısızlığa uğramasını, sonra aniden kusursuz yapmasını ve böylece neden daha önce beceremediğini merak etmenize sebep olmasını izlemişti. Ama diğer yandan, herkes kendi hızında ilerlerdi ve Kule asla sizi yeteneklerinizin ötesinde zorlamazdı.

Önlerindeki sırada oturan uzun boylu bir Kabuledilmiş, Aisling Noon, arkaya döndü. Heyecanla yerinde sıçrıyordu neredeyse. “Bence Kehanet olmuş. Gitara ölmeden önce Kehanet’te bulunmuş ve Amyrlin bize ne olduğunu söyleyecek. Bu sabah görev başında siz vardınız, değil mi? Gitara ölürken oradaydınız. Ne dedi?”

Siuan gerildi ve Moiraine yalan söylemek için ağzını açtı, ama Tarna onu kurtardı. “Moiraine bana, Gitara’nın Kehanet’te bulunmadığını söyledi, Aisling. Amyrlin’in ne diyeceğini, o geldiğinde öğreneceğiz.” Sesi her zamanki gibi serindi, ama keskin değildi. Aisling yine de kıpkırmızı oldu.

Aisling de Kule’de nadir görülen insanlardandı. Tuatha’anlardan, Tenekecilerden biriydi. Tuatha’an cafcaflı renklere boyanmış arabalarda yaşar, köy köy dolaşırdı ve Deniz Halkı gibi, aralarında kendi kendine yönlendirmeyi öğrenmiş yabaniler istemezlerdi. Bir Tuatha’an grubu kızlardan birinde kıvılcım olduğunu keşfederse, araba kervanlarını çevirir, atlarının gidebildiğince hızla Tar Valon’a yollanırlardı. Moiraine’den de kısa boylu, tıknaz bir Kahverengi olan Verin, Tenekeci kızların asla kendi başlarına yönlendirme öğrenmeye çalışmadıklarını, yönlendirmek ya da Aes Sedai olmak istemediklerini söylemişti. Verin söylediğine göre öyle olmalıydı, ama Aisling de derslerine Zemaille kadar kararlılıkla vermişti kendisini ve ondan daha başarılıydı. Beş senede, Moiraine ve Siuan ile aynı sene yüzüğü kazanmıştı. Moiraine bir sene, belki daha az zaman içinde şal sınavına gireceğini düşünüyordu.

Kürsünün arkasındaki kapılardan biri açıldı ve Tamra, önceki gece üzerinde olan mavi elbisenin içinde, süzülürcesine dışarı çıktı. Amyrlin etolünü boynuna asmıştı. Moiraine onu ilk gören, ilk ayağa kalkanlardan biriydi, ama birkaç saniye içinde herkes susmuş, ayağa kalkmıştı. Amyrlin’i yalnız görmek tuhaf geliyordu. Tamra koridorlarda yürürken, en az birkaç Aes Sedai de ona eşlik ederdi. Sıradan Aes Sedailer dilekçe sunuyor, Kule Salonu Temsilcileri Salon’dan önce belli bir konuyu tartışıyor olurdu. Moiraine, Tamra’nın bitkin göründüğünü düşündü. Alı, sırtı dikti ve yüzünde, aklına koyarsa duvarı delip geçebileceğini söyleyen bir ifade vardı, ama gözlerinde yorgun olduğunu söyleyen, uykusuzlukla bir ilgisi olmayan bir şey vardı.

“Tar Valon’un hâlâ güvende olmasına şükranımızın ifadesi olarak,” dedi, herkesin rahatça duyabildiği bir sesle, “ilk askerlerin geldiği gün ile tehdidin sona erdiği gün arasında bebek doğuran her kadına yüz altın kron ödül vermeye karar verdim. Şu anda, ben konuşurken sokaklarda ilan ediliyor.”

Herkes, Amyrlin konuşurken ses çıkarmamak gerektiğini biliyordu, ama yine de bu bildiri, Siuan dahil birkaç kişinin mırıldanmasına yol açtı. Aslında, onunki bir homurtuya daha çok benziyordu. Siuan, değil yüz, on altın kronu bile bir arada görmemişti. Yüz altın kronla çok büyük bir çiftlik ya da kim bilir kaç balıkçı teknesi satın alınabilirdi.

Tamra göreneklerin ihlal edilmesini duymazdan gelerek, duraksamadan devam etti. “Bazılarınızın bildiği gibi, bir orduya her zaman kamp takipçileri eşlik eder. Bazen askerlerden çok kamp takipçileri olur. Bu

insanların çoğu, bir ordunun ihtiyaç duyduğu zanaatkârlardır, zırh imalatçıları ve okçular, demirciler, nalbantlar ve arabacılar, ama aralarında asker eşleri ve başka kadınlar da bulunur. Ordu Tar Valon'u koruduğu için, bu kadınları da ödüllendirmeye karar verdim."

Moiraine alt dudağını ısırdığını fark etti ve kendini bırakmaya zorladı. Vazgeçmeye çalıştığı bir alışkanlıktı. Sizi gören birinin, hızla düşündüğünüzü anlamasına izin vermenin gereği yoktu. En azından, Tamra'nın ne peşinde olduğunu öğrendikten sonra. Oğlan bebeğin gerçekten de yakında doğacağına inanıyor olmalıydı. Ama Işık aşkına, neden Kabuledilmişlere söylüyordu bunu?

"Tehdit bir süre daha devam edebilir," dedi Tamra, "ama bu sabah, Aiellerin çekilmeye başlamış olabileceklerine dair raporlar aldım. Yine de durum, en azından şehrin en yakınındaki kamplardan isim toplamaya yetecek kadar güvenli görünüyor. Bu kadınlara karşı adil olmak için, en kısa zamanda, kimse kamptan ayrılmadan çalışmaya başlamalıyız. Aieller gerçekten de gidiyorsa, bazıları kamplarından ayrılacaklardır. Pek çok asker Aielleri takip edecek, kamp takipçileri de arkalarından gidecektir. Diğer askerler ise evlerine dönecektir. Henüz hiçbir Aes Sedai Kule'ye dönmedi, bu yüzden isim toplamaya başlamak için sizi gönderiyorum. Kaçınılmaz olarak, bazı kadınlar siz onları bulamadan gizlice gideceğinden, aynı zamanda doğum yapan ama ortadan kaybolan kadınları da soracaksınız. Babasının kim olduğunu, hangi köy ya da kasabadan, hangi ülkeden geldiğini, her şeyi kaydedeceksiniz. Kimsenin sizi rahatsız etmeyeceğinden emin olmak için, her birinize dörder Kule Askeri eşlik edecek."

Moiraine sessiz kalmaya çalışırken boğulacaktı neredeyse. Ondan daha başarısız olmuş kadınlardan şaşkın nidalar yükseldi. Kabuledilmişlerin şehirden ayrılmasına nadiren izin verilirdi, ama yanında bir *Aes Sedai* olmadan izin verilmesi? Bu işitilmemiş bir şeydi.

Tamra küçük, hoşgörülü bir gülümseme ile düzenin sağlanmasını bekleyerek sustu. Onları akıllarını kaybetmecesine şaşırttığını biliyordu. Aynı zamanda, Moiraine'in duyamadığı bir şeyleri yakaladığı açıktı. Sessizlik yeniden çöktüğünde, Amyrlin şöyle dedi, "Birinizin kendini savunmak için Güç kullandığını işitirsem, Alanna, o kişi Çömezler Sorumlusu'nu ziyaret ettikten sonra büyük dikkatle oturmak zorunda kalacak."

Birkaç Kabuledilmiş, kıkırdayacak kadar huzursuzdu hâlâ, bir iki tanesi yüksek sesle güldü. Alanna aslında utangaç bir kadındı, ama haşin birine

dönüşmek için çok çaba gösteriyordu. Dinleyen herkese, Savaş Ajahı olan Yeşillere katılmak, bir düzine Muhafız edinmek istediğini anlatıyordu. Yalnızca Yeşiller birden fazla Muhafız'la bağ kuruyordu. Hiçbirinin *o kadar çok* Muhafızı yoktu elbette, ama Alanna böyleydi işte, her zaman abartırdı.

Tamra ellerini çırparak kıkırdayanları ve gülüşenleri susturdu. Hoşgörüsünün sınırları vardı. "Hepiniz çok dikkatli olacaksınız ve size eşlik eden askerleri dinleyeceksiniz." Artık gülümsemiyordu. Sesi sertti. Amyrlin Makamı hükümdarların saçmalıklarını dinlemezdi; Kabuledilmişleri ise hiç hoş görmezdi. "Tar Valon duvarlarının dışında, tek tehlike Aieller değil. Bazıları sizin Aes Sedai olduğunuzu düşünebilir ve öyle olduğunuzu iddia etme aptallığını göstermediğiniz sürece, bu şekilde düşünmelerine izin verebilirsiniz." Bu kıpırtısızlığı derinleştirdi; Aes Sedai olmadığınız halde olduğunuzu iddia etmek, Kule sakini olmayan kadınlar söz konusu olduğunda bile, harfiyen uygulanan bir Kule kanununun ihlali demekti. "Ama yalnızca genç bir kadının yüzünü görecek külhanbeyleri de olacak. Eşlikçileriniz olmasa, sizi kolay av olarak görecekler. Onları kışkırtmamak ve sorunları en başından engellemek en iyisi. Aynı zamanda, orduda Işığın Evlatları'nın da olduğunu unutmayın. Bir Beyazpelerin Kabuledilmiş elbisesi gördüğünde tanır ve kendini tehlikeye atmadan sizin sırtınıza bir ok sallayabiliyorsa, siz Aes Sedai'mişsiniz gibi memnun olur buna."

Odanın daha fazla sessizleşmesi imkânsız görünüyordu, ama sessizleşti. Moiraine insanların nefeslerini duyabileceğini hissetti, ama *kimse* nefes almıyordu. Bir Aes Sedai dış dünyaya çıkıp ortadan kaybolduğunda ki zaman zaman olurdu bu, ilk akla gelen Beyazpelerinler olurdu. Evlatlar Aes Sedailere Karanlıkdostu derdi ve Tek Güç'e dokunmanın ölümle cezalandırılması gereken bir küfür olduğunu iddia ederdi. Cezasını bizzat vermeye can attıkları bir küfür. Tar Valon'un savunulmasına yardım etmek için neden geldiklerini kimse anlayamıyordu. En azından, Kabuledilmişler arasında kimse.

Amyrlin yavaşça, sıralar üzerinde göz gezdirdi. Sonunda, uyarısını kavradıkları konusunda ikna olarak başını salladı. "Batı Ahırı'nda, sizin için atlar eyerleniyor. Öğle yemekleriniz ve ihtiyaç duyacağınız başka her şey heybelerde. Şimdi, odalarınıza dönün, sağlam ayakkabılar giyin ve pelerinlerinizi alın. Sizin için uzun ve soğuk bir gün olacak. Işık'la gidin." Gitmelerini söylüyordu ve herkes diz kırıp koridora açılan kapıya yöneldi. Tam o sırada, Tamra aklına yeni gelmiş gibi ekledi, "Ah, evet." Sözler herkesi durdurdu. "Kadınların ismini kaydederken, bebeğin ismini,

cinsiyetini, doğduğu günü ve doğum yerini de kaydedin. Bu konudaki Kule kayıtları eksiksiz olmalı. Şimdi gidebilirsiniz.” Son ana bıraktığı şey, en önemli şey değilmiş gibi. Aes Sedailer, saklamak istedikleri şeyi apaçık ortada böyle saklardı işte. Bazıları, Evler Oyunu’nu Aes Sedailerin icat ettiğini söylerdi.

Moiraine, elinde olmadan Siuan’a baktı. Siuan kâtipliğe benzeyen her işten nefret ederdi, ama yüzünde geniş bir sırıtma vardı. Yenidendoğan Ejder’in bulunmasına yardım etmeye gidiyorlardı. Yalnızca ismini ve annesinin ismini, elbette, ama bir Kabuledilmiş’in hayal edebileceğinden daha büyük bir maceraydı.

4
Kule’den Ayrılmak

Moiraine’in odası Siuan’ınkinden pek farklı değildi. Üzerinde dört kitap duran küçük, kare masası ve iki mindersiz, dik sırtlı sandalyesi Siuan’ın eşyalarının geldiği aynı çiftlik evinden gelmiş olabilirdi. Yatağı daha dardı, Illian halısı yuvarlak ve çiçekliydi ve pek çok yeri onarılmıştı. Lavabo sehpasında ise, geçmişte pek çok darbe almış olan şey lavabosuydu. Aynanın bir köşesi çatlaktı. Bunların dışında, aynı oda da olabilirdi. Ateş yakmaya zahmet etmedi. Közlerini külle örterken Siuan’dan daha dikkatli davranmıştı, ama odadaki soğuğu almaya yetecek kadar zaman bile yoktu.

Siuan’ınkinden biraz daha geniş, ama aynı ölçüde sade olan gardırobunun arkasına uzanarak, bir çift sağlam ayakkabı çıkardı ve yüzünü buruşturdu. Terliklerinden çok daha kalın bir deriden yapılmış, çirkin şeylerdi. Bağcıkları ile eyer tamir edilebilirdi. Ama ayakkabılar karda ayaklarını kuru tutardı ve terlikler tutamazdı. İki çift yün çorap aldı, yapılmamış yatağının kenarına ilişti ve ikisini de ayağındaki çorapların üzerine giydi. Bir anlığına, ikinci bir iç eteklik de giymeyi düşündü. Kule’nin içi ne kadar soğuk olursa olsun, gideceği yer daha da soğuk olacaktı. Ama zamanı dardı. Dahası, bu buz gibi havada elbisesini çıkarmak istemiyordu. Kuşkusuz, isim kaydetme işini, bir ateş ya da mangal ile ısıtılan korunaklı bir yerde yaparlardı. Elbette öyle olurdu. Kamplardaki çoğu insan, tıpkı Tamra’nın söylediği gibi, onları Aes Sedai sanacaktı büyük olasılıkla.

Sonra, dolabından gümüş tokalı, dar, deri bir kemer ve içinde ince, gümüş kabzalı bir hançer bulunan sade bir kın çıkardı. Hançerin keskin ucu elinden daha uzun değildi. Kule’ye geldiğinden beri üzerinde taşımamıştı onu ve belinden sarkarken, başta rahatsız edici geldi. Belki kendini

savunmak için Güç kullanması yasaktı, ama gerekirse hançer pekâlâ işe yarardı. Kemer kesesini, yatağın üzerine koyduğu beyaz deri kemerden kendi kemerine aktardı ve bir an düşündü. Tamra'nın, ihtiyaç duyacakları her şeyin hazır olduğunu söylemesi kolaydı, ama Amyrlin Makamı bile olsa, bir başkasının *her şeyi* sağlayacağına güvenmek akıllıca olmazdı. Fildişi tarağını ve fildişi saplı saç fırçasını deri çantasının içine koydu. İsim toplama işi ne kadar acil olursa olsun, darmadağınık dolaşan hiçbir Kabuledilmiş'in, en azından keskin sözler duymaktan uzun süre kaçınabileceğini sanmıyordu. Sırtları hafifçe işlenmiş iyi, koyu mavi, deri eldivenlerini, oymalı siyahağaç bir kutunun içindeki küçük dikiş takımını, bir yumak sağlam sicimi, ayağındakilerin ıslanması ihtimaline karşı bir çift yedek çorabı, boy boy mendilleri ve işe yarayabilecek başka şeyleri de aldı. Belki tüy kalem kullanmaları gerekir diye, küçük bir katlanır bıçak da eklemişti çantaya. Aes Sedailer bu tür zahmetlere katlanmak zorunda değildi, ama onlar Aes Sedai değildi.

Çantayı bir omzuna astı, eteğinde ve başlığının kenarında bant bulunan pelerinini aldı ve dışarı fırladı. Meidani ile Brendas'ın, pelerinlerini savura savura, galeriye çıkan koridora koşturmakta olduklarını gördü. Siuan sabırsızlık içinde bekliyordu. Onun da omzunda, pelerininin altında bir çanta vardı ve mavi gözleri heyecanla parlıyordu. Anın heyecanına yakalanan tek kişi o değildi. Galerinin diğer yanında, Katerine Alruddin odasından fırladı ve ciğerlerini patlatırcasına bağırarak, Carlinya'dan dikiş kutusunu iade etmesini talep etti, sonra yanıt beklemeden içeri daldı.

"Alanna, Pritalle, biriniz bana bir çift temiz çorap ödünç verebilir misiniz?" diye seslendi biri aşağıdan.

"Dün vermiştim, Edesina," dedi biri, yukarıdan.

Kuyunun her yerinde kapılar çarpılıyor, kadınlar dışarı fırlayıp Temaile ya da Desandre'ye, Coladara ya da Atuan'a, bir düzine başkasına, ödünç aldıkları o ya da bu şeyi iade etmelerini ya da bir şey ödünç vermelerini bağırıyordu. Orada bir Aes Sedai olsaydı, çıkardıkları şamata hepsinin boyunlarına dek kaynar çorba kazanına girmesine sebep olurdu.

"Ne diye oyalandın, Moiraine?" dedi Siuan nefes nefese. "Hadi gidelim, yoksa bizi geride bırakırlar." Gerçekten de, acele etmezlerse Askerler çekip giderlermiş gibi, hızla yürümeye başladı. Bu mümkün değildi elbette, ama Moiraine oyalanmadı. Şehirden ayrılma şansı elde etmişken, ayak sürümeyecekti. Özellikle de böyle bir fırsat yakalamışken.

Dışarıda güneş öğle zirvesine ulaşmamıştı daha. Gökyüzünde yoğun, koyu gri bulutlar sürükleniyordu. Bugün daha fazla kar yağabilirdi. Bu, onları bekleyen işi hiç de kolaylaştırmayacaktı. Yürümek *kolaydı*, çünkü Kule'nin, Kabuledilmiş kısmının bulunduğu kanadının arkasındaki Batı Ahırı'na giden geniş, çakıl döşeli yol temizlenmişti, Kabuledilmişler düşünülerek değil elbette; çoğu Aes Sedai atlarını Batı Ahırı'nda barındırırdı ve işçiler gerekirse o yolu günde iki üç kez küreklerle temizlerdi.

Ahırın kendisi gri taştan, üç yaygın kattan oluşuyordu. Güneş Sarayı'nın ana ahırından genişti. Önündeki geniş, taş döşeli ahır avlusu, kaba ceketli seyisler, eyerli atlar ve Kule Askerleri ile tıka basa dolmuştu. Askerler miğfer takmış, siyah ceketlerinin üzerine gri çelik plaka zırh giymişlerdi. Üzerlerine geçirdikleri koyu renk pelerinlere, beyaz bir gözyaşı damlasına benzeyen Tar Valon Alevi işlenmişti. Bayraktarlar ve tek tük subaylar, plaka zırhlarının üzerine giydikleri yedi çizgili önlüklere bakılarak seçilebiliyordu. Brendas ile Meidani eyerlerine tırmanıyorlardı. Pelerinli ve başlıklı yarım düzine Kabuledilmiş sıra olmuş, Askerlerle çevrili halde, Günbatımı Kapısı'na doğru at sürmekteydiler. Moiraine, ondan ve Siuan'dan önce davranmayı başarmış bunca kadın olduğu için bir anlığına sinirlendi. Bu kadar çabuk davranabildiklerine göre, yanlarına hiçbir şey almamışlar mıydı? Ama onlar, gerçekten ne aradıklarını bilmiyorlardı. Bu düşünce neşesini yine yerine getirdi.

Kalabalığı ittirip geçerek kısrağını buldu. Dizginler, dar yüzünde onaylamaz bir ifade olan, leylek gibi bir seyisin elindeydi. Kadın büyük olasılıkla, bir Kabuledilmiş'in kendi atının olması yüzünden kaş çatıyordu. Pek az Kabuledilmiş'in kendi atı vardı –çoğunun parası at beslemeye yetmezdi, üstelik Kule arazileri dışında at sürme fırsatı pek nadir çıkıyordu– ama Moiraine yüzüğü kazanmasını kutlamak için Ok'u almıştı. Merean'ın çalışma odasına gönderilmesine ramak kalmasına sebep olduğundan kuşkulandığı bir gösteriş eylemiydi bu. Yine de, atı satın aldığı için pişman değildi. Kısrak yüksek değildi, çünkü Moiraine büyük bir atın üzerinde çocuk gibi görünmekten nefret ederdi. Ama Ok, büyük hayvanların çoğu yorgun düştükten sonra bile koşmaya devam edebiliyordu. Hızlı bir at iyiydi, ama dayanıklı bir at daha iyiydi. Ok hem hızlı, hem dayanıklıydı. Ve pek az atın atlamayı deneyeceği çitlerin üzerinden atlayabiliyordu. Bunu öğrenmek, Çömezler Sorumlusu'na bir ziyaret *kazandırmıştı* Moiraine'e. Aes Sedailer, Kabuledilmişlerin boyunlarını kırma riskine girmelerine iyi

gözle bakmazlardı. Hem de hiç iyi gözle bakmazlardı. Seyis dizginleri eline tutuşturmaya çalıştı, ama Moiraine çantasını kayışından eyerin yüksek kaşına astı, sonra heybelerin tokalarını açtı. Bir heybedeki kumaşa sarılı paketin içinden yarım somun esmer ekmek, yağlı kâğıt içinde kurutulmuş kayısı ve büyük bir parça açık sarı peynir çıktı. Moiraine'in tek başına yiyebileceğinden daha fazlası, ama diğerlerinin bazıları daha iştahlıydı. Diğer heybede, cilalı ahşaptan bir kucak masası, koca bir demet kaliteli kâğıt ve iki iyi çelik uçlu kalem vardı.

Kalem bıçağına gerek yokmuş, diye düşündü Moiraine hüzünle, yüzünü ifadesiz tutmaya özen göstererek. Utandığını seyisin görmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu. En azından hazırlıklı gelmişti.

Kucak masasında, kalın camdan, kapağı sıkı sıkı kapatılmış, bir mürekkep şişesi vardı. Seyisin saklamaya zahmet etmediği eğlentili bakışlarının altında, kapağın *gerçekten de* sıkı sıkı kapatılmış olup olmadığını kontrol etti. Eh, kadın eliyle saklamaya zahmet etmeden, dilediği kadar kıkırdayabilirdi, ama her şeyin üzerine mürekkep sızacak olursa, pislikle o uğraşmayacaktı. Moiraine bazen, hizmetkârların Kabuledilmişleri çömezlerin gördüğü gibi görmemesinin yazık olduğunu düşünüyordu.

Sonunda dizginleri aldığında seyis alayla eğildi ve ata binmesine yardımcı olmak için, yine alayla eğilerek ellerini bitiştirip uzattı, ama Moiraine yardım almaktan nefret ederdi. Ellerine tam oturan eldivenlerini takarak, rahatça eyere tırmandı. Kadın istiyorsa buna kıkırdasın! Biri elini tutmadan yürüyebilecek yaşa geldiğinde ilk midillisine bindirilmişti –bir başkasının çektiği midilliye elbette– ve ilk gerçek atını on yaşındayken almıştı. Ne yazık ki, Kabuledilmişlerin elbiseleri binici elbiseleri gibi bölünmüş etekli değildi ve bacaklarını örtmek için boşuna bir çabayla eteklerini aşağıya çekiştirmek o anın vakarını bozuyordu. Onu endişelendiren iffet değil soğuktu. Eh, kısmen de iffetti. Bazı Askerlerin, neredeyse dizlerine dek açılmış çoraplı bacaklarını incelediğini fark etti ve kıpkırmızı oldu. Adamları görmezden gelmeye çalışarak Siuan'ı aradı.

Kutlamak için Siuan'a da bir at almak istemişti ve şimdi Siuan'ın onu vazgeçirmesine izin vermemiş olmayı diliyordu. Şimdiye dek at binmeyi çalışmış olmak Siuan'ın işine yarardı. Tıknaz, gri iğdiş atının sırtına öyle bir beceriksizlikle tırmanmıştı ki, dingin görünüşlü hayvan başını arkaya çevirip endişe içinde ona bakmıştı. Siuan diğer ayağını üzengiye geçirmeye çalışırken neredeyse atın sırtından devrilecekti. Bunu da başardıktan sonra,

dizginleri öyle sıkı kavradı ki, koyu gri eldivenleri yumruğunun üzerinde gerildi. Siuan, başarısız olabileceği zahmetli bir sınava hazırlanıyormuş gibi, haşin bir ifade takınmıştı. Onun için zahmetli bir sınavdı gerçekten de. Siuan at binebiliyordu; ama bu konuda çok kötüydü. Bazı adamlar onun da yarı çıplak bacaklarına baktılar, ama Siuan fark etmemiş göründü. Elbette fark etmiş olsa, bu onu rahatsız etmezdi. Ona göre, bir balıkçı teknesinde çalışmak demek, eteklerinizi kaldırıp bağlamak, dizlerinizin *üzerini de* teşhir etmek demekti!

İkisi de atlarına biner binmez, miğferine tek bir kısa beyaz tüy takmış, genç, zayıf bir asteğmen, Askerlerden sekizini onlar için ayırdı. Delikanlı, miğferinin yüz parmaklarının arkasında, oldukça yakışıklıydı aslında, ama hiçbir Kule Askeri Kabuledilmişlere gülümsemeye cüret edemezdi. Delikanlı Moiraine'e ve Siuan'a hemen hemen hiç bakmadan arkasını döndü. Moiraine onun gülümsemesini istediğinden ya da ona gülümsemek istediğinden değil –o beyinsiz bir çömez değildi– ama ona bir süre daha bakmak hoşuna giderdi.

Eşlikçilerinin önderi yakışıklı değildi. Gür, pürüzlü bir sesle, adının Steler olduğunu söyleyen, yüzünde daimi bir kaş çatış bulunan uzun boylu, kır saçlı bayraktar, askerlerini Moiraine ile Siuan'ın çevresinde gevşek bir halka halinde dizdi ve başka tek kelime etmeden, uzun boylu, demir kırı iğdiş atını Günbatımı Kapısı'na doğru çevirdi. Askerler de atlarını onun peşinden topukladılar. Siuan ve Moiraine, o tarafa güdülürken buldular kendilerini. Güdülürken! Sakin kalmak için Moiraine'in çaba göstermesi gerekti. İyi bir egzersiz oluyordu. Siuan egzersize ihtiyaç duymadığını düşünür gibiydi.

"Batı kıyısına gitmemiz gerekiyor," diye seslendi, Steler'in sırtına dik dik bakarak. Adam yanıt vermedi. Siuan, topuklarını gri atın tombul böğrüne vurarak, diğerlerini ittirip adamın yanına geldi. Bunu yaparken neredeyse atın sırtından yere kayacaktı. "Beni duydun mu? Batı kıyısına gidiyoruz."

Bayraktar yüksek sesle içini çekti ve sonunda başını çevirip Siuan'a baktı. "Sizi batı kıyısına götürmem söylendi..." Ona hangi unvanla hitap edeceğini düşünürmüş gibi durdu. Askerlerin nadiren Kabuledilmişlerle konuşması gerekirdi. Görünüşe göre, adam bir çözüm bulamamıştı, çünkü sözlerine devam ederken herhangi bir unvan kullanmadı ve sesi sertleşti. "Şimdi, içinizden biri yaralanırsa, kulağı çekilen ben olurum ve kulağımın

çekilmesini istemiyorum, bu yüzden halkanın içinde kalacaksın, tamam mı? Şimdi, yerine dön. Yoksa sen yerine dönene kadar buracıkta beklerim."

Siuan dişlerini sıkarak Moiraine'in yanına döndü.

Moiraine, askerlerin duyabilecek kadar yakında olmadıklarından emin olmak için çabucak çevresine baktıktan sonra fısıldadı, "Onu bizim bulacağımızı düşünüyor olamazsın, Siuan." Evet, kendisi de onu bulmayı umuyordu, ama bu gerçek hayattı, bir âşık hikâyesi değil. "Daha doğmamış bile olabilir."

"Bulma şansımız diğerlerininki ile aynı," diye mırıldandı Siuan. "Ne aradığımızı bildiğimiz için, daha da fazla." Bayraktara dik dik bakmayı bırakmamıştı. "Bir Muhafız'la bağ kurduğumda, emin olacağım ilk şey, denileni yapması olacak."

"Steler'le bağ kurmayı mı düşünüyorsun?" diye sordu Moiraine masum bir sesle. Siuan'ın bakışları öyle bir hayret ve dehşetle doluydu ki, neredeyse kahkaha atacaktı. Ama Siuan yine atından düşecek gibi oldu ve buna gülemezdi.

Günbatımı Kapısı'nın, kalın kerestelerin üzerine kapıya adını veren yaldızlı batan güneşleri boyanmış, demir bantlı kanatlarını arkalarında bıraktıklarında, taş döşeli sokaklarda güneybatıya, Alindaer Kapısı'na doğru yol aldıkları hemen belli oldu. Şehre giden, küçük kayıkların kullandığı bir sürü su kapısı vardı. Gemiler için ise, Kuzeylimanı ve Güneylimanı vardı, ama yalnızca altı köprü kapısı vardı. Alindaer Kapısı, batıya açılan üç köprü kapısı arasında, en güneydekiydi ve Ejderdağı'na yaklaşmak açısından iyi bir işaret değildi, ama Moiraine Steler'i vazgeçirebileceklerini sanmıyordu. *Değiştiremeyeceğin şeyle yaşa,* dedi kendi kendine, ekşi ekşi. Siuan çivi çiğneyebilecek halde olmalıydı.

Ama Siuan sessizce Steler'in sırtını inceliyordu. Artık dik dik bakmıyordu, ama çok sevdiği, deli edici ölçüde karmaşık olan, birbirine takılan parçaların bir daha asla ayrılmazmış göründüğü yapbozları incelediği gibi inceliyordu. Yalnız, o parçalar Siuan için eninde sonunda ayrılıyordu. Sözcük bilmecelerini de seviyordu. Aslında her tür bilmeceyi seviyordu. Siuan, başka kimsenin göremediği yerlerde düzen görüyordu. Bayraktara bakmaya öyle dalmıştı ki, beceriyle olmasa bile rahatça at sürüyordu artık. En azından, her iki adımda bir devrilecek gibi olmuyordu.

Belki Siuan adamı yolundan döndürmenin bir yöntemini bulurdu, ama Moiraine şehirden geçen yollarının zevkini çıkarmaya verdi kendini. Ne de olsa, Kabuledilmişler Kule arazilerinden dışarı her zaman bırakılmıyordu ve

Tar Valon bilinen dünyadaki en büyük, en ihtişamlı şehirdi. Kuşkusuz, tüm dünyadaki en büyük ve en ihtişamlı şehir. Ada yaklaşık on altı kilometre boyundaydı ve halka açık parklar ve özel bahçeler dışında –bir de Ogier koruluğu vardı, elbette– şehrin her metrekaresi doluydu.

Kullandıkları sokaklar genişti ve kar uzun zaman önce temizlenmişti. Hepsi insanlarla dolup taşıyordu. Halkın çoğu yayaydı, ama kalabalığın içinde açık ve kapalı tahtırevanlar da dolaşıyordu. O kalabalığın içinde, yürümek at binmekten daha hızlıydı ve yalnızca en gururlu ve en inatçı insanlar at sürüyordu –hizmetkârlarının ve korumalarının oluşturduğu maiyet eşliğinde, yüksek dantel yakalık içinde bir Tearlı asil kadın, göğüslerine gümüş zincirler asmış, ciddi bakışlı bir grup Kandorlu tüccar, şu anda savaşıyor olması gereken, kıvrık bıyıklı, parlak ceketli Murandyli züppeler. Bir de, gidecek uzun bir yolu olanlar, diye düzeltti Moiraine, çekik gözlü bir Saldaealıya dik dik bakıp, bacaklarını örtmek için boşuna çabaladıktan sonra. Adamın sade yünlü ceketine bakılırsa, bir tüccar ya da zanaatkârdı ve açık açık seyrediyordu onları. Işık! Erkekler bir kadının ne zaman bakılmak istediğini, ne zaman istemediğini asla anlayamıyorlardı. Her durumda, Steler ve askerleri, sırf varlıkları ile önlerinde bir yol açmayı başarıyorlardı. Kimse sekiz silahlı ve zırhlı Kule Askeri’nin yoluna çıkmak istemiyordu. Kalabalığın aralanmasını sağlayan bu olmalıydı. Moiraine, çizgili elbisenin bir Beyaz Kule sakinine işaret ettiğini, kalabalık arasında kimsenin bildiğini sanmıyordu. Tar Valon’a gelen insanlar, orada işleri olmadığı sürece, Kule’den uzak dururdu.

O kalabalıkta her ülkeden temsilciler var gibiydi. Dünya Tar Valon’a gelir, derlerdi. Uzak batıdan gelen, yüzlerini gözlerine dek örten, ama bıyıklarını teşhir edecek kadar saydam peçeler takmış Tarabonlular, Erinin’de gidip gelen ırmak teknelerinden inmiş, kösele derili, soğuğa rağmen yalınayak denizcilerle omuz omuza yürüyorlardı. Yanlarından, aksi yöne giden, plaka ve zincir zırh içinde bir Sınırboylu geçti. Taş suratlı Shienarlının sorguçlu miğferi eyerinden sarkıyordu ve saç tutamı dışında tüm kafasını tıraşlamıştı. Kule’ye gelen bir haberciydi kuşkusuz ve Moiraine bir anlığına, onu durdurmayı düşündü. Ama adam taşıdığı mesajı ona söylemezdi ve ona ulaşmak için Moiraine’in Steler’in adamlarını yarıp geçmesi gerekirdi. Işık, bilmemekten nefret ediyordu!

Koyu giyimli Cairhienliler de vardı. Onları seçmek kolaydı, çünkü başka herkesten daha esmer ve kısaydılar. Bol işlemeli ceketler içinde Altaralı erkekler, açık yakalı elbiselerinin buz gibi havada teşhir ettiklerini

örtmek için parlak kırmızı, yeşil ya da sarı pelerinlerine sarınmış Altaralı kadınlar vardı. Tearlılar geniş çizgili ceketler ve dantel kenarlı elbiseler giymişlerdi. Nereye gittiklerini çok iyi bilmekle kalmayıp, oraya bir an önce ulaşmaya kararlı görünen, sade giyimli Andorlular vardı. Andorlular her zaman, her seferinde bir konuya odaklanırdı; inatçı ve aşırı gururlu bir halktılar. Hayal gücünden yoksundular. Süslü işlemeli pelerinler içinde, yarım düzine bakır tenli Domanlı kadın –kuşkusuz tüccardılar; yurtdışındaki Domanlı kadınların çoğu öyleydi– durmuş, bir el arabasından etli börek alıyorlardı. Biraz ötede, kırmızı çizgili kol yenleri olan bir ceket giymiş, siyah saçlarını iki örgü yapıp uçlarına gümüş çanlar asmış bir Arafelli, kollarını sallayarak vurdumduymaz bir Illianlıyla tartışıyordu. Illianlı parlak çizgili pelerinini vücuduna sarmakla daha fazla ilgileniyor gibiydi. Moiraine, Deniz Halkı'ndan olabilecek, kömür tenli bir adam bile gördü, ama Tearlıların bazıları da çok esmer olabiliyordu. Kalabalığın içinden koşar adım geçen adamın elleri lime lime pelerininin içinde kalmıştı, bu yüzden dövmeli olup olmadıklarını göremedi.

Bunca insan, normal konuşmaları ile tam bir şamata çıkarıyorlardı, ama yük ve binek arabaları da, yağlanmamış aksların gıcırtıları, nal sesleri, çelik kenarlı tekerleklerin kaldırım taşlarına sürtünmesi sayesinde, gürültüye kendi katkılarını yapıyorlardı. Arabacılar insanlara açılmalarını bağırıyorlardı ve insanlar gönülsüzce açılıyordu. Sokak satıcıları bağıra çağıra, el arabalarından ya da tepsilerinden, kurdele, iğne, kavrulmuş fındık ya da bir düzine başka şey satıyorlardı. Soğuğa rağmen, bazı sokak köşelerinde jonglörler ve akrobatlar gösteri yapıyordu. Flüt, gayda ya da arp çalan erkek ve kadınlar, para toplamak için şapkalarını yere koymuşlardı. Dükkân sahipleri dükkânlarının önünde durmuş, mallarının diğerlerininkinden daha kaliteli olduğunu haykırıyorlardı. Süpürgeli, faraşlı ve el arabalı çöpçüler at pisliklerini ve başka döküntüleri topluyorlardı. Bir yandan da, "Temiz ayakkabı için yol açın! Temiz ayakkabı istiyorsanız yol açın!" diye bağırıyorlardı. Her şey öylesine normaldi ki. Kimse havada asılı olan ağır ve ekşi duman kokusunu almıyor gibiydi. Tar Valon dışındaki bir çatışma, Tar Valon duvarlarının içindeki hayatı etkileyemiyordu. Belki bir savaş bile etkileyemezdi. Ama bu kalabalıklıkta ve bu renklilikte olmasa bile, aynısını Cairhien'de de görebilirdiniz. Şehri benzersiz kılan, Tar Valon'un kendisiydi.

Beyaz Kule şehrin ortasında yükseliyordu. Gökyüzüne doğru yaklaşık yüz boy yükselen ve kilometrelerce uzaktan görülebilen, kemik beyazı,

kalın bir kule. Şehre yaklaşan birinin, daha şehri görmeden uzun zaman önce, ilk gördüğü şey oydu. Aes Sedai gücünün yüreğiydi ve bu bile tek başına Tar Valon'u farklı kılmaya yeterdi, ama şehrin içinde başka, daha küçük kuleler de yükseliyordu. Sıradan minareler değil, hem minareler hem de yivli kuleler, bazıları birbirlerine öyle yakındı ki, otuz metre, altmış metre, hatta daha yüksekten geçen köprülerle birbirlerine bağlanmıştı. Cairhien'in tepesiz kuleleri bile onlarla boy ölçüşemezdi. Her meydanın ortasında ayrı bir çeşme ya da anıt ya da büyük bir heykel vardı. Bazıları on beş metre yüksekliğinde kaideler üzerindeydi; ama binaların kendileri, diğer şehirlerdeki çoğu anıttan daha ihtişamlıydı. Zengin tüccarların ve bankacıların, kubbeli, minareli, revaklı yürüyüş yolları olan saraylarının çevresi, dükkânlar ve hanlar, meyhaneler ve ahırlar, apartmanlar ve sıradan evlerle doluydu, ama onlar bile, saraylara layık oymalar ve frizlerle süslüydü. Çoğu saray sanılabilirdi. Hemen hepsi Ogier yapımıydı ve Ogierler güzel olsun diye yaparlardı. Şehrin her yanına saçılmış, her sokakta yarım düzine bulunan yapılar daha da harikaydı. Bu binalarda Ogierler serbestçe çalışmıştı. Üç katlı bir banka, kanat açmış, altın rengi mermerden kuşlar tasvir ediyordu. Kandorlu tüccarların loncaevi ise, dalgaların arasında koşan atları temsil ediyordu. Mavi Kedi isimli, çok büyük bir han, tam olarak adının söylediği şeydi; kıvrılıp uyumuş kocaman, mavi bir kedi. Şehirdeki en büyük pazar olan Büyük Balık Pazarı, gerçekten de, yeşil, kırmızı, mavi ve çizgili balıklardan oluşan, dev bir balık sürüsüne benziyordu. Diğer şehirler de Ogier yapımı binaları ile böbürlenirlerdi, ama Tar Valon'un sahip oldukları gibisi yoktu.

Ogier yapımı binalardan biri iskelelerle çevrilmiş, şekli gözlerden gizlenmişti, bu yüzden Moiraine'in tek seçebildiği yeşil ve beyaz taşlar, bir de her şeyin kıvrımlardan oluştuğu gerçeğiydi. İskelelerde Ogier taş ustaları dolaşıyordu. Bazıları sokağa doğru uzanan uzun, tahta vinçler üzerinde, büyük beyaz taş parçaları taşıyordu. Ogier binalarının bile zaman zaman onarılması gerekirdi ve hiçbir insan zanaatkâr onların eserlerini taklit edemezdi. Ama Ogierler pek sık görülmezdi. İçlerinden biri sokakta, ilk platforma giden geniş merdivenin dibinde duruyordu. Belinden aşağısı genişleyen uzun, koyu renk bir ceket giymişti ve bir kolunun altında kalın bir kâğıt rulosu vardı. Bina planlarıydı kuşkusuz. Gözlerinizi kısarak bakarsanız insan sanabilirdiniz. Bir de, dev gözlerinin, at üzerinde yanından geçen Moiraine'in gözleri ile aynı hizada olduğu gerçeğini görmezden gelirseniz. Ayrıca, saçlarının arasından dikilen uzun, tüylü kulakları,

neredeyse yüzünün yarısı genişliğinde bir burnu, yüzünü neredeyse ikiye bölen bir ağzı vardı. Kaşları, bıyık gibi yanaklarına sarkıyordu.

Moiraine eyerinde resmiyetle eğilerek selamladı onu ve Ogier de aynı ciddilikle, göğsüne sarkan dar sakalını sıvazlayarak karşılık verdi. Ama kulakları seğiriyordu. Moiraine, merdivene tırmanmak için dönerken Ogier'in sırıttığını düşündü. Tar Valon'a gelen her Ogier, Kabuledilmiş elbisesi gördüğünde tanırdı.

Moiraine kızararak, göz ucu ile Siuan'ın görüp görmediğine baktı, ama Siuan hâlâ Steler'i incelemekle meşguldü. Ogier'i hiç fark etmemiş bile olabilirdi. Siuan bulmaca çözerken çok fena dalabiliyordu, ama bir *Ogier*'i görmeyecek kadar dalmak?

Kule'den ayrıldıktan yaklaşık bir saat sonra Alindaer Kapısı'na vardılar. Yan yana beş altı arabanın rahat rahat geçebileceği kadar genişti. İki yanında, mazgallı tepeleri olan yüksek kuleler vardı. Şehrin yüksek, beyaz duvarları boyunca, her yerde kuleler vardı, ama hiçbiri köprü kuleleri kadar yüksek ya da sağlam değildi. Dev, bronz bantlı kapı kanatları ardına dek açıktı, ama kapı kulelerinde nöbet tutan Askerler onları kapatma emri vermeye hazır bekliyorlardı. Yol kenarında iki düzine Asker daha, baltalı kargılar ellerinde, nöbet bekliyorlar, oradan geçen bir avuç insanı süzüyorlardı. Moiraine, Siuan ve eşlikçileri, mıknatısın demir tozunu çekmesi gibi çekti askerlerin dikkatlerini. Daha doğrusu, çizgili elbiseleri dikkat çekmişti. Kimse, Kabuledilmişlerin şehirden ayrılması hakkında bir şey söylemedi, demek ki daha önce bir başka grup bu kapıdan çıkmıştı. Kalabalık sokakların aksine, kapıda trafik yoktu. Tar Valon duvarlarının arkasındaki güvenliğe sığınmak isteyen herkes, uzun zaman önce içeri girmişti ve duvarların içindeki normallik görüntüsüne rağmen, kimse henüz dışarı çıkmanın güvenli olduğunu düşünmüyor gibiydi. Yol kenarındaki Askerlerin biri, geniş omuzlu bir bayraktar, başını sallayarak Steler'e selam verdi. Steler de, durmadan, adamın selamına karşılık verdi.

Atlarının nalları köprüde çınlarken Moiraine nefesinin kesildiğini hissetti. Köprülerin kendileri de birer harikaydı, Güç yardımı ile inşa edilmişlerdi, dantel gibi işlenmiş taş yaklaşık bir buçuk kilometrelik bir kemerle, bataklık ırmak kıyısının ötesindeki sağlam zemine ulaşıyordu. Köprü boyunca başka destek yoktu ve ortası, en büyük ırmak teknesinin bile altından geçebileceği kadar yüksekti. Ama Moiraine'i şaşırtan bu değildi. Şehirden çıkmıştı. Aes Sedailer, köprülere adım atmanın bile kaçma teşebbüsü sayılacağını çömezlerin kafasına iyice yerleştirmişlerdi. Kaçmak,

cinayetten sonra, bir çömezin işleyebileceği en kötü suçtu. Aynısı Kabuledilmişler için de geçerliydi; yalnız, onlara hatırlatılması gerekmiyordu. Moiraine şehirden çıkmıştı ve şal takmış kadar özgürdü. Çevresindeki askerlere baktı. Eh, hemen hemen özgür.

Köprünün en yüksek noktasında, ırmağın elli adım yukarısında, Steler aniden dizginleri çekti. Uzakta, kırık zirvesinden bir duman kurdelesi yükselen Ejderdağı'nı seyretmek için duracak kadar deli miydi? Moiraine, sevinci içinde, soğuğu unutmuştu, ama Alindrelle Erinin'in, pelerinini yarıp geçen güçlü esintisi hemen hatırlattı. Rüzgârdaki yanık tahta kokusu özellikle güçlüydü. Boruların susmuş olduğunu fark etti. Bir şekilde, sessizlik de boru sesleri kadar uğursuz gelmişti.

Sonra köprünün ayağındaki, dokuz on kişiden oluşan atlıları gördü. Durmuş, şehir duvarlarına bakıyorlardı. Artık, boruların neden sustuğu, o kadar endişe verici gelmiyordu. Binicilerin parlak plaka zırhları ve miğferleri gümüş gibi ışıldıyordu ve hepsi uzun beyaz pelerinler giymiş, eteklerini atlarının sağrılarına yaymışlardı. Kaynak'a kucak açınca Moiraine'in içi yaşam ve coşku ile doldu, ama o an için daha da önemlisi, görme yetisini keskinleştirdi. Tahmin ettiği gibi, o pelerinlerin her birinin sol göğsüne altın birer güneş işlenmişti. Işığın Evlatları. Ve Tar Valon köprülerinden birinde, trafiği engellemeye cesaret ediyorlardı, öyle mi? Eh, yalnızca Moiraine, Siuan ve Askerler vardı köprüde, ama ilke yine de aynıydı. Gerçek şuydu ki, aslında Moiraine, Siuan ve Kule Askerleri durumu daha da kötüleştiriyordu. Bu, tahammül edilemez bir şeydi.

“Bayraktar Steler,” dedi Moiraine yüksek sesle. “Beyazpelerinlerin, Kule sakinlerini ürkütebileceklerini düşünmelerine izin verilemez. Kule Askerleri'ni de. İlerliyoruz.” Aptal adam Beyazpelerinleri incelemeyi bırakıp arkasına bakmadı bile. Belki küçük bir Hava akışı ile adamın kafasına vurursa...

“Moiraine!” Siuan alçak sesle fısıldamıştı, ama sesine keskin bir tını katmayı başarmıştı.

Moiraine şaşkın şaşkın arkadaşına baktı. Siuan kaşlarını çatıyordu. Nereden anlamıştı ki? Daha örmeye bile başlamamıştı! Yine de, Siuan haklıydı. Bazı şeylere izin yoktu, o kadar. Moiraine suçlu hissederek *saidar*'ı salıverdi ve o coşkulu sevinç solup giderken içini çekti. Titreyerek, pelerinine daha sıkı sarındı. Bu işe yarayacakmış gibi.

Sonunda Beyazpelerinler döndü ve atlarını köye doğru sürdüler. Alindaer çok büyük bir köydü, kasaba sayılırdı. İki, hatta üç katlı tuğla

evleri vardı. Karın izin verdiği yerlerde mavi kiremitleri görünüyordu. Kendi hanları, dükkânları ve pazarları vardı. Beyaz kar örtüsü sayesinde temiz ve huzurlu görünüyordu. Beyazpelerinler, uzun dakikalar boyunca, görünmez oluyorlardı. Ancak, kuzeye giden bir sokakta, iki bina arasındaki boşlukta göründükleri zaman Steler atını topuklayıp harekete geçirdi. Çelik eldivenli elini kılıç kabzasına dayamıştı ve atlarını köprünün sonuna doğru sürerlerken o devamlı başını iki yana çevirerek ilerideki sokakları tarıyordu. Bir grup Beyazpelerin'in olduğu yerde, bir başka grup da olabilirdi. Moiraine aniden Steler ve adamlarının varlığı için minnet duydu. Bir Beyazpelerin okuna karşı hançer işe yaramazdı. Hazırladığı eşyaların *hiçbiri* bir işe yaramayacak gibiydi.

Kasabanın kıyısına geldiklerinde, Siuan yine gri atını topuklayarak bayraktara yanaştı. Hâlâ öyle düşüncelere dalmış durumdaydı ki, atını zarafetle değil, kesinlikle, ama en azından istikrarlı bir biçimde sürüyordu. "Bayraktar Steler." Ses tonunda kararlılık ve nezaket vardı ve güçlü bir kendinden eminlik. Tam bir hükümranlık sesiydi. Steler, şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırarak ona döndü. "Neden burada olduğumuzu biliyorsunuz, elbette," diye devam etti Siuan ve adamın başını sallamasını beklemeden sözlerine devam etti. "Ödül meselesini işitmeden giden kadınlar, büyük olasılıkla şehirden en uzak kamplarda yaşayanlar olacak. Onları dün ziyaret etmek tehlikeli olurdu, ama Amyrlin Aiellerin çekilmeye başladığına dair raporlar aldı." Işık, Amyrlin raporlarını hep onunla paylaşırmış gibi konuşmuştu! "Amyrlin, bu kadınların ödül almadan gitmelerini istemediğini ifade etti, Bayraktar, bu yüzden Amyrlin'in uyarılarına göre davranmamızı ve işe en uzak kamplardan başlamamızı kuvvetle tavsiye ederim." Jesti, Moiraine dışında herkese belirsiz gelebilirdi, ama doğrudan Ejderdağı'na işaret etmişti. "Amyrlin Makamı da bunu dilerdi."

Moiraine nefesini tuttu. Siuan anahtarı bulmuş olabilir miydi?

"Erinin'in bu yanında Aiel olmadığını duydum," diye yanıt verdi Steler, hoş bir sesle. Bir sonraki an, Moiraine'in umutlarını yıktı. "Ama bana ırmağa en yakın kamplar dendi, bu yüzden böyle yapacağız. Aynı zamanda, sorun çıkaran olursa, doğrudan Kule'ye geri götürmem söylendi. Sorun çıkarmıyorsunuz, değil mi? Ben de öyle düşünmüştüm."

Moiraine'in yetişmesi için atını dizginleyen Siuan, onu Ok'un yanında yürütmeye başladı. Kaşlarını çatmamıştı, ama bayraktarın sırtına diktiği bakışlar mavi buzdandı. Aniden *saidar* parıltısına sarındı.

"Hayır, Siuan," dedi Moiraine sessizce.

Siuan ona kaşlarını çattı. “Yalnızca ileriyi görmeye çalışıyor da olabilirim, biliyorsun. Başka Beyazpelerinler olması ihtimaline karşı.”

Moiraine tek kaşını kaldırdı ve Siuan kızardı, sarındığı parıltı söndü. Şaşkın görünmeye hakkı yoktu. Neredeyse birbirlerinin kemer keselerinde yaşayarak geçirdikleri altı seneden sonra, Moiraine arkadaşının yaramazlık düşündüğünü tek bakışta anlar olmuştu. Siuan, bu kadar zeki biri için, bazen epey kör olabiliyordu.

“Buna nasıl tahammül edebildiğini anlamıyorum,” diye mırıldandı uzun boylu kadın, dizginlerinde yarı doğrularak. Moiraine onun yere devrilmemesi için elini uzatmak zorunda kaldı. “Kamp daha uzaktaysa, Şifa verecek bir Aes Sedai’ye ihtiyacım olacak.”

“Bende merhem var,” dedi Moiraine, eyerden sarkan heybeyi tatminle okşayarak. Kalem bıçağı ve hançer faydasız olabilirdi, ama en azından merhem getirmeyi akıl edebilmişti. “O heybede bir de araba olsaydı,” diye homurdandı Siuan, ama Moiraine gülümsemekle yetindi.

Alindaer boş ve kıpırtısızdı. Köy, Trolloc Savaşları’nda en az üç kez, İkinci Ejder Savaşı’nın sonunda bir kez ve Artur Şahinkanadı’nın ordularının yirmi senelik Tar Valon kuşatması sırasında iki kez yakılmıştı ve öyle görünüyordu ki köy sakinleri yine aynısının olacağını düşünmüştü. Kar kaplı sokakta, orada bir sandalye, burada bir masa, bir oyuncak bebek, bir tencere yatıyordu. Hepsi, yanlarında götürebildikleri her şeyle şehre koşan insanlar tarafından düşürülmüştü. Diğer yandan, bütün pencereler sıkı sıkı örtülmüş, bütün kapılar kapatılmış ve kuşkusuz kilitlenmiş, insanlar dönene kadar geride kalan her şey güvenceye alınmış görünüyordu. Ama buradaki yanık kokusu, köprüdekine göre daha güçlüydü ve yalnızca han tabelalarının sallanırken çıkardığı gıcırtılar ve kar altındaki kaldırım taşlarına çarpan at nallarının boğuk sesleri duyuluyordu. Mekân artık o kadar temiz görünmüyordu... ölü görünüyordu.

Güneye, Ejderdağı’ndan uzağa at sürüyor olmalarına rağmen, köyü geride bıraktıklarında Moiraine rahatladı. Kırsal alanın sessiz olması gerekiyordu ve köyden uzaklaştıkça yanık kokusu soldu. Siuan’ın rahatlamadığı açıktı. Zaman zaman dönüp, omzunun üzerinden arkaya, Ejderdağı’nın büyük, siyah zirvesine bakıyordu –zamanın yarısında, eyerinde kalmak için Moiraine’in desteğine ihtiyaç duyuyordu– ve birden fazla kez, dişlerini işitilir bir biçimde gıcırdattı. Sık sık hangi Ajah’a katılacaklarını konuşmuşlardı ve Moiraine uzun zaman önce Mavilere

katılmaya karar vermişti, ama Siuan'ın sonunda Yeşilleri seçeceğini düşünüyordu.

Buldukları ilk kamp Alindaer'den üç kilometre uzaktaydı. Kampa yayılan yük ve binek arabalarının, kimisi yamalı boy boy çadırların, çalı çırpıdan yapılmış kaba barınakların arasına yemek pişirmek için yakılmış ateşler saçılmıştı. Üç farklı demirhanede, çekiçler örsler üzerinde çınlıyordu. Çocuklar bağıra çağıra koşturuyor, savaştan ve babalarının ölmüş olabileceğinden tamamen habersiz gibi, ezilmiş karın üzerinde oyun oynuyorlardı. Belki de habersizdiler. Bu onlar açısından merhametli bir şey olurdu. At halatları hemen hemen boştu ve demircilerden başka pek az erkek görünüyordu, ama uzun bir kadın sırası –sayıları elliden fazlaydı!– kanvas bir tentenin önüne dizilmişti. Tentenin altında bir Kabuledilmiş, bir masanın arkasına oturmuştu ve dört Kule Askeri çevresine dizilmişti, bu yüzden Steler yavaşlamadı bile. Moiraine kısaca Kaynak'a kucak açtı ve Siuan'ın da aynısını yaptığını hissetti. Kim olduğunu görmek daha iyiydi, elbette. Uzaktaki Kabuledilmiş'in yüzünü sayısız ince Tarabon örgüsü çevrelemişti. Sarene, belki Ellid dışında, Kabuledilmiş kısmındaki en güzel kadındı, ama bunun hiç farkında değildi. Ellid ise onun tam tersiydi. Ama bir dükkâncı kızı için, pek az incelik sahibiydi. Annesi Sarene'in keskin dilini de alıp Tar Valon'a gitmesine memnun olmuş olmalıydı.

"Umarım bu sefer onu kaynar kazana atmaz," dedi Siuan alçak sesle, Moiraine'in düşüncelerini okumuş gibi. İkisi de Sarene'i çok iyi tanıyordu. Sarene onların arkadaşıydı, ama bazen çok sinir bozucu olabiliyordu. Onu kurtaran tek şey, tıpkı yüzünün farkında olmadığı gibi, söylediği şeyin de yanlış olduğunun farkında değilmiş gibi görünmesiydi.

Yüz adım sonra, Siuan'ı saran ışık kayboldu ve Moiraine de Güç'ü salıverdi. Ne de olsa, bir Aes Sedai onları görebilirdi.

Bir buçuk kilometre güneydeki bir sonraki kamp daha da büyük, daha da düzensizdi ve isim toplayan kimse yoktu. Aynı zamanda, daha gürültülüydü, çalışan altı demirhanesi vardı ve bağıra çağıra çevrede koşturan iki kat fazla çocuk vardı. Erkek eksikliği aynıydı ve at halatları da hemen hemen aynı ölçüde boştu, ama şaşırtıcı şekilde, kampta kapalı binek arabaları görülüyordu. Kampa girerlerken Murandy aksanı duyunca Moiraine irkildi. Murandyliler kavgacı insanlardı, kimsenin anlayamadığı şeref meseleleri yüzünden alınganlık ederlerdi ve durmaksızın düello yaparlardı. Ama Steler bir boğayı bile korkutacak bir sesle bağırarak ziyaret amaçlarını ilan ettiğinde, kimse kavga etmeye yeltenmedi. Kısa süre içinde,

yıpranmış pelerinler içinde iki sıska genç adam, Moiraine ve Siuan için bir masa ve iki tabure getirdi. Masayı açık havaya yerleştirdiler, ama iki başka genç üç bacaklı mangallar taşıyarak masanın iki yanına koydular. Bu o kadar da nahoş bir iş olmayabilirdi.

5
İnsan Yüreği

Moiraine taburelerden birine oturup, kucak masasını önüne açtıktan sonra, nahoşluk konusunda fikrini değiştirdi. Mangalların sıcaklığı açık havada dağılıp gidiyor, soğuğu hiç azaltmıyordu ve ince gri duman bulutları yüzüne geliyor, gözlerini yakıyor, zaman zaman öksürmesine sebep oluyordu. Sağlam ayakkabılar ve fazladan çoraplara rağmen, at yolculuğu sırasında ayakları epey üşümüştü; ezilmiş karın üzerine koyduğunda hızla buz kestiler. Ve büyük kısmı kucağında bebek taşıyan, yüzden fazla kadın masanın çevresine doluşmuş, önce onların isimlerinin alınması için şamata yapıyorlardı. Çoğu sade, kalın yünlüler içindeydi, ama yarım düzinesi asalet ya da servet işareti olan ipekler ya da en azından iyi kesimli, işlemeli elbiseler içindeydi. Ama onlar da diğerleri kadar yüksek sesle bağırıyordu. Sıradan insanlarla birlikte bağırıp çağıran asil kadınlar! Murandyliler doğru davranış kurallarından habersizdi.

Steler miğferini kalçasına dayamış, herkesin susup sıra olması için morarana kadar bağırmıştı, ama kimse onu dikkate almamıştı. Asker adamlardan ikisi kadınları geriye ittirecek oldu, ama bayraktarın keskin bir jesti üzerine durdular. Durmaları iyi olmuştu. Bu tür şeyler isyan başlatabilirdi. Moiraine işleri yoluna koymak için ayağa kalktı, ama bunu nasıl yapacağından emin değildi. Kendi mülklerinde, asla böyle bir durumla karşı karşıya kalmamıştı; naiplerinin de kaldığını sanmıyordu. Üstelik insanlar naibin karşısında, mülkün leydisine göre daha açıksözlü davranırdı. Ama Siuan ondan önce davranmıştı, kaşlarını çatarak taburesine tırmanıyordu. Kendini yumruklarını sallamaktan alıkoymaya çalışırmış gibi, pelerininin kenarlarını kavramıştı.

Saidar ışığına sarındı ve Hava ile Ateş ördü. Çok az Güç kullanan basit bir örgüydü, ama konuştuğu zaman sesi gök gürültüsü gibi gürledi. “Sessiz olun!” Etkileyici ve öfkeden yoksun bir biçimde verilmiş olsa da, basit bir emirdi, ama kadınlar şaşırarak gerilediler. Aniden taş kadar suskun kaldılar. Örsleri döven çekiçlerin sesi bile kesildi. Kampın tamamı sessizliğe gömüldü, öyle ki Moiraine at halatlarına bağlı atların ayaklarını yere vurmalarını duyabiliyordu. Steler Siuan’a beğeniyle baktı –Moiraine’in deneyimlerine göre, bayraktarlar köseleden ciğerleri onaylardı. Adam masanın çevresindeki kadınlara ise dik dik baktı. Ama birkaç bebek tiz seslerle ağlamaya başladı ve Siuan sözlerine devam ettiğinde, örgüyü kullanmadı. Yine de, rahatça işitilebilen yüksek, kararlı bir sesle konuşuyordu. “Tek bir kuruş görmek istiyorsanız, sıra olursunuz ve düzeni korursunuz. Beyaz Kule ele avuca sığmaz çocukların oluşturduğu güruhlarla uğraşmaz. Yetişkin kadınlar gibi davranmazsanız, davranmış olmayı dilersiniz.” Vurgulamak için bir kez başını salladı, sonra anlayıp anlamadıklarını görmek için kadınlara kaşlarını çattı. Anlamışlardı.

Siuan taburesinden inerken, kadınlar aceleyle masanın önünde iki sıra oldular. Moiraine’in görebildiği kadarıyla, yalnızca birazcık itişip kakışmışlardı. Daha iyi giyimli kadınlar öne geçmişti elbette, bebeklerini hizmetkâr kadınlar taşıyordu, ama onlar da birbirlerini itip kakıyor, birbirlerine kaşlarını çatıyorlardı. Belki de tüccardılar, ama Moiraine burada ticaretini yapacak ne bulabildiklerini düşünemiyordu. Bir seferinde, iyi giyimli, vakur görünüşlü iki Murandyli tüccarın sokakta yumruk yumruğa, yerlerde yuvarlanarak, kanlı burunlarla kavga ettiğini görmüştü. İtişip kakışmalara rağmen kimse tek kelime etmiyordu ve çocukları ağlayanlar onları yatıştırmak için ellerinden geleni yapıyor gibiydi. On on iki yaşlarında kızlardan oluşan bir grup bir kenarda toplanmış, pelerinlerinin içinde büzülüyor, Moiraine ile Siuan’ı işaret ederek heyecanlı heyecanlı fısıldaşıyordu. Moiraine Aes Sedailerden bahsedildiğini duyduğunu sandı. Üç dört yaş büyük, Tar Valon’a geldiğinde Moiraine’in olduğu yaşlarda, bir başka genç kadın kenarda durmuş, dikkatle izlemiyormuş gibi yapıyordu. Pek çok kız Aes Sedai olmayı düşlerdi; ama pek azı, düş kurmaktan daha fazlasını yapabilecek cesareti toplayabilirdi. Moiraine pelerininin sağ yanını arkaya atarak mürekkep şişesinin kapağını açtı ve eline kalem aldı. Eldivenlerini çıkarmamıştı; ince deri soğuğa karşı pek korumuyordu, ama hiç yoktan iyiydi.

“Adınız, Leydim?” dedi. Tombul, güleç yüzlü kadın, en iyi cinsten olmayan ipekten, yüksek yakalı, yeşil bir binici elbisesi giymişti, ama elbisesi yine de ipekti, kırmızı ve altın işlemeli, kürk astarlı mavi pelerini de öyle. Ve her parmağında birer mücevherli yüzük taşıyordu. Belki de kadın asil değildi, ama yine de, iltifat etmenin bir zararı olmazdı. “Bebeğinizin adı?”

“Adım Leydi Meri do Ahlan a’Conlin. İlk Murandy Kraliçesi Katrine do Catalan a’Coralle’nin soyundan geliyorum.” Tombul kadın gülümsemeye devam etti, ama sesi buz gibi bir gururla doluydu. Aksini öğrenene kadar barışçıl bir halk olduklarını düşünmenize sebep olan, şu peltek Murandy aksanı ile konuşuyordu. Kadın bir eliyle, koyu renk yünlülere bürünmüş, başına bir şal dolamış, kucağında agulayan bir bebek tutan, tombul bir kadını yanına çekti. Bebeği güzelce kundaklanmıştı ve yalnızca yüzü görünüyordu. “Bu da oğlum Sedrin. Bir hafta önce doğdu. Kocam savaşa giderken geride kalmayı reddettim, elbette. Paraları çerçeveleteceğim, böylece Sedrin Beyaz Kule tarafından şereflendirildiğini her zaman bilecek.”

Moiraine, Sedrin’in bu şerefi yüzlerce başka, hatta diğer kamplar da burası gibiyse binlerce insanla paylaşacağını hatırlatmaktan kaçındı. Işık, bunca kadının doğum yapmış olabileceği hiç aklına gelmemişti! Yüzünü ifadesiz tutarak, bebeği bir anlığına inceledi. Moiraine saf değildi –at üretimine tanıklık etmiş, kısrakların yavrulamasına yardımcı olmuştu; bir işin nasıl yapıldığını bilmiyorsanız, hizmetkârlarınızın doğru düzgün yaptığından nasıl emin olurdunuz?– ama bebekler konusunda deneyimi yoktu. Gördüğü bebek on günlük de olabilirdi, bir ya da iki aylık da. Steler ve askerleri masadan biraz uzakta, istenmeyen olaylara karşı kalabalığa göz kulak oluyordu, ama bu konuda yardımcı olamazlardı. En azından, onlardan yardım isteyemezdi. Leydi a’Conlin yalan söylüyorsa, bir tam Aes Sedai halletmeliydi bunu. Moiraine yan yan Siuan’a baktı. Siuan’ın önündeki kadın daha büyük bir bebek taşıyordu, ama Siuan yazıyordu.

Kalemini mürekkebe batırırken, bir kadının bebeğini emzirerek geçtiğini gördü. Kadının pelerinin altında yarı gizlenmiş olan bebek Sedrin’den daha büyük görünmüyordu, ama kadın sırayı göstere göstere görmezden geliyordu. “O kadın neden sıraya girmedi? Bebeği fazla mı büyük?”

Leydi a’Conlin’in gülümsemesi soldu ve kaşları kalktı. Sesi soğudu. “Kampta doğan bütün veletleri takip etmek gibi bir alışkanlığım yok.”

Azametle, masanın üzerindeki kâğıdı işaret etti. İşaret ettiği parmağındaki yüzüğe kocaman, ama gözle görülür bir kusuru olan bir ateş damlası kakılmıştı. “İsmimi yaz. Çadırımın sıcaklığına dönmek istiyorum.”

“İsminizi ve talep ettiğimiz diğer bilgileri yazacağım. Siz bana o kadından bahseder bahsetmez,” dedi Moiraine, Siuan’ın kullandığı buyurgan ses tonunu takınmaya çalışarak.

Teşebbüsü pek işe yaramadı. Meri a’Conlin’in alnı kırıştı ve dudakları kavgacı bir biçimde büzüldü. Kadın patlamak üzere görünüyordu. Ya da saldırmak üzere gibi. Ama kadın ikisini de yapamadan, yuvarlak yüzlü hizmetkâr kadın telaşla konuştu. Her kelimesinde, diz kıracakmış gibi eğiliyordu.

“Careme’in kızı Lord Sedrin ile günü gününe aynı yaşta, Leydim, affedersiniz, Aes Sedai. Ama Careme’in evlenmek istediği adam Muhafız olmak için kaçtı ve Careme sonradan evlendiği adamdan hiç hoşlanmıyor.” Başını duygudaşlıkla iki yana salladı. “Ah, Careme Beyaz Kule’den hiçbir şey istemiyor.”

“Yine de, ödülü alacak,” dedi Moiraine kararlılıkla. Tamra, bütün isimleri kaydetmelerini söylemişti. Careme’in aşkının hedefine ulaşıp ulaşmadığını merak etti. Pek az erkek gereken yeteneklere sahipti. Bir Muhafız yalnızca silah kullanmazdı, *kendisi* bir silahtı ve bu yalnızca ilk gereklilikti. “Tam adı nedir? Çocuğun adı?”

“Kadınınki Careme Mowly, Aes Sedai, kızınınki de Ellya.” Tuhaftır, Leydi a’Conlin hizmetkâr kadının yanıt vermesinden memnun gibiydi. Yalnızca bu kadar da değil, kaş çatmayı bırakmıştı ve ihtiyatla Moiraine’i süzüyordu. Belki de tek gereken kararlı bir ses tonuydu. Bu, bir de Aes Sedai sanılmak.

“Hangi kasaba ya da köyden?” diye sordu Moiraine, aldığı yanıtları yazarak.

Siuan’ın, “Peki, kızın tam olarak nerede doğdu?” dediği duydu. Siuan, mürekkep lekesi olmasın diye, Moiraine’in isim günü armağanı olarak verdiği eldivenleri çıkarmıştı. Önündeki, ipeklere bürünmüş sabırsız kadın, talihsiz bir burnu olmasa, güzel sayılabilirdi. Kadın aynı zamanda oldukça uzun boyluydu, neredeyse Siuan’dan bir el daha uzun. “Buranın bir buçuk kilometre batısında, bir samanlıkta mı? Hayır, vârisini doğurmayı düşüneceğin yer değil. Belki de doğumun bu kadar yaklaşmışken at yolculuğuna çıkmamalıydın. Süren savaştan bahsetmiyorum bile. Şimdi, son on altı gün içinde doğum yapan, ama burada olmayan kadın tanıyor

musun? Adı nedir? Diklenmek yok, Leydim. Soruya yanıt ver, yeter."
Leydi, daha fazla yakınmadan denileni yaptı. Ama diğer yandan, Siuan'ın tavırları yakınmalara ya da güçlüklere izin vermiyordu. Sesini yükseltmiyor, sert konuşmuyordu da; yalnızca, kontrolün onda olduğu açıktı. Bunu nasıl yapıyordu?

Moiraine'in, Yenidendoğan Ejder'i ararken yaşayacağı maceralarla ilgili her ne hayali varsa, kısa süre sonra, şehir duvarlarının dışına çıkmaktan kaynaklanan heyecanla birlikte solup gitti. Aynı soruları tekrar tekrar sormak, yanıtları yazmak, sayfaları kurumaları için dikkatle kenara koymak ve yeni bir sayfayla baştan başlamak kısa süre sonra can sıkıcı ve tekdüze bir işe dönüştü. Yalnızca, masanın kenarında mangalda ellerini ısıtmak için ara veriyordu. Parmakları soğuktan ağrırken, bu koşullar altında tarif edilmez bir zevkti bu, ama uğruna heyecanlanılacak şey de değildi. Tek şaşırtıcı taraf, Murandyli olmayan kadınların sayısıydı. Anlaşıldığı kadarıyla, savaşa giden askerler sık sık yabancı doğumlu kadınlarla evleniyordu. Bir süre sonra örsler yine çalışmaya başladı ve bir araba üzerinde çalışan, yeni bir tekerleği yerine oturtmakta olan adamlar da çekiç sallamaya devam ettiler. Tangırtılar Moiraine'in başını ağrıtmak üzereydi. Her şey oldukça berbattı.

Hoşnutsuzluğunu konuştuğu kadınlardan çıkarmamaya çaba gösteriyordu, ama bir avucu bunun için onu kışkırtıyordu yine de. Asil kadınların bazılarını, soylarını Artur Şahinkanadı'na kadar saymaktan vazgeçirmesi gerekiyordu. Birkaç sade giyimli kadın da bebeğinin babasının ismini ya da nereli olduğunu söylemek istemiyor, bunun para ödememek için bir numara olabileceği kuşkusu ile dik dik bakıyordu, ama çoğu itiraz dik dik bakarak yatıştırılabiliyordu. Murandyliler bile, Aes Sedai olduğunu sandıkları kadınlar –hızla yayılan bir fikirdi bu– karşısında fazla ileri gitmek istemiyordu. Sıralar, hızlı denebilecek şekilde olmasa da, düzenli bir şekilde ilerliyordu.

Moiraine'in bakışları, oradan geçen, karınları iyice şişmiş kadınlara kayıp duruyordu. Bazıları durup, sıraya girmeyi düşünüyormuş gibi masaya bakıyorlardı. İçlerinden biri Yenidendoğan Ejder'in annesi olabilirdi. En azından, bir sebepten, doğum yapmak için Ejderdağı'na gitmeye karar verirse. O gün, Gitara'nın Kehanetinden sonra doğan iki bebek de kızdı ve tüm diğer yeni doğmuş bebekler gibi, kampın bir buçuk kilometre dahilinde doğmuşlardı. Oğlan bebeği bir başka Kabuledilmiş, ne bulduğunu bilmeden

bulacaktı. Büyük ihtimalle Moiraine bunu seneler sonra duyacaktı. Işık, hiç de adil değildi. O *biliyordu* ve bunun hiçbir anlamı yoktu.

Öğlene doğru, Moiraine başını kaldırdı ve önünde, koyu renk yünlülere bürünmüş zayıf bir kadının, kollarında battaniyeye sarılı bir bebek tuttuğunu gördü.

"Susa Wynn, Aes Sedai," dedi kadın uysal uysal. "Benim adım bu. Bu da oğlum Cyril," diye ekledi, oğlanın başını okşayarak.

Moiraine bebekler konusunda deneyimsiz olabilirdi, ama yedi sekiz aylık bir bebeği yeni doğan bir bebekten ayırt edebilirdi. Kadına onu aptal yerine koymamasını söylemek üzereyken, Siuan elini onun koluna koydu. Hepsi buydu –Siuan ismini yazdığı kadını sorgulamayı bırakmamıştı– ama Moiraine Susa'ya bir kez daha baktı. Susa Wynn ince değildi, neredeyse sıskaydı. Gözlerinin altında mor halkalar ve ne yapacağını bilemez, çaresiz bir hali vardı. Elbisesi ve pelerini yıpranmıştı ve epey yamalıydı. Düzgünce onarılmışlardı, ama yer yer, elbiseden çok yama var gibi görünüyordu.

"Baba adı?" diye sordu Moiraine, zaman kazanmak için. Bu çocuk çok büyüktü, o kadar. Yalnız...

"Jac, Aes Sedai. Jac Wynn. O..." Kadının içine göçmüş gözleri doldu. "Jac, daha savaş başlamadan öldü. Karda kaydı ve başını taşa çarptı. Bunca yolu gelip, karda kayarak ölmek hiç adil değil." Bebek, göğüsten gelen bir sesle öksürmeye başladı ve Susa endişe ile bebeğinin üzerine eğildi.

Moiraine, çocuğun öksürmesinden mi, gözyaşlarından mı, yoksa ölü kocadan mı olduğunu bilmiyordu, ama kadının verdiği bilgileri özenle kaydetti. Kule, yardım almazsa ölecek bir kadın ve çocuk için yüz altın kron ödemeyi göze alabilirdi. Evet, çocuk yeterince tombul görünüyordu, ama Susa'nın açlıktan ölmek üzere olduğu açıktı. Ve Meri a'Conlin alacağı paraları *çerçeveletmeyi* düşünüyordu. Jac Wynn'in kime hizmet ettiğini sormamak için kendini zor tuttu. Her kimse, işlerin bu duruma gelmesine asla izin vermemeliydi! Asil kan, haklar kadar sorumluluklar da getirirdi! Hatta haktan çok sorumluluk getirdiği öğretilmişti ona. Hem, bu kadının dostları neredeydi? Murandyliler!

"Işık'ın takdisi üzerinizde olsun, Aes Sedai." Susa gözyaşlarını dindirmeye çalıştı, ama başaramadı. Ağlamıyordu; gözyaşları yanaklarından süzülüyordu, o kadar. "Işık sonsuza dek üzerinizde parlasın."

"Evet, evet," dedi Moiraine nazikçe. "Bu kampta bir Okuyucu var mı?" Hayır, bitkiler ve tedavilerden anlayan kadınlara Murandyliler başka bir isim veriyordu. Neydi? Verin Sedai, Moiraine ile Siuan'ın Kabuledilmiş

olarak geçirdikleri ilk senede bu konuda bir ders vermişti. “Bir Bilge? Bilge Kadın?” Susa başını sallayınca, kemer kesesindeki cüzdanını çıkardı ve kadının eline bir gümüş peni sıkıştırdı. “Çocuğunu ona götür.” Bu daha fazla gözyaşı ve daha fazla teşekkür getirdi. Kadının elini öpme teşebbüsünden zar zor kaçınabildi. Işık, Moiraine Susa’nın bağlı olduğu Leydi değildi. Elini öpmesi hiç uygun kaçmazdı.

“Gelecek ödül düşünülürse,” diye fısıldadı Siuan, Susa sonunda gittikten sonra, “Bilge Kadın ona kredi açardı.” Gözlerini düzgün bir el yazısı ile yazdığı kâğıttan ayırmamıştı, ama Moiraine yüzündeki onaylamazlığı görebiliyordu. Siuan, sahip olduğu pek az parayı çok dikkatli kullanırdı.

Moiraine içini çekti –olan olmuştu. İki kadın sırasında dolaşan fısıltıları duyunca bir kez daha içini çekti. “Aes Sedailerden” birinin Susa’nın çocuğunu kabul ettiğine ilişkin haber, yangının kuru otlarda yayılması kadar hızlı yayılıyordu. Kısa süre sonra, bazı kadınların telaşla sıraya girdiğini gördü. En az bir tanesi çocuğunu elinden tutmuş, *yürütüyordu*.

“Oğlum Danil gerçekten hasta, Aes Sedai,” dedi önündeki yuvarlak yüzlü kadın, umutlu bir gülümseme ile. Solgun gözlerinde hırslı bir ışıltı vardı. Kollarındaki bebek mutlu mutlu aguluyordu. “Keşke Bilge Kadın’ı görecek param olsaydı.” Kadının gri yünlü elbisesi yeni görünüyordu.

Moiraine’in öfkesi kabardı ve bu sefer öfkesini bastırmaya çalışmadı. “Ona ben Şifa verebilirim,” diye yanıt verdi soğuk soğuk. “Elbette, daha çok küçük. Hayatta kalmayabilir. Büyük olasılıkla ölür.” O yaşta, Şifa’nın etkisinden canlı kurtulamayacağı kesindi. Dahası Şifa, yanlarında bir Aes Sedai olmadan Kabuledilmişlerin yapmasının yasak olduğu örgülerden biriydi. Şifa konusunda hata yapmak, ören kişiden daha fazlasına zarar verebilirdi. Ama kadın bütün bunları bilmiyordu ve Moiraine eldivenli elini uzattığında irkilerek geriledi ve bebeğini korumaya çalışırcasına kucakladı. Gözleri korkuyla yuvalarından fırlamıştı.

“Yok, Aes Sedai. Teşekkür ederim, ama hayır. Ben... ben biraz para bulurum.”

Moiraine’in öfkesi soldu –asla çok uzun sürmüyordu zaten– ama bir anlığına kendinden utandı. Yalnızca bir anlığına. Kule’nin cömertlik edecek parası vardı, ama kimse Aes Sedaileri aptal yerine koymamalıydı. Kule’nin gücünün büyük kısmı, Aes Sedailerin her açıdan, aptalın tam tersi olduğu inancından kaynaklanıyordu. Sıralar boyunca fısıltılar dolaştı yine ve çocuğunu elinden tutup getirmiş olan kadın geldiği gibi hızla uzaklaştı. En

azından onunla uğraşmaları gerekmeyecekti. Kule'nin bu kadar kolay kandırılabileceğine inanan birine sert sözler söylememek güçtü.

"Aferin," diye mırıldandı Siuan, yazmaya devam ederek. "Çok iyi yaptın."

"Danil," dedi Moiraine, yazarak. "Ya senin adın?" Gülümsemesi iltifat içindi, ama Danil'in annesi affedildiğine dair bir işaret saydı bunu ve yanıtlarını rahatlamış bir sesle verdi. Moiraine bunu duyduğuna memnun oldu. Pek çok insan Beyaz Kule'den korkardı, zaman zaman bunun için sebepleri de olurdu –Kule gerektiğinde sertleşebilirdi– ama korku kötü bir araçtı ve eninde sonunda onu kullanan kişiyi keserdi. Bunu Kule'ye gelmeden uzun zaman önce öğrenmişti.

Güneş zirvesini geçtiğinde, Moiraine ve Siuan heybelerinden yemeklerini getirmeye gittiler. Steler'in adamlarından birinden istemenin anlamı yoktu. Onlar atlarını bağladıkları yerin biraz ötesinde topuklarının üzerine çökmüş, kuru et ve pide yemekle meşguldüler. Saldırıya uğramadıkları sürece hiçbiri yerinden kıpırdamazmış gibi görünüyordu. Ama Moiraine ile Siuan atlarından geri dönerken Steler hafifçe başını eğdi, ama Moiraine bunda bir onaylama ifadesi olduğunu düşündü. Adamlar kesinlikle... tuhaftı.

Kadınların yarısından azının ismini kaydetmişlerdi. Bu yüzden, en azından homurdanmalarını bekliyordu, ama kalan kadınlar tek bir şikâyette bulunmadan, yemek yemek üzere dağıldılar. Tear aksanlı esmer bir kadın, ağzına dek sıcak, koyu çay dolu ezik bir demlik ve sırları çatlamış iki yeşil kupa getirdi. İnce, gri saçlı bir kadın ise, sıcak baharatlı şarap kokuları saçan, buharları tüten iki tahta kupa getirdi. Kadının köselemsi yüzü, hayatı boyunca hiç gülümsememiş gibi görünüyordu.

"Susa Wynn, bebeği için olmadığı sürece, birazcık yiyecekten daha fazlasını kabul etmeyecek kadar gururlu biri," dedi, bir kadın için gür bir sesle, kupaları bırakırken. "Yaptığın şeyi nazikçe ve iyi yaptın." Başını sallayıp döndü ve geçit töreninde bir asker kadar dik bir sırtla, uzun adımlarla karın üzerinde uzaklaştı. Bir Aes Sedai karşısında göstermek için kesinlikle tuhaf bir davranıştı.

"Bizim gerçekte kim olduğumuzu biliyor," dedi Siuan alçak sesle, ellerini ısıtmak için kupayı avuçlayarak. Eldivenlerine rağmen, Moiraine de aynısını yaptı. Zavallı Siuan'ın parmakları donmuş olmalıydı.

"Kimseye söylemeyecek," dedi Moiraine bir an sonra ve Siuan başını salladı. Gerçek sorun yaratacağından değil, Steler ve adamları oradayken

değil, ama mahcup düşmekten kaçınmak en iyisiydi. Asil kadınların hiçbiri anlamazken, sıradan insanlardan birinin bir Aes Sedai yüzünü tanıması. Aes Sedai yüzünü ya da Kabuledilmiş elbisesini. Ya da ikisini birden. “Sanırım gençken Kule’ye gitmiş.” Yönlendirmeyi öğrenemeyen kadınlar Kule’den yollanırdı, ama Aes Sedaileri ve Kabuledilmişleri görmüş olurdu.

Siuan, suyun ıslak olduğunu söylemiş gibi, yan yan ona baktı. Bazen Siuan’ın olayları Moiraine’den önce çözmesi sinir bozucu olabiliyordu.

Ekmek, meyve ve peynirlerini yerlerken pek az konuştular. Çömezlerin yemek yerken sessiz kalması beklenirdi, Kabuledilmişlerin ise vakur davranması, bu yüzden sessizce yemek yemeye alışmışlardı. Şaraplarına pek dokunmadılar –Kabuledilmişler yemeklerinin yanında şarap alırlardı, ama sulanmış şarap ve içlerinden birinin çakırkeyif olması hiç hoş olmazdı– ama Moiraine, çok fazla geleceğini düşündüğü yemeğinin her kırıntısını bitirdiğini görünce şaşırdı. Belki de soğukta kalmak iştahını açmıştı.

Yiyeceklerin sarıldığı bezleri katlarken –ve biraz daha kurutulmuş kayısı olduğunu dilerken– Siuan aniden mırıldandı. “Ah, hayır.”

Moiraine başını kaldırıp baktı ve içi burkuldu.

Kampa iki atlı Aes Sedai giriyordu. Çadırların ve arabaların arasında, dikkate ilerliyorlardı. Mevcut durumda, ipeklere bürünmüş, ama maiyeti olmadan kırsal alanda dolaşan kadınlar Aes Sedai olmalıydı. Ve arkalarından yalnızca bir adam geliyordu, pelerini renk değiştiren ve arkasındaki manzaraya karışan esmer bir adam. Pelerin yüzünden adam ve siyah iğdiş atı parça parça gözden kayboluyordu sanki. Adamın gözleri asla belli bir yere takılmıyordu; onun yanında Kule Askerleri, avlanan bir leoparın yanındaki yarı uykulu kucak köpekleri gibi kalırdı. Bir Muhafız pelerini, huzursuz edici bir görüntüydü ve kampta mırıltılar yükseldi, ağızları bir karış açık kalmış insanlar parmaklarını o tarafa uzattılar. Demirciler çekiçlerini yine indirdiler.

Moiraine’in içi boşalmış gibi hissetmesine sebep olan, bir Aes Sedai görmek değildi. Pelerin başlıklarının çevrelediği yüzleri tanımıştı. Gümüş gri saçlı ve çıkık çeneli Meilyn Arganya, Kule’de en çok saygı gören kadınlardan biriydi. Kimsenin Meilyn hakkında söyleyecek kötü bir sözü olmadığı söylenirdi. Kadın, kendi başına, Moiraine’i duraksatmazdı. Ama diğer kadın Elaida a’Roihan’dı. Işık, *onun* burada ne işi vardı? Elaida yaklaşık üç yıl önce Andor Kraliçesi’nin danışmanı olmuştu. Zaman zaman Kule’yi ziyaret ediyor, Andor’daki olaylarla ilgili olarak Amyrlin ile sohbet

ediyordu, ama Siuan ve Moiraine her seferinde kadının gelişini hemen ve üzüntüyle öğreniyordu.

Aes Sedailer yaklaşır yaklaşmaz diz kırdılar ve Siuan patlayıverdi, “Burada olmak için iznimiz var.” Onları paylamaya başlarsa ve sonra bunun için sebebi olmadığını öğrenirse Meilyn bile kızardı. Elaida ise öfkeden deliye dönerdi; aptal gibi görünmekten kesinlikle nefret ediyordu. “Amyrlin Makamı...”

“Bunu biliyoruz,” diye sözünü kesti Meilyn, ılımlı bir sesle. “Söylentilerin nasıl yayıldığına bakarak, Seleisin’deki kediler bile çoktan öğrenmiştir.” Ses tonuna bakarak, Tamra’nın kararını onaylayıp onaylamadığını anlamak imkânsızdı. Meilyn’in pürüzsüz yüzünde hiçbir duygu işareti yoktu. Parlak mavi gözleri, bir fincan su kadar dingindi. Koyu renk eldivenli eliyle, dikkatle bölünmüş eteklerinden birini düzeltti. Etek beyaz çizgiliydi ve mavi kenarlı beyaz kumaştan dikilmiş gibi görünüyordu. Meilyn, Muhafızı olan pek az Beyaz’dan biriydi; mantıksallık ve felsefe sorularına dalmış olan Beyazların çoğu Muhafız’a gerek görmezdi. Moiraine kadının atından inmesini diliyordu. Meilyn’in benekli iğdiş atı yüksekti ve kadının kendisi de çoğu erkek kadar uzun boyluydu. En azından, çoğu Cairhienli erkek kadar. Eyerinin üzerinde otururken ona bakmak, Moiraine’in boynunu ağrıtacak gibiydi.

“Beni gördüğünüze şaşırdınız mı?” dedi Elaida, ince bilekli doru kısrağının sırtından bakarak. Brokar elbisesi solgun ya da açık kırmızı değil, parlak kırmızıydı. Sanki Elaida Ajahını tüm dünyaya haykırıyordu. Siyah kürk astarlı pelerini de aynı renk ve tondaydı. Bir Tenekeci arabasına yakışacak bir renkte, diye düşündü Moiraine. Elaida gülümsüyordu, ama bu yüzündeki sertliği gidermeye yetmiyordu. Bu olmasa, güzel sayılabilirdi. Kadındaki her şey sertti. “Tar Valon’a Aiellerden hemen önce vardım, ama o zamandan bu yana meşguldüm, ama korkmayın, ikinizi de ziyaret edeceğim.”

Moiraine içinin daha fazla burkulamayacağından emindi, ama yanılmıştı. Çaresizlik içinde inlememek için kendini zor tuttu.

Meilyn içini çekti. “Bu kızlara çok fazla önem veriyorsun, Elaida. Senin en sevdiğin öğrenciler olduklarını düşünürlerse hadlerini aşacaklar. Çoktan aşmış olabilirler.”

Moiraine şok içinde, Siuan ile bakıştı. En sevdiği öğrenciler? Aslanlara yem olsun diye bağlanmış keçiler olabilirlerdi, ama asla *en sevdiği öğrenciler* değildiler.

Moiraine'in gördüğü kadarıyla, Elaida şalı kazandığından beri, Amyrlin Makamı ya da bir Temsilci dışında kimseye boyun eğmemişti, ama başını eğerek mırıldandı, "Sen öyle diyorsan, Meilyn. Ama sene sonu gelmeden sınava girmeleri olası görünüyor. Sınava girmelerini ve kolaylıkla geçmelerini bekliyorum. İkisinden de, daha azını kabul etmem." Bunda bile, her zamanki duygu yoğunluğu yoktu. Normalde, Elaida bir boğa kadar inatçıydı. Normalde, yoluna çıkan herkesi sindirebilirdi.

Beyaz Aes Sedai, konu daha fazlasını söylemesini gerektirmeyecek kadar önemsizmiş gibi, omuzlarını hafifçe silkti. "Siz, çocuklar, ihtiyacınız olan her şeye sahip misiniz? Güzel. Söylemeliyim ki, bazılarınız çok hazırlıksız gelmiş. Burada kaydedecek kaç isminiz kaldı?"

"Elli kadar, Meilyn Sedai," dedi Siuan. "Belki birkaç tane daha."

Meilyn güneşe baktı. Güneşin batı ufkuna olan yolculuğu çoktan başlamıştı. Kar tehditleri savuran kara bulutlar güneye kayıyor, geride berrak bir gökyüzü bırakıyordu. "Bu durumda, hızlı yazın. Biliyorsunuz, karanlık çökmeden Kule'ye dönmüş olmanız gerek."

"Bütün kamplar burası gibi mi?" diye sordu Moiraine. "Savaşa katılan erkeklerin akıllarını savaşa vereceklerini sanırdım, şeye değil..." Sesi solup gitti, yüzü kızardı.

"...gümüşdiken gibi üremeye değil," diye fısıldadı Siuan alçak sesle. Yalnız Moiraine duymuştu, ama daha fena kızardı. *Neden* böyle bir soru sormuştu ki?

"Cairhienliler," diye nefes verdi Meilyn. Kadın neredeyse... *eğleniyor* gibiydi! Ama ciddi bir sesle devam etti. "Bir erkek ölebileceğini düşündüğünde, kendisinden bir parçayı geride bırakmak ister. Bir kadın erkeğinin ölebileceğini düşündüğünde, ondan bir parçayı çaresizce ister. Sonuç, savaş sırasında doğan pek çok bebek olur. Erkek ya da kadın ölürse doğacak güçlükler düşünülürse, mantıksız bir karardır, ama insan yüreği nadiren mantıklıdır."

Bu çok şeyi açıklıyordu, ama Moiraine yine de yüzü kavrulup gidecekmiş gibi hissediyordu. İnsanın halk içinde konuşup yaptığı şeyler vardı, bir de yalnızken yaptığı ve kesinlikle *bahsetmediği* şeyler vardı. Kendine hâkim olmaya çalıştı, sükûnet için önerilen zihinsel egzersizleri yaptı. O, kıyıların içinde kalan bir ırmaktı. Güneşe açılan bir çiçek goncasıydı. Elaida'nın onu ve Siuan'ı, çekiç ve keski tutan ve dilediği biçimi elde etmek için hangi parçaları yontması gerektiğine karar vermeye

çalışan bir heykeltıraşın bir taş parçasını incelediği gibi incelemesi hiç yardımcı olmuyordu.

“Evet, evet, Andro,” dedi Meilyn aniden. “Birazdan gideceğiz.” Muhafızına bakmamıştı bile, ama adam, kadın onun söylediği bir şeye yanıt vermiş gibi başını salladı. Zayıf ve Aes Sedaisinin boyunda olan Andro, genç görünüyordu. Ta ki, siz adamın gözlerini fark edene kadar.

Moiraine utancını tamamen unuttu, ağzı açık kaldı ve bunun tek sebebi Andro’nun hiç kırpmadığı gözleri değildi. Bir Aes Sedai ve bağ kurduğu Muhafızı birbirlerinin duygularını ve fiziksel durumunu sezebilirdi ve yeterince yakındalarsa her biri, diğerinin tam olarak nerede olduğunu bilirdi. Eğer birbirlerinden uzaktaysalar, diğerinin hangi yönde olduğunu sezebilirlerdi, ama bu yaptıkları zihin okumaya benziyordu. Bazıları, tam Aes Sedailerin bunu yapabildiğini söylüyordu. Şal kazanana kadar size öğretilmeyen şeyler vardı. Muhafız bağı kurmak için gereken örgü gibi.

Meilyn doğrudan Moiraine’in gözlerinin içine baktı. “Hayır,” dedi alçak sesle, “insanların düşüncelerini okuyamam.” Moiraine’in saçları diken diken olmaya çalıştı sanki. Doğru olmalıydı, çünkü Meilyn açık açık söylemişti, ama... “Yeterince uzun süre Muhafızın olduğunda, onun ne düşündüğünü anlamaya başlarsın. O da senin ne düşündüğünü. Yalnızca, bir yorumlama meselesi.” Elaida, sessizce burnunu çekti. Ajahların arasında, yalnızca Kızıllar Muhafızlarla bağ kurmayı reddediyordu. Çoğu Kızıl erkeklerin tümünden nefret ediyormuş gibi görünüyordu.

“Mantıksal olarak,” dedi Meilyn, dingin bakışlarını diğer Aes Sedai’ye çevirerek, “Kızıllar Muhafızlara, Yeşiller dışındaki tüm Ajahlardan daha fazla ihtiyaç duyuyorlar. Belki onların ihtiyaçları Yeşillerinkinden bile fazla. Ama fark etmez. Ajahlar kendi diledikleri seçimleri yaparlar.” Saçaklı dizginlerini kaldırdı. “Geliyor musun, Elaida? Olabildiğince çok çocuğa ulaşmamız gerek. Hatırlatan birileri olmasa, bazıları mutlaka işlerine dalıp çok uzun süre oyalanacaklar. Unutmayın, çocuklar; hava kararmadan döneceksiniz.”

Moiraine Elaida’dan bir tür patlama bekledi ya da en azından gözlerinde bir öfke kıvılcımı. Muhafızlar hakkındaki yorum, Aes Sedailerin yaşamlarını düzenleyen, bir Aes Sedai’nin bir diğerine neleri söyleyip neleri söyleyemeyeceğini, neleri sorup neleri soramayacağını belirleyen nezaket ve mahremiyet kurallarını ihlal etmeye çok yaklaşmıştı. O kurallar kanun değildi, ama kanundan da güçlü geleneklerdi ve her Kabuledilmiş’in

onları ezberlemesi gerekirdi. Şaşırtıcı şekilde, Elaida doru atını çevirip takip etmekle yetindi.

İki Aes Sedai'nin, peşlerindeki Andro ile birlikte, kamptan çıkmasını izlerken, Siuan rahat bir nefes aldı. "Kalıp bizi denetleyeceğinden korktum."

"Evet," dedi Moiraine. Siuan'ın hangi kadından bahsettiğini söylemesine gerek yoktu. Tam da, Elaida'nın karakterine uygun bir davranış olurdu. İkisinin yaptığı *hiçbir şey*, Elaida'nın mutlak kusursuzluk taleplerinden muaf değildi. "Ama neden kalmadı?"

Siuan'ın buna verecek yanıtı yoktu. Hem, tartışacak zaman da yoktu. Moiraine'in ve Siuan'ın yemeklerinin bittiği açıkça belli olunca, kadınlar yine sıraya girmişlerdi. Meilyn ve Elaida'nın ziyaretinden sonra, artık ikisinin Aes Sedai olduğundan emin değilmiş gibiydiler. Artık sert bir bakış ve kararlı bir ses itirazları bastıramıyordu. Siuan gerekli gördüğünde bağırmaya başlamıştı ki sık sık gerekli görüyordu ve zaman zaman kızgınlık içinde, ellerini saçlarından geçiriyordu. Moiraine üç kez, çok büyük olduğu açık olan bir çocuğu taşıyan kadın sıradan çıkmazsa isim kaydetmekten vazgeçeceğini söylemek zorunda kaldı. İçlerinde Susa'ya benzeyen biri olursa baştan çıkabilirdi, ama hepsinin iyi beslenmiş olduğu ve başka herkesten daha fakir olmadığı açıktı. Yalnızca açgözlüydüler.

Her şeyin üzerine, masanın önünde daha bir düzine kadın varken Steler yaklaştı. Miğferini başına geçirmişti ve atını çekerek gelmişti. Diğer askerler de biraz arkasındaydı. İki tanesi Ok ile Siuan'ın atının dizginlerini tutuyordu. "Gitme zamanı," dedi Steler, yuvarlanan çakıl taşları gibi sesiyle. "Mümkün olduğunca çok oyalandım, ama daha fazla kalmamız imkânsız. Gün batımına dek Kule'ye ancak varırız."

"Bak şimdi," diye itiraz etti kadınlardan biri. "Daha bizim isimlerimizi kaydedecekler!" Diğer kadınlardan öfkeli mırıltılar yükseldi.

"Güneşe bak, adam," dedi Siuan, tedirgin bir sesle. Görünüşü de tedirgindi, durmaksızın saçlarını sıvazladığından, saçları dağılmıştı. "Yeterince zamanımız var."

Moiraine batıda alçalmış olan güneşe baktı. Yeterince zamanları olduğundan Siuan kadar emin değildi. Kule'ye kadar on kilometre yolları vardı, son kısım gece çöktüğünde de sabahki kadar kalabalık olacak sokaklardan geçiyordu. Bahaneler kabul edilmeyecekti.

Steler kaşlarını çatarak ağzını açtı, ama onlara şarap sunmuş olan kösele yüzlü kadın, kır saçlı altı yedi başka kadınla birlikte, adamın önüne dikildi

ve onu gerilemeye zorladılar. “O kızları rahat bırak,” diye bağırdı ince kadın Steler’e. “Beni duydun mu?”

Her yönden, başka kadınlar koşarak geldi, Steler ve Askerlerinin çevresini on kadın halkası aldı. Kadınların yarısı yumruklarını sallayarak bağırıyordu, kalanlar da kemer bıçaklarının kabzalarını kavramış, surat asarak susuyorlardı. Örsler bir kez daha susmuştu, demirciler çekiçlerini tartarak dikkatle kadınları izliyordu. Çocukluktan yeni çıkmış genç adamlar, hararetli ve öfkeli bakışlarla toplanmaya başladı. Bazıları kemer bıçaklarını çekmişti. Işık, *gerçekten* isyan çıkarmak üzereydiler.

“Yaz!” diye emretti Siuan. “Steler’i fazla oyalayamazlar. Adın?” diye sordu, önündeki kadına.

Moiraine yazdı. İsimlerini yazdırmak için bekleyen kadınlar Siuan’la aynı fikirde gibiydi. Başka tartışma yaşanmadı. Artık soruları ezberlemişlerdi, Moiraine’in önüne gelir gelmez yanıtları söylediler. Bazıları o kadar çabuk konuşuyordu ki, Moiraine’in bir daha sorması gerekiyordu. Steler ve adamları sonunda, kamptaki erkek ve oğlanların koşa koşa gelmesine sebep olacak bir şey yapmadan, çevrelerini saran kadınları ittirip geçmeyi başardığında, Moiraine son ismin mürekkebi kurusun diye üflüyordu ve Siuan oyma siyahağaç tarağı ile saçlarını düzeltiyordu.

Bayraktarın miğferinin çelik parmaklıklarının ardındaki yüzü sertti, ama tek söylediği, “Artık biraz şansa ihtiyacımız var,” oldu.

Atlarını tırıs kaldırarak kamptan çıktılar. Atların toynakları kar kesekleri fırlatıyordu ve Siuan eyerinde öyle fena zıplıyordu ki, Steler iki adamına onun yanlarında at sürmelerini ve düşmesine engel olmalarını emretti. Çaresizce eyer kaşına tutunmuş olan Siuan adamlara yüz buruşturdu, ama gitmelerini emretmedi. Moiraine, Siuan’ın merhem istememiş olduğunu fark etti; öncekinden de çok ihtiyacı olacaktı ona. Sekiz yüz metre sonra, Steler yavaşlayıp, atını yürütmeye başladı, ama sekiz yüz metre daha sonra yine tırıs kaldırdı. Siuan’ı eyerinde tutan tek şey, iki askerin destekleriydi. Moiraine itiraz edecek oldu, ama Siuan’ın kararlı yüzüne –ve güneşe– baktıktan sonra, suskunluğunu korudu. Siuan’ın ne kadar kötü at sürdüğüne dikkat çekmesini affetmesi günler alacaktı. Geç kaldıkları için Merean’ın çalışma odasına gönderilmelerine sebep olursa, asla affetmeyebilirdi.

Şehre dönene kadar Steler aynı düzeni sürdürdü, tırıs, sonra yürüyüş, tırıs, sonra yürüyüş ve Moiraine, sokaklar kalabalık olmasa şehirde de aynı düzende gideceğini tahmin etti. O kalabalığın içinde atları yürütmekten başka şey gelmiyordu ellerinden. Güneş Kule arazilerini çeviren duvarların

üzerinde kızıl altın bir kubbeyken, Batı Ahırı'nın avlusuna girdiler. Seyisler çıkıp Ok'u ve Siuan'ın atını aldılar. Ekşi yüzlü, genç bir asteğmen Steler'e kaş çatarak, kolunu göğsüne çaprazlayarak bayraktarın selamına karşılık verdi.

"En son gelen sizlersiniz," diye hırladı adam, eline geçen herhangi birine terslenmek için bahane ararmış gibi. "Sorun yarattılar mı?"

İnleyen Siuan'ın atından inmesine yardım etmekte olan Moiraine nefesini tuttu.

"Kuzudan farksızdılar," diye yanıt verdi Steler ve Moiraine nefesini bıraktı. Steler atından inerek adamlarına döndü. "Akşam yemeğini aklınıza bile getirmeden önce atların kurulanmasını ve koşum takımlarının yağlanmasını istiyorum. Neden sana baktığımı biliyorsun, Malvin."

Moiraine genç subaya, kucak masalarını ne yapmaları gerektiğini sordu. Adam dik dik ona baktıktan sonra yanıt verdi. "Oldukları yerde bırakın. Toplanacaklar." Sonra öyle hızlı yürüyüp gitti ki, pelerini arkasında dalgalandı.

"Adam neden o kadar öfkeli?" diye sordu Moiraine.

Steler hayvanları ahıra götüren askerlere baktı, sonra onların duyamayacağı bir sesle yanıt verdi. "Gidip Aiellerle savaşmak istiyordu."

"Aptal adamın kahraman olmak isteyip istememesi umurumda değil," dedi Siuan keskin bir sesle. Moiraine'e yaslanmıştı. Moiraine, onu dik tutan tek şeyin onun beline doladığı kolu olduğunu tahmin ediyordu. "Ben sıcak bir banyo ve yatak istiyorum. Akşam yemeğini de boş ver."

"Bu kulağa harika geliyor," diye nefes verdi Moiraine. En azından, akşam yemeği dışındaki kısmı. Bir koca koyunu yiyebilirmiş gibi geliyordu!

Siuan kendi başına yürümeyi başardı, ama aksayarak, dişlerini sıkarak, inlemelerini bastırarak yaptı bunu. Ama çantasını Moiraine'in taşımasına izin vermeyi reddetti. Siuan asla acıya teslim olmazdı. Asla hiçbir şeye teslim olmazdı. Kabuledilmişler kısmının galerisine geldiklerinde, sıcak banyo ile ilgili düşünceleri kayboldu. Katerine onları bekliyordu.

"Zamanı gelmişti," dedi, çizgili pelerinine sarınarak. "Siz dönmeden donup öleceğimi sandım." Keskin yüzlü kadının dalga dalga siyah saçları beline kadar geliyordu ve ekşi bir dille konuşabiliyordu. En azından, çömezler ve Kabuledilmişler karşısında kullanabiliyordu o dili. Aes Sedailerin karşısında süt kadar yumuşaktı, devamlı dalkavukça gülümserdi. "Merean çalışma odasında seni bekliyor, Moiraine."

“Neden bizi istiyor?” diye sordu Siuan.

“Daha gün batmadı ki.”

“Ah, Merean sebeplerini bana her zaman söyler, Siuan. Ve bu sefer yalnızca Moiraine’i çağırıyor, seni değil. Eh, mesajı ilettim ve artık yemeğimi yiyip yatmak istiyorum. Yarın, gün doğumundan itibaren, bu sefil işi yeniden yapmamız gerekiyor. Kırsala at gezintisine çıkmak yerine burada kalıp çalışmak isteyeceğim kimin aklına gelirdi ki?”

Katerine hızla uzaklaşırken Siuan onun sırtına kaşlarını çattı. “Bir gün, o dille kendi kendini kesecek. Seninle gelmemi ister misin, Moiraine?”

Moiraine’in bundan çok istediği şey yoktu. Son zamanlarda hiçbir şey yapmamıştı, ama Merean’ın çalışma odasına çağrılmak asla iyi bir şey değildi. Pek çok çömez ve Kabuledilmiş, o odayı, evlerini özlediklerinde ya da dersler çok ağır geldiğinde, Merean’ın omzunda ağlamak için ziyaret ederdi. Ama oraya çağrılmak bambaşka bir meseleydi. Ama Moiraine başını iki yana salladı, pelerinini ve çantasını Siuan’a uzattı. “Merhem kavanozu orada. Acıya çok iyi gelir.” Arkadaşının yüzü aydınlandı.

“Yine de seninle gelebilirim. Merheme o kadar da çok ihtiyacım yok.”

“Zar zor yürüyebiliyorsun. Sen git. Merean her ne istiyorsa, fazla zamanımı almayacağından eminim.” Işık, Merean’ın onun güvenle sakladığını sandığı bir eşek şakasını öğrenmediğini umuyordu. Ama öyle olsa bile, en azından Siuan cezadan kurtulmuştu. Mevcut durumunda buna dayanamazdı.

Çömezler Sorumlusu’nun çalışma odası Kule’nin diğer yanında, çömez kısmının yakınında, Amyrlin’in çalışma odasının bir kat altında, yer seramiklerinin kırmızı yeşil, yolluğun mavi olduğu geniş koridordaydı. Moiraine iki parlak duvar halısının arasındaki sade kapının önünde derin bir nefes aldı, fırçalamak için zaman ayırmış olduğunu dileyerek saçlarını sıvazladı, sonra kapıyı iki kez, kararlılıkla çaldı. Merean herkese, lambrinin arkasındaki fareler gibi çalmamalarını söylerdi.

“Gel,” dedi bir ses içeriden.

Moiraine bir derin nefes daha alarak içeri girdi.

Amyrlin’in çalışma odasının aksine, Merean’ın odası küçük ve oldukça sadeydi. Duvarlar koyu renk ahşap panellerle kaplıydı, mobilyalar sağlam yapılıydı ve genellikle süssüzdü. Moiraine, yüz sene önce Kabuledilmiş olan kadınların odadaki her şeyi tanıyacağını tahmin ediyordu. Hatta belki iki yüz sene önce Kabuledilmiş olanların. Kapının yanındaki, bacaklarına tuhaf bir desenle hafif oymalar işlenmiş dar çay masası bundan da eski

olabilirdi. Bir duvarda, çerçevesinde birkaç parça yaldız kalmış bir ayna asılıydı. Karşı duvarın dibinde, Moiraine'in bakmaktan kaçındığı dar bir dolap vardı. Kayış ve sopa o dolapta saklanıyordu. Bir açıdan daha da kötü olan terlik de.

Şaşkınlık içinde, Merean'ın yazı masasının arkasında oturmadığını, ayakta beklediğini gördü. Uzun boylu bir kadındı –Moiraine'in başı Merean'ın tombul çenesine ancak geliyordu–, epey kırlaşmış saçlarını ensesinde toplamıştı. Yüzündeki anaçlık, yaşı belirsizliğini bastırıyordu neredeyse. Eğitim gören çoğu genç kadının, Merean onları sık sık ağlatmış olsa da, ağlamak için onun omzunu seçmesinin sebebi buydu. Nazik, iyi ve anlayışlı bir kadındı. Kuralları ihlal etmediğiniz sürece. Merean'ın, saklamak istediğiniz şeyi bulmak konusunda bir Yetisi vardı kesinlikle.

"Otur, çocuğum," dedi Merean ciddiyetle.

Moiraine ihtiyatla, yazı masasının önündeki tabureye oturdu. Bir tür kötü haber olmalıydı. Ama ne?

"Bu işi kolaylaştırmanın yolu yok, çocuğum. Kral Laman ve iki kardeşi dün öldürüldü. Hepimizin Desen'de iplikler olduğumuzu hatırla. Çark dilediği gibi dokur."

"Işık ruhlarını aydınlatsın," dedi Moiraine ciddiyetle, "ve yeniden doğacakları güne dek Yaratıcı'nın eline sığınsınlar."

Merean'ın kaşları kalktı. Kuşkusuz, Moiraine bir günde üç amcasını kaybettiğini duyduğunda gözyaşlarına boğulmadığı için şaşırmıştı. Ama diğer yandan, Merean hırsla yanan –adamdaki tek sıcaklık buydu–, mesafeli bir adam olan Laman Damodred'i tanımıyordu. Moiraine'e göre Laman'ın evlenmemiş olmasının tek sebebi, Cairhien Kraliçesi olma fikrinin bile hiçbir kadını adamla evlenmeye ikna etmeye yetmemiş olmasıydı. Moressin ve Aldecain daha da kötüydü, ikisi de on adama yetecek kadar hararet doluydu ve bunu öfke ve zulüm ile ifade ediyorlardı. Ve Moiraine'in babası âlim olduğu için, ikinci evliliğini Damodred Evi'ne yeni topraklar ve bağlantılar getirecek şekilde yapmak yerine, kendisi gibi âlim olan bir kadınla evlendiği için, onu küçümsüyorlardı. Moiraine onların ruhu için dua edecekti, ama üç amcası için duyduğu üzüntüden daha fazlasını Jac Wynn için hissediyordu.

"Şok yüzünden," diye mırıldandı Merean. "Şok içindesin, ama geçecektir. Geçtiği zaman, bana gel, çocuğum. O zamana kadar, yarınki görev için dışarı çıkmana gerek yok. Ben Amyrlin'e bilgi veririm." Konu çömezler ve Kabuledilmişler olduğunda, son söz Çömezler Sorumlusu'na

aitti. Merean, Tamra'nın ona danışmadan onları şehir dışına gönderdiğini duyduğunda kızmış olmalıydı.

"İyiliğiniz için teşekkür ederim," dedi Moiraine çabucak, "ama lütfen, hayır. Yapacak bir işim olması ve arkadaşlarımın yanında bulunmak bana iyi gelir. Yarın geride kalırsam, yapayalnız olacağım."

Merean kuşkulu görünüyordu, ama başka yatıştırıcı sözlerden sonra –Moiraine'in sakladığından emin olduğu acıyı yatıştıracak sözler– Moiraine'in odasına dönmesine izin verdi. Moiraine odasına girdiğinde yağ lambalarının yakılmış olduğunu, şöminede bir ateşin çıtırdadığını gördü. Siuan'ın işiydi, kuşkusuz. Siuan'ın odasına uğramayı düşündü, ama Siuan şimdiye dek derin uykuya dalmış olmalıydı.

Akşam yemeğinin yemek salonlarında hazır olmasına en az bir saat vardı, ama Moiraine yemek fikrini aklından çıkardı ve bunun yerine diz çöküp amcalarının ruhları için dua etti. Kefaret olarak. Her davranışları için kefaret ödeyen Aes Sedailerden olmayı düşünmüyordu –yaşamlarında bir dengeyi korumak, diyorlardı buna; Moiraine bunun gösterişçi bir aptallık olduğunu düşünüyordu– ama ne kadar korkunç insanlar olurlarsa olsunlar, kendi kanından olan akrabalarının ölümleri için bir şeyler hissetmeliydi. Hissetmemek yanlıştı. Ancak, yemek salonlarının yerleri silen kadınlarla dolu olduğunu bildiği bir saatte ayağa kalktı ve yıkanmak üzere soyundu. Önce, bir Ateş iplikçiği ile suyu ısıttı. Soğuk su da bir başka kefaret olurdu, ama her şeyin bir sınırı vardı.

Lambaları söndürdü, düşlerinin başkalarınınkinden etkilenmemesi için bir koruma ördü –yönlendirebilen insanlarda bu olabiliyordu; yakındaki insanlar kendilerini sizin düşlerinizi paylaşırken bulabiliyordu– ve battaniyelerinin altına girdi. Gerçekten de yorgundu, hemen uykuya daldı. Ne yazık ki, kâbuslar da geldi. Amcaları, hatta Jac Wynn'le ilgili kâbuslar değil, Ejderdağı'nda bir bebeğin karların üzerinde yatması ile ilgili olanlar. Zifiri karanlık gökyüzünde şimşekler çakıyordu ve bebeğin feryatları gök gürültüsü gibiydi. Yüzü olmayan bir genç adamla ilgili düşler. O düşlerde de şimşekler vardı, ama bu şimşekleri delikanlı gökyüzünden çağırıyordu ve şehirler yanıyordu. Uluslar yanıyordu. Ejder yeniden doğmuştu. Moiraine ağlayarak uyandı.

Ateşten geriye birkaç köz kalmıştı. Üzerine odun eklemek yerine, ocak küreğini kullanarak közlerin üzerini külle örttü ve yatağa dönmek yerine, bir battaniyeye sarınıp geceye çıktı. Yeniden uykuya dalabileceğinden kuşkuluydu, ama bir şeyden emindi. Yalnız uyumak istemiyordu.

Siuan’ın uyuduğundan emindi, ama arkadaşının odasına girip, çabucak kapıyı kapattığı zaman, Siuan alçak sesle konuştu, “Moiraine?” Siuan’ın küçük şöminesinde hâlâ birkaç alev titreşiyor, Siuan’ın battaniyelerinin bir yanını çektiğini görmesine yetecek kadar ışık veriyordu.

Moiraine yatağa girmek için zaman harcamadı. “Sen de mi kâbus gördün?”

“Evet,” diye nefes verdi Siuan. “Ne yapabilirler, Moiraine? Onu bulsalar bile, ne yapabilirler?”

“Onu Kule’ye getirebilirler,” diye yanıt verdi Moiraine, sesine hissettiğinden daha fazla özgüven yükleyerek. “Burada korunabilir.” Öyle olacağını umuyordu. Kehanetler ne derse desin, Kızıllardan daha fazla insan onun ölmesini ya da ehlileştirilmesini istiyordu. “Ve eğitilir.” Yenidendoğan Ejder’in eğitilmesi gerekirdi. Politikayı kraliçelerden, savaş sanatlarını generallerden daha iyi bilmeliydi. Tarih bilgisi âlimlerinkinden fazla olmalıydı. Verin Sedai, hükümdarların hatalarının genellikle tarih bilmemekten kaynaklandığını söylemişti; onlardan önce başkalarının yaptığı hataları bilmeden hareket ediyorlardı. “Ona rehberlik edilebilir.” En önemlisi de buydu, onun doğru kararları verdiğinden emin olmak.

“Kule ona yönlendirmeyi öğretemez, Moiraine.”

Bu doğruydu. Erkeklerin yaptığı... farklıydı. Erkekler ve kadınlar kadar farklı, derdi Verin. Bir kuş, bir balığa uçmasını öğretemezdi. Yenidendoğan Ejder, kendi kendine öğrenmeli ve hayatta kalmalıydı. Kehanetler bunu yapacağını söylemiyordu, Son Savaş’tan önce delirmekten kaçınabileceğini de söylemiyordu. Yalnızca, zafer umudu olacaksa, Tarmon Gai’don’da bulunması gerektiğini söylüyordu, ama Moiraine inanmak zorundaydı. İnanması şarttı!

“Sence Tamra da bu gece kötü düşler görüyor mudur, Siuan?”

Siuan hıhladı. “Aes Sedailer kötü düş görmez.”

Ama onlar henüz Aes Sedai değildi. Gecenin geri kalanı boyunca, ikisi de gözünü kırpmadı. Moiraine, gözlerini tavana dikip yatarken Siuan’ın ne gördüğünü bilmiyordu –sormak içinden gelmiyordu– ama kendisi Ejderdağı’nda, karların üzerinde ağlayan bir bebek ve şimşek çağıran yüzsüz bir adam görüyordu. Uyanık olmak onu bu kâbuslardan korumuyordu.

6
Sürprizler

Sabaha karşı, Siuan'ın kapısını tırmalayan kişi, Moiraine'den de kısa, tıknaz bir çömez olan Setsuko çıktı. Setsuko onlara, Amyrlin'in bütün Kabuledilmişlerin Üçüncü Saat'ten önce, görevlerini yerine getirmeye hazır bir şekilde, Batı Ahırı'nda olmasını emrettiğini bildirdi. Taşıdığı lambanın ışığında, Setsuko'nun açık renk gözleri kıskançlık doluydu. Arafelli kız birkaç ay sonra Kule'den ayrılacağını biliyordu.

Setsuko açık açık kaçmaktan bahsedip duruyordu ve sonunda Merean'ın çalışma odasına yaptığı ziyaret, bilgelik olmasa bile, ağzı sıkılık öğretmişti ona. Bunu bilmek ne kadar acı olursa olsun, asla şal alamayacaktı, ama Aes Sedailer onun kendine ve diğerlerine zarar vermeden yönlendirebileceğinden emin olana dek burada tutulmak zorundaydı. Setsuko buna rağmen kaçmayı aklından geçiriyor olabilirdi. Zaman zaman çömezler kaçardı gerçekten, onu bekleyen şeyi düşündükçe irkilen Kabuledilmişler de nadiren kaçardı, ama hepsi eninde sonunda yakalanırdı ve Kule'ye dönüşleri, en hafif tabiri ile acılı olurdu. Bundan kaçınılması herkes için en iyisiydi.

Başka zaman olsa, ne kadar bitkin olursa olsun, Moiraine onu teselli ederdi. Ya da ihtiyat önerirdi. Ama bu sabah, sabahın ilk saatini haber veren gong çalmıştı bile ve ikinci gonga yarım saat ancak vardı. Üçüncü Saat'ten önce bir lokma yemek yiyip ahıra yetişebilirlerdi, ama zar zor. Moiraine esneyerek Siuan'ı son bir kez kucakladı ve battaniyesine sarınmış halde koridora seğirtti. Setsuko bir sonraki kapıya gitti ve Sheriam'ı uyandırmak için tırmalamaya başladı. Çocuk daha iyisini yapmalıydı. Sheriam ölü gibi uyurdu.

Lamba taşıyan yarım düzine çömez, gecenin içindeki hayaletler gibi, başka kapıları çalıyordu. Moiraine kendi kapısında bulduğu, altın rengi saçları sırtına dökülen çok uzun boylu bir kıza gidebileceğini söylediğinde, kız surat asarak diz kırdı. Lisandre'nin Kabuledilmişlik sınavına girmesine izin verilecekti, ama ancak surat asma huyundan kurtulabilirse. Büyük olasılıkla kurtulacaktı. Kule öğrencilerinden birinde bir kusur bulduğunda, o kusur öyle ya da böyle tedavi edilirdi.

Moiraine telaşla yıkandı ve giyindi, dişlerini tuz ve soda ile ovaladı, saçlarını düzene soktu, ama pelerinin kenarından sarkan çantası ile galeriye vardığında, karanlık kesinlikle griye dönmeye başlamıştı. Siuan pelerinini giymiş, hazırlanmış halde dışarıda bekliyordu. Sinirli olduğu açıkça belli olan, alev saçlı Sheriam'la konuşuyordu. Başka Aes Sedailer kahvaltı etmeye koşturuyorlardı.

"Sheriam Aiellerin gerçekten de çekildiğini söylüyor, Moiraine," dedi Siuan heyecanla, çantasını omzuna kaldırarak. "Hepsinin ırmağın doğusunda, fersahlarca uzakta olduğunu söylüyor."

Sheriam başını salladı ve diğerlerinin ardından gidecek oldu, ama Moiraine onun pelerininin kenarını yakaladı.

"Emin misin?" Moiraine neredeyse irkilecekti. Daha az yorgun olsa, sözlerini daha dikkatli seçerdi; karşınızdaki kişiyi en baştan kızdırırsanız hiçbir şey öğrenemezdiniz.

Neyse ki, ince Kabuledilmiş, saçlarının ve çekik yeşil gözlerinin düşündürdüğü öfkeli mizaca sahip değildi. İçini çekmekle ve galeriden çıkan kapıya özlemle bakmakla yetindi. "İlk önce, bir Shienarlı askerden, bir kuryeden duymuş olan bir Kule Askeri'nden işittim. Ama sonra, Serafelle, Ryma *ve* Jennet de aynısını söylediler. Bir Aes Sedai yanılmış olabilir, ama üçü de aynı şeyi söylüyorsa, doğrusunu bildiklerinden emin olabilirsin." Sheriam, akşamları birlikte geçirmek için keyifli bir arkadaştı, ama sıradan ifadeleri ders verir gibi söyleme huyu vardı. "Neden ikiniz de aptal gibi sırıtıyorsunuz?" diye sordu aniden.

"Sırıttığımın farkında değildim," diye yanıt verdi Siuan, yüz hatlarına hâkim olarak. Hâlâ hevesli görünüyordu. Koşmaya hazırlanırmış gibi, ayakuçarında yükselmişti.

"Kırlarda gezintiye çıkma fırsatı sırıtmaya değmez mi?" diye sordu Moiraine. Belki artık eşlikçilerini Ejderdağı'na en yakın kampa gitmeye ikna edebilirlerdi. Siuan'ın fikrini ne zaman benimsediğinden emin değildi,

ama artık kendisi de aynı şeye inanıyordu. Onu ilk onlar bulmalıydı. Bir şekilde, bulacaklardı. Sırıtmak mı? Kahkahalar atarak dans edebilirdi.

“Bazen siz ikiniz tuhaftan da beter oluyorsunuz,” dedi Sheriam. “Eyer öyle fena canımı acıttı ki neredeyse topallıyorum. Eh, siz isterseniz burada durup konuşabilirsiniz. Ben kahvaltı etmek istiyorum.” Ama gitmek için dönerken yerinde kalakaldı ve şok içinde nefes çekti.

Solmaya yüz tutmuş karanlıkta, Merean galeriye girmişti. Sarmaşık desenli şalını, saçakları yeri süpürecek şekilde kollarına dolamıştı. Çoğu Kabuledilmiş ona bakıyordu. Aes Sedailer, resmi durumlar dışında, şallarını nadiren Kule içinde takarlardı. Çömezler Sorumlusu’nun şalını takarak buraya gelmesi, birinin başının çok fena belada olduğu anlamına geliyordu. Ya da birinin sınava çağrılacağı anlamına. Birkaç kadın umutla galeride oyalandı, bir avuç kadın da, kuşkusuz suçluluk duygusuyla, koşmadan gidebileceklerince hızla uzaklaştılar. Yanlış yaptıklarını biliyor olmalıydılar. Tek başardıkları, Merean’ın onları fark edip bakması oldu. O kadınların ne konuda suçlu hissettiklerini bulana kadar araştıracaktı. Cairhien’de bir kaz çobanı bile bilirdi bunu. Ama Merean onlara daha fazla dikkat etmedi, sakin sakin süzülürcesine yaklaştı. Yanından geçtiği Kabuledilmişler, üzüntülü üzüntülü, diz kırdıkları yerden doğruldular.

Sheriam da oyalananlar arasındaydı. Ve Merean Sheriam, Siuan ve Moiraine’in önünde durdu. Moiraine’in kalbi çırpınıyordu. Diz kırarken düzenli nefes almaya çalıştı. İlk başta, sırf nefes almak için bile çaba göstermesi gerekmişti. Belki de Siuan haklıydı. Eh, aslında, *kesinlikle* haklıydı. Merean bir Kabuledilmiş’in yakında sınava girebileceğini söylemişse, bir ay içinde girerdi. Ama Moiraine hazır değildi! Siuan’ın yüzü hevesle parlıyordu, elbette. Gözleri ışıl ışıldı. Sheriam’ın dudakları, umutlu bir beklenti ile aralanmıştı. Işık, bütün Kabuledilmişler kendilerini Moiraine Damodred’den daha hazır hissediyor olmalıydılar.

“Acele etmezsen geç kalacaksın, çocuğum,” dedi Mavi Aes Sedai, Sheriam’a, keskin bir sesle. Bu şaşırtıcıydı. Merean, birine ceza vermek üzereyken bile, *asla* keskin sesle konuşmazdı. Sopa, kayış ya da nefretlik terliği kullanarak size kusurlarınız hakkında ders verirken bile, sesi yalnızca kararlı olurdu.

Alev saçlı kadın hızla uzaklaşırken, Çömezler Sorumlusu dikkatini Siuan ile Moiraine’e odakladı. Moiraine kalbinin kaburgalarını delip geçeceğini sandı. Henüz değil. Işık, lütfen, daha değil.

“Amyrlin’le konuştum, Moiraine ve senin şok içinde olman gerektiğine dair benimle aynı fikirde. Diğer Kabuledilmişler bugün sensiz idare etmek zorunda kalacak.” Merean’ın ağzı bir anlığına gerildi, sonra dinginliği geri döndü. Ama sesinde hâlâ keskin bir tını vardı. “Hepinizi içeride tutardım, ama insanlar Kule sakinleri ile kâtiplerden daha iyi işbirliği yaparlar, söz konusu kişiler Kule Kâtipleri olsa bile ve bu iş Aes Sedailerden istenecek olsa, hepsi ayaklanır. Buraya kadar Anne haklıydı.”

Işık! Bütün bunları Kabuledilmişlere söyleyecek kadar kızgın olduğuna göre, Tamra ile kavga etmiş olmalıydı. Sesinin keskin olmasına şaşmamak gerekirdi. Alınıp şal sınavına götürülmeyeceğini anlayınca Moiraine’in içi rahatladı, ama rahatlama, hissettiği hayal kırıklığı ile boy ölçüşemezdi.

Bugün Ejderdağı’nın çevresindeki kamplara ulaşabilirlerdi. Eh, en azından bir tanesine. Gerçekten!

“Lütfen, Merean, ben...”

Aes Sedai bir parmağını kaldırdı. Bu, itiraz edilmemesi konusunda uyarma şekliydi ve genelde ne kadar nazik ve iyi biri olursa olsun, asla ikinci bir uyarıda bulunmazdı. Moiraine hemen ağzını kapattı.

“Kara kara düşünmene izin verilmemeli,” diye devam etti Merean. İfadesiz yüzlü ya da değil, şalı omuzlarına kaldırma tarzı sinirli olduğunu anlatıyordu. “Kızlardan bazılarının yazıları tavuk eşelemesi gibi.” Evet, kesinlikle kızgındı. Ne kadar ufak olursa olsun, eğer yapacak eleştirisi varsa, ilgili kişiye söylerdi, başka kimseye değil. “Anne, okunmaz haldeki listelerin kopyasını çıkarabileceğini onayladı. Okunaklı bir yazın var. Biraz fazla süslü, ama okunaklı.”

Moiraine çılgınca söyleyebileceği ve Aes Sedai’nin itiraz olarak kabul etmeyeceği bir şey aradı, ama bulamadı. Nasıl kurtulacaktı?

“Bu çok iyi bir fikir, Moiraine,” dedi Siuan ve şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalan Moiraine arkadaşına bakakaldı. Arkadaşı! Ama Siuan neşeyle ihanetine devam etti. “Dün gece gözünü bile kırpmadı, Merean. En azından bir saatten fazla uyuyamadı. Onun at gezintisine çıkmasının güvenli olacağını sanmıyorum. Daha bir kilometre gidemeden atından düşer.” *Siuan* söylüyordu bunu!

“Kararıma katıldığına sevindim, Siuan,” dedi Merean kuru kuru. Bu ses tonu ona yöneltilse, Moiraine kıpkırmızı kesilirdi, ama Siuan daha zorlu biriydi, Aes Sedai’nin kaş kaldırmasına açık ve masum bir gülümseme ile karşılık verdi. “Moiraine’in yalnız da kalmaması gerekiyor, bu yüzden sen de ona yardım edebilirsin. Senin el yazın da okunaklı.” Siuan’ın yüzündeki

gülümseme dondu, ama Aes Sedai fark etmemiş gibi yaptı. “Gelin madem. Gelin. İkinizi oraya buraya sürüklemekten başka işlerim de var bugün.”

Önlerinde, derede yüzen tombul bir kuğu gibi süzülerek, onları Amyrlin’in dairesinin biraz ötesinde, koridorun karşısındaki küçük, penceresiz bir odaya götürdü. Arkasında iki dik sırtlı sandalye bulunan, bol oymalı yazı masasının üzerinde bir kalem tepsisi, büyük mürekkep kavanozları, kum kavanozları, kaliteli beyaz kâğıt yığınları ve yazılarla kaplı kâğıtlardan oluşan düzensiz yığınlar vardı. Moiraine pelerinini bir çengele astı, çantasını masanın yanına, yere koydu ve Siuan kadar asık bir suratla dağınık kâğıt yığınına baktı. En azından bir şömine vardı ve küçük ocakta ateş yanıyordu. Oda, koridorlara göre daha sıcaktı. Karın içinde at sürmekten çok daha sıcak. Bu da vardı, elbette.

“Kahvaltınızı bitirdiğiniz zaman,” dedi Merean, “buraya dönün ve çalışmaya başlayın. Kopyaları Amyrlin’in çalışma odasının antresine bırakın.”

“Işık, Siuan,” dedi Moiraine, Aes Sedai gider gitmez, “iyi bir fikir olduğunu düşündüren neydi?”

“Sen...” Siuan hüzünle yüzünü buruşturdu. “Bu şekilde, daha fazla isim görebileceğiz. Tamra bize bu işi yaptırmaya devam ederse, bütün isimleri. Onun kim olduğunu öğrenen ilk kişiler biz olabiliriz. Ejderdağı’nda doğan iki oğlan bebek olduğundan kuşkuluyum. Yalnızca, ‘senin’ bakacağını düşünmüştüm, ‘bizim’ değil.” Kasvetle içini çekti, sonra aniden Moiraine’e bakarak kaşlarını çattı. “Neden kara kara düşünmen gerekiyormuş? Neden şok içinde olman gerekiyor?”

Dün gece, Moiraine’e acılarını ona açmak yersiz gelmişti, dünyanın karşı karşıya olduğu şeyle karşılaştırılınca önemsiz bir mesele, ama şimdi, duraksamadan açıkladı. Sözlerini bitirdiği zaman Siuan ona kuvvetle sarılarak teselli etti. Ağlamak için birbirlerinin omuzlarını, Merean’ınkinden daha sık kullanmışlardı. Moiraine kimseyle Siuan kadar yakınlaşmamıştı. Ya da kimseyi onun kadar sevmemişti.

“Biliyorsun, altı amcam ve dayım var. Hepsi de iyi adamlar,” dedi Siuan alçak sesle, “ve biri, ne kadar iyi bir adam olduğunu kanıtlarken öldü. Bilmediğin şey ise şu: Babamın, kapımızdan geçmesine izin vermediği bir amcam ve bir dayım daha var. Bir tanesi babamın kendi kardeşi. Babam onların isimlerini bile telaffuz etmez. Sokak soyguncusu, kabadayı ve ayyaş adamlar. Yeterince bira ya da yeterince para çalıp brendi içtiklerinde, onlara yan bakan herkesle kavga ederler. Normalde, ikisi birden yumruk, tekme,

ellerine geçen ne varsa onunla zavallının tekine saldırırlar. Bir gün birini öldürdükleri için asılacaklar. Şimdiye dek asılmadılarsa. Asıldıkları zaman, hiç gözyaşı dökmeyeceğim. Bazı insanlar gözyaşı dökmeye değmez.”

Moiraine onu kucakladı. “Söyleyecek doğru şeyi her zaman bilirsin. Ama yine de amcalarım için dua etmem gerek.”

“Öldükleri zaman, ben de o iki serseri için dua edeceğim. Yalnız, ölü ya da canlı, kafamı onlar için yormayacağım. Gel. Kahvaltı etmeye gidelim. Uzun bir gün olacak ve egzersiz olarak güzel bir at gezintisine bile çıkamayacağız.” Şaka ediyor olmalıydı, ama mavi gözlerinde en ufak eğlenti ışıltısı yoktu. Diğer yandan, Siuan yazı işlerinden gerçekten nefret ederdi. Bundan *kimse* hoşlanmazdı.

Kabuledilmişlerin genellikle kullandığı yemek salonu, Kule’nin en alt katındaydı. Çıplak beyaz duvarları vardı ve zemini beyaz seramiklerle kaplıydı. İki ya da sıkışırlarsa üç kadının oturabileceği sade sıralar ve uzun, cilalı masalarla doluydu. Diğer Kabuledilmişler çabuk çabuk yemek yiyor, bazen yakışıksız bir telaşla yemeklerini çiğnemeden yutuyorlardı. Sheriam elbisesine lapa döktü ve üzerini değiştirecek zamanı olduğunu ilan ederek odadan fırladı. Koşarcasına gitmişti. Herkes acele ediyordu. Katerine bile, kabuklu ekmeğini yemeye devam ederek ve elbisesine dökülen kırıntıları silkeleyerek, koşar adım çıktı. Şehirden ayrılma fırsatı o kadar da kötü değildi anlaşılan. Siuan, haşlanmış elmayla tatlandırılmış lapasını acele etmeden yedi. Moiraine, içine azıcık bal katılmış demli siyah çaydan bir fincan daha içerek ona eşlik etti. Ne de olsa, o oğlan bebeğin isminin onları bekleyen listelerde olması olasılığı yok denecek kadar azdı.

Kısa süre sonra, odada yalnız kaldılar ve aşçılardan biri dışarı çıkarak, yumruklarını kalçalarına dayayıp kaşlarını çattı onlara. Uzun, lekesiz beyaz bir önlük giymiş, tombul bir kadın olan Laras daha orta yaşına gelmemişti ve epey güzeldi, ama kaş çattığı zaman taşa bile delik açabilirdi. Hiçbir Kabuledilmiş, Laras’a tepeden bakacak kadar aptal değildi, en azından ikinci kez. Siuan bile, o kararlı bakışların altında teslim oldu, kalan son elma parçalarını kaşıkladı. Daha Siuan ile Moiraine kapıya varmadan, Laras bulaşıkçılara paspasları getirmeleri için seslendi.

Moiraine işin sıkıcı olmasını beklemişti ve sıkıcıydı da, ama korktuğu kadar kötü değildi. O kadar fena değil. Yığından kendi listelerini bularak işe başladılar ve zaten okunaklı yazılmış olanları eklediler. Böylece, yığın yarıya indi. Ama yalnızca yarıya. Kule’ye okuma yazma bilmeden gelirseniz, çömezken düzgün bir el yazısı öğrenirdiniz, ama kötü bir el

yazısı ile gelenlere okunaklı yazmanın öğretilmesi seneler alabiliyordu. O da, öğrenirlerse. Bazı Aes Sedailer, başkalarının anlamasını istedikleri şeyleri yazdırmak için kâtip kullanıyorlardı.

Listelerin çoğu Moiraine ve Siuan'ınkilerden daha kısa görünüyordu, ama Meilyn'in açıklamasına rağmen, şaşırtıcı sayıda kadın doğum yapmış gibiydi. Üstelik bunlar yalnızca nehrin en yakınındaki kamplarda doğum yapanlardı! Siuan'ın sayfaları tarayıp tarayıp bir kenara bıraktığını gören Moiraine de aynısını yapmaya başladı. Pek umudu yoktu, ama yok denecek kadar az, hiç yok ile aynı şey değildi. Yalnız, ne kadar çok okursa, morali o kadar çok bozuluyordu.

Kayıtların bazıları şok edici ölçüde belirsizdi. Tar Valon duvarlarını gören bir yerde doğmuş? Şehir duvarları fersahlarca uzaktan görülebiliyordu, Ejderdağı yamaçlarından bile görülebiliyordu. Bu bebek kızdı, babası Tearlı, annesi Cairhienliydi, ama kayıtlar, oğlan bebeği bulmak isteyen iki kadın için kötü haberdi. Buna benzeyen çok fazla kayıt vardı. Bazıları da, Beyaz Kule'yi gören bir yerde doğdu, diyordu. Işık, Kule de neredeyse Ejderdağı'ndan görülebiliyordu! Eh, en azından kilometrelerce uzaktan. Bazı kayıtlar üzücüydü. Salia Pomfrey bir oğlan doğurmuş, kocası savaşın ikinci günü ölünce Andor'daki köyüne dönmüştü. İsmin altında, Myrelle'in akıcı el yazısı ile yazılmış bir not vardı. *Kamptaki kadınlar onu vazgeçirmeye çalışmışlar, ama kadın üzüntüden yarı deliymiş. Işık ona yardımcı olmuş.* Ağlanacak kadar üzücü. Ve serinkanlı bir bakışla, belirsiz kayıtlar kadar sinir bozucu. Kadının köyünün adı kaydedilmemişti ve Andor Dünyanın Omurgası ile Aryth Okyanusu arasındaki en büyük ulustu. Kadın nasıl bulunabilirdi? Salia'nın çocuğu Erinin'in yanlış tarafında, altı gün erken doğmuştu, ama Yenidendoğan Ejder'in annesi de böyleyse, bebek nasıl bulunacaktı? Sayfalar böyle isimlerle doluydu, ama genelde başkalarının kulağına çalınan kadınlara ait gibiydi, bu yüzden bilgi bir başka listede eksiksiz olarak yazılmış olabilirdi. Yazılmamış da olabilirdi. Tamra açıkladığında, görev çok basit gelmişti.

Işık bize yardım etsin, diye düşündü Moiraine. Işık dünyaya yardım etsin.

İstikrarlı bir hızda yazdılar, zaman zaman kafa kafaya verip gerçekten de tavuk eşelemesine benzeyen bir el yazısını çözdüler. Öğlen, aşağı inip ekmek ve mercimek çorbası yemek için bir saat ayırdılar, sonra yine kalemlerine döndüler. Elaida, dünkünden de kırmızı, yüksek yakalı bir elbise içinde geldi, masanın çevresinden dolandı ve sessizce ilk önce

Siuan'ın, sonra Moiraine'in omzunun üzerinden, el yazılarını inceliyormuş gibi baktı. Kırmızı saçaklı şalı çiçekli sarmaşık işlemeleri ile süslenmişti. Çiçekli ve daha da uygun düşen bir biçimde, uzun dikenlerle kaplı. Eleştirecek hiçbir şey bulamayınca, geldiği gibi aniden gitti ve Siuan rahat bir nefes aldığında Moiraine de yankıladı. Bunun dışında, onları rahat bıraktılar. Moiraine son sayfanın üzerine ince kum serpip, sandalyelerin arasında, yerde duran kutuya döktüğü zaman, akşam yemeği zamanı gelmişti. Dün birkaç oğlan bebek doğmuştu –doğumları Gitara'nın Kehanetinden sonrasına denk geliyor olmalıydı– ama hiçbiri aradıkları bebek olamazdı.

Rahatsız, huzursuz bir geceden sonra, Moiraine Siuan'ın uyarısını beklemeden, ahırlara seğirten Kabuledilmişlere katılmak yerine o küçük odaya döndü. Bugün bazı Kabuledilmişler dünkü kadar acele etmiyordu. Tek yaptığınız bütün gün bir sıraya oturup isim yazmak olunca, şehir dışına gezinti yapma düşüncesi bile çekici gelmez oluyordu anlaşılan. Moiraine isim yazmaya can atıyordu. Kimse yazmamalarını söylememişti, ne de olsa. Ve hazırlanan diğer kadınların seslerine uyanmışlardı, bir çömezin getirdiği, diğerleri ile gideceklerini bildiren bir emirle değil. Siuan'ın sık sık söylediği gibi, af dilemek izin istemekten daha kolaydı. Gerçi, Kule Kabuledilmişleri affetmek konusunda pek de yüce gönüllü değildi.

Dün alınan kayıtlar masanın üzerinde, ilk günkü kadar büyük ve düzensiz bir yığın halinde bekliyordu. Onlar okunaklı listeleri ayırırken, iki kâtip içeri girdi ve şaşkın şaşkın kalakaldılar. Biri, koyu renk kol yenine Tar Valon Alevi işlenmiş tıknaz bir kadındı. Gri saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. Diğeri ise, sade gri yünlü ceketten çok zırh giymeye uygun görünen, gürbüz bir genç adamdı. Adamın kahverengi gözleri pek güzeldi. Ve gülümsemesi sevimliydi.

"Bir göreve atanmayı, sonra onu bir başkasının yapmakta olduğunu öğrenmekten hoşlanmam," dedi kadın ekşi ekşi. Genç kâtibin gülümsemesini fark edince, adama soğuk bir bakış fırlattı. Sesi buz gibi oldu. "Yerini korumak istiyorsan yerini bilmelisin, Martan. Benimle gel." Genç adamın yüzündeki gülümseme kaybolup gitti, yerini endişe ve kıpkırmızı suratlı bir utanç aldı. Martan kadının peşinden odadan çıktı.

Moiraine endişeyle Siuan'a baktı, ama Siuan listeleri ayıklamaya ara vermedi. "Çalışmaya devam et," dedi. "Eğer yeterince meşgul görünürsek..." Sesi solup gitti. İşe kâtipler atanmışsa, düşük bir olasılıktı, ama ellerinde bundan fazlası yoktu.

İsim kopyalamaya başlamalarından birkaç dakika sonra Tamra odaya girdi. Bugün üzerinde sade mavi ipek vardı ve Amyrlin cisimleşmiş Aes Sedai sükûneti idi. Daha dünden önceki gün, arkadaşının ölümüne tanık olduğu ya da dünyayı kurtarabilecek bir ismi beklemekte olduğu kimsenin aklına gelmezdi. Tamra'nın arkasından gri saçlı kâtip geldi. Kadının yüzünde büyük bir tatmin vardı. Genç Martan kadının yanında durmuş, kâtibin omzunun üzerinden Moiraine ile Siuan'a gülümsüyordu. Bunu çok sık yaparsa gerçekten de yerini kaybedecekti.

Moiraine selam vermek için öyle çabuk ayağa fırladı ki, kalemi elinde unuttu. Kalemin kıvrıldığını hissetti ve bıraktığı mürekkep lekesini görünce irkildi. Beyaz yünlü kumaşta, madeni para büyüklüğünde siyah bir leke yayılıyordu. Siuan da onun kadar çabuk davranmıştı, ama çok daha sakindi. Eteklerini açmadan önce kalemini tepsiye bırakmayı akıl edebildi. *Sakin*, diye düşündü Moiraine. *Sakin olmalıyım.* Zihinsel egzersizleri yapmak pek işe yaramadı.

Amyrlin onları dikkatle inceledi ve Tamra birini süzdüğü zaman, en kalın derili, en duyarsız insanlar bile santimi santimine ölçülüp biçilmiş, gramı gramına tartılmış hissederdi. Moiraine huzursuzluk içinde kıpırdanmamayı zar zor başarabildi. O bakışlar planlarını görecekti, kuşkusuz. Plan diye adlandırılarak şereflendirilebilirse.

"Bugünü size tatil etmeyi, dilediğiniz gibi okuyup çalışmanıza izin vermeyi düşünmüştüm," dedi Tamra yavaşça, ikisini süzmeye devam ederek. "Ya da belki, sınavınıza çalışmanız için," diye ekledi gülümseyerek. Bakışlarındaki yoğunluk hiç azalmamıştı. Uzun bir duraksamadan sonra, kendi kendine hafifçe başını salladı. "Amcalarının ölümü seni hâlâ üzüyor, değil mi, çocuğum?"

"Dün gece yine kâbus gördüm, Anne." Doğruydu, ama yine karda ağlayan bebeği ve dünyayı kurtarırken bir kez daha kıran yüzsüz genç adamı görmüştü. Sesinin sakinliği kendi kendini şaşırttı. Amyrlin Makamı'na bir Aes Sedai yanıtı vereceği hiç aklına gelmezdi.

Tamra yine başını salladı. "Pekâlâ. Madem meşgul olman gerektiğini düşünüyorsun, devam edebilirsin. Bütün gün liste kopya etmekten sıkıldığın zaman, bitirdiğin listelerle birlikte bir not bırak ki yerine birini bulayım." Yarı dönerek durdu. "Mürekkebi çıkarmak çok zordur. Özellikle de kumaş beyazsa. O lekeyi çıkarmak için yönlendirmemeni söylemeyeceğim sana; bunu zaten biliyorsun." Bir kez daha gülümsedi ve gri saçlı kâtibi alıp odadan çıktı. "O kadar kızmana gerek yok, Wellin Hanım," dedi

yatıştırırcasına. Yalnızca aptallar kâtipleri kızdırırdı; kâtiplerin kazayla ya da bilerek yaptıkları hatalar çok fazla zarara yol açabilirdi. “Eminim senin yapacak çok daha önemli işlerin vardır...” Sesi koridorda gittikçe uzaklaştı.

Moiraine eteğini kaldırıp lekeye baktı. Büyük bir madeni para kadar olmuştu artık. Normalde, bu lekeyi çıkarmak için, ellerinizi acıtan ve başarısı garantili olmayan çamaşır suyunda saatlerce bekletmeniz gerekirdi elbiseyi. “Bana elbisemi temizlemek için Güç kullanmamı söyledi,” dedi hayretle.

Siuan’ın kaşları kalktı. “Saçmalama. Ben de senin kadar iyi duydum ve hiç de öyle bir şey söylemedi.”

“İnsanların söyledikleri kadar kastettiklerini de dinlemen gerekir, Siuan.” Başkalarının ne demek istediğini yorumlamak, Evler Oyunu’nun ayrılmaz bir parçasıydı ve Tamra’nın gülümsemesi, bakışları, kullandığı sözler bir arada düşünülünce, yazılı izin vermiş kadar olmuştu.

Moiraine Güç’e kucak açarak Hava, Su ve Toprak ördü ve örgüyü lekenin üzerine bıraktı. Kabuledilmişlerin görevleri için yönlendirmeleri yasak olsa da, nasıl yapılacağı öğretiliyordu; sık sık hizmetçisiz yolculuk eden Aes Sedailer için böyle bir yasak yoktu. Aniden siyah leke ıslak ıslak parladı ve büzülmeye, yünün yüzeyine yükselmeye başladı. Gittikçe küçüldü ve sonunda kuru mürekkepten küçük, siyah bir boncuğa dönüşüp Moiraine’in avucuna düştü.

“Hatıra olarak saklayabilirim,” dedi Moiraine, siyah boncuğu masanın kenarına bırakarak. Siuan’ın haklı olduğuna dair bir andaç olarak. Kuralların ihlal edilebileceği zamanlar vardı.

“Ya içeri bir Aes Sedai girseydi?” diye sordu Siuan alayla. “Bunun Evler Oyunu’nun bir parçası olduğunu *ona* söyler miydin?”

Moiraine kızardı ve Kaynak’ı salıverdi. “Ona söylemezdim... ben... Şimdi bundan bahsetmemiz şart mı? Dünkü kadar çok isim olmalı ve ben akşam yemeği sona ermeden bitirmek istiyorum.”

Siuan bir kahkaha patlattı. Moiraine’in yüzündeki kırmızılığı soytarı boyası sanırdınız.

Bir saattir yazıyorlardı ki Moiraine duraksamasına sebep olan bir kayda rastladı. Ejderdağı’nı gören bir yerde, diyordu ki bu da Kule’yi gören bir yerde demek kadar saçmaydı. Ama Willa Mandair ırmağın batısında, Gitara’nın Kehanet’te bulunduğu gün, bir oğlan doğurmuştu. Kaydı yavaş yavaş kopyaladı. Sonunda kalemi kaldırdı, ama mürekkep şişesine batırmadı, Ellid’in sivri el yazısı ile yazılmış bir sonraki ismi de aramadı.

Bakışları siyah boncuğa döndü. Moiraine Kabuledilmişlerden biriydi, Aes Sedai değil. Ama yakında sınava girecekti. Bili Mandair ırmak kıyısında doğmuş ve annesi o sırada Ejderdağı'nı görüyor olabilirdi. Ama Ellid'in yazdığı hiçbir şey, gittiği kampın dağdan ne kadar uzak olduğunu anlatmıyordu. Ya da ne kadar yakın olduğunu. Önceki kayıtlar yalnızca, "Tar Valon'un dışında, Lord Ellisar'ın kampında doğdu," diyordu.

Önündeki beyaz sayfanın yarısı dolmuştu, ama bir başka boş sayfa çekti ve Bili Mandair'in bilgilerini kopyaladı. Eğer aradıkları kişi oysa mütevazı bir ismi vardı. Ama Yenidendoğan Ejder'in bir lordun değil, basit bir askerin oğlu olması çok daha olasıydı.

Aniden Siuan'ın, kapıya göz kulak olarak, küçük, deri ciltli defterine yazmakta olduğunu fark etti. Defter, Siuan'ın kemer kesesine girecek kadar küçüktü. "Hazırlıklı olmalısın," dedi Siuan.

Moiraine başını sallayarak tek bir kayıt taşıyan sayfayı masanın üzerinde, Siuan'a doğru itti. Siuan bilgileri dikkatle küçük defterine kopyaladı. Yarın, Moiraine kendi defterini getirecekti.

O gün, "Ejderdağı'nı gören bir yerde" hatta "Ejderdağı'nın yakınında" doğmuş epey bebek buldular. Bazıları Erininin doğu kıyısında doğmuştu. Moiraine bunu beklemiş olması gerektiğini biliyordu. Dağ, o arazide, fersahlar boyunca en göze çarpan şeydi. Ama bu daha ikinci günün listesiydi ve Siuan'ın defterine dokuz oğlan ismi daha eklemişlerdi. Işık, işleri bitene kadar kaç isim toplayacaklardı?

Başka sürprizler de vardı. Sabah ortasından biraz sonra, odaya Jarna Malari girdi. Koyu griler içinde, zarif bir kadındı ve şakaklarındaki kır saç tutamları buyurgan havasını daha da vurguluyordu. Uzun siyah saçlarına ve boynuna safirler takmıştı. Şalının ipek saçakları öyle uzundu ki, şal kadının omzundayken yeri süpürüyorlardı. Jarna Gri Ajah Temsilcisi'ydi. Temsilciler Kabuledilmişleri nadiren fark ederdi, ama kadın Moiraine'e işaret etti. "Benimle biraz yürü, çocuğum."

Koridorda, Jarna bir süre sessizlik içinde yürüdü ve Moiraine de sessizliğin bozulmamasından memnundu. Işık, bir Temsilci ondan ne istiyor olabilirdi? Yapılacak bir iş, taşınacak bir mesaj olsa, kadın hemen söylerdi. Her durumda, Kabuledilmişler Aes Sedailere acele etmelerini söylemezdi. Amyrlin'e acele etmesini söylemekten farksız olurdu. Ayaklı şamdanlardaki lambaların alevlerinin titreşmesine sebep olan esintiler Jarna'yı rahatsız etmiyordu elbette, ama Moiraine pelerinini almış olmayı dilemeye başladı.

“Amcalarının ölümüne üzüldüğünü duydum,” dedi Temsilci sonunda. “Bu anlaşılabilir bir şey.”

Moiraine, Jarna’nın onay olarak anladığını umduğu bir ses çıkardı. Aes Sedai yanıtları iyiydi, güzeldi, ama Moiraine açık açık yalan söylemekten kaçınmak istiyordu. Elinden gelirse. Özellikle dik durmamaya çalıştı, ama başının tepesi diğer kadının ancak omzuna geliyordu. Kadın *ne* istiyordu?

“Korkarım devlet meseleleri ıstırabın geçmesini beklemez, Moiraine. Söyle bana, çocuğum, Laman ve kardeşleri öldüğüne göre, sence Güneş Tahtı’na Damodred Evi’nden kim geçecek?”

Moiraine kendi ayaklarına takılarak sendeledi ve Jarna elini uzatıp destek olmasa düşecekti. Bir *Temsilci* ona politik görüşlerini mi soruyordu? Evet, Moiraine’in kendi ülkesiyle ilgili politik görüşlerini, ama Temsilciler çoğu ülkenin politikası hakkında, o ülkenin hükümdarından daha çok şey bilirdi. Jarna’nın parlak kahverengi gözleri dingin dingin bakıyor, sabırla bekliyordu.

“Hiç düşünmedim, Aes Sedai,” dedi Moiraine içtenlikle. “Sanırım Güneş Tahtı bir başka Ev’e geçebilir, ama hangisine geçer, bilemem.”

“Belki,” diye mırıldandı Jarna, gözlerini yarı kapatarak. “Damodred Evi kötü bir şöhret kazandı ve Laman durumu daha da kötüye götürdü.”

Moiraine kendini tutamadan kaşlarını çattı ve Jarna’nın fark etmediğini umduğu kırışıkları telaşla düzeltti. Bu doğruydu. O nesilde, erkek ya da kadın, karanlık bir karakter sahibi olmayan tek kişi babasıydı. Önceki nesiller de aynı ölçüde kötüydü. Daha kötü değillerse. Damodred Evi’nin yaptığı şeyler, ismi lekelemişti. Ama yine de, Moiraine bunu bir başkasının söylediğini işitmekten hoşlanmıyordu.

“Üvey kardeşin Taringail, Andor Kraliçesi ile evlendiği için, tahta çıkamaz,” diye devam etti Jarna. “Saçma bir yasa, ama kral olmadığı sürece değiştiremez bu yasayı ve yasa değiştirilene kadar da kral olamaz. Ya ablaların? Onlar beğenilmiyor mu? Leke... senin nesline bulaşmamış gibi.”

“Beğeniliyorlar, ama taht için değil,” diye yanıt verdi Moiraine. “Anvaere atlar ve şahincilik dışında hiçbir şeyden hoşlanmaz.” Ve kimse, o öfkeli mizaca sahip birinin Güneş Tahtı’na oturmasını istemezdi. Anvaere’in öfkesi Moiraine’inkinden de beterdi. “Ve Innloine tahta geçse bile, devlet işlerinin, çocukları ile oynamaktan sonra, en iyi durumda, ikinci sırada geleceğini herkes biliyor.” Büyük olasılıkla, çocukları ile oynarken devlet işlerini tamamen unuturdu. Innloine sıcak ve sevgi dolu bir anneydi, ama doğrusu, pek de zeki sayılmazdı. Ama inatçıydı. Bir hükümdar için,

tehlikeli bir birleşim. “Taht için kimse ikisini de desteklemez, Aes Sedai, Damodred Evi içinde bile.”

Jarna uzun uzun Moiraine’in gözlerinin içine baktı. Moiraine huzursuzluk içinde, Meilyn’in, düşünce okuyamadığını söylemesini hatırladı. O bakışları sabırla ve görünüşte açıklıkla karşılamaktan başka yapacak hiçbir şey yoktu. Bir de, Meilyn’in Üç Yemin’in çevresinden dolaşmak için bir yol bulmamış olduğunu hararetle ummaktan başka.

“Anlıyorum,” dedi Jarna sonunda. “İşine dönebilirsin, çocuğum.”

“Ne istiyormuş?” diye sordu Siuan, Moiraine odaya döndüğünde.

“Emin değilim,” dedi Moiraine yavaşça, kalemini eline alarak. Bu, Siuan’a söylediği ilk yalandı. Jarna’nın ne istediğini çok iyi bildiğinden korkuyordu.

Bitirdikleri kopyaları, Amyrlin’in çalışma odasının antresindeki, eskiden Gitara’nın olan gül oymalı yazı masasına bırakana kadar, altı Temsilci daha gelip Moiraine’i kenara çekmişti. Hepsi ayrı bir Ajah’tandı ve hepsi aynı soruyu sormuştu. Moiraine’i irkiltecek kadar sert bakışlı, ama güzel bir kadın olan Tsutama Rath açık açık sordu.

“Cairhien Kraliçesi olmayı hiç düşünmedin mi?” dedi Tsutama kayıtsızlıkla, şalının kırmızı saçakları ile oynayarak.

Böylece, Moiraine’in kardaki bebek ve yüzsüz adam kâbuslarına yeni bir tanesi eklendi. Aes Sedai şalını takmış, Güneş Tahtı’nda oturuyordu ve dışarıdaki sokaklarda, güruhlar şehri yakıp yıkıyordu. Binden fazla senedir hiç Aes Sedai kraliçe çıkmamıştı ve bundan önce de, Aes Sedai olduğunu itiraf eden bir avuç kadının sonu kötü olmuştu. Ama Kule Salonu’nun hedefi buysa, Moiraine nasıl engelleyebilirdi? Ancak şalı kazanır kazanmaz Kule’den kaçarak ve Cairhien’de işler kendi kendine çözümlenene kadar başarabilirdi bunu. O uykusuz gecelerin çoğunu, bir an önce sınanmak için dua ederek geçirdi. Yarın bile erken olmazdı. Işık, hazır değildi, ama kaçmak zorundaydı. Bir şekilde.

7
Kaşıntı

Ertesi gün, kriterlere uyan başka, çok daha fazla isim getirdi. Hepsi, doğum yeri olarak Ejderdağı'na belirsiz atıflarda bulunuyordu. Moiraine, "Ejderdağı'nın yamaçlarında doğmuş" ibaresi taşıyan bir isim göremeyeceklerini fark etti. Ejder Kehanetleri'ni bilen pek çok kişi vardı, ama genelde yanlış biliniyorlardı, özellikle de sıradan insanlar arasında, ama dağla ilgili referans en saçma versiyonlarda bile vardı. Hiçbir kadın doğurduğu oğlanın bir gün Güç yönlendireceğini, bunun getireceği her derdi çekeceğini, etinden kanından olan çocuğun delilik ve dehşete yazgılı olacağını kabul etmek istemezdi. İleride Yenidendoğan Ejder olacak çocuğu doğurduğunu daha az nasıl itiraf edebilirdi ki? Ejderdağı'nı tamamen inkâr edemezdi, yoksa tanıdıkları hatırlatabilirdi bunu, ama "dağın yakınında" ya da "dağı görecek bir yerde" demek yeterince güvenliydi. Aradıkları çocuk, bu tür yarım gerçeklerin arkasında gizlenmiş olacaktı kuşkusuz.

Birinin o kadınların her birini ziyaret etmesi, tedbirlice düşünülmüş ve dikkatlice sorulan detaylı sorular sorması gerekecekti. Kendi kendine, bu tür soruların, hiçbir şey belli etmeden incelikli bir biçimde bilgi edinmeye çalışmanın provasını yaptı. Annede kuşku uyandırırsa, kadın yine yalan söyleyebilirdi. Ve büyük olasılıkla, sorgulayan kişi sırtını döner dönmez kaçardı. Dünyanın kaderinin bağlı olduğu bir *Daes Dae'mar* oynamak gibi olacaktı. Zevk alacağı bir iş değildi, ama hayal etmeye nasıl direnebilirdi?

Sabah Tamra onları ziyaret etti. Tam da Moiraine, yeni bir isim yazdığı küçük defterini kemer kesesine koyarken aniden içeri girdi. Moiraine hareketini saklayarak diz kırmasının bir parçası gibi, şaşkınlığından kaynaklanan bir beceriksizlikmiş gibi gösterdi. Başarılı olduğunu sanıyordu, ama Amyrlin onu süzerken nefesini tuttu. Kadın defteri görmüş

müydü? Aniden, izin istemek yerine af dilemek fikri çok zayıf bir fikirmiş gibi geldi. Yaptıkları keşfedilirse, ikisi de işlerine yaramazdı. Büyük olasılıkla, keşif sürgün getirirdi, gün doğumundan gün batımına kadar ıssız bir çiftlikte çalışırlar, arkadaşlarından ve çalışmalarından uzaklaştırılırlar, yasaklandığı için yönlendiremezlerdi. Çömezler ve Kabuledilmişler için, en son cezadan bir önceki buydu, doğru davranışları öğrenmeleri için son bir fırsat. Bundan sonra, sonsuza dek uzaklaştırılırlardı. Ama nasırlı ellerden daha da kötüsü, bebeği aramalarını senelerce ertelerdi.

“Dünkü çalışmanızın can sıkıntısı arayışınızı tatmin etmiş olacağını düşünürdüm,” dedi Tamra sonunda ve Moiraine yine nefes aldı. “Özellikle de seninkini, Siuan.”

Siuan nadiren kızarırdı, ama bunu duyunca kızardı. Kâtiplik işlerinden ne kadar nefret ettiğini herkes bilirdi. Yazı kopyalamak, Siuan’ın en korktuğu cezaydı.

Moiraine araya girdi, “Liste düşüncelerimi toplamama yardımcı oluyor, Anne.” Yanlış yönlendiren yanıtlar vermeye bir kez başladınız mı, gerisi geliyordu, hem de daha büyük kolaylıkla. Hem de, Amyrlin Makamı’nın karşısında.

Aslında, listeler olsa da olmasa da, o düşünceler en beklenmedik anlarda kafasında beliriyordu yine. Karların içinde yatan bir bebeğe ve yüzsüz bir adama dair düşünceler. Aynı ölçüde korkunç olan, Güneş Tahtı hakkındaki düşünceler. Moiraine Tamra’ya, o entrikayı durdurması için yalvarmak istiyordu, ama yalvarmanın faydasız olacağını biliyordu. Kule’nin ördüğü entrikalar, Zaman Çarkı’nın dokuduklarından daha az amansız değildi. Her iki durumda da, iplikler insan yaşamlarıydı ve desen bireysel ipliklerden daha önemliydi.

“Pekâlâ, çocuğum. Çalışmalarını aksatmadığın sürece.” Tamra, Moiraine’in daha önce fark etmediği katlanmış bir kâğıdı ona uzattı. Kâğıt yuvarlak, yeşil bir mumla mühürlenmişti. “Bunu Kerene Nagashi’ye götür. Dairesinde olmalı. Başka kimseye teslim etme.” Sanki Moiraine bunu yaparmış gibi!

Bazı Kabuledilmişler, sarmallar çizerek Kule’de tırmanan geniş koridorları tırmanmak zorunda kaldıklarında çok sessizce, çok gizlice de olsa, yakınırdı, ama Kule’nin yarısını tırmanmak zorunda kalsa da, Moiraine onu Ajah kısımlarına götüren her görevden zevk alıyordu. İnsanların nerede yaşadığını görerek çok şey öğrenebilirdiniz. O koşullar

altında, Aes Sedailer bile gardlarını indirirdi. En azından, birazcık; dinlemeyi ve gözlem yapmayı bilen birine yetecek kadar.

Ajah kısımlarının oda sayısı ve düzeni birbirinin aynısıydı, ama detayları çok farklıydı. Yeşil Ajah kısmındaki dev beyaz yer taşlarının her birine, gerçek boyutlarda bir kılıç imgesi işlenmişti. İki düzine ayrı tarzda kılıç vardı, tek keskin kenarlı, çift keskin kenarlı, kıvrık, düz... Koridor boyunca dizilmiş bütün kapılarda, sivri ucu yukarı bakan birer kılıç oyması vardı. Temsilcilerin kapılarındakiler yaldızlı, pek çok başkasının kapısındakiler gümüşlü ya da lake kaplıydı. Kaideleri çatılmış kargılar biçiminde yapılmış yüksek, yaldızlı ayaklı şamdanların arasındaki duvar halıları savaş sahneleri, atılan süvariler, çatışmalar, ünlü son direnişler betimliyordu. Aralarında, uzun zaman önce ölmüş ülkeleri betimleyen duvar halıları da vardı. Çoğu yırtılmış, lekelenmişti ve hepsi yüzyıllar boyunca, Tek Güç örgüleri sayesinde korunmuştu. Trolloc Savaşları'ndan beri hiçbir Aes Sedai savaşa katılmamıştı, ama Son Savaş geldiğinde, Savaş Ajahı en önde at sürecekti. O zamana dek, ancak Muhafızlarının kılıçları ile edinebilecekleri yerlerde adalet için savaşıyorlardı, ama bu yalnızca, Tarmon Gai'don'u beklerken yaptıkları bir şeydi.

Buradaki bir başka farklılık da erkek sayısıydı. Sıradan erkekler değil, elbette. Muhafızlar. Uzun ya da kısa, geniş ya da ince, hatta tıknaz, hepsi aslanlar ya da leoparlar gibi hareket ediyorlardı. Ayırt edici pelerinlerini hiçbiri içeride takmamıştı, ama görmeyi bilen bir göz için pelerin yalnızca süstü. Kızıllarınki hariç, her Ajah kısmında Muhafız görebilirdiniz, ama çoğu Muhafız kışlasında, hatta şehirde kalırdı. Yeşillerin Muhafızları ise, genellikle Aes Sedaileri ile aynı dairede kalırdı!

Boy eksikliğini genişliği ile telafi eden, yeşil gözlü bir Muhafız, işi varmış gibi hızla yanından geçerken Moiraine'e bir göz attı. Birlikte duran üç tanesi, o yaklaşırken sustular ve sessiz sohbetlerine ancak o geçtikten sonra devam ettiler. Bir tanesi siyah Arafel örgülerine gümüş çanlar takmıştı, bir tanesinin gür bir Tarabon bıyığı vardı ve üçüncüsü çok esmerdi, belki Tearlı ya da güney Altaralıydı, ama hareketlerindeki zarafet dışında, en iri yarı adamla, oradaki her erkekle paylaştıkları bir özellik daha vardı. Moiraine bir kez, kuzenleri ile şahin avına çıktığında, başı siyah tüylerle çevrili, başlıklı bir kartalın gözlerinin içine bakmıştı. Bir Muhafız ile göz göze gelmek buna benziyordu. Haşin değil, ama kendini bilen, kendi yeteneklerinin farkında, şiddet kapasitesinin farkında bakışlar.

Yine de, kendi iradeleri ve Aes Sedaileri ile aralarındaki bağ sayesinde disiplin altına alınmış, ket vurulmuş şiddetti. Burada gündelik yaşamlarına devam ediyorlardı yalnızca. Shienar tarzı tepe tutamı dışında başını tıraşlamış ince bir adam, çizmeli ayaklarından birini kaldırarak sırtını duvara vermiş, bir kemanın akordunu yapıyor, ağa takılmış ıslak kedi gibi ses çıkardığını söyleyerek iyi huylulukla ona takılan bir başka Muhafız'ın sataşmalarını görmezden geliyordu. Gömlekleri içindeki iki başka Muhafız koridorun geniş tarafında, tahta kılıçlarla egzersiz yapıyordu. Her hızlı darbede, demet edilmiş çıtalar takırdıyordu.

Bir şekilde, kare yüzünü güzel, tıknaz bedenini zarif ve latif göstermeyi başaran Rina Hafden, geniş bir gülümseme ile o Muhafızları teşvik ediyor, sesleniyordu, "İyi vuruştu, Waylin! Ah, çok iyi hamle, Elyas!" Cüsselerine bakarak, adamlar ikiz olabilirdi, ama biri esmer ve temiz tıraşlıydı, diğeri ise sarışın ve kısa sakallı. İki adam sırıttılar ve gittikçe hızlandılar. Terden sırılsıklam olmuş gömlekleri geniş omuzlarına ve sırtlarına yapışmıştı, ama iki adam zinde ve yorulmamış görünüyordu.

Moiraine açık bir kapıdan, yuvarlak yüzlü bir Muhafız'ın azametle flüt çaldığını, Moiraine'den bir el kısa olmasına rağmen etkileyici bir kadın olan, gri saçlı Jala Bandevin'in ise yeni bir Muhafız'a bir saray dansının adımlarını öğretmeye çalıştığını gördü. Adam yeni olmalıydı. Yirmisinden büyük göstermeyen, sarı saçlı bir delikanlıydı ve yüzü kızarmıştı, ama gereken becerilerin hepsine sahip olmayan bir adamla bağ kurulmazdı. En azından, dans hariç tüm becerilerin.

Kerene'nin, üzerinde kırmızı, altın rengi ve siyah lake kaplı kılıç bulunan kapısı açık duruyordu ve içeriden neşeli müzik sesleri geliyordu. Lakelerin ve renklerin ne anlama geldiğine dair Moiraine'in en ufak fikri yoktu ve Yeşil'i seçmediği sürece asla öğrenemeyeceğini tahmin ediyordu. Yeşil'i seçmeyecekti, ama bilmemekten de hoşlanmazdı. Bilmediği bir şey gördüğü zaman, cehaleti kürek kemiklerinde, ulaşamayacağı bir yerde kaşıntıya dönüşürdü. Bir kez daha, kılıçları kafasının arkasına, Ajah kısımlarında gördüğü başka şeylerin yanına attı. Kaşıntı azaldı, ama bu kapıları bir daha gördüğünde geri döneceğini biliyordu Moiraine.

Kerene'nin oturma odasındaki birkaç duvar halısında savaş ve av sahneleri vardı, ama duvarların çoğu, yarım düzine ulusun değişik tarzlarında oyulmuş kitap rafları ile kaplıydı. Birkaç kitaba ek olarak, büyük bir aslan kafatası, daha da büyük bir ayı kafatası, sırlı çanaklar, tuhaf şekilli vazolar, mücevherlerle ve altınla süslenmiş, sade tahta kabzaları olan

hançerler vardı. Bir hançerin ise kırık çeliğinin bir parçası. Başı yarılmış bir demirci çekici, içinde bir tacı şereflendirmeye yetecek tek bir şişman ateş damlası bulunan çatlak tahta çanağın yanında duruyordu. Kolları öğle vaktinden ya da gece yarısından hemen önce durmuş yaldızlı bir saat, Moiraine'in kan olduğundan emin olduğu bir şeyle lekelenmiş, çelik sırtlı eldivenin yanındaydı. Onlar ve kalan her şey, yüz seneden fazla zamandır şal takan birinin topladığı andaçlardı.

Şaldan önceki zamanlara ait pek az andaç vardı. Dalga oymalı şöminenin üzerindeki, sade giyimli, vakur bir erkek, tombul, güleç bir kadın ve üçü kız, beş çocuk betimleyen minyatürler yalnızca. Onlar Kerene'nin ailesiydi, uzun zaman önce mezara girmişlerdi. Kadının kuzenleri, yeğenleri, onların çocukları, çocuklarının çocukları ve başkaları ile birlikte. Aes Sedailerin çektiği acı buydu işte. Aileler ölür, bildiğiniz her şey kaybolup giderdi. Kule dışında. Beyaz Kule her zaman kalırdı.

Kerene'nin Muhafızlarının ikisi oturma odasında, kadının yanındaydı. Saçları ve sakalı altın yeleli bir aslana benzemesine sebep olan devasa Karile, çizmelerini süslü pirinç şömine parmaklığına dayamış, kitap okuyordu. Uzun saplı piposunun çanağından mavi bir duman yükseliyordu. Dar omuzları ve hüzünlü, kahverengi gözleri ile Muhafız'dan çok kâtibe benzeyen Stepin, bir tabureye oturmuş, on iki telli santurunda neşeli bir dans şarkısı çalıyordu. Adamın parmakları, kiralık müzisyenlerinki gibi beceriyle hareket ediyordu enstrümanında. Bir Kabuledilmiş içeri girdiğinde, iki adam da yaptıkları şeye ara vermedi.

Kerene ayaktaydı. Ayaklı bir çerçeveye gerilmiş beze nakış işliyordu. Bir Yeşil'in nakış işlemesi uygunsuz kaçıyormuş gibi gelirdi her zaman. Özellikle de, şimdiki gibi, konu bir yabançiçeği tarlasıysa. Bu, kadının duvarlarını süsleyen şiddet ve ölüm sahneleri ile nasıl uyuşabilirdi ki? Uzun boylu, ince bir kadın olan Kerene, tam da olduğu şey gibi görünüyordu. Yaşı belirsiz yüzü güçlü ve güzeldi, hemen hemen siyah gözleri dingin göletler gibiydi. Burada bile binici elbisesi giyiyordu, bölünmüş etekleri zümrüt yeşili çizgilere sahipti. Hafifçe kır düşmüş siyah saçları Karile ve Stepin'inkinden bile kısa kesilmişti ve omuzlarına gelmiyordu. Saçlarını kalın bir örgü halinde toplamıştı. Kuşkusuz, yolculuğa çıktığında, bu şekilde kesilmiş saçların bakımı daha kolay oluyordu. Kerene nadiren Kule'de uzun süre kalır, sık sık yolculuğa çıkardı. İğnesini nakış çemberine taktı, mektubu aldı ve başparmağı ile yeşil mührü kırdı. Tamra Aes

Sedailere gönderdiği mesajları her zaman alıcının Ajahının renginde mumla mühürlerdi. O, her Ajah'tan ve hiçbirindendi.

Tamra her ne yazmışsa, çabucak okudu. Kerene'nin yüzü değişmese de, Stepin santurunu bir yan masaya dayadı ve ceketinin düğmelerini iliklemeye başladı. Karile kitabını rafa yerleştirdi, piposunun küllerini şömineye silkeledi ve piposunu geniş ceket cebine tıktı. Hepsi buydu, ama hazır, bekliyor oldukları açıktı. Hüzünlü gözlerine rağmen, Stepin artık kâtibe hiç benzemiyordu. İkisi de, avlanmak için emir bekleyen leoparlardı.

"Bir yanıt verecek misiniz, Aes Sedai?" diye sordu Moiraine.

"Kendim götürürüm, çocuğum," diye yanıt verdi Kerene, ipek eteklerini hafifçe hışırdatan çabuk bir yürüyüşle kapıya yönelerek. "Tamra beni *acilen* istiyor," dedi, av köpekleri gibi peşinden gelen iki Muhafızına, "ama neden olduğunu söylemiyor."

Moiraine kısaca gülümsedi. Tıpkı hizmetkârlar önünde olduğu gibi, Aes Sedailer Kabuledilmişlerin kulakları olduğunu da sık sık unuturdu. Bazen, öğrenmenin en iyi yolu sessiz kalmak ve dinlemekti.

Öğrendiklerini düşünerek ve soğuğu görmezden gelmeye çalışarak, sarmallar çizen cereyanlı koridorlarda geri dönerken, Siuan koşa koşa arkasından geldi. Görünürde Aes Sedailer yoktu, ama yine de...

"Bir mesaj daha," diye açıkladı Siuan. "Aisha Raveneos'a. Soru sorarmış gibi, acil bir şey hakkında homurdanıp duruyordu. İddiaya girerim, senin Kerene'ye götürdüğün mesajın aynısıdır. Sence Tamra bir Gri ve bir Yeşil'i neden birlikte çağırıyor?"

Griler, kılıçla değil kanunla ilgili konularla, arabuluculuk ve adalet meseleleri ile ilgilenirdi ve Aisha, kendi duyguları ne olursa olsun, merhamet de olsa horgörü de, kanuna harfiyen uymakla ünlüydü. Kerene ile paylaştığı bir özellik. Ve iki kadın da şalı çok uzun süredir takıyordu, ama bu önemli olmayabilirdi. Moiraine bilmeceler konusunda Siuan kadar yetenekli olmayabilirdi, ama bu gerçekten de Evler Oyunu'na benziyordu.

Dikkatle çevresine bakındı, omzunun üzerinden arkaya da bir göz attı. Koridorun biraz ötesinde, bir hizmetkâr ayaklı şamdanlardaki lambaların fitillerini kesiyordu ve biri yüksek bir merdivene tırmanmış iki üniformalı adam, duvar halılarından biriyle uğraşıyordu. Hâlâ görünürde tek bir Aes Sedai yoktu, ama Moiraine yine de sesini alçaktı. "Tamra... bebeği arayacak... birilerini istiyor. Ah, bu her şeyi değiştiriyor. Ben yanılmışım, Siuan. Sen haklıydın."

“Ne konuda yanılmış? Ne konuda haklı? Arayıcı çağırdığını düşünmene sebep olan ne?” Bilmeceler konusunda bu kadar becerikli olan bir kadın nasıl olur da burada bir düzen göremezdi?

“Şu anda Tamra için bebekten önemli ne olabilir, Siuan?” dedi sabırla. “Ya da sebebi kâğıda dökmeye cesaret edememesine sebep olarak kadar büyük bir sır? Bu gizlilik, Kızıllara güvenilmeyeceğine inandığı anlamına geliyor. İşte bu konuda haklıydın. Daha da önemlisi, kaç Aes Sedai başta bu çocuğun kehanet edilen çocuk olduğunu inkâr edecek? Özellikle de, yetişkin bir adam olana ve yönlendirmeye başlayana kadar keşfedilmezse? Hayır, onu aramak için, güvenebileceği Aes Sedailer kullanmak istiyor. Ben ise, bebeğin Kule’ye getirileceği düşüncemde yanıldım. Bu, bebeği, Kızılların ve güvenilir olmayan diğerlerinin merhametine bırakır. Bebek bulunduğunda, Tamra onu gizli bir yere gönderecek. Bebeğin eğitimini arayıcıların, en çok güvendiği kadınların ellerine bırakacak.”

Siuan elini kendi kafasına vurdu. “Sanırım kafatasım patlayacak,” diye mırıldandı. “Bütün bunları iki mesajdan çıkardın ve o mesajların ne dediğini bilmiyorsun bile.”

“Mesajların söylediği bir şeyi, söylemediği bir şeyi biliyorum. Bu, belli düzenler görme ve parçaları bir araya getirme meselesi, Siuan. Gerçekten, senin kolaylıkla yapabilmen gerekir.”

“Öyle mi? Geçen hafta Ellid bana bir demirci yapbozu verdi. Ondan sıkıldığını söyledi, ama bence çözemedi. Bir denemek ister misin?”

“Hayır, teşekkürler,” dedi Moiraine nazikçe. Ve çevrelerinde Aes Sedai olup olmadığını kontrol ettikten sonra, Siuan’a dilini çıkardı.

Ertesi gün, Tamra üç mesaj daha gönderdi. İlki Meilyn Arganya’ya; ikincisi her zaman gülümseyen ve kıpırdamadan yerinde dururken bile telaş içinde görünen tombul bir Kahverengi olan Valera Gorovni’ye; üçüncüsü uzun sert yüzü, parlak boncuklarla süslü, beline dek gelen Tarabon örgüleri ile çevrelenmiş kemikli bir Sarı olan Ludice Daneen’e gitti. Hiçbiri mesajın içeriğine dair ipucu vermedi, ama üçü de yüz seneden fazla zamandır şal takıyordu ve üçü de kanuna harfiyen uymakla ünlüydü. Moiraine bunu tahminlerinin teyidi olarak gördü, Siuan bile inanmaya başladı.

Beş isim, bebeği aramak için çok az görünüyordu –küçük defterlerine yazdıkları isimler günbegün artıyordu– ama Tamra başka mesaj göndermedi. En azından, Moiraine ve Siuan’la göndermedi. Vakanüvis olarak Gitara’nın yerini Aeldra Najaf almıştı ve mesajları o taşımış olabilirdi. Ya da, daha büyük olasılıkla, bir çömezle göndermişti onları.

Moiraine ile Siuan bir süre, belli etmeden Amyrlin’in çalışma odasını ve dairesini izlemeye çalıştılar, sırayla eşikten içeriyi gözetlediler, ama Tamra’nın sık sık ziyaretçileri oluyordu. Sürekli değil, ama sık sık. Temsilciler göz ardı edilebilirdi, çünkü Temsilciler, Kule Salonu’nda temsilcilik yaptıkları sürece, nadiren şehirden çıkarlardı, ama diğerlerinin arasından herhangi biri arayıcı olabilirdi. Olmayabilirdi de. Moiraine için son derece can sıkıcıydı. Kürek kemiklerinde, parmaklarının ulaşamadığı bir yerdeki kaşıntı gibi.

Kısa süre sonra casusluk teşebbüsünden vazgeçtiler. Her şeyden önce, anlamsız geliyordu. İkinci olarak, kopya çıkaran tek bir kişi kaldığında isim kaydetme işi çok ağır ilerliyordu. Ve Amyrlin’in çalışma odasına dönen Aeldra, Moiraine’i eşikte gizlenirken yakalamıştı.

Aeldra ile Gitara arasındaki tek benzerlik, beyaz saçlardı. Aeldra’nın saçları da Kerene’ninki kadar kısa kesilmişti. Yeni Vakanüvis ince bir kadındı. Uzun süre güneşte ve rüzgâr da kalması yüzünden bakır teni köseleye dönüşmüştü, ama dar çenesi ve keskin burnu yüzünden, ona güzel dendiği hiç olmamıştı kuşkusuz. Mücevher olarak yalnız Büyük Yılan yüzüğünü takıyordu; elbisesi mavi yünlü kumaştandı, iyi dokunmuş, ama basit kesimliydi ve omuzlarındaki koyu mavi etol en fazla iki parmak kalınlığındaydı. Gitara’dan çok farklı bir kadındı.

“Neye bakıyorsun, çocuğum?” diye sordu Aeldra nazikçe.

“Yalnızca Amyrlin’in çalışma odasına girip çıkanlara, Aes Sedai,” diye yanıt verdi Moiraine. Kelimesi kelimesine doğruydu.

Aeldra gülümsedi. “Şal takmayı mı düşlüyorsun? Belki de zamanını çalışmak ve egzersiz yapmak için harcarsan daha iyi olur.”

“İkisi için de zaman bulabiliyoruz, Aes Sedai. Hem, bu iş zihnimi meşgul ediyor.” Bu da doğruydu. Oğlan bebeği arama işi, Moiraine’in zihninde, hiç aklına gelmemesini dilediği düşüncelerden geriye kalan her yeri kaplıyordu.

Aeldra’nın alnı hafifçe kırıştı. Ateşi olup olmadığını kontrol edermiş gibi, elini Moiraine’in yanağına koydu. “Şu, diğer düşler hâlâ seni rahatsız ediyor mu? Kahverengilerden bazıları bitkiler konusunda çok şey bilir. İhtiyaç duyuyorsan, eminim içlerinden biri uyumana yardımcı olacak bir ot verebilir.”

“Verin Sedai verdi bile.” Bitki çayının pis bir tadı vardı, ama Moiraine’in uyumasına yardım etmişti gerçekten. Ne yazık ki, kâbuslarını

unutmasını sağlamamıştı. “Düşler eskisi kadar kötü değil.” Bazen, kaçınma teşebbüsleri bir işe yaramıyordu.

“Güzel, madem.” Aeldra yine gülümsedi, ama parmağını ılımlı bir tavırla, paylarcasına Moiraine’in burnunun dibinde salladı. “Yine de, kapılarda gündüz düşlerine dalmak bir Kabuledilmiş için hiç uygun bir davranış değildir, çocuğum. Bir daha görürsem, dikkate alırım. Beni anlıyor musun?”

“Evet, Aes Sedai.” Daha fazla casusluk olmayacaktı. Moiraine, o lanet kaşıntı yüzünden çığlık çığlığa haykırmaya başlayacağını düşündü.

8
Dinginlik Kırıntıları

Aes Sedailerden almaları gereken özel derslerden kaçınmalarının da yolu yoktu. Moiraine dersleri kaçırmak istediğinden değil. Siuan da. Ama uzun saatler boyunca oturmak ve yazı yazmak onları şaşırtıcı ölçüde yormuştu ve aynı zamanda yalnızca akşamları, yemek sonrası boş kalmıştı. Her gün gün doğumunda Kule'den ayrılan Kabuledilmişler hâlâ aynı işi yapıyorlardı, ama pek çoğu bunu homurdanarak yapıyordu –kulak misafiri olacak Aes Sedailer yokken. En azından, biri ders vermeyi önerdiğinde ders alıyorlardı. Bazı Aes Sedailer ders vermeyi reddediyor, ancak Kabuledilmişlerin vermesi gereken ve kendilerinin devraldıkları çömez dersleri sona erdiğinde ders verebileceklerini söylüyorlardı. Pek çok Aes Sedai, durumdan hiç hoşnut değildi. Söylentilere göre Amyrlin'e, normal düzenin dönmesini talep eden dilekçeler verilmişti, ama eğer öyleyse, Tamra onları reddetmişti. Aes Sedailer hâlâ dinginlik maskeleri ile dolaşıyordu, ama en ılımlı bakışlar bile zaman zaman çömezleri ciyaklatan, Kabuledilmişlerin ayakuçarına basa basa yürümesine sebep olan bir ateşle çakmak çakmak oluyordu. Kış ortasının soğuğunda, Kule'de hararet yükselmişti.

Siuan kendi deneyimlerinden asla bahsetmiyordu, ama Moiraine karşılaştığı Aes Sedailerden özellikle hararetli bakışlar çektiğini fark etti ve nedenini anladı. Diğerlerinin aksine, o ve Siuan çömez dersleri verebilirlerdi ve kendi derslerini daha mantıklı saatlerde alabilirlerdi. Geceleri başkalarına ders veren birkaç Aes Sedai, Moiraine ya da Siuan ders randevusu almak istediğinde, meşgul olduklarını söylemişti. Bazı açılardan, Aes Sedailer de başka herkes kadar aksi olabiliyordu, ama bu Kabuledilmişlerin dile getirebilecekleri bir şey değildi. Moiraine, bu küçük

düşmanlıkların yakında solacağını umuyordu. Önemsiz can sıkıntıları bazen azar, ömür boyu süren düşmanlıklara dönüşebilirdi. Ama o ne yapabilirdi ki? Çok öfkeli görünenlerden alçakgönüllülükle özür diliyor, hoşgörü göstermeleri için yalvarıyor ve umut ediyordu. Listeler üzerinde çalışmaktan vazgeçmeyecekti.

Bütün Aes Sedailer bu kadar gönülsüz değildi. Kerene onunla buluşmuş, Artur Şahinkanadı'nın imparatorluğuna dair, tarihçilerin pek bilmediği meseleleri tartışmıştı. Meilyn, eski yazarlardan Manechesli Willim ve Saldaealı filozof Shivena Kayenzi üzerindeki etkisi hakkında onu sınamıştı. Aisha, Shienar ve Amadicia kanun yapıları arasındaki farklar hakkında onu iyice sorgulamıştı. Artık Moiraine bu tür dersler alıyordu. Güç'le ilgili olarak öğretebileceklerini, onun öğrenebileceklerini –bu ikisi her zaman aynı olmuyordu– aylar önce öğretmişlerdi. Cesaret edebilse, onların neden hâlâ Kule'de olduğunu sorardı. Neden listedeki isimleri araştırmıyorlardı? Neden?

Aslında yanıtı biliyordu. Yanıt olması gereken şeyi. Başka hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Ama kadınlar aciliyet hissetmiyorlardı. Oğlanı annesinden hemen ayırmak zalimlik olurdu. Belki, onu bulmak için seneleri olduğunu düşünüyorlardı, ama eğer durum buysa, daha listeyi görmemişlerdi bile, pek çok kayıtta annenin köyü bile yazılmamıştı. Belki de listelerin tamamlanmasını bekliyorlardı. Moiraine, başka arayıcılar olduğunu umuyordu, çünkü Siuan, Valera ile Ludice'nin *hâlâ* Kule'de olduğunu bildirmişti.

Aciliyet yok! Moiraine aciliyet duygusuyla kavruluyordu. Söylentilere göre, fersahlarca güneydoğuda çatışmalar sürüyordu, ama yalnızca küçük çatışmalar vardı. Gerçi, bazılarının şiddetli olduğu söyleniyordu. Görünüşe göre, Koalisyon ordusunun kumandanları arasında kimse, çekilmekte olan tehlikeli bir düşmana fazla baskı yapmak istemiyordu. Aes Sedailerin raporlarına göre, düşmanın çekildiği kesindi. Söylentilere göre, Murandylilerin ve Altaralıların çoğu çoktan toplanmış, güneye, evlerine yollanmıştı, Amadicialılar ve Ghealdanlılar yakında onlar gibi yapmayı düşünüyordu. Söylentiler aynı zamanda, Afet boyunca sorunlar çıktığına dair haber geldiğini ve Sınırboyluların yakında kuzeye döneceklerini söylüyordu. Anlaşılan Aes Sedailer söylentilere kulak asmıyordu. Moiraine söylentileri onlara iletmeyi denedi, ama...

"Söylenti mantıksızdır ve burada yeri yoktur, çocuğum," dedi Meilyn ona, kararlılıkla, parmak uçlarında dengelediği çay fincanının üzerinden

dingin bakışlarla bakarak. “Şimdi. Shivena gerçekliğin bir yanılsama olduğunu söylediğinde, Willim’in hangi eserinden ilham aldı ve hangi kısmı kendine aitti?”

“Söylentilerden bahsetmek istiyorsan, Şahinkanadı hakkında söylentiler olsun,” dedi Kerene, keskin bir sesle. Ders verirken her zaman hançerlerinden biriyle oynar, onu bir şeyleri işaret etmek için kullanırdı. Bu gece, fakir bir adamın kemer bıçağını kullanıyordu. Bıçak o kadar eskiydi ki tahta sapı çatlamış, yamulmuştu. “Işık biliyor ya, onun hakkında bildiklerimizin yarısı söylentilerden ibaret.”

Aisha içini çekti ve kahverengi gözlerinde aniden sertleşen bir ifade ile tombul parmağını uzattı. Çiftçi karısı sanılabilecek, sade yüzlü bir kadın olan Aisha bol bol mücevher takmıştı, iri ateş damlalarından küpeleri, zümrüt ve yakutlardan uzun kolyeleri vardı, ama eline yalnızca altın Büyük Yılan yüzüğünü takmıştı. “Aklını eldeki işe veremiyorsan, belki Merean’ı bir ziyaret etmen gerekiyordur. Evet, ben de böyle diyeceğini düşünmüştüm.”

Hayır, aciliyeti anlamalarını sağlamak imkânsızdı! Moiraine’in tek yapabildiği beklemekti. Ve dişlerini gıcırdatmamaya çalışmak. Işık, ne olur onu bir an önce sınasınlardı. Şalı omuzlarına aldıktan sonra, Kule’den çıkabilir, yaydan çıkan ok gibi, oğlanı aramaya başlayabilirdi. Yakında, ama bütün isimleri almadan değil. Ah, *ne büyük* ikilemdi!

Kabuledilmiş kısmı söylentilerle her zamankinden de fazla kaynıyordu, ama söylentilerin konusu kimin kime tükürdüğü ya da hangi Yeşil’in Muhafızına karşı utanç verici bir biçimde davrandığı değildi. Bu hikâyeleri Kule nöbetçilerinden, askerlerden, kamplardaki erkek ve kadınlardan duymuşlardı; savaşlar, kahramanca ölen adamlar, kahraman olan ve hâlâ yaşayan adamlar hakkındaydı. Özellikle bunlardan bahsediliyordu; böyle bir adam Muhafız niteliklerine sahip olabilirdi, Kızıl olmak istediğine karar vermiş birkaç kişi dışında, Kabuledilmişlerin sık sık konuştuğu bir konu. Toplanan kamplar hakkında hikâyeler vardı, ama ordunun peşinden doğuya mı gidiyorlar, yoksa evlerine mi dönüyorlar, kimse bilmiyordu. Ve kadınların Kule’nin ödül listesine yazıldıklarından emin olmak için geride kalan gruplara dair hikâyeler vardı. En azından bu, doğru kadının fark edilmeden çekip gitmesi olasılığını düşürüyordu, ama kadın çoktan yazılmışsa ve gitmişse, kolaylıkla bulunanlar arasında mı olacaktı? Moiraine sıkıntıdan *haykırabilirdi.*

Ellid Abareim, bir Aes Sedai hakkında bir hikâye anlatıyordu, ama bunun söylenti olmadığı konusunda ısrar ediyordu.

“Adelorna Shemaen’e anlatırken duydum,” dedi Ellid gülümseyerek. Ellid aynada kendine bakarken hep gülümserdi ve gülümsediği zaman, hep bir aynaya bakıyor olurdu. Kabuledilmiş kısmının galerilerinde esen akşam esintisi Ellid’in kusursuz yüzünü çevreleyen altın saçları dalgalandırdı. Gözleri iri safirler, teni krema gibiydi. Moiraine’in görebildiği kadarıyla, kadının görünüşündeki tek kusur, aşırı cömert göğüsleri idi. Ve çok uzun boyluydu, çoğu erkekten daha uzun boylu. Erkekler Ellid’e hep gülümserdi. Şehvetle bakmadıkları zaman. Çömezler kadına yaltaklanırdı ve Kabuledilmişler arasında, bir sürü aptal ona imrenirdi. “Adelorna dedi ki, Gitara bir Kehanet’te bulunmuş. Tarmon Gai’don’un şimdi nefes alan Aes Sedailer yaşarken olacağını söylemiş. Görmeye can atıyorum. Yeşil Ajah’ı seçmeyi düşünüyorum, biliyorsun.” Bunu bütün Kabuledilmişler biliyordu. “Atımı Son Savaş’a altı Muhafız ile süreceğim.” Bunu da bütün Kabuledilmişler biliyordu. Ellid neler yapmayı planladığını anlatıp duruyordu. Genelde, anlattıklarını yapıyordu da. Bu haksızlıktı.

“Demek,” dedi Moiraine alçak sesle, Ellid akşam yemeğine giden Kabuledilmişlere katıldığında, “Gitara’nın başka Kehanetleri de varmış. En azından bir tane. Ve bir tane varsa, belki başkaları da vardır.”

Siuan kaşlarını çattı. “Son Savaş’ın yaklaştığını zaten biliyoruz.” Katerine ve Sarene geçerken sustu. İki kadın bitkin bitkin, yemek yiyemeyecek kadar yorgun olduklarından bahsediyorlardı. Onlar işitemeyecek kadar uzaklaştığında Siuan sözlerine devam etti. “Gitara bir düzine, hatta yüz Kehanet’te bulunduysa bile, ne fark eder ki?”

“Siuan, bu sefer Tamra’nın nasıl *emin* olabildiğini hiç merak etmedin mi? Oğlanın *şimdi* doğacağından nasıl emin olabildiğini? Bence, o diğer Kehanetlerin en az birinin ondan bahsediyor olması çok olası. Gitara’nın söylediği şeyle bir araya getirdiğinde, doğru zamanın geldiğinden emin olmasına sebep olan bir şey.” Düşünceli düşünceli kaşlarını çatma sırası Moiraine’e gelmişti. “Gitara’nın Kehanet’te bulunurkenki halini hatırlıyorsun, değil mi?” Her kadın farklı bir tarzda yapardı ve buna, Kehanet’i nasıl dile getirdikleri de dahildi. “Nasıl konuştuğuna bakarak, o anda doğmuştu sanki. Belki de onu öldüren bunun şoku oldu.”

“Çark dilediği gibi dokur,” dedi Siuan kasvetle, sonra silkelendi. “Işık! Gidip yemek yiyelim. Senin hâlâ çalışmaya ihtiyacın var.”

Çalışmaya da geri dönmüşlerdi, en azından geceleri. Myrelle, akşam yemeğinden sonra hemen yatacak kadar yorgun olmadığı zamanlarda, yardım etmeye devam ediyordu. Bazen de yemekten önce yardım ediyordu. Kabuledilmişlerin büyük kısmı hâlâ birini ya da diğerini yapıyordu, bu yüzden lambalar söndürülmeden uzun süre önce galeriler sessizleşiyordu. Moiraine'in çalışmaları, özellikle de başlarda, kötü gidiyordu. O ilk gece, Moiraine çiçekli halısının üzerinde Siuan ve Myrelle'in işkencelerine tahammül ederken, odaya Elaida girdi. Ateşi, küçük şöminenin kaldırabildiğince canlandırmışlardı, ama en iyi durumda, alevlerin soğuğun keskinliğini aldığı söylenebilirdi. En azından buz gibi değildi.

"İşinizi bahane edip çalışmaktan kaçınmadığınızı gördüğüme sevindim," dedi Kızıl Aes Sedai. Ses tonu, bunu gördüğüne şaşırdığını söylüyordu ve "iş" sözcüğüne horgörü yüklemişti. Elbisesi yine kıpkırmızıydı ve belli bir göreve atanmış gibi, saçaklı şalını takmıştı. Moiraine'i izleyebileceği bir köşeye gitti ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Devam edin. İzlemek istiyorum." İtaat etmekten başka yapılabilecek bir şey yoktu.

Belki de Elaida'nın varlığının teşvik ettiği Siuan ve Myrelle ellerinden gelenin en iyisini yaptılar. Yani, ellerinden gelenin en kötüsünü. Şaşırtıcı tokatlar, çimdikler, Moiraine'in kulağının dibinde patlamalar, bacağına sopa inmiş gibi darbeler... Her zaman, yoğunlaşmaya en çok ihtiyaç duyduğu anda geliyorlardı. Moiraine Elaida'ya bakmamaya çalışıyordu, ama Aes Sedai görmezden gelemeyeceği bir yerde duruyordu. Elaida'nın yargılayan bakışları onu huzursuz ediyordu, ama belki aynı zamanda ilham da veriyordu. Ya da onu kışkırtıyordu. Odaklanarak, tüm gücü ile yoğunlaşarak, altmış bir örgüyü tamamlamayı başardı, sonra altmış ikincisi bir Toprak, Hava, Su ve Ruh yığını halinde, dağılmasına izin verene dek derisini yapış yapış ederek yıkıldı. Harika bir performans değildi, ama çok korkunç da değildi. Zaman zaman yüz örgüyü de tamamlamaya çok yaklaşmıştı, ama yalnızca iki kez tamamlamayı başarmıştı. Bir seferinde, kıl payı farkla.

"Acınası bir performans," dedi Elaida, buz gibi soğuk bir sesle. "Bu şekilde, asla sınavı geçemezsin. Ve ben senin geçmeni *istiyorum,* çocuğum. *Geçeceksin,* yoksa derini çıkartıp kemiklerinin içinde dans etmeyi istemene sebep olurum. Sonra da Kule'den göndertirim seni. Ona bu şekilde yardım ediyorsanız, siz ikiniz, zavallı arkadaşlarsınız. Ben Kabuledilmişken, biz nasıl çalışılır, bilirdik." Siuan ve Myrelle'i kendi durduğu köşeye gönderdi

ve masada onların yerini aldı. “Bu sana doğru düzgün nasıl yapılacağını gösterir. Bir kez daha, çocuğum.”

Moiraine dudaklarını ıslatarak sırtını döndü. Myrelle ona cesaret verircesine gülümsedi ve Siuan güvenle başını salladı, ama Moiraine ikisinin de endişelendiğini görebiliyordu. Elaida neler yapabilirdi acaba? Başladı. Güç’e kucak açar açmaz, görüş alanında ışık çakmaları akmaya, gözlerinin önünde siyah ve gümüş rengi benekler yüzmeye başladı. Patlamalar ve keskin ıslıklar kulaklarını çınlatıyordu. Hızla savrulmuş kayışlar ya da sopalardan kaynaklanıyor gibi gelen darbeler art arda yağmaya başladı. Her şey sürekliydi, Moiraine bir örgüyü tamamlarken aralıksız devam ediyordu ve bir sonraki örgüye kadar, kısa bir mola veriyordu ancak.

Elaida bir yandan da, soğuk, kayıtsız bir sesle azarlıyordu onu. “Daha hızlı, çocuğum. Daha hızlı örmelisin. Örgü hemen tamam olmalı. Daha hızlı. Daha hızlı.”

Moiraine dinginliğe dişiyle, tırnağıyla asılarak on ikinci örgüye varmıştı ki, konsantrasyonu tamamen kayboldu. Örgü yıkılmakla kalmadı, *saidar*’ı tamamen kaybetti. Gözlerini kırpıştırarak, gözlerinin önünde dans eden beneklerden kurtulmaya çalıştı. Ve gözyaşlarından kurtulmaya. Bunda daha başarılı oldu. Omuzlarından ayak bileklerine dek acılar içindeydi, bereleri ağrıyor, kırbaç izleri zonkluyor, terden yanıyordu. Kulakları devamlı çınlıyordu.

“Teşekkür ederim, Aes Sedai,” dedi Siuan çabucak. “Artık ne yapmamız gerektiğini görebiliyoruz.” Myrelle eteklerini kavramıştı; yüzü kül gibiydi ve gözleri dehşetle irileşmişti.

“Bir daha,” dedi Elaida. Bir kez daha sırtını dönebilmek için, Moiraine tüm irade gücünü kullanmak zorunda kaldı.

Tek fark, bu sefer yalnızca dokuz örgü tamamlayabilmesi oldu.

“Bir daha,” dedi Elaida.

Üçüncü denemede, altı örgü tamamladı, dördüncüde ise üç. Yüzünden ter akıyordu. Bir süre sonra, çakan ışıklar ve kulak paralayan ıslıklar basit sıkıntılardan daha fazlası değilmiş gibi gelmeye başladı. Yalnızca durmaksızın yediği dayaklar önemliydi. Sürekli darbeler ve sürekli acı. Beşinci denemede, ilk darbe yağmuru altında yere çökerek ağlamaya başladı. Darbeler hemen kesildi, ama Moiraine yerinde büzülerek, hiç durmayacakmış gibi ağladı. Ah, Işık, canı hiç bu kadar acımamıştı. Hiç.

Siuan’ın yanında diz çökmüş olduğunu, diğer kadın, “Ayağa kalkabilir misin, Moiraine?” diyene kadar fark etmedi. Moiraine başını halıdan kaldırdı ve Siuan’ın endişeli yüzüne baktı. Gösterebileceğini hiç sanmadığı bir çabayla, ağlamasına zar zor hâkim oldu, sonra başını salladı ve zahmetle doğrulmaya çalıştı. Bereli kasları onu kaldırmak istemiyordu. Her hareketinde iç etekliği terden yanan kamçı izlerine sürtünüyor, bedenini ateşe veriyordu.

“Yaşayacak,” dedi Elaida kuru kuru. “Bu gece biraz acı çekince dersini alacak. Hızlı olmak zorundasın! Sabaha gelip ona Şifa veririm. Sana da, Siuan. Onu yatağa götür, sonra başla.”

Siuan’ın yüzü soldu, ama bir Aes Sedai emir verdiğinde...

Moiraine izlemek istemiyordu, ama Siuan izlemek zorunda kalmıştı, bu yüzden irade gücüyle gözlerini açık tuttu. Yine ağlamak istiyordu. Çalışırlarken, Moiraine’in yapabildiği her şeye rağmen, Siuan genellikle örgüleri tamamlamayı başarırdı. Örgülerin üçte ikisini tamamlamadan bıraktığı hiç olmazdı. Bu gece, Elaida’nın haşin öğretmenliği altında, ilk seferinde yirmi örgü tamamlayabildi. İkincisinde on yedi, üçüncüsünde ise on dört tane. Beti benzi atmış, terden sırılsıklam olmuştu. Nefesleri hırıltılıydı. Ama tek damla gözyaşı dökmemişti. Ve bir örgü yıkıldığı zaman, bir an bile duraksamadan, en baştan başlıyordu. Dördüncü denemesinde, on iki örgü tamamladı. Beşincide altı tane. İnatla, bir kez daha örmeye başladı.

“Bu gecelik bu kadar yeter,” dedi Elaida. Sesinde en ufak merhamet kırıntısı yoktu. Siuan yavaşça, acıyla döndü ve *saidar* parıltısı kayboldu. Siuan’ın yüzü tamamen ifadesizdi. Elaida omuzlarındaki şalı düzelterek sakin sakin devam etti. “Bitirmeyi başarsan bile, bu halinle, yine de başarısız olursun. Sende dinginlikten eser yok.” Sert bakışlarını ilk önce Siuan’a, sonra Moiraine’e dikti. “Unutmayın, size *ne* yapılırsa yapılsın dingin olmak zorundasınız. Ve *hızlı* olmalısınız. Yavaş davranırsanız, paniğe ya da korkuya kapıldığınızda olacağınız gibi başarısız olacaksınız. Yarın gece, daha iyisini yapıp yapamadığınıza bakacağız.”

Siuan, kapı Aes Sedai’nin arkasından kapanana kadar bekledi, sonra başını arkaya attı. “Ah, Işık!” diye feryat etti. Güm diye dizlerinin üzerine çöktü ve tuttuğu gözyaşları sel gibi akmaya başladı.

Moiraine yataktan fırladı. Eh, fırlamaya çalıştı. Aslında, acıyla topalladı. Siuan’a ilk ulaşan Myrelle oldu. Üçü orada diz çöktüler,

birbirlerine sarıldılar ve ağladılar. Myrelle de Moiraine ve Siuan kadar çok ağlıyordu.

Myrelle sonunda burnunu çekerek ve parmaklarıyla yanaklarındaki gözyaşlarını silerek geriledi. “Burada bekleyin,” dedi, sanki iki kadın bir yere gidecek durumdaymış gibi ve odadan dışarı fırladı. Biraz sonra, iki yumruk büyüklüğünde, kırmızı sırlı bir kavanozla döndü. Sheriam ve Ellid de onunla gelmişti. Siuan ve Moiraine’in soyunmasına yardım ettiler ve kavanozdaki merhemi sürdüler.

“Bu yanlış!” dedi Ellid sertçe, ikisi soyunduktan, kendisi kavanozu açtıktan ve kırbaç izleri ile bereler üzerine inlemeleri bittikten sonra. Sheriam ve Myrelle onayla başlarını salladılar. “Kanun, bir Kule sakinini disiplin altına almak için Güç kullanılmasını yasaklar!”

“Öyle mi?” diye hırladı Siuan. “Peki, bir Aes Sedai kaç kez Güç kullanarak kulağına fiske ya da popona şaplak attı?” Ağzından bir inleme koptu. “O merhemi kemiklerime kadar yedirmen gerekmiyor, değil, mi?”

“Özür dilerim,” dedi Ellid pişmanlıkla. “Daha yumuşak olmaya çalışırım.” Kibir güçlü bir kusurdu, ama Ellid’in tek gerçek kusuruydu. Tek kusuru. Ellid’den hoşlanmak çok zordu. “Siz ikiniz bunu raporlamalısınız. Hep birlikte Merean’a gidebiliriz.”

“Hayır,” diye nefes verdi Moiraine boğuk bir sesle. Merhem kırbaç izlerinden daha beter acıtıyordu. Daha sonra, biraz iyileşiyordu. Birazcık. “Bence Elaida gerçekten de yardımcı olmaya çalışıyordu. Geçmemizi *istediğini* söyledi.”

Siuan ona, aniden kuş tüyleri çıkarmış gibi baktı. “Bunu söylediğini hatırlamıyorum. Kendi adıma, *ben* kalmamıza sebep olmaya çalışıyor derim!”

“Dahası,” diye ekledi Moiraine, “kim işitmiş ki?.. Ah! Ah!” Sheriam bir özür mırıldandı, ama merhem yine de acıtıyordu. “Şikâyette bulunup bedelini ödemeyen Kabuledilmiş duyan olmuş mu?”

Üçü de başlarını salladılar. İstemeye istemeye, ama yine de onayladılar. Şikâyette bulunan çömezlere nazikçe, ama kararlılıkla, neden düzenin bu şekilde olduğu açıklanıyordu. Kabuledilmişlerin şikâyette bulunmanın bir fayda getirmeyeceğini bilmesi beklenirdi. Tarih ve Tek Güç kadar, tahammül etmeyi de öğrenmeleri gerekirdi.

“Belki sizi rahat bırakmaya karar verir,” dedi Sheriam, ama bunun olacağına inanmıyor gibiydi.

Sonunda odadan ayrıldıklarında, Myrelle merhem kavanozunu geride bıraktı. Uyumalarını ancak Verin'in tadı iğrenç olan karışımı sağlayabildi. Moiraine'in dar yatağında, battaniyelerin altına büzüldüler. Kamçı izleri ve bereler kadar, şömine rafının üzerinde duran kavanozun hatırlattıkları da uykularını kaçırıyordu.

Elaida sözünü tuttu, gün doğmadan gelip onlara Şifa verdi. Ve Şifa önermemiş, *vermişti.* İzin istemeden başlarını ellerine aldı ve ördü. Girift Ruh, Hava ve Su örgüsü ona dokunduğunda, Moiraine inledi ve kasıldı. Bir anlığına, tepeden tırnağa buz gibi sulara gömülmüş gibi hissetti, ama örgü kaybolduğunda, sararmaya yüz tutmuş bereleri gitmişti. Ne yazık ki, o gece Elaida yeni bereler yarattı, bir sonraki gece yeniden. Moiraine acı ve gözyaşlarına teslim olmadan önce yedi, sonra on deneme yaptı. Siuan ise ikinci gece on, üçüncü de on iki deneme yaptı. Ve Elaida gittikten sonra Siuan ağlamadı. Tek bir damla bile gözyaşı dökmedi.

Sheriam, Myrelle ve Ellid gözetlemiş olmalıydı, çünkü iki gece de, Elaida gider gitmez gelip acılarını paylaştılar, onları soyup yaralarına merhem sürdüler. Ellid fıkra anlatmayı bile denedi, ama kimsenin içinden gülmek gelmiyordu. Moiraine, kavanozda yeterince merhem olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Yanlış mı duymuştu? Siuan, Elaida'nın onların başarısız olmasını istemesi konusunda haklı mıydı? Karnına, bir buz kütlesi gibi, soğuk bir dehşet oturdu. Bir sonraki seferde, durması için Elaida'ya yalvaracağından korkuyordu. Ama Elaida durmazdı; bundan emindi ve bu ağlamak istemesine sebep oluyordu.

Ama Elaida'nın üçüncü ziyaretinden sonraki sabah, Siuan'ın yatağında onları uyandıran ve Şifa öneren Merean oldu.

"Bir daha sizi bu şekilde rahatsız etmeyecek," dedi anaç Aes Sedai, bereleri yok olduktan sonra.

"Nasıl öğrendiniz?" diye sordu Moiraine, telaşla iç etekliğini başından geçirerek. Verin'in karışımı sayesinde ölü gibi uyuduklarından, gece ateş sönmüştü ve odadaki hava, birkaç gün önceki kadar olmasa da, hâlâ soğuktu, ama yer biraz daha ılıktı. Bir sandalyenin sırtına astığı çorapları kaptı.

"Bilmeniz gerektiği gibi, bana özel yollar var," diye yanıt verdi Merean, gizemli bir tavırla. Moiraine, üçü birden olmasa bile, Myrelle, Sheriam ya da Ellid'in söylediğini tahmin ediyordu, ama Merean bir *Aes Sedai*'ydi. Gizem iş görebilecekken, hatta belki daha iyi iş görebilecekken, asla açık açık yanıt vermezdi. "Her durumda, neredeyse kefaret ödemesi

dayatılacaktı. Ona, Amyrlin'den Etin Utandırılması talep edeceğimi bildirdim. Ve Aes Sedailere, çömezler ya da Kabuledilmişlere göre daha da haşin davranmak zorunda olduğunu hatırlattım. İkna oldu."

"Bize yaptıkları için neden cezalandırılmıyor?" diye sordu Siuan, elbisesinin düğmelerini iliklemek için arkasına uzanarak.

Talepkâr olmaya çok yaklaşan ses tonunu duyan Çömezler Sorumlusu tek kaşını kaldırdı. Ama belki de, Elaida'dan sonra biraz hoşgörüyü hak ettiklerini düşünüyordu. "Sizi cezalandırmak ya da zorlamak için Güç kullanmış olsaydı, üçgene bağlanıp sopalanmasını sağlardım, ama yaptıkları hiçbir kanuna aykırı değildi." Aniden Merean'ın gözleri ışıldadı ve dudakları küçük bir gülümseme ile kıvrıldı. "Belki size söylememem gerekir, ama söyleyeceğim. Sizin şal sınavında kopya çekmenize yardım ettiği için kefaret öderdi. Onu kurtaran tek şey, bunun gerçekten de kopya sayılıp sayılmayacağı sorusuydu. Verdiği armağanı, verildiği niyetle kabul edersiniz umarım. Ne de olsa, onunla yüzleştiğim zaman, bu armağanı verdiği için küçük düşerek bedelini ödedi."

"İnanın bana, Aes Sedai, dediğiniz gibi yapacağım," dedi Siuan ifadesizce. Ne demek istediği açıktı. Merean içini çekti ve başını iki yana salladı, ama daha fazla konuşmadı.

Moiraine'in karnındaki, Elaida'nın bir daha ders vermeyeceğini duyduğunda eriyen buz kütlesi iki kat büyük halde geri geldi. Onların kopya çekmesine yardım mı edecekti neredeyse? Gerçek şal sınavının nasıl bir şey olacağına dair fikir vermiş olabilir miydi? Işık, sınav baştan sona dayak yemek anlamına geliyorsa!.. Ah, Işık, sınavdan nasıl geçebilirdi? Ama sınav nasıl olursa olsun, şal takan her kadın yaşamış ve başarılı olmuştu. O da olacaktı. Bir şekilde, başarılı olacaktı! Myrelle ve Siuan'ı, ona daha haşin davranmaları için zorladı, ama zaman zaman onu ağlatsalar da, Elaida'nın yaptıklarını yapmayı reddettiler. Yine de, Moiraine zaman zaman yüz örgüyü tamamlamayı başaramıyordu. O buz kütlesi günbegün büyüyordu.

Elaida'yı iki gün boyunca görmediler. Sonra, gün ortasında akşam yemeğine giderken gördüler. Kızıl Aes Sedai onları görünce, yüksek bir ayaklı şamdanın yanında durdu ve onlar diz kırarken tek kelime etmedi. Onlar geçip giderken, sessizce dönüp uzaklaşmalarını izledi. Yüzü, sert bir dinginlik maskesiydi, ama gözleri çakmak çakmaktı. Bakışları elbiselerinin yünlü kumaşını kavurabilirdi.

Moiraine’in içi burkuldu. Elaida’nın, onların Çömezler Sorumlusu’na gittiğini düşündüğü açıktı. Ve Merean’a göre, “küçük düşerek bedelini ödemişti.” Moiraine, Elaida’nın vazgeçmesi için ne tür kefaret tehditleri savurulmuş olabileceğini hayal edebiliyordu ve her biri Aes Sedai’yi utanca boğardı. Tek soru şuydu: Merean ne kadar kötü bir kefaretle tehdit etmişti? Büyük olasılıkla, çok kötü; çömezlerin ve Kabuledilmişlerin ona ait olduğunu söylerdi gerçekten de. Ah, bu, zamanla daha da derinleşecek, ufak tefek bir düşmanlık değildi. Elaida’nın gözlerinde açık bir düşmanlık vardı. Yaşam boyu sürecek bir düşmanlık edinmişlerdi.

Bunu ve nasıl bir mantık yürüttüğünü Siuan’a söylediğinde, uzun boylu kadın homurdandı. “Eh, onun arkadaşı olmayı hiç istemedim, değil mi? Sana söyleyeyim, şalı kazandığım zaman, bana bir daha zarar vermeye çalışırsa, ona ödeteceğim.”

“Ah, Siuan,” diye güldü Moiraine, “Aes Sedailer birbirlerine zarar vermeye *çalışmazlar.*” Ama arkadaşı yatışmayı reddetti.

Gitara’nın Kehanetinden bir hafta sonra, hava aniden ısındı. Güneş, serin bir bahar gününe benzeyen bir günde, bulutsuz gökyüzünde yükseldi ve gün batımından önce karın büyük kısmı erimişti. Ejderdağı’nda, zirvedekiler hariç hepsi gitmişti. Dağın çevresindeki arazinin kendine özgü bir sıcaklığı vardı ve kar her zaman ilk orada erirdi. Sınır belirlenmişti. Aradıkları, o on gün içinde doğmuş bir oğlan bebekti. İki gün sonra, kriterlere uyan bebek sayısı aniden azalmaya başladı ve bir hafta sonra, küçük defterlerine hiçbir isim eklemeden beş gün geçmişti bile. Ama tek umutları başka bebek bulunmamasıydı.

Buzların çözülmesinden dokuz gün sonra, şafaktan önceki loş ışıkta, Siuan ve Moiraine giderlerken, Merean galeride belirdi. Şalını takmıştı. “Moiraine Damodred,” dedi resmiyetle, “Aes Sedai şalı için sınanmaya çağrılıyorsun. Işık seni sağ salim görsün.”

9
Başlıyor

Merean Siuan’ı kucaklamasına yetecek kadar zaman ancak verdi, sonra Moiraine’i alıp götürdü. Her adımda, Moiraine’in karnındaki buz kütlesi büyüyordu. Daha hazır değildi! Tüm çalışmaları boyunca, bütün örgüleri tamamlamayı yalnızca iki kez başarmıştı. Hem de, Elaida’nın baskısına hiç benzemeyen koşullar altında. Başarısız olacak, Kule’den gönderilecekti. Başarısız olacaktı. Bu sözler, celladın baltasına giden birinin adımlarını işaretleyen davul sesleri gibi, kafasının içinde zonklayıp duruyordu. Başarısız olacaktı.

Merean’ın peşinden, sarmallar çizerek Kule’nin altındaki kayalık yatağa inen dar merdiveni inerken, aklına bir düşünce geldi. Başarısız olursa, yine de yönlendirebiliyor olacaktı. En azından, ihtiyatlı davranırsa. Kule, gönderdiği kadınların kendilerini teşhir etmesinden hoşlanmazdı ve Kule bir şeyden hoşlanmıyorsa, ancak aptallar bunu önemsemezdi. Aes Sedailer, gönderilen kişilerin, farkında olmadan Kule’nin kanunlarını ihlal etmek korkusuyla, *saidar*’a dokunmaktan neredeyse tamamen vazgeçtiklerini söylüyordu, ama bu coşkudan tamamen vazgeçmek Moiraine’in kavrayamadığı bir şeydi. Ne olursa olsun, kendisinin vazgeçemeyeceğini biliyordu. Bağlantılı görünmese de, bir düşünce daha geliyordu aklına. Başarısız olursa, yine de Moiraine Damodred olacaktı. Kötü şöhret sahibi olsa da, güçlü bir evin evladı. Mülklerini Aiel yağmasından kurtarabilmesi için seneler geçecekti kuşkusuz, ama yine de yeterli bir gelir getirecekleri kesindi.

Üçüncü bir düşünce ile her şey bir araya geldi, öyle aşikârdı ki, daha derin bir düzeyde öteden beri düşünmekte olduğu açıktı. Yüzlerce isim kaydettiği defteri hâlâ kemer kesesindeydi. Başarısız olsa bile, oğlanı arama

işine girişebilirdi. Bunun bazı tehlikeleri vardı, elbette. Kule, yabancıların Kule işlerine karışmasından hoşlanmazdı ve o zaman Moiraine Kule'ye yabancı olacaktı. Hükümdarların, Kule'nin plan yaptığı yerlere karıştıklarına acı acı pişman oldukları görülmüştü. Evi ne kadar güçlü olursa olsun, genç bir sürgün için ne kadar daha kötü olurdu acaba? Fark etmez. Olan olacaktı.

"Çark dilediği gibi dokur," diye mırıldandı ve Merean ona keskin bir bakış fırlattı. Tören pek karmaşık sayılmazdı, ama kurallara uymak gerekirdi. Yeraltına girdikten sonra, ona hitap edilmediği sürece sessiz kalması gerektiğini unutması, asıl sınavda ne kadar az şansı olduğunu gösteriyordu.

Çok tuhaftı. Moiraine Aes Sedai olmayı, yaşamak istediği kadar çok istiyordu, ama burada ne olursa olsun arama işine girişebileceğini, girişeceğini bilmek, kafasının içinde çalan davulları susturdu. Hatta buz kütlesini küçülttü. Birazcık. Öyle ya da böyle, birkaç gün sonra kendi arayışına başlayacaktı. Işık izin verse de Aes Sedai olarak arasa.

Merean'ın onu geçirdiği, adanın kaya tabakasına oyulmuş, Kule'deki koridorlar kadar geniş, azametli geçitler, beyaz duvarlarda, yükseğe asılmış demir desteklerdeki lambalar tarafından aydınlatılıyordu, ama bu koridoru kesen pek çok koridor ya karanlığa bürünmüştü ya da seyrek lambalar küçük, yalnız aydınlık halkaları düşürüyordu. Pürüzsüz taş zeminde tek zerre toz yoktu. Yol onlar için hazırlanmıştı. Hava serin ve kuruydu ve terliklerinin çıkardığı hafif hışırtı dışında, sessizdi. En yüksekteki depo odaları dışında, bu bodrum katlar nadiren kullanılırdı ve her şey sade ve süssüzdü. Koridorlara karanlık, tahta kapılar dizilmişti ve hepsi kapalıydı. Derinlere gittikçe sıkı sıkı kilitlenmiş kapılar görülmeye başladı. Pek çok şey burada, meraklı gözlerden uzakta saklanıyordu. Burada olanlar, dışarıdan gözler için değildi.

En alt katta, Merean geçtikleri tüm kapılardan daha büyük, çift kanatlı bir kapının önünde durdu. Kapı, kale kapıları kadar yüksek ve genişti, ama ışıl ışıl parlayacak şekilde cilalanmıştı ve demir bantları yoktu. Aes Sedai yönlendirdi ve menteşeleri iyice yağlanmış kanatlar Hava akışları sayesinde sessizce açıldı. Moiraine derin bir nefes aldı ve Merean'ın ardından geniş, yuvarlak, kubbeli odaya girdi. Odanın içine ayaklı şamdanlar dizilmişti. Cilalı beyaz taş duvarların yansıttığı ışıkları, geçitlerdeki loşluktan sonra, göz kamaştırıyordu.

Moiraine gözlerini kırpıştırdı ve bakışları hemen kubbenin altındaki nesneye, büyük oval halkaya takıldı. Halkanın üstü ve altı dardı, yuvarlak kenarı kolundan biraz daha kalındı. Bir boydan epey yüksek, en geniş yeri bir adım olan halka, lamba ışığında pırıldıyor, bir gümüş, bir altın rengi, yeşil, mavi ya da tüm renklerle hare hare oluyordu. Rengi bir saniyeden daha uzun süre aynı kalmıyordu ve –imkânsız görünse de– desteksiz ayakta duruyordu. Bu bir *ter'angreal*'di, üzerinden uzun zaman geçmiş Efsaneler Çağı'nda, Tek Güç'le çalışacak şekilde yapılmış bir alet. Moiraine onun içinde sınanacaktı. Başarısız olmayacaktı. Olmayacaktı!

"Dinleyin," dedi Merean resmi bir biçimde. Odadaki, her Ajah'tan birer Aes Sedai gelip çevrelerinde halka oldular. Saçaklı şallarını omuzlarına dolamışlardı. İçlerinden biri Elaida'ydı. Moiraine'in kalbi huzursuzlukla çırpındı. "Cehaletle geliyorsun, Moiraine Damodred. Nasıl gideceksin?"

Işık, Elaida'nın buna katılmasına neden izin vermişlerdi? Sormayı çılgınca istiyordu, ama söylemesi gereken sözler belliydi. Sesinin ne kadar sakin çıktığını duyunca şaşırdı. "Kendimi bilerek."

"Buraya ne sebeple çağrıldın?" diye sordu Merean, törensel bir biçimde.

"Sınanmak için." Sükûnet çok önemliydi, ama sesi sakin çıksa da, içten içe hiç sakin değildi. Elaida'yı aklından çıkaramıyordu.

"Ne sebeple sınanacaksın?"

"Uygun olup olmadığımı öğrenebilmem için." Aes Sedailerin hepsi onu başarısızlığa uğratmaya çalışacaktı –sınav *buydu*– ama bunun için en çok çalışan Elaida olabilirdi. Ah, Işık, ne yapabilirdi ki?

"Ne için uygun bulunacaksın?"

"Şal takmak için." Bunun üzerine, soyunmaya başladı. Kadim âdetler uyarınca, yalnızca Işık'ın korumasına güvendiğini simgelemek üzere, Işık'a bürünerek sınanmalıydı.

Kemerini çözerken, aniden kesesindeki küçük defteri hatırladı. Eğer defter keşfedilirse!.. Ama şimdi duraksamak, başarısız olmak demekti. Kemerini ve keseyi yere, ayaklarının yanına bıraktı ve düğmelerini çözmek için arkasına uzandı.

"Sana talimatlarım şunlar," diye devam etti Merean. "Yerde bu işareti göreceksin." Yönlendirdi ve parmağı havada altı uçlu bir yıldız çizdi. Üst üste binmiş iki üçgen bir anlığına ateşle yazıldı.

Moiraine arkasındaki Aes Sedailerden birinin *saidar*'a kucak açtığını ve bir örgünün kafasının arkasına dokunduğunu hissetti. "Hatırlanması gerekeni hatırla," diye mırıldandı Aes Sedai. Mavilerden Anaiya'ydı. Ama

bu, Moiraine'e öğretilenler arasında yoktu. Ne anlama geliyordu? Parmaklarını, sırtındaki düğmeleri duraksamadan çözmeye zorladı. Başlamıştı ve mutlak sükûnet içinde devam etmeliydi.

"Bu işareti gördüğünde, hemen, düzenli adımlarla gideceksin ona. Ne acele edecek, ne oyalanacaksın. Ancak o zaman Kaynak'a kucak açabilirsin. Örgü hemen başlamalı ve bitene kadar o işaretten ayrılamazsın."

"Hatırlaman gerekeni hatırla," diye mırıldandı Anaiya.

"Örgü tamamlandığı zaman," dedi Merean, "gitmen gereken yönü işaretleyen o işareti bir daha göreceksin. Yine düzenli adımlarla, duraksamadan gideceksin."

"Hatırlaman gerekeni hatırla."

"Yüz kez, sana söylenen sırada ve mutlak hâkimiyet içinde öreceksin."

"Hatırlaman gerekeni hatırla," diye mırıldandı Anaiya son kez ve Moiraine örgünün üzerine, tıpkı Şifa örgüsü gibi yerleştiğini hissetti. Merean dışındaki tüm Aes Sedailer uzaklaştılar ve *ter'angreal*'in çevresinde halka oldular. Taş zeminde diz çökerek *saidar*'a kucak açtılar. Güç parıltısına sarınarak yönlendirdiler ve oval halkanın renk değiştirmesi hızlandı, ta ki bir değirmen dolabına bağlanmış kaleydoskop gibi çakmaya başlayana kadar. Beş Güç'ün tamamını, sınavda gereken tüm örgülerden daha karmaşık bir örgü ile dokudular. Bütün Aes Sedailer işlerine yoğunlaşmışlardı. Hayır, bu doğru değildi. Tam olarak değil. Elaida bakışlarını kaçırdı ve o bakışlar Moiraine'e dokunduğunda sert ve hararetliydi. Moiraine'in kafatasını delmeye çalışan kor kızıl bir şiş gibi.

Moiraine dudaklarını yalamak istedi, ama "kusursuz hâkimiyet" tam olarak denilen şeydi. Işık'ın koruması olsa da olmasa da, bunca kadının önünde soyunmak kolay değildi, ama Aes Sedailerin çoğu *ter'angreal*'e odaklanmıştı. Şimdi onu yalnızca Merean izliyordu. Bir duraksama işareti, dinginlik maskesinde bir çatlak arıyordu. Başlamıştı ve şimdi duraksamak başarısızlık getirirdi. Ama bu yalnızca sükûnet görüntüsüydü, daha derinlere işlemeyen, ifadesiz bir maske.

Moiraine soyunmaya devam etti, her giysisini dikkatle katladı ve kemeri ile kesesinin üzerine dikkatle yığdı. Bu iş görmeliydi. Merean dışındaki tüm Aes Sedailer sınav bitene kadar meşgul olacaklardı –en azından, meşgul olacaklarını düşünüyordu– ve Çömezler Sorumlusu'nun giysilerini karıştıracağını sanmıyordu. Her durumda, artık yapacak hiçbir şey yoktu. Son olarak Büyük Yılan yüzüğünü çıkardı. Altın halkayı diğer eşyalarının üzerine koyarken içi sızladı. O yüzüğü kazandığından beri, banyo yaparken

bile çıkarmamıştı onu. Yüreği hızla çarpıyordu, öyle şiddetle gümlüyordu ki Merean'ın duyabildiğinden emindi. Ah, Işık, Elaida. Çok dikkatli olmak zorundaydı. Kadın onu nasıl kıracağını biliyordu. Dikkatli ve hazır olmalıydı.

Bundan sonra, durup bekledi. Serin havada tüyleri diken diken oldu. Serinden de beter olan taş zemindeki çıplak ayakları üzerinde kıpırdanmak istedi. Kusursuz hâkimiyet. Dimdik bir sırtla, elleri yanlarında, kıpırdamadan durdu ve düzenli nefesler aldı. Kusursuz hâkimiyet. Işık, yardım et bana. Sırf Elaida yüzünden başarısızlığa uğramayı reddediyordu. Reddediyordu! Ama karnındaki buz kütlesinin soğukluğu iliklerine işliyordu. Hiç belli etmedi. Mükemmel bir hâkimiyet maskesi.

Aniden halkanın ortasındaki hava beyaz bir perdeye dönüştü. Bir şekilde, Moiraine'in eteğinin beyazlığından, en kaliteli kâğıttan daha beyaz görünüyordu, ama ayaklı şamdanların ışığını yansıtmak yerine, adeta ışığın bir kısmını soğuruyor, odayı daha da loşlaştırıyordu. Ama sonra, yüksek, oval halka tabanı üzerinde yavaşça dönmeye başladı. Halka her neyden yapılmışsa, onun taşa sürtünürken çıkarması gereken ses yoktu.

Kimse konuşmuyordu. Konuşmalarına gerek yoktu. Moiraine ne yapılması gerektiğini biliyordu. En azından görünüşte, duraksamadan, düzenli adımlarla, acele etmeden ve oyalanmadan, dönen halkaya doğru yürüdü. Elaida ne derse desin, *geçecekti.* Geçecekti! Beyazlığa adım attı, oradan geçti ve...

...Işık aşkına nerede olduğunu, buraya nasıl geldiğini merak etti. Sade, taş bir koridorda duruyordu, duvarın dibine ayaklı şamdanlar dizilmişti ve uzak uçtaki tek kapı gün ışığına açılıyordu. Aslında, tek çıkış yolu oydu. Arkası pürüzsüz duvardı. Çok tuhaf. Burayı daha önce hiç görmediğinden emindi. Hem, neden... *çıplaktı?* Emin olduğu tek şey olan, mutlak sükûnetini koruması gerekliliği, elleriyle örtünmeye çalışmaktan alıkoyuyordu onu. Ne de olsa, her an, uzaktaki o kapıdan herhangi biri girebilirdi. Aniden kapıyla arasında, yarı yolda duran dar bir masanın üzerinde bir elbise durduğunu fark etti. Biraz önce ne masa, ne de elbise olduğundan emindi, ama nesneler hiç yoktan var olmazdı. Moiraine bundan emin olduğunu düşünüyordu.

Acele etme dürtüsüyle savaşarak masaya yürüdü ve bir takım giysi buldu. Terlikler işlemeli siyah kadifedendi. Beyaz iç eteklik ve çoraplar en kaliteli ipektendi. Elbise yalnızca biraz daha kalın, koyu renk, ışıl ışıl yeşildi. İyi kesimliydi ve titizlikle dikilmişti. Her biri beş santim

kalınlığında, kırmızı, yeşil ve beyaz çubuklar, ince bir sıra halinde, elbisenin yüksek yakasından dizlerinin altına dek uzanıyordu. Kendi Ev renklerinde bir elbise nasıl burada olabilirdi? Bu tarzda bir elbiseyi en son ne zaman giydiğini hatırlayamıyordu ki bu çok tuhaftı, çünkü modası geceli daha bir iki sene olmuştu. Anıları deliklerle doluydu. Uçurumlarla. Yine de, giyindikten sonra, omzunun üzerinden boy aynasına bakarak sedef düğmeleri iliklerken... Ayna nereden gelmişti? Hayır, açıklanması imkânsız görünen şeyler konusunda endişelenmemek en iyisi olacaktı. Giysi, ölçüsünü kendi terzisi almış gibi oturdu üzerine. Giyindikten sonra, tepeden tırnağa Leydi Moiraine Damodred gibi hissetti. Ancak saçlarını girift bukleler halinde yaptırmak daha fazlasını hissetmesini sağlayabilirdi. Saçlarını salıvermeye ne zaman başlamıştı? Fark etmez. Cairhien içinde, ancak bir avuç insan Moiraine Damodred'e emir verebilirdi. Çoğu onun emirlerine itaat ederdi. Moiraine'in, gereken dinginliği koruyabileceğine dair kuşkusu yoktu. Şimdi değil.

Koridorun sonundaki kapı, yüksek tuğla kemerlerin desteklediği revaklı bir yürüyüş yolunun çevrelediği, geniş, yuvarlak bir avluya açılıyordu. Yaldızlı kuleler ve kubbeler, buranın bir saray olduğunu düşündürüyordu, ama görünürde kimse yoktu. Berrak bahar göğünün altında, her şey sessiz ve kıpırtısızdı. Bahar ya da belki serin bir yaz günü. Senenin hangi zamanı olduğunu bile hatırlayamıyordu! Ama *kim* olduğunu hatırlıyordu, Güneş Sarayı'nda büyüyen Leydi Moiraine ve bu yeterliydi. Altı yıldızı görene kadar duraksadı. Avlunun ortasındaki döşeme taşlarına cilalı pirinçle kakılmıştı. Eteklerini toplayarak dışarı çıktı. Sarayda doğmuş biri gibi, başını kaldırarak, acele etmeden yürüdü.

İkinci adımında elbisesi kayboldu ve iç etekliğiyle kaldı. Bu imkânsızdı! İrade gücüyle, azametli yürüyüşüne devam etti. Dingin. Özgüvenli. İki adım sonra iç etekliği eriyip gitti. Parlak pirinç yıldızla arasındaki mesafeyi yanladığında, ipek çorapları ve dantel jartiyerleri de gitmişti ve bu üzücü bir kayıp gibi geliyordu. Bu hiç mantıklı gelmiyordu, ama en azından *bir tür* giysiydiler. Düzenli adımlar. Dingin ve özgüvenli.

Tuğla kemerlerin birinden üç adam çıktı. İri yarı, kaba ceketli, tıraşsız adamlardı, günlerini meyhanelerde ya da hanların ortak salonlarında içki içerek geçiren türden adamlar. Bir sarayın içinde gezinmelerine kesinlikle izin verilmeyecek türden adamlar. Daha adamlar onu fark edip alayla gülmeye başlamadan Moiraine kızardı. *Ona* bakıyorlardı! İçinden bir öfke geçti ve Moiraine öfkeyi bastırdı. Dinginlik. Acele etmeden ve

oyalanmadan, düzenli adımlar atmak. Böyle olmalıydı. Neden, bilmiyordu. Yalnız böyle olması gerektiğini biliyordu.

Adamlardan biri, düzeltmeye çalışırmış gibi, parmaklarını yağlı saçlarından geçirdi ve daha fena karıştırdı. Diğeri sefil ceketini düzeltti. Ona doğru yürümeye başladılar. Yüzleri iğrenç gülüşlerle çarpılmıştı. Moiraine onlardan korkmuyordu, yalnızca bu... bu... *serserilerin...* onu üzerinde tek parça giysi olmadan –tek parça bile!– gördüğü bilinci ile kavruluyordu, ama yıldıza ulaşana dek yönlendirmeye cesaret edemezdi. Mutlak sükûnet ve düzenli adımlar. Derine gömülmüş öfke seğirdi, gerildi, ama Moiraine onu bastırdı.

Ayağı pirinç yıldıza değdi ve Moiraine hissettiği rahatlama ile inlemek istedi. Bunun yerine, üç hödüğe döndü ve *saidar*'a kucak açarak, Hava yönlendirdi, gereken örgüyü ördü. Üç adım yüksekliğinde, kaskatı bir Hava duvarı çevrelerini aldı ve Moiraine örgüyü bağladı. Buna izin vardı. Adamlardan biri duvara vurduğunda, duvar çelik sesiyle çınladı.

Adamların çıktığı kemerde, tuğlaların üzerinde, altı uçlu bir yıldız parlıyordu. Moiraine, biraz önce yıldızın orada olmadığından emindi, ama şimdi kesinlikle oradaydı. Hava duvarından geçerken düzenli adımlarla yürümek güçleşti ve Moiraine hâlâ Güç tuttuğuna memnun oldu. Duvarın içinden gelen küfürlere ve bağırışlara bakarak, adamlar birbirlerinin omuzlarına çıkarak duvarı aşmaya çalışıyorlardı. Onlardan hâlâ korkmuyordu. Yalnızca, onu yine çıplak göreceklerinden korkuyordu. Bir kez daha yanakları kızardı. Hızlanmamak güç geliyordu. Ama buna, yüzünü ifadesiz tutmaya ve ne kadar kızarmış olursa olsun sakin kalmaya odaklandı.

Kemerden geçerken, ne olur ne olmaz diye döndü...

Işık, neredeydi? Ve neden... *çıplaktı?* Neden *saidar* tutuyordu? *Saidar*'ı huzursuzlukla ve gönülsüzlükle salıverdi. Tamamlaması gereken yüz örgüden birincisini orada, boş avluda tamamladığını biliyordu. Bu kadarını biliyordu, daha fazlasını değil. Bir de, devam etmesi gerektiğini biliyordu.

Neyse ki kemerin hemen içinde, yerde bir takım giysi duruyordu. Kaba, kalın yündendiler, çoraplar kaşındırıyordu, ama onun için dikilmişçesine uydular. Kalın deri ayakkabılar bile. Çirkin şeylerdi, ama yine de giydi onları.

Arkasında saray avlusuna benzer bir şey bıraktığı düşünülünce, tuhaftı, ama içinde yürüdüğü kapısız koridor kaba taştandı, duvarda, yükseğe kakılmış demir desteklerdeki lambalarca aydınlatılmıştı. Bir saraydan çok

kaleye uygun düşecek türdendi. Tamamen kapısız değildi, elbette; öyle olamazdı. Yürümeye devam etmeliydi ve bu, bir yere varacağı anlamına geliyordu. Koridordan da tuhaf olan şey, uzak uçtaki kapıdan görünen manzaraydı.

Önünde minik bir köy uzanıyordu. Bir düzine küçük, saz damlı ev ve harap ahır, kuraklıktan terk edilmiş görünüyordu. Acımasız öğle güneşi altındaki tek toprak yolda esen rüzgâr, çarpılmış kapıları menteşelerinde gıcırdatıyordu. Sıcak çekiç gibi inmişti Moiraine'in tepesine, daha on adım atamadan terden sırılsıklam olmuştu. Aniden sağlam ayakkabılara minnettar oldu; yer taşlıydı ve terliklerinin altından ayaklarını yakabilirdi. Eskiden köy çayırı olabilecek, birkaç kuru ot tutamı saçılı kuru toprak alanın ortasında taştan bir kuyu duruyordu. Kuyunun duvarını çeviren çatlak yeşil seramiklerin üzerine, eskiden erkek ve kadınların durup su çektiği yere, biri, solmuş, çentik çentik olmuş kırmızı boyayla altı uçlu bir yıldız çizmişti.

O yıldızın üzerine adım atar atmaz yönlendirmeye başladı. Hava ve Ateş, sonra Toprak. Göz görebildiğince, kum tarlalar ve çarpık, çıplak dallı ağaçlar uzanıyordu. O manzara üzerinde hiçbir şey kıpırdamıyordu. Buraya nasıl gelmişti? Nasıl olmuş olursa olsun, bu ölü mekândan uzaklaşmak istiyordu. Aniden karapençe çalılarıyla sarıldı, iki buçuk santim uzunluğundaki siyah dikenler yünlülerin içine işledi, Moiraine'in yanaklarını, kafatasını deldi. Moiraine, bunun imkânsız olduğunu düşünmeye zahmet etmedi. Yalnızca gitmek istiyordu. Her diken yarası yanıyordu ve bazılarından kan sızdığını hissedebiliyordu. Sükûnet. Mutlak sükûnet sergilemeliydi. Başını oynatamıyordu, dolaşık kahverengi dalların en azından birkaç tanesini uzaklaştırmak için el yordamı ile çekiştirmeye çalıştı ve keskin dikenler derisine battığında inleyecek oldu. Kollarından taze kanlar sızdı. Sükûnet. Gereken örgülerden başkalarını yönlendirebilirdi, ama bu lanet dikenlerden nasıl kurtulacaktı? Ateş faydasızdı; çalılar ateşlik odun kadar kuru görünüyordu ve onları yakmaya kalkarsa kendisi de alevlere boğulurdu. Düşünürken örmeye devam etti, elbette. Ruh, sonra Hava. Ruh, ardından Toprak ve Hava bir arada. Hava, sonra Ruh ve Su.

Dallardan birinde bir şey hareket etti, sekiz bacaklı, küçük, siyah bir şekil. Bir yerlerden bir anı süzülüp geldi ve elinde olmadan Moiraine'in nefesi kesildi. Yüzünü ifadesiz tutmak için, yeteneklerini sonuna dek kullanması gerekti. Ölüm-kafası örümceği Aiel Kıraçları'ndan gelmişti. Bunu nereden biliyordu? Adını, sırtındaki, insan kafatasına benzeyen gri

lekelerden alıyordu. Bir ısırık, güçlü bir adamı günlerce hasta edebilirdi. İki ısırık, öldürebilirdi.

Beş Güç'ten oluşan işe yaramaz ağı örmeye devam ederek –böyle bir şey örmeyi *neden* istiyordu? Ama örmeliydi– örmeye devam ederek, hızla akışları böldü ve örümceğe minik, ama çok karmaşık bir Ateş örgüsü dokundurdu. Örümcek o kadar çabuk küle döndü ki, dalı kavurmadı bile. Çalıları tutuşturmak için çok şey gerekmiyordu. Ama daha rahat bir nefes alamadan, ona doğru yaklaşan bir başka örümcek gördü ve o küçük örgüyle öldürdü onu, sonra bir tane daha, bir tane daha. Işık, kaç örümcek vardı? Hareket ettirebildiği tek organı olan gözleriyle, çabucak çevresini araştırdı ve döndüğü her yerde, ona doğru yaklaşan bir başka ölüm-kafası buldu. Gördüğü her örümceği öldürdü, ama gözlerinin görebildiği yerlerde o kadar çok örümcek vardı ki soru kaçınılmazdı. Göremediği yerlerde ne kadar vardı? Ya da arkasında? Sükûnet.

Örümcekleri gördüğü hızla yakarak, o büyük, faydasız örgü yığınını daha da hızla örmeye başladı. Pek çok yerde, dalların üzerindeki kara lekelerden ince duman iplikçikleri yükseliyordu. Moiraine yüzünü pürüzsüz, donmuş bir maske halinde tutarak, daha hızlı, daha hızlı ördü. Düzinelerce örümcek daha öldü ve bazıları daha kalın, yeni duman iplikçikleri yükseldi. İlk alev belirir belirmez, rüzgâr gibi yayılırdı. Daha hızlı. Daha hızlı.

Son iplikler de işe yaramaz örgüde yerlerine yerleşti ve Moiraine örgüyü bitirir bitirmez karapençe çalısı yok oldu. Ortadan kayboluvermişti! Diken yaraları hâlâ duruyordu, ama artık Moiraine'i endişelendirmiyorlardı. Giysilerini çıkarıp silkelemek geliyordu içinden. Hava akışları kullanarak. Çalılardaki örümcekler de çalılarla birlikte kaybolmuştu, ama ya elbisesine tırmananlar olmuşsa? Ya da içine girenler? Bunun yerine, bir başka altı uçlu yıldız aradı ve onu saz damlı evlerden birinin kapısının üzerine oyulmuş olarak buldu, içine girdiğinde giysilerini araştırabilirdi. Sakin sakin. Zifiri karanlığa adım attı.

Ve kendini, nerede olduğunu, buraya nasıl geldiğini merak ederken buldu. Neden çiftçi yünlüleri içindeydi ve neden dikenli çalıların içinde yuvarlanmış gibi her yeri kanıyordu? Tamamlaması gereken yüz örgünün iki tanesini yaptığını biliyordu, daha fazlasını değil. İlkini nerede yaptığını bile bilmiyordu. Gitmesi gereken yere bu evden geçerek gidebileceği dışında hiçbir şey bilmiyordu. Arkasına dönüp, kasvetli manzaraya baktı.

İleride görebildiği tek şey, odanın karşısındaki solgun ışık lekesiydi. Tuhaf; pencerelerin kepenklerinin açık olduğundan emindi. Belki de parıltı çıkış yolunu gösteriyordu, belki bir kapının yanındaki çatlaktan geliyordu. Işık yapabilirdi, ama henüz Güç'e kucak açmamalıydı. Karanlık onu korkutmuyordu, ama herhangi bir şeye çarpmamak için dikkatle yürüdü. Ama yoluna hiçbir şey çıkmadı. Neredeyse on beş dakika boyunca yürüdü, ışık lekesi yavaş yavaş büyüdü, sonra onun bir kapı olduğunu fark etti. Dörtte biri kadar sürede çevresinde iki tur atabileceği büyüklükte bir evin içinde on beş dakika yürümüştü. Çok tuhaf bir yerdi burası. Bir düşte olduğunu düşünürdü, ama düş olmadığını biliyordu.

Kapıya ulaşmak bir o kadar daha aldı. Kapı, o uzun yürüyüş kadar tuhaf bir sahneye açılıyordu. Beş adım yüksekliğinde, otuz adım genişliğinde, devasa taşlardan oluşmuş sağlam bir duvar, taş döşeli bir meydanı çevreliyordu, ama Moiraine onun ötesinde hiçbir şey göremiyordu, ne bir bina, ne bir ağaç. Kapısı da yoktu; arkasına baktığında, çıktığı kapının kaybolmuş olduğunu gördü. Taştan oyulmuş gibi bir sükûnet maskesi taşıyan yüzünde, çok aldırışsız bir bakıştı. Hava nemliydi ve bahar havası gibiydi, birkaç bulut dışında gökyüzü parlak ve berraktı, ama bu, mekândaki uğursuz havayı dağıtamıyordu.

Meydanın ortasına bir boy genişliğinde, altı uçlu bir yıldız oyulmuştu. Moiraine cesaret edebildiğince hızla o tarafa yürüdü. Tam yıldıza ulaşmadan önce, dikenli zırh içinde devasa bir şey duvarın üzerine tırmandı ve meydana atladı. Bir Ogier kadar uzun boyluydu, ama gözlerini ne kadar kısarsa kıssın insana benzetemiyordu. Yine de, bedeni insan bedeniydi. Kurt çeneleri ve seğiren kurt kulakları dışında, korkunç yüzü de insansıydı. Moiraine Trolloc çizimleri görmüştü, ama hiç gerçek bir Trolloc görmemişti. Gölgedölleri, Efsaneler Çağı'nı bitiren savaşta doğmuştu. Karanlık Varlık'ın hizmetkârlarıydılar. Gölge'nin yozlaştırdığı, Sınırboyu'nda uzanan Afet'te yaşarlardı. Moiraine Afet'te olabilir miydi? Düşünce kanını dondurdu. Arkasında, hızla yere inen çizmelerin gümlemesini duydu. Ve toynakların. Bütün Trolloclar insan ayaklarına sahip olmazdı. Kurt burunlu yaratık, sırtında asılı duran kından dev gibi, tırpan ağızlı bir kılıç çekti ve ona doğru koşmaya başladı. Işık, ne kadar hızlıydı! Moiraine başka koşan ayaklar, koşan toynaklar duydu. Önünde, daha fazla Trolloc duvardan aşağı atladı. Yüzleri kartal gagaları, yabandomuzu dişleri ve burunları ile çarpılmıştı.

Bir adım sonra yıldıza vardı. Hemen *saidar*'a kucak açtı ve örmeye başladı. İlk önce gerekli örgüyü, ama ilk Hava, Toprak ve Ruh tutamlarını yerleştirdikten sonra akışları böldü ve Ateş'ten bir ikinci, üçüncü örgü yaptı. Ateş topu yapmanın değişik yolları vardı ve Moiraine en basit yolu seçmişti. İki eliyle, en yakındaki Trolloclara ateş toplan fırlattı ve Ateş örmeye devam ederek döndü. Daha önemli olan örgü için durması gerekliydi, ama yeterince hızlı davranırsa... Işık, meydanda, onunla birlikte bir düzine Trolloc vardı ve duvara daha fazlası tırmanıyordu! En yakındakileri hedef alarak, iki eliyle, örebildiğince hızla fırlattı. Ateş topları düştükleri yerde patladılar, koç burnu ve boynuzları olan bir yaratığın başını koparttılar, keçi boynuzlu bir Trolloc'u ikiye böldüler, bacaklarını koparttılar. Moiraine onlara acımıyordu. Trolloclar insanları yalnızca yemek için tutsak alırlardı.

Bir tam tur attı ve tam önemli olan örgü yıkılmak üzereyken yakaladı onu. Tam zamanında ateş topları fırlatıp, birkaç adım ötedeki kartal gagalı bir kafayı uçurdu ve kurt burunlu Trolloc'un yarım bedeni sendeleyerek yıldızın kenarına gelip yere devrildi ve öldü. İşe yaramayacaktı. Çok fazla Trolloc vardı, duvarları devamlı yenileri aşıyordu ve Moiraine, ne kadar hızlı örerse örsün, en önemli örgüyü ihmal edemezdi. Bir yol olmak zorundaydı. Başarısız *olmayacaktı*. Bir şekilde, Trolloclar tarafından öldürülüp yenme fikri aklına hiç gelmiyordu. Başarısız olmayacaktı; hepsi buydu.

Aniden yolu buldu ve gülümseyerek, bildiği en hızlı saray dansının ezgisini mırıldanmaya başladı. Belki bir yol vardı; her durumda, bir şans vardı. Hızlı adımlar onu yıldızın kenarında dolaştırıyordu, ama her şeyden öte tamamlaması gereken örgüyü gözünün önünden ayırması da gerekmiyordu. Ayakları ne kadar hızlı hareket ederse etsin, bir saray dansından daha dingini olabilir miydi? Güneş Sarayı'nda dans ediyormuş gibi, yüzü uygun biçimde ifadesizdi. Beş Güç'ü elinden geldiğince hızlı örüyordu, daha önce ördüğü tüm zamanlardan daha hızlı, bundan emindi. Bir açıdan, dans da yardımcı oluyordu ve girift örgü, en ince Mardina danteli gibi biçimlenmeye başladı. Dans ederek ve iki eliyle ateş topu fırlatarak, iki eliyle Gölgedölü öldürerek ördü. Zaman zaman o kadar yakına geliyorlardı ki, kanları yüzüne saçılıyor, dans ederek onların kıvrık kılıçlarından kaçınması gerekiyordu, ama kanı görmezden gelerek dans ediyordu.

Son örgü de yerine oturdu ve Moiraine tüm örgünün buharlaşmasına izin verdi, ama meydanda hâlâ Trolloclar vardı. Hızlı bir adımla yıldızın merkezine geldi, hayali partneriyle sırt sırta dans ederek minik bir çember çizdi. Aynı anda üç ayrı örgü yapmak onu bitkin düşürmüştü, ama gücünü toplayarak üç tane daha yaptı. Dans ederek ateş fırlattı, gökyüzünden şimşek çağırdı, meydanı patlamalarla kasıp kavurdu.

Sonunda, dans eden Moiraine dışında hiçbir şey hareket etmez olmuştu. Üç kez daha halka çizdikten sonra bunu fark etti ve durdu. Mırıldanmayı da bıraktı. Şimdi duvarda bir kemer vardı, üzerine bir yıldız oyulmuş gölgeli bir açıklık. Moiraine'in yüreği buza döndü. Trollocların geldiği yere açılan bir kemer. Afet'e. Afet'e ancak deliler bile isteye girerdi. Kaba eteklerini toplayarak, kendini o katliam sahnesinden geçip, kapıya gitmeye zorladı. Gitmesi gereken yer orasıydı.

10
Bitiyor

Doksan dokuz örgü. Altı uçlu yıldızı, sıcağın başını döndürdüğü ve daha ter oluşmak için zaman bulamadan derisindeki nemi emdiği bir çöldeki yüksek kum tepelerinin arasına, yuvarlak ırmak taşları ile çizilmiş halde buldu. Onu fırtınaların onu dövdüğü, her tarafa yıldırımların düştüğü bir dağ yamacında, kara çizilmiş halde buldu. İnsanların anlaşılmaz bir dilde ona bir şeyler söylediği, imkânsız kulelerle dolu büyük bir şehirde buldu. Onu geceye bürünmüş bir ormanda, karanlık sularla kaplı bir bataklıkta, yüksek otların bıçak gibi kestiği bir sazlıkta, çiftliklerde ve ovalarda, barakalarda ve saraylarda buldu. Bazen onu bulduğunda giyinik oluyordu, ama giysileri sık sık kayboluyordu. Ve bazen de, en baştan çıplak oluyordu. Bazen aniden kendini halatlar ve prangalar içinde, eklemlerini burkan işkence pozisyonlarında, el ya da ayak bileklerinden asılmış halde buluyordu. Zehirli yılanlarla, üç boy uzunluğunda dişli su kertenkeleleri ile öfkeli yabandomuzları ile avlanan aslanlarla, aç leoparlarla, sürü halinde koşan yabansığırları ile yüzleşti. Eşekarıları ve yer arıları tarafından sokuldu, karınca sürüleri ve atsinekleri, hiç bilmediği böcekler tarafından ısırıldı. Meşale taşıyan güruhlar onu yakmak, Beyazpelerinler asmak, soyguncular hançerlemek, yankesiciler boğmak üzere, sürükleye sürükleye götürdüler. Ve her seferinde unuttu ve neden yanağında bir kesik, kaburgalarında kılıç yarası, sırtında pençe izine benzeyen üç yarık, başka yaralar ve bereler olduğunu, neden kanadığını ve aksadığını merak etti. Çok yorgundu. Ah, iliklerine dek bitkin düşmüştü. Doksan dokuz örgü yönlendirmenin açıklayamadığı kadar yorgun. Belki yaraları yüzündendi. Doksan dokuz örgü.

Sade yünlü eteklerini kavrayarak, aksaya aksaya altı uçlu yıldıza doğru gitti. Yıldız, ince, yivli sütunlu bir revakla çevrilmiş, küçük bir bahçedeki, sular fışkıran mermer çeşmenin yanında, kırmızı seramiklerle çizilmişti. Moiraine ayakta zor duruyordu. Yüzündeki ifadesizliği korumak için, yeteneklerinin son haddini kullanıyordu. Her yanı acıyla zonkluyordu. Hayır, acıyla değil, ıstırapla. Ama bu, sonuncusuydu. Bu da bittiğinde, her ne ise, işi de bitecekti ve Şifa arayabilecekti. Bir Aes Sedai bulabilirse. Bulamazsa, bir Okuyucu da iş görürdü.

Bu da faydasız örgülerdendi, doğru örerse yalnızca rengârenk beneklerden oluşan bir yağmur yaratıyordu. Doğru örmezse, derisini kızartıyor ve acıtıyordu. Tıpkı kötü bir güneş yanığı gibi. Dikkatle başladı.

Tam önünde, revağın içinden babası çıktı. Modası en az bir sene önce geçmiş tarzda, uzun bir ceket giymişti. Ceketin önü, yüksek yakasından dizlerinin altına dek, Damodred Evi'nin renklerinde çizgilerle kaplıydı. Bir Cairhienli için çok uzun boyluydu, bir metre yetmiş yedi buçuk santim. Saçlarının çoğu kırlaşmıştı ve ensesinde toplanmıştı. Her zaman kılıç kadar dik dururdu. Küçükken, Moiraine'in kollarına atılması için eğildiği zamanlar dışında. Ama şimdi, omuzları çökmüştü. Moiraine, onu görünce neden gözyaşlarına boğulmak istediğini anlayamıyordu.

"Moiraine," dedi babası. Endişeden, nazik yüzü daha da kırışmıştı. "Hemen benimle gelmelisin. Annen, çocuğum. Ölüyor. Şimdi gelirsen, ancak yetişirsin."

Bu çok fazlaydı. Moiraine ağlamak istiyordu. Babasıyla birlikte koşa koşa gitmek istiyordu. İkisini de yapmadı. Örgü bir bulanıklık halinde, kendi kendine olup bitti sanki. Çevrelerine, neşeyle ışıldayan benekler yağdı. Gösteri özellikle acı geliyordu. Moiraine, annesinin nerede olduğunu sormak için ağzını açtı ve ikinci yıldızı babasının hemen arkasında gördü. Babasının revakta ilk belirdiği yerin hemen üzerine, kırmızı seramiklerle işlenmişti. Duraksamadan, düzenli adımlarla yürüdü.

"Seni seviyorum, baba," dedi sakin sakin. Işık, nasıl sakin kalabiliyordu? Ama zorunluydu. "Lütfen anneme söyle, onu tüm yüreğimle seviyorum."

Babasının yanından geçerek, aksaya aksaya ikinci yıldıza doğru gitti. Babasının onun peşinden seslendiğini, koştuğunu, kolunu çekiştirdiğini sandı, ama yüzünü ifadesiz, adımlarını düzenli tutma çabasıyla zihni puslanmıştı. Aslında sendeliyordu, ama acele etmedi, oyalanmadı da. Yivli sütunların arasına, yıldızın altına adım attı ve...

...Kendini sendeleyerek yuvarlak, beyaz bir odaya girerken buldu. Ayaklı şamdanların ışığı yansıyor, gözlerini kamaştırıyordu. Aniden hafızasına kavuştu, dizleri boşanacak gibi oldu. Hafızası sel gibi dönerken, düşünmeyi beceremeden, üç adım daha atmayı başardı, sonra sallanarak durdu. Her şeyi, yaptığı her örgüyü, aldığı her yarayı hatırlıyordu. Tüm yanlış adımlarını, dinginlik görüntüsünü korumak için gösterdiği çılgınca çabaları...

"Bitti," diye bildirdi Merean, ellerini yüksek sesle çırparak. "Burada olanlardan kimse bahsetmesin. Onu tecrübe edenle sessizlik içinde paylaşmak düşer bize. Bitti." Şalının mavi saçaklarını sallayarak, ellerini yine yüksek sesle çırptı. "Moiraine Damodred, geceyi dua ve tefekkürle geçirecek, yarın Aes Sedai şalını taktığında sırtlanacağın yükleri düşüneceksin. Bitti." Ellerini üçüncü kez çırptı.

Çömezler Sorumlusu eteklerini toplayarak kapıya yöneldi, ama diğer Aes Sedailer hemen Moiraine'e gittiler. Elaida'nın gelmediğini fark etti Moiraine. Elaida, üşüyormuş gibi şalına sarınmış, Merean'la birlikte dışarı çıkıyordu.

"Şifa kabul eder misin, çocuğum?" diye sordu Anaiya. Moiraine'den bir el uzundu, sade hatları yaşı belirsizliğini bastırıyordu neredeyse ve kol yenleri girift işlemelerle süslü, iyi kesimli mavi yünlü elbisesine rağmen bir Aes Sedai'den çok bir çiftçiye benzemesine sebep oluyordu. "Neden sordum, bilmiyorum. Gördüğüm bazı diğer kadınlar kadar kötü durumda değilsin, ama yeterince kötü durumdasın."

"Ben... geçtim mi?" dedi Moiraine hayretle.

"Yüz kızarması sükûnetin bozulması olarak sayılsaydı, kimse şal kazanamazdı," diye yanıt verdi Anaiya. Kendi şalını düzeltirken güldü.

Işık, her şeyi görmüşlerdi! Elbette, görmek zorundaydılar, ama Moiraine sersemletici ölçüde yakışıklı bir adam hatırlıyordu. Tam kırk üçüncü örgüye geldiğinde adam onu yakalamış, deliler gibi öpmeye başlamıştı. Moiraine kızardı. Bunu *görmüşlerdi!*

"Çocuk yere devrilmeden Şifa versen iyi olacak gerçekten, Anaiya," dedi Verin. Kısa boylu, hülyalı bakışlı bir kadındı. Güzel, kırmızımsı kahverengi yünlüler içinde oldukça tombuldu. Kahverengi saçaklı şal takmıştı. Moiraine Verin'den hoşlanırdı, ama giysilerini Kahverengi Aes Sedai'nin ellerinde görünce ürperdi.

"Vermeliyim, herhalde," dedi Anaiya. Moiraine'in başını ellerine alarak yönlendirdi.

Bu yaralar, Elaida'nın sebep olduğu kamçı izlerinden ve berelerden çok daha kötüydü ve bu sefer Moiraine soğuk suya daldırılmış gibi değil, buzla kaplanmış gibi hissetti. Ama soğukluk hissi geçtiği zaman, bütün yara bereleri, kesikleri yok olmuştu. Bitkinlik sürüyordu, hatta öncekinden de beterdi. Ve açlıktan ölüyordu. Kaç zamandır buradaydı? Dikkatle öğrendiği zaman hissi fena halde karışmıştı.

Kesesine dokunduğu zaman defterin hâlâ orada olduğunu anladı, ama Aes Sedailerin önünde daha fazlasını yapamazdı. Dahası, ilk önce giyinmek istiyordu. Ama sormak istediği bir soru vardı. Sınavı basit bir olasılık meselesi değildi, tamamen *ter'angreal*'in eseri değildi. Devamlı utanma duygusuna saldırılması şüpheye yer bırakmamıştı. "Son sınav çok zalimdi," dedi, elbisesini başından geçirmek üzereyken durarak. Durup, yüzlerini izledi.

"Ne kadar zalim olursa olsun, bundan bahsedilmemesi gerek," dedi Anaiya sertçe. "Asla, hiç kimseye."

Ama ince bir Sarı olan Yuan, gri gözlerinde hoşnutsuzlukla, kapıya doğru bakar gibi oldu. Demek öyle. Merean sınavda rol oynamamıştı. Elaida *gerçekten de* onu başarısızlığa uğratmaya çalışmıştı, başka herkesten daha fazla. Yoksa Arafelli Aes Sedai bu kadar hoşnutsuz görünmezdi. Demek öyle.

Diğer üç Aes Sedai kendi yollarına gittiler, ama Anaiya ve Verin yerüstüne çıkana kadar eşlik ettiler ona. Geldikleri yoldan farklı bir yol seçerek döndüler. Moiraine'i yalnız bıraktıklarında, Moiraine Siuan'la birlikte isim kopyalayarak günler geçirdikleri odaya gitti ve işi iki kâtibin yapmakta olduğunu gördü. Tedirgin görünen kadınlar, işlerinin hiç tanımadıkları bir Kabuledilmiş'in soruları ile kesintiye uğramasından hiç memnun olmadılar. Olabilir miydi? Ah, Işık, olabilir miydi?

Moiraine Kabuledilmiş kısmına seğirtti –ve üç kez bu yüzden Aes Sedailer tarafından paylandı; yarına kadar hâlâ Kabuledilmiş'ti–, koşarcasına yürüdü ve Siuan'ın odası ile kendi odasını boş buldu. İsim toplama gezileri artık sona eriyordu ve öğle saatini epey geçmişti, bu yüzden diğer odaları arayarak Sheriam ile Myrelle'i buldu. Myrelle'in odasında oturuyorlardı. Odadaki küçük halının perişan, kırmızı saçakları vardı ve lavabo ile sürahi maviydi.

"Kısa bir süre önce Merean gelip Siuan'ı aldı," dedi Myrelle heyecanla. "Sınav için."

"Sen?.. Geçtin mi?" diye sordu Sheriam.

“Evet,” diye yanıt verdi Moiraine ve arkadaşlarının yüzünde aniden beliren mesafeyi görünce üzüldü. Hatta ellerini eteklerine götürerek ayağa kalktılar, neredeyse diz kıracaklardı. Aralarında bir uçurum açılmıştı. Yarına dek, Moiraine hâlâ Kabuledilmiş’ti, ama onlar da şal kazanana kadar, dostlukları sona ermişti. Moiraine’den gitmesini istemediler, ama kalmasını da istemediler ve Moiraine odasına dönüp, yalnız başına Siuan’ın dönmesini beklemek istediğini söylediğinde rahatlamış göründüler.

Moiraine odasına döndüğünde, kemer kesesindeki defteri inceledi, ama ona dokunulduğunu gösteren hiçbir işaret yoktu, dikkatsizce okuyan biri sayfaları kırıştırmış değildi. Bu, kimsenin okumadığı anlamına gelmiyordu. Diğer yandan, Moiraine ile Siuan’ın, Tamra’nın arayıcılarının ne yaptığını bilmeyen kimse, ne gördüğünü anlamazdı. Moiraine, onu sınayan Aes Sedailer arasında Tamra’nın arayıcılarından biri bulunmadığı için sessizce şükretti.

Bir hizmetkâr kadın ya da belki bir çömez şömineyi yakmış, küçük masaya bir tepsi bırakmıştı. Moiraine bembeyaz kumaşı kaldırdığında, hayatı boyunca yemediği kadar bol bir yemek buldu. Rozbif dilimleri tabağa yığılmıştı, kaymak soslu şalgamlar, beyaz keçi peynirli fasulyeler, çam fıstıklı kabaklar vardı. Bir somun yuvarlak, kabuklu kahverengi ekmek ve kocaman bir demlik dolusu çay da vardı. Tepsi daha yeni bırakılmış olmalıydı, çünkü her şey ılıktı. Kule, her şeyin zamanlamasını güzelce yapardı.

Çok fazla yemek vardı, ama Moiraine, ekmeği bile son kırıntısına kadar yedi. Bütün somunu. Bedeni uyumaya can atıyordu, ama bu asla olmazdı. Siuan başarısız olursa ve hayatta kalırsa –Işık, ne olur en azından hayatta kalsın– ancak eşyalarını toplamasına ve veda etmesine yetecek kadar kalabilirdi. Moiraine riske girmeyi reddediyordu. Bu yüzden yatağa kıvrıldı, ama küçük, deri ciltli bir kitabı okumaya başladı. *Alevden Yürekler* bu çömez için uygun kalmayabilirdi, ama *Moiraine*’in en sevdiği kitaplardan biriydi. Siuan’ın da. Dakikalar boyunca ilk sayfaya baktıktan sonra, tek kelime bile okumadığını fark etti. Ayağa kalkıp bir süre ileri geri adımladı, sonra esneyerek kitabı yine eline aldı, ama hâlâ bir cümle bile okuyamıyordu. Siuan *dönecekti.* Kule’den *kovulmayacaktı.* Ama yanlış adım atmanın, başarısız olmanın o kadar çok yolu vardı ki? Hayır! Siuan geçecekti. Geçmek zorundaydı. Moiraine şal kazanırken Siuan’ın kazanmaması haksızlık olurdu. Arkadaşının, kendisinin başarabileceğinden çok daha iyi bir Aes Sedai olacağından emindi.

Öğleden sonra boyunca, geri dönen Kabuledilmişlerin seslerini duydu. Bazıları gülüyor, diğerleri yakınıyordu ve hepsi çok gürültücüydü. Ama Moiraine'in sınandığı ve geçtiği, şimdi odasında olduğu haberi yayıldıkça, gürültüler çabucak kıpırtısızlığa dönüştü. Yarın Aes Sedailiğe terfi ettirilecekti, ama onlar Moiraine çoktan terfi almış gibi davranıyorlar, onu rahatsız etmemek için sessizce hareket ediyorlardı. Akşam yemeği saati geldi ve geçti. Moiraine, yediği devasa öğünden sonra hâlâ bir şeyler yiyebileceğini düşünüyordu, ama yemek salonuna gitmedi. Her şeyden önce, diğerlerinin dik dik bakmasına ya da daha kötüsü, bakışlarını yere indirmelerine dayanabileceğinden kuşkuluydu. Ayrıca, o yokken Siuan dönebilirdi.

Esneyerek ve okumaya çalışarak uzanırken, Siuan okunmaz bir ifade ile içeri girdi.

"Sen?.." diye başladı Moiraine, ama bitiremedi.

"Tekneden düşmek kadar kolaydı," diye yanıt verdi Siuan. "Tekneden düşüp bir gümüşdiken sürüsüne dalmak kadar kolay. Bunu hatırladığımda dilimi yutayazdım..." İsim dolu defterini içinde taşıdığı kemer kesesine bir şaplak attı, "Ama bundan sonra, her şey bitti gitti." Aniden yüzü kıpkırmızı kesildi. Ama gülümsemeyi başardı. "Birlikte terfi edeceğiz, Moiraine."

Moiraine ayağa fırladı ve kahkahalar atarak, el ele, sevinçle dans ettiler. Moiraine Siuan'ın sınavında neler olduğunu sormaya can atıyordu. Kıpkırmızı kesilmesi –hem de Siuan'ın!– meraklandırmıştı onu, ama... Sessizlik içinde, yalnızca onu sizinle paylaşan kadınlarla paylaşılmalıydı. İkisi kaç zamandır her şeyi birbirleri ile paylaşıyordu? Şal, bu konuda bile ayrılık getiriyordu.

"Açlıktan ölüyor olmalısın," dedi Moiraine, dans etmeyi bırakarak. O kadar yorgundu ki, sendelemeye başladı. Siuan daha iyi durumda değildi. "Odanda seni bekleyen bir tepsi olmalı." Kendi masasının üzerindeki tepsiyi gösterdi. Bu özel durumda ona getirilmiş olabilirdi, ama kirli tabakları onun geri götürmesi bekleniyordu. Ve bu kadar uzun süre oyalandığı için, bulaşıkları yıkamasını söylemezlerse, şanslı hissetmesi gerekiyordu.

"Kürek bile yiyebilirim, ama benim odamda yemekten daha iyisi var." Siuan aniden sırıttı. "Bu sabah, seyislerin birinden altı fare aldım."

"Artık Aes Sedai olduk sayılır," diye itiraz etti Moiraine. "İnsanların yataklarına fare koyamayız. Hem, uygunsuz olmanın yanı sıra, haksızlık

olur. Bütün gün, hemen herkes dışarıdaydı ve senin kadar yorulmuş olmalılar.”

“Hemen hemen Aes Sedai olmak, Aes Sedai olmakla aynı şey değil, Moiraine. Bir düşün. Bu bizim son şansımız. Şal kazandığımız zaman, gerçekten de uygun olmayacak.” Siuan’ın gülümsemesi soldu. “Hem, bildiğim kadarıyla Elaida Kule’den ayrılmadı. O dayakların karşılığında, fareler küçük bir bedel, Moiraine. Ona borçluyuz. Ona borçluyuz!”

Moiraine nefes aldı. Elaida olmasa, daha hızlı örmek için çalışmayabilirdi ve sonuç olarak sınavdan geçemeyebilirdi. Ama sınavına Elaida’nın yaptığı tek katkının, babası olmadığını tahmin ediyordu. Zayıflıkları sık sık, onları çok iyi bilen biri tarafından ortaya serilmişti. Kadın onu başarısızlığa uğratmak için özellikle çabalamıştı.

“Önce yemeğini yiyeceksin,” dedi.

11
Şafaktan Hemen Önce

Moiraine, esnemesini bastırmaya çalışarak, tek bir lambanın ve küçük şöminesindeki ateşin ışığında dikkatle giyindi. Gerçekten çaba gerektiriyordu. Tefekkürle geçen bir gece demek, uykusuz geçen bir gece demekti; gözleri kum doluydu sanki, kolları ve bacakları kurşun gibiydi. Eh, bu sabah onu bekleyen olayları düşünerek uyuması imkânsızdı zaten. Ah, neden Siuan'ı bu delice eşek şakasından vazgeçirmemişti? Gece boyunca, sık sık kendine sorduğu bir soruydu bu ve şimdi de baştaki kadar aptalca geliyordu. Siuan'la giriştiği tartışmaları nadiren kazanabiliyordu.

Keşke Siuan burada olsaydı. Bir Aes Sedai'nin yüklerini ve görevlerini düşünürken, düşünceleri kaçınılmaz olarak üstlenmeyi planladığı işe dönüyordu ve gece ilerledikçe o arayışın boyutları gözünde büyüdükçe büyüyordu, öyle ki artık Ejderdağı kadar aşılmaz gibi gelmeye başlamıştı. Bir arkadaş işe yarayabilirdi. Ama tören açıktı. Almaya geldiklerinde, herkes yalnız olmalıydı. Şimdi yanlış adım atmak, utançtan daha büyük ceza getirmezdi. Büyük olasılıkla, kaprisli ahmaklar olarak ün kazanırlardı ve ünlerinden asla kurtulamazlardı –elbette, bu ünü çoktan kazanmış da olabilirlerdi– ama paylanmaktan mümkün olduğunca kaçınman en iyisi olacağına karar vermişlerdi.

Giyindikten sonra, sahip olduğu birkaç parça eşyayı yatağın üzerine koydu, ama bir kat iç eteklik ve bir çift çorap dışındaki bütün giysilerini gardıropta bıraktı. Yüzük kazanan bir çömezin kullanması için hepsi yıkanıp kaldırılacaktı. Şu anda beyaz giymekte olanların hiçbiri o elbiseleri kullanamazdı. En azından, büyük değişiklikler yapmadan, ama fark etmezdi; Beyaz Kule sabırlıydı. Küçük defter kemer kesesindeydi, Moiraine'in aklına gelen en güvenli yerde. Küçük, gül ağacından kutusunu

yatağın üzerine koymuştu. Kule'ye gelirken getirdiği birkaç parça mücevher o kutunun içindeydi. Kapı üç kez, kararlılıkla çalındı. Sesi duyunca Moiraine yerinde sıçradı, yüreği güm güm atmaya başladı. Aniden, sınavdan önceki kadar huzursuz olmuştu. Kapıyı açmaya koşmadan gitmek zordu. Moiraine lavabo sehpasındaki aynaya bakarak saçlarının durumunu kontrol etti, gerekmediği halde saç fırçasıyla birkaç saç tutamını düzeltti, fırçayı yatağa bıraktı ve ancak ondan sonra kapıya gitti.

Gecenin içinde her Ajah'tan birer tane olmak üzere, yedi Aes Sedai bekliyordu onu. Hepsi, ipek ya da ince yünlü elbiselerinin üzerine sarmaşık desenli şallarını takmıştı ve hepsinin yüzü, yaşı belirsiz birer maske gibiydi. Tören bunu gerektiriyordu. Kızıl Aes Sedai Elaida'ydı, ama Moiraine kadının sert bakışlarına ifadesiz bir yüzle, sakin sakin karşılık vermeyi başardı. Eh, en azından, becerebildiğince ifadesiz. Yaklaşık bir saat sonra, en azından bir dereceye kadar, birbirlerinin dengi olacaklardı. Elaida bir daha Moiraine'i sindiremeyecekti.

Moiraine tek kelime etmeden dışarı çıktı, kapıyı son kez arkasından kapattı ve kadınlar ses çıkarmadan onun çevresini aldılar, Siuan'ın kapısına kadar, karanlık koridorda ona eşlik etiler. Sessizlik şarttı. İnce, bakır tenli bir Domanlı olan Jeaine, şalının yeşil saçaklarını savurarak, kapıyı üç kez çaldı. Siuan kapıyı o kadar çabuk açtı ki, üçüncü çalışı ayakuçarında, hazır beklemiş olmalıydı. Aes Sedai halkası aralanarak onu da içeri aldı ve Elaida'yı görünce Siuan'ın kaşları seğirdi, ama Işık'a şükür, en azından yüzünü buruşturmamıştı. Moiraine esnemesini bastırmak için dişlerini sıktı. Görgü kurallarını bozmadan *bitirecekti* bu töreni.

Onlar ve ayaklı şamdanların üzerindeki alevler dışında hiçbir şeyin kıpırdamadığı koridorlardan geçerlerken, terlikleri yer seramikleri üzerinde yumuşak hışırtılar çıkartıyordu. Moiraine hiç hizmetkâr görmeyince şaşırdı. Hizmetkârlar, işlerinin büyük kısmını Aes Sedailer kalkmadan ya da gece yattıktan sonra yaparlardı. İyi aydınlatılmış ya da karanlık geçitlerden geçerek, sessizlik içinde, Kule'nin altındaki katlara indiler. Moiraine ve Siuan'ın sınandıkları odanın kapıları ardına dek açık duruyordu, ama koridorda durdular. İkisi kapıya dönerken, Aes Sedai halkası dağılarak, arkalarında bir sıra oluşturdu.

"Buraya kim geliyor?" diye sordu Tamra'nın sesi içeriden.

"Moiraine Damodred," diye yanıt verdi Moiraine berrak bir sesle. Yüzü ifadesiz kalmışsa da, kalbi çırpınıyordu. Ama bu sefer, coşkuyla. Siuan da aynı anda, kendi ismini söylemişti. Sesinde, az da olsa, bir meydan okuma

tınısı vardı. Elaida'nın onları şaldan yoksun bırakmanın yollarını aramaya devam edeceği konusunda ısrarlıydı.

Öğretmenleri öncelik konusunu hiç açmamışlardı –belki de ikisinin buraya birlikte gelebileceğini düşünmemişlerdi– ama Moiraine arkasında birisinin nefesini tuttuğunu duydu ve Tamra bir daha konuşmadan önce öyle hafifçe duraksamıştı ki, hayal etmiş de olabilirdi.

"Ne sebepten geliyorsunuz?"

"Üç Yemin'i etmek için ve böylece Aes Sedai şalını talep etmek için," diye yanıt verdiler birlikte. Görgü kurallarını ihlal etmiş olsalar da olmasalar da, bu sabah her şeyi, mümkün olduğunca birlikte yapmak istiyorlardı.

"Ne hakla bu yükü talep edebiliyorsunuz?"

"Geçişi yapmış, kendimi Beyaz Kule'nin iradesine teslim etmiş olma hakkıyla."

"O zaman, cesaret edebiliyorsanız girin ve kendinizi Beyaz Kule'ye bağlayın."

El ele içeri girdiler. İfadesiz yüzler, rahat adımlarla, oyalanmadan ve acele etmeden. Kule'nin iradesinin cisimleşmiş hali onları bekliyordu.

Açık mavi brokarlar içindeki Tamra, çizgili Amyrlin etolünü boynuna dolamıştı ve oval *ter'angreal* ile çerçevelenmiş halde, ayakta duruyordu. *Ter'angreal*'in renkleri devamlı değişiyordu, gümüş ve mavi, mavi ve yeşil oluyordu. Aeldra, daha koyu maviler içinde, onun yanında duruyordu. İki elinin üzerinde, siyah kadifeden bir yastık tutuyordu. Yuvarlak duvar boyunca, Ajahlarına göre gruplaşmış Kule Salonu Temsilcileri sıralanmıştı. Her üç Temsilci'nin önünde, aynı Ajah'tan iki Aes Sedai daha vardı. Her biri şallarını takmıştı ve her birinin koluna birer şal daha asılmıştı. Siuan ile Moiraine yürürken, ifadesiz gözler onları izledi.

Planlarındaki ilk sorun *ter'angreal*'di. Yüksek oval, ikisinin aynı anda geçmesine yetecek kadar geniş değildi, en azından sıkışmadan geçmelerine yetecek kadar ve bu gereken vakara hiç uymazdı. Bu tartışmayı Moiraine kazanmıştı. Siuan ona bir bakış fırlattı –o mavi gözlerin, yüzündeki ifadesizliği bozmadan daha fazla sertleşmesi imkânsız geliyordu, ama sertleştiler– ve eteklerini topladıktan sonra halkadan geçti, Moiraine onu izledi. Yan yana Amyrlin Makamı'nın önünde diz çöktüler.

Tamra, Aeldra'nın tuttuğu kadife yastığın üzerinde duran Yemin Çubuğu'nu eline aldı. Otuz santim uzunluğunda, Moiraine'in bileğinden

biraz daha kalın, pürüzsüz, fildişi beyazı bir silindirdi. Bir *ter'angreal* olan Yemin Çubuğu, onları Üç Yemin'e, dolayısıyla Kule'ye bağlayacaktı.

Tamra bir anlığına, ilk önce hangisini bağlayacağından emin olamamış gibi duraksadı, ama yalnızca bir an sürdü. Moiraine hemen, avuçlarını kaldırarak ellerini uzattı ve Tamra çubuğu onun ellerine bıraktı. Siuan'ın talep ettiği bedel, ovalde öne geçmesi karşılığında kabul ettirdiği iyilik buydu. Söylemeye bile gerek yoktu, Moiraine kabul edene kadar "iyiliğin" ne olduğunu söylememişti. Moiraine, birkaç dakika farkla önce Aes Sedai olacaktı. O kadar büyük bir haksızlıktı ki!

Ama bu kadar kolay teslim olurken, Siuan'ın bir şeyler peşinde olduğunu anlamış olması gerektiğini düşünmeye zaman yoktu. Tamra *saidar* parıltısına sarındı ve ince bir Ruh akışı ile Yemin Çubuğu'na dokundu.

Moiraine çubuğu kavradı. Eline cam gibi geliyordu, ama bir şekilde daha pürüzsüzdü. "Işık altında, kurtuluş ve yeniden doğum umudum adına, doğru olmayan tek kelime etmeyeceğime yemin ediyorum." Yemin üzerine yerleşti ve aniden hava derisine baskı yaparmış gibi geldi. *Kırmızı beyazdır,* diye düşündü. *Yukarı aşağıdır.* Yalan düşünebiliyordu hâlâ, ama artık dili o yalanlara ses veremezdi. "Işık altında, kurtuluş ve yeniden doğum umudum adına, bir insanın bir diğerini öldürmek için kullanabileceği hiçbir silah yapmayacağıma yemin ediyorum." Aniden baskı arttı; sanki Moiraine görünmez bir giysiye tıkılmıştı ve giysi aşırı dardı, onu başının tepesinden ayak tabanlarına dek örtüyordu. Alnı boncuk boncuk terleyerek onu utandırdı, ama Moiraine yüzündeki ifadesizliği korumayı başardı. "Işık altında, kurtuluş ve yeniden doğum umudum adına, Gölgedölleri karşısında olmadığı sürece ya da kendi hayatımı ve Muhafızımın hayatını ve bir başka Aes Sedai'nin hayatını korumak için en son çare olmadığı sürece, Tek Güç'ü silah olarak kullanmayacağıma yemin ediyorum." O görünmez giysi daha da sıkıştı ve Moiraine inlememek için dişlerini sıkarak burnundan nefes almaya başladı. Görünmez ve kesinlikle esnek bir giysi, ama ah, ne kadar sıkı! Etinin sıkıştığı hissi solacaktı, ama bir sene boyunca, tamamen solmayacaktı. Işık! Elaida'nın, Muhafızlardan bahseden o son yemini etmekten hoşlanıp hoşlanmadığını merak etti. Hangi Ajah'a katılmayı düşünürseniz düşünün, Üç Yemin değişmiyordu. Bunu düşünmek biraz işe yaradı.

"Yarı yarıya bitti," dedi Amyrlin, "ve Beyaz Kule kemiklerine kazındı." Ama töreni tamamlamadı. Bunun yerine, çubuğu aldı ve Siuan'ın ellerine

bıraktı. Moiraine gülümsememek için çabaladı. Tamra'yı öpebilirdi.

Siuan ne inledi, ne terledi. Yeminleri berrak, güçlü bir sesle, üzerine yerleşirlerken gözünü bile kırpmadan etti. Hiçbir fiziksel güçlük Siuan'ı etkileyemezdi. Elaida gidene kadar bir kez bile ağlamamıştı, Merean'ın çalışma odasından çıkana dek tek damla gözyaşı dökmemişti. Siuan, bir aslanın yüreğine sahipti.

"Yarı yarıya tamamlandı ve Beyaz Kule kemiklerinize kazındı," dedi Tamra, Yemin Çubuğu'nu Aeldra'nın taşıdığı yastığa koyarak. "Şimdi ayağa kalkın Aes Sedailer ve Ajahlarınızı seçin. Sonra, Işık altında, her şey tamamlanmış olacak."

Siuan Yeminleri ederken ne kadar temkinli davranmış olursa olsun, ayağa kalkar, Tamra'ya resmiyetle diz kırar, eğilip Büyük Yılan yüzüğünü öperken Moiraine kadar tutuk davranıyordu.

Birlikte, Mavi Aes Sedailere doğru yürüdüler. Ağır ağır, becerebildiklerince zarafetle ve el ele tutuşmadan yürüyorlardı; artık el ele tutuşmak olmazdı. Bütün Kabuledilmişler gibi, sık sık hangi Ajah'a katılacaklarını tartışmış, yüzeyden daha ötesini bilmemelerine rağmen olumlu ve olumsuz taraflarını konuşmuşlardı, ama son bir senedir bu tartışmalar daha çok zaten yaptıkları bir seçimi onaylamak içindi. Maviler yanlışları düzeltmek için çalışırdı ki bu her zaman, Yeşiller ve Griler gibi, adalet aramak anlamına gelmezdi. "Ülkü Arayanlar," derdi Verin Mavilere ve sözcüklerin başındaki büyük harfler kadının sesinde de duyulabilirdi. Moiraine, başka herhangi bir yere ait olduğunu hayal edemiyordu. Siuan gülümsüyordu ki yapmaması gereken bir şeydi bu. Ama sonra, kendisinin de gülümsemekte olduğunu fark etti ve bir türlü bırakamıyordu.

Yönleri anlaşılınca, diğer Ajahlardan Aes Sedailer Amyrlin'e diz kırıp çıkmaya başladılar. İlk önce Sarılar, sonra Yeşiller gitti. Önde Ajah Temsilcileri, azametli bir alay halinde çıktılar. Kahverengiler, sonra Beyazlar gitti. Sırayı neyin belirlediğini bilmiyordu Moiraine, ama son olarak Kızıllar çıktıktan sonra, Tamra onların peşinden süzülürcesine odadan çıktı. Artık orada olacak olanlar yalnızca Mavileri ilgilendirirdi. Aeldra, izlemek üzere kaldı.

Kalan üç Temsilci, bakır tenli Leane'in çevresinde toplandılar. Söğüt kadar ince, çoğu erkek kadar uzun boylu bir kadın olan Leane, eğilip mavi saçaklı şalı Moiraine'in omuzlarına doladı. İnce, esmer ve güzel bir kadın olan Rafela da aynısını Siuan için yaptı. Henüz ikisinin de yüzü yaşı

belirsizlik kazanmamıştı, ama vakarlarına pelerin gibi sarınmışlardı. Temsilciler, cisimleşmiş vakar gibiydiler.

Beyaz saçları beline dökülen, tıknaz Eadyth, önce Siuan'ın, sonra Moiraine'in yanaklarını hafifçe öptü ve her seferinde, "Yuvana hoş geldin, kardeşim. Uzun zamandır seni bekliyorduk," diye mırıldandı. Ciddi bir yüzü ve kırlaşmaya yüz tutmuş saçları olan, yeşil çizgili mavi elbise giymiş, Gitara kadar çok yüzük ve kolye takmış Anlee, öpücükleri ve sözleri tekrarladı. Ardından Lelaine yineledi, ama o konuşurken, ciddi ifadesi bir gülümseme ile bozuldu. Lelaine gülümsediğinde muhteşem bir güzele dönüşüyordu.

"Yuvana hoş geldin, kardeşim," dedi Leane, bir kez daha eğilip Moiraine'i öperek. "Uzun zamandır seni bekliyorduk."

Aeldra da onların yanaklarını öpüp aynı sözleri söyledi, ama şaşırtıcı şekilde, o şu sözleri de ekledi, "Her biriniz bana, kendi ellerinizle yaptığınız birer *pasta* borçlusunuz. Aramızda, size hoş geldin öpücüğü veren altıncı Aes Sedai için gelenektir."

Moiraine gözlerini kırpıştırdı ve Siuan'la bakıştı. Tören bu kadar ani miydi? Bir pasta? Aeldra'nın onun pastasını yiyebileceğinden emin değildi. Moiraine hayatı boyunca hiç yemek pişirmemişti.

Eadyth cıkladı ve kollarındaki şalı düzeltti. "Yani, Aeldra," dedi sertçe. "Bu ikisinin hadlerini böylesine çok şekilde aşmış olması, *senin* de vakarını unutman için sebep değil. Şimdi." Uzun, mavi ipek saçakları sallayarak ellerini kaldırdı. "Sana görev veriyorum, Leane Sharif. Moiraine Damodred'e eşlik et ki, Beyaz Kule bir Mavi Aes Sedai geldiğini görsün. Sana görev veriyorum, Rafela Cindal. Siuan Sanche'ye eşlik et ki, Beyaz Kule bir Mavi Aes Sedai geldiğini görsün."

Eadyth, Aeldra'yı da alarak, diğer Temsilcileri odadan çıkardı, ama geride kalanların işi bitmemiş gibiydi.

"Gelenek, solmasına izin verilmemesi gereken, kıymetli bir şeydir," dedi Rafela, sırayla Siuan'ı ve Moiraine'i süzerek. "Kadim geleneğin gerektirdiği gibi, Mavi Ajah kısmına Işık'a bürünmüş olarak gidecek misin?" Siuan, çıkarmayı hiç düşünmüyormuş gibi şalına yapıştı ve Rafela telaşla ekledi, "Şalın içinde, elbette. Işık ve Aes Sedai şalı dışında hiçbir korumaya ihtiyaç duymadığını göstermek için."

Moiraine, kendisinin de şalına yapışmış olduğunu fark etti ve ellerini gevşemeye zorladı, ipeği parmaklarıyla hafifçe okşadı. Üç Yemin onu Aes Sedai yapmıştı, ama şal omuzlarına konana dek Aes Sedai gibi

hissetmemişti. Ama üzerinde başka hiçbir şey olmadan insan içine çıkması gerekiyorsa!.. Ah, Işık, yüzü kızarmaya başlamıştı! Bir Aes Sedai'nin kızardığını *hiç* görmemişti.

"Ah, hadi ama Rafela," dedi Leane, Moiraine ve Siuan'a kısaca gülümseyerek. Bir süre onlarla birlikte Kabuledilmiş olmuştu ve o gülümsemenin sıcaklığına bakarak, dostluklarına kaldıkları yerden devam edecek gibiydiler. "Bin sene önce, terfi almaya gelen kadınlar Işık'a bürünmüş halde gelir, aynı şekilde giderlermiş –buradaki herkes öyle yapmış olmalıydı– ama o geleneğin geriye kalan tek kısmı, siz Ajah kısmına ulaşana kadar koridorları boş tutmak," diye açıkladı çabuk çabuk. Leane her şeyi çabuk çabuk yapardı. "Geleneği birkaç Kahverengi'den başka kimsenin hatırladığını sanmıyorum. Rafela, ölü gelenekleri geri getirmek için deli oluyor. İnkâr etme, Rafela. Elma çiçeklerini hatırlıyor musun? Onların hangi savaşı anmak için kullanıldığını Yeşiller bile hatırlamıyor."

Tuhaf bir biçimde, şalı Leane'den bir sene önce kazanmış olmasına rağmen, Rafela içini çekti. "Gelenekler unutulmamalı," dedi, ama ısrarcı bir şekilde değil.

Leane başını iki yana salladı. "Hadi, gelin. Kahvaltı etmek istediğinizi biliyorum, ama kahvaltı, birkaç şeyi beklemek zorunda ve yürüyüş de onların arasında. Herkese açık bütün koridorları dahil etmeyeceğiz," diye ekledi, tek kaşını kaldırıp Rafela'ya bakarak. "Her Ajah kısmında durup, dışarı çıkmaları ve Mavi bir Aes Sedai'yi görmeleri için seslenmeyeceğiz de." Başını iki yana sallayarak, herkesi kapıdan çıkardı ve kısaca yönlendirerek kapıları kapattı. "Hayatım boyunca bu kadar utanmamıştım. Kızaran kişi sen olmalıydın, Rafela. Verin ona, çok tatlı bir sesi olduğunu, şarkı söylemeye başlaması gerektiğini söyledi. Bir Kızıl dışarı çıkıp, miyavlamayı bırakmasını ve gitmesini söyledi. Hele Yeşiller! Bazı Yeşillerin... haşin... bir mizah anlayışı var." Rafela o sırada kızarmış olsa da olmasa da, şimdi yanakları hafifçe kızarmıştı.

Moiraine, Yeşillerin mizah anlayışının ne kadar haşin olduğunu merak etti. En azından, Rafela'nın kızarması, kendi yanaklarının kızarması hakkında endişelenmesine bir son vermişti. Elbette, Aes Sedailer birbirlerine, şal takmayanlara gösterdiklerinden farklı bir yüz gösteriyor olmalıydılar. Artık bunu biliyordu. Leane ondan bir baş ve omuz boyu uzun olsa da, Moiraine birkaç santim uzamış gibi hissetti. Diğer kadın adımlarını kısaltmıştı, ama bodrum katlardan Kule koridorlarına tırmanırlarken,

Moiraine ayak uydurmak için koşturmak zorunda kalıyordu yine de. Koridorlar onlar dışında boştu. Koridorlar nadiren kalabalık olurdu, ama insan yokluğu yüzünden kocaman geliyorlardı. Kule'yi bomboş hayal etmek çok kolay olmuştu. İşler böyle devam ederse, bir gün boşalacaktı zaten.

"Bu yürüyüşle, tören tamamlanmış mı olacak?" diye sordu. "Mavi Ajah kısmı, demek istiyorum. Soru sorabilir miyim?" İlk önce bunu sormuş olması gerektiğini tahmin ediyordu, ama uğursuz düşünceleri kovalayacak insan sesleri istiyordu.

"Tam olarak değil," diye yanıt verdi Leane, "ama dilediğini sorabilirsin. Ama bazı sorular, Ajahımızın başı olan İlk Seçici ile tanışana dek yanıtlanamaz."

"Bu unvanı kimseye açıklamamalısın," diye hemen araya girdi Rafela.

Moiraine başını salladı, ama bunu zaten biliyordu. Rafela'nın da biliyor olması gerektiği gibi, Kabuledilmişlere, her Ajah'ın kendi sırları olduğu öğretilmişti. Birden fazla Aes Sedai, Moiraine'e, şal kazandıktan sonra, o ana dek öğrendikleri kadar çok şey öğrenmesi gerekeceğini söylemişti. Moiraine, daha fazlasını öğrenene kadar adımlarını çok dikkatli atmayı düşünüyordu.

"Benim bir sorum var," dedi Siuan, kaşlarını çatarak. "Bu pasta geleneği gibi çok gelenek var mı? Yemek pişirebiliyorum, ama fırın işlerini en büyük ablam yapıyordu."

"Ah, evet," dedi Rafela mutlu mutlu ve Kule'nin ilk katında yürürlerken onları kadim gelenekleri anlatarak eğlendirdi. Bazıları, Valon'dan ayrılırken mavi çorap giymek gibi, aptalca geleneklerdi. Bazıları ise, evlilikten kaçınmak gibi, mantıklı gelenekler. Aes Sedailer zaman zaman evlenirdi, ama Moiraine bunun neden kötü bir sonla biteceğini görebiliyordu. Sarmal çizen koridorlardan birinde tırmanırlarken bilgi seli sürdü. Ancak Mavilerin kısmına giden sade, cilalı, çift kanatlı kapıya geldiklerinde kesildi.

"Diğerlerini daha sonra öğrenebilirsiniz," dedi Rafela, şalını kollarına indirerek. "Hepsini çabucak öğrenmeye bakın. Bazıları Kule kanunu kadar kararlılıkla uygulanır. Ben hepsinin uygulanması gerektiğine inanıyorum, ama en azından bazıları uygulanıyor."

"Bırak artık, Rafela," dedi Leane. O ve esmer Aes Sedai pirinç kapı tokmaklarının birer tanesini yakaladılar ve kanatları ittirerek açtılar.

Yönlendirmemişlerdi. Belki, bu da bir gelenekti. Birkaç gün at gezisine çıkmak rahatsızlık verecekti ve Moiraine şehirden çıkana kadarki zamanını

bu gelenekleri ezberleyerek geçirmeyi düşünüyordu, en azından uygulanan gelenekleri. Ayın ilk günü tamamen maviler giymemek gibi saçma bir şey yüzünden arayışının gecikmesini istemiyordu. Işık, bu kuralı dayatmıyorlardı kuşkusuz. Ama emin olmak daha güvenliydi.

Moiraine ve Siuan kapıdan geçtiler ve şaşkınlıkla kalakaldılar. Mavi, Beyaz'dan sonra, en küçük ikinci Ajah'tı, ama Tar Valon'da bulunan bütün Mavi Aes Sedailer ana koridorda dizilmişlerdi ve Aeldra dışında hepsi resmi bir biçimde, şallarına sarınmıştı.

12
Yuvaya Geliş

İlk öne çıkan Anaiya oldu. Yanaklarını öperek, “Yuvana hoş geldin, kardeşim. Uzun zamandır seni bekliyorduk. Aeldra, pastalarımı nasıl çaldığını anlattı,” diye ekledi, sahte olduğu açık bir sinirle şalını düzelterek. Sonra bir kahkaha attı. “Konumundan bu şekilde faydalanması haksızlıktı.”

“Birazcık çabuk davranmış olsaydım, benimkini çalmış olacaktı,” dedi Kairen, resmi selamlamadan sonra. Güzel bir kadındı, aşırı uzun boylu değildi, gülümsemesi sakin mavi gözlerindeki serinliği yalanlıyordu. “En azından, aşçılığınızın kötü olduğunu umabilir miyiz? Aeldra eşek şakası yapmaktan siz ikiniz kadar çok hoşlanır ve ona doğru düzgün karşılık verildiğini görmek hoş olurdu.”

Moiraine gülerek Siuan’a sarıldı. Elinde değildi. Gerçekten de yuvasına gelmişti. *Yuvalarına* gelmişlerdi.

Mavi Ajah’ın kısmı, Yeşil ve Sarıların gösterişine sahip değildi, ama Kahverengilerin ve Beyazların kısımları kadar sade de değildi. Ana koridordaki, parlak renklere sahip kış duvar halıları, bahar bahçeleri, yabançiçeği tarlaları, taşların üzerinde akan dereler ve kanat açmış kuşlar betimliyordu. Solgun duvarların dibindeki ayaklı şamdanlar yaldızlıydı, ama süslemeleri oldukça sadeydi. Yalnızca, solgun sabah göğünden en koyu alacakaranlık menekşesine dek, mavinin her tonunu taşıyan ve dalgalı bir desen oluşturacak şekilde serilmiş yer seramikleri herhangi bir gösteriş işareti taşıyordu. Moiraine ve Siuan, o dalgaların arasında ilerlerken, otuz dokuz kez daha hoş geldin öpücükleri aldılar, sonra Eadyth ile diğer iki Temsilci’nin önüne geldiler.

“Odalarınız hazırlandı,” dedi yuvarlak yüzlü Aes Sedai, “düzgün kıyafetler ve kahvaltı da, ama çabuk yiyin ve üzerinizi değiştirin. Size

anlatmam gereken şeyler var, Ajah kısmımızdan dışarı adım atmanızın güvenli olması için bilmeniz gereken şeyler. Hatta aslında, içeride yürümenizin güvenli olabilmesi için. Gerçi, çoğu kişi yeni Aes Sedailere daha hoşgörülü yaklaşır. Cabriana, onlara yolu gösterir misin?”

Açık sarı saçları neredeyse beline gelen, açık renk gözlü bir Aes Sedai, mavi çizgili eteklerini açarak hafifçe diz kırdı. Bütün Aes Sedailer ders vermezdi ve Moiraine onu tanımıyordu. Kadının bakışlarında, bir Yeşil’e yakışacak kadar haşin bir dolaysızlık vardı, ama son derece uysal bir sesle, “Nasıl dilersen, Eadyth,” dedi. Siuan’a ve Moiraine’e hitaben, aynı ölçüde uysal bir sesle ekledi, “Benimle gelir misiniz, lütfen?” Bu haşinlik ve... eh, en yakın tarif, yumuşak başlılık olurdu... haşinlik ve yumuşak başlılık karışımı çok tuhaftı.

“İlk Seçici o mu?” diye sordu Moiraine ihtiyatla, Eadyth’in işitme mesafesinden çıkar çıkmaz. Diğerlerinin de işitmediğini umuyordu. Toplanan Aes Sedailer, şallarını çıkararak, birer ikişer dağılıyorlardı.

“Ah, evet,” dedi Anaiya, Kairen ile birlikte onlara katılarak. Cabriana yanıt vermek için ağzını açmıştı, ama sözünün kesilmesine hiç itiraz etmeden kapattı. “İlk Seçici’nin aynı zamanda Temsilci olması sıradışı bir şey,” diye devam etti Anaiya, “ama bazılarının aksine, biz Maviler yetenekleri sonuna dek kullanmaktan hoşlanırız.”

Kairen şalını katlayıp bir koluna asarak başını salladı. “Eadyth, son yüz sene içinde çıkmış, belki de en yetenekli Mavi’dir, ama Kahverengi ya da Beyaz olsaydı, dilediği yerde, önemsiz işlerle uğraşmasına izin verirlerdi.”

“Ah, evet,” dedi Cabriana, cıklayarak. “Kahverengi Temsilcilerin bazıları rezalet. En azından, Temsilci olarak. Ama Kahverengiler her zaman dalgındır. Her durumda, ne yeteneğe sahipseniz, onu kullanmanın bir yolunun bulunacağından emin olabilirsiniz.”

Bütün bunlardan pek hoşlanmayan Moiraine, Siuan ile ihtiyatla bakıştı. Eh, ikisinin de özel yetenekleri yoktu. Ama Eadyth onları hangi tehlikeler hakkında uyaracaktı? Burada bile, tehlike vardı demek. Koridorda onlara eşlik eden üç Aes Sedai’ye sormak istiyordu, ama bilginin Eadyth’ten, yalnızken geleceğinden emindi; aksi halde, o anda, oracıkta söylerdi onlara. Işık! Yeni yuvaları, Güneş Sarayı kadar çok entrika barındırıyor olabilirdi. Kesinlikle ihtiyat zamanıydı. Dinleme, gözlem yapma ve pek az konuşma zamanı.

Siuan ve Moiraine için seçilen daireler, ana koridorun biraz ötesinde, yan yanaydı. İkisinin de geniş birer yatak odası, büyük bir oturma odası,

giyinme odası ve çalışma odası vardı. Oymalı mermerden şöminelerinde çıtırdayan ateşler, havadaki soğuğu kırmıştı. Cilalı duvar panelleri çıplaktı, ama yarım düzine ayrı ülkeden gelmiş, bazıları saçaklı, desenli halılar mavi seramik zemini kaplamıştı. Mobilyalar da farklı farklıydı, burada yüz sene önce Cairhien'de moda olmuş bir tarzda, sedef kakmalı bir masa, orada Işık bilir nereden gelmiş, bacakları sarmaşık oymalı bir sandalye, her biri ayrı tarzda görünen lambalar ve aynalar vardı, ama hiçbiri çentilmemiş, çatlamamıştı, her ahşap ya da metal parça, hafifçe parlayana dek övülmüştü. Kabuledilmiş odalarında hazırlayıp bıraktıkları eşyalar getirilmişti ve Moiraine'in, lavabo sehpasındaki fırçası ve tarağı, çalışma odasındaki yazı masasının üzerinde duran, siyahağaçtan kucak masası, yatak odasındaki komodinin üzerine bırakılmış mücevher kutusu, dairesine onun izini bırakmıştı bile.

"Yakın yaşamak isteyeceğinizi düşündük," dedi Anaiya, Moiraine'in oturma odasında işleri bittiği zaman. Kairen ve Cabriana, kıvrımlı desenleri olan halının üzerinde, Anaiya'nın iki yanında duruyor ve Siuan ya da Moiraine kadar, Anaiya'ya da bakıyorlardı. Kendi aralarında, eski dostların rahatlığı ile konuşuyorlardı, ama Kairen ile Cabriana'nın önderliği Anaiya'ya bıraktıkları açıktı. Oldukça ince bir farktı, ama Güneş Sarayı'nda eğitilmiş gözler için oldukça açıktı. Bir anlamı olduğundan değil –her grupta, başı çeken biri mutlaka bulunurdu– ama Moiraine yine de bilgiyi aklına yazdı.

"Dilerseniz başka daireler de seçebilirsiniz," diye ekledi Kairen. "Bol bol boş odamız var, ama korkarım bazıları en kötü bodrum katlardan da tozlu." Yakında Tar Valon'dan ayrılıyordu, Tear'da bir işi olduğundan bahsetmişti kayıtsızca. Tamra'nın arayıcılarından biri olabilir miydi? Bilmenin yolu yoktu. Her zaman, Kule'den ayrılan ve geri dönen Aes Sedailer olurdu.

"Daire değiştirmek istiyorsanız, temizlik işini ayarlayabilirim," dedi Cabriana, hemen halledecekmiş gibi eteklerini toplayarak. Kadın neredeyse hevesli konuşmuştu! Neden bu kadar tuhaf davranıyordu? Üçü arasında, en alt seviyedeki kadın olduğu açıktı, ama Siuan ve Moiraine'e karşı da aynı şekilde davranıyordu.

"Hayır, teşekkür ederim." Moiraine sandalyesinin minderindeki dantele elleyerek, odaların çok hoş olduğunu söylemeye çalıştı –halılar ve mobilyalar Ajah'ın armağanıydı, ama geri kalan her şeyi üç Aes Sedai hazırlamıştı– ama dili yalan söylemeyi reddetti, bu yüzden şu sözlerle

yetindi. “Bunlar yeterinden de fazla.” Dairedeki bütün minderler dantel kenarlıydı, yataklardaki örtüler *ve* yastık kılıfları da. Bazı *dantellerin* dantelleri var gibiydi! Onca fırfırdan kurtulunca, daire yeterinden de iyi olacaktı. Siuan, köpük köpük bir denizde uyumak hoşuna gidecekmiş gibi, yatağındaki dantelleri görünce gülümsemişti. Danteller aklına gelen Moiraine ürperdi.

Çay ya da baharatlı şarap önerecekti, ama sonra bunları nereden edineceğine dair en ufak fikri olmadığını fark etti, ama Anaiya üstlerini değiştirip kahvaltı etmek istiyor olmaları gerektiğini söyledi ve diğer ikisi başlarını sallayarak onayladılar. Sonra eteklerini toplayıp çıktılar.

“Yemek bekleyebilir,” dedi Siuan, kapı üç Aes Sedai’nin ardından kapanır kapanmaz. “İlk önce Eadyth. Bize neler söyleyeceğine dair en ufak ipucu yakaladın mı? Bana, senin Evler Oyunu’na benzer bir şeymiş gibi geldi.”

“İlk önce Eadyth, sonra kahvaltı,” diye onayladı Moiraine, ama yan masadaki örtü kaplı tepsiden gelen sıcak lapa ve buharda pişmiş kayısı kokuları ağzını sulandırıyordu. “Ama en ufak fikrim yok, Siuan. Hiç.” Yine de, *Daes Dae’mar*’ı hatırlatıyordu gerçekten.

Sade, ama iyi kesimli, ince mavi yünlü kumaştan dört elbise, giyinme odasına asılmıştı. İki tanesinin etekleri, at binmek için bölünmüştü. Moiraine bütün etekli bir elbise giydi ve çizgili Kabuledilmiş elbisesini katlayıp hasır çamaşır sepetine bıraktı. Küçük defteri, alınıp götürülecek olan beyaz kemer kesesinden aldı ve geniş gardıropta bulduğu sade mavi keseye koydu. Burada bile, belki özellikle burada, defteri kendi üzerinde taşımasının en güvenlisi olacağına karar vermişti. Yeni elbise üzerine tam oldu ve bu hiç şaşırtıcı değildi. Kule’nin, sakinleri hakkında, terzilerinden ve kuaförlerinden daha fazla bilgi sahibi olduğu söylenirdi. Moiraine bir süredir terziye ya da kuaföre gittiğinden değil. Telafi etmeyi düşündüğü bir eksiklikti bu. En azından bir terzi görmeyi düşünüyordu. Saçlarını salmaya alışmıştı, ama Tar Valon’dan ayrılmadan önce, dört elbiseden fazlasını edinmesi gerekiyordu, hem de yünlü elbiselerden daha iyisini. İpek ucuz değildi, ama kolay kolay eskimiyordu.

Oymalı mücevher kutusundan en sevdiği parçayı, *kesiera*’yı aldı. Onu burada takamadığı için üzülmüştü, ama altı sene sonra bile, elleri, ince altın zinciri saçlarına geçirip, küçük safiri alnına sarkıtmayı hatırlıyordu. Çerçevesine kıvrımlar oyulmuş duvar aynasında kendine bakarken gülümsedi. Henüz yaşı belirsiz bir yüzü olmayabilirdi, ama artık Leydi

Moiraine Damodred gibi görünüyordu ve Leydi Moiraine Damodred, daha on beş on altı yaşlarındayken, gizli akıntıların sizi dibe çekebileceği Güneş Sarayı'nda rahat rahat dolaşıyordu. Artık, buradaki akıntılarda dolaşmaya hazırdı. Mavi saçaklı şalını omuzlarına alarak Siuan'ı aramaya gitti ve onunla koridorda karşılaştı. Siuan da şalını omuzlarına almış, karşıdan geliyordu.

Gördükleri ilk Aes Sedai, siyah çekik gözleri ve çıkık elmacık kemikleri olan, ince bir Saldaealı, Natasia, dolgun dudaklarını tatsız tatsız bükerek Eadyth'in dairesini tarif etti. Moiraine, Natasia'nın Eadyth'ten hoşlanmıyor olmasının mümkün olup olmadığını merak etti. Bunu açık açık sergilemesi tuhaf kaçardı. Ama Eadyth de, onlara yüksek, minderli sandalyelere oturmalarını söyler, sonra oturma odasındaki, alevlerin dans ettiği geniş şöminenin önüne geçerken, aynı yüz ifadesini sergiledi. Sonra, konuşmaya gönülsüzmüş gibi, ellerini ısıtarak bekledi. Çay ya da şarap önermedi, herhangi bir karşılama yapmadı. Siuan sandalyesinde sabırsızlıkla kıpırdanıyordu, ama Moiraine kendini kıpırtısız oturmaya zorladı. Güçlükle de olsa, başardı. Üç Yemin'in baskısı, otururken özellikle kuvvetleniyordu. Sessiz ol, dinle ve gözle.

Eadyth'in oturma odası onlarınkinden daha genişti. Kornişine yuvarlanan dalgalar oyulmuştu. Çiçekler ve parlak renkli kuşlar sergileyen iki duvar halısı vardı, ama ayaklı şamdanları sadeydi. Devasa mobilyalar fildişi ve turkuaz kakmalı, koyu renk ahşaptandı. Yalnızca narin, küçük bir sehpa, fildişi ya da kemik oyma gibi görünüyordu. Eadyth bu dairede ne kadar uzun süredir kalıyor olursa olsun, buraya pek az kişisel dokunuş eklemişti, yalnızca ışıl ışıl Deniz Halkı porseleninden yüksek bir vazo, geniş bir çekiç işi, gümüş çanak ve şömine rafının üzerindeki iki kristal figür, ellerini birbirlerine doğru uzatan bir erkek ve bir kadın. Bütün bunlar, beyaz saçlı Aes Sedai'nin zevk ve itidal sahibi olduğundan daha fazlasını anlatmıyordu. Sessiz ol, dinle ve gözle.

Minderinde kıvranmakta olan Siuan ayağa kalkacak gibi olduğunda, Eadyth sonunda onlara döndü. Kollarını göğsünde kavuşturarak derin bir nefes aldı. "Altı sene boyunca, size ikinci en büyük kabalığın bir insanın Tek Güç'teki seviyesinden bahsetmek olduğu öğretildi." Ağzı bir kez daha, hafifçe çarpıldı. "Aslında, ne kadar gerekli olursa olsun, bunu şu anda yapmayı da güç buluyorum. Altı sene boyunca, Güç konusunda kendi düzeyiniz ya da bir başkasının düzeyi hakkında düşünmeniz kuvvetle kınandı. Şimdi, kendi gücünüzü karşınıza çıkan her Aes Sedai'ninki ile

karşılaştırmayı öğrenmeniz gerekiyor. Zaman içinde, düşünmeden, kendiliğinizden yapacaksınız, ama o noktaya varana kadar çok dikkatli olmanız gerek. Ajahı ne olursa olsun, bir başka Aes Sedai sizden daha ileriyse, ona saygı göstermelisiniz. Düzeyi sizinkinden ne kadar yüksekse, o kadar çok saygı göstereceksiniz. Bunu yapmamak, üçüncü en büyük kabalıktır ve ancak kıl payı farkla üçüncü gelir. Yeni Aes Sedailer en sık, bu konuda yanlış adım attıkları için kefaret öderler ve kefareti gücendirilen Aes Sedai belirlediğinden, nadiren hafif olur. En azından bir iki aylık İş ya da Yoksunluk beklemelisiniz. Ruhun Utandırılması ve Etin Utandırılması da işitilmemiş kefaretler değildir."

Moiraine yavaşça başını salladı. Elbette. Bu, Elaida'nın Meilyn'e, Rafela'nın Leane'e saygı göstermesini açıklıyordu. Cabriana'yı da; Cabriana hiç güçlü sayılmazdı. Bu düşünce çok zor gelmişti. Beyaz Kule bir şeyi cesaretlendirmek istemediğinde, bunu büyük başarıyla yapardı. Işık, Kule bir şeyi sizin içinize yerleştiriyor, sonra da öncelikleri aynı şeyi kullanarak belirliyordu. Ne kargaşa. En azından Moiraine ve Siuan hemen hemen aynı güçteydiler ve büyük olasılıkla, tüm potansiyelleri açığa çıktığında da öyle olacaklardı. Şimdiye dek, birlikte ilerlemişlerdi. Siuan ona saygı göstermek zorunda kalsa, çok tuhaf gelirdi.

"Onlara itaat etmemiz gerekiyor mu?" diye sordu Siuan, sonunda pes edip doğrularak. Eadyth derin derin göğüs geçirdi.

"Oldukça açık ifade ettiğimi sanıyorum, Siuan. Senden ne kadar yüksekteyse, o kadar çok saygı göstereceksin. Bundan bahsetmek gerçekten hoşuma gitmiyor, bu yüzden lütfen tekrarlatma. Aksi de geçerli, elbette, ama Ajahınız ya da Kule birini sizin üzerinize koymuşsa, bunun geçerli olmayacağını hatırlayın. Örneğin, bir elçilik heyetine bağlanmışsanız, Kabuledilmiş sınavına girmesine zar zor izin verilmiş olsa bile, Kule'nin elçisine bana itaat ettiğiniz gibi itaat edeceksiniz. Şimdi. Bunu iyice anladınız mı? Güzel. Çünkü acilen dişlerimi temizlemem gerektiğini hissediyorum." Ve gerçekten de koşa koşa gidip tuz ve soda almayı düşünüyormuş gibi, onları çabucak odasından kovaladı.

"Öyle korktum ki, aklımı kaçıracaktım neredeyse," dedi Siuan, koridora çıktıklarında, "ama o kadar da kötü değilmiş. En alttan başlayacağımızı sanıyordum, ama bu halimizle bile, en üstten o kadar da uzakta değiliz. Beş sene içinde, daha da yaklaşırız." Bu konuda düşünseler de, düşünmeseler de, herkes tam gücüne ne zaman kavuşacağını bilirdi; zamanın uzunluğu,

kadından kadına epey değişirdi, ama her zaman, düz bir çizgi üzerinde, kesintisiz bir tırmanış olurdu.

“Ben de korktum,” dedi Moiraine, içini çekerek, “ama senin düşündüğün kadar basit değil. Hangi noktada saygı itaate dönüşüyor? Kendisi böyle dememiş olsa bile, kastettiği buydu. Diğer Aes Sedaileri dikkatle izlemeli ve kesin olarak öğrenene kadar çok ihtiyatlı davranmalıyız. Bundan bir ay sonra, Tar Valon’dan fersahlarca uzakta olmayı planlıyorum, ırmağın karşısındaki bir çiftlikte ter döküyor değil.”

Siuan hıhladı. “O zaman adımını dikkatli at. Altı senedir başka ne yapıyorduk ki? Ama yine de, daha kötü olabilirdi. Tepsimi dairene getirmeme ve kahvaltımızı birlikte yapmaya ne dersin?”

Ama odalarına varamadan, bir başka Aes Sedai yollarını kesti. Uzun boylu, kare yüzlü bir kadındı. Gök mavisi ipekler içindeydi ve beline dek gelen çelik grisi saçlarını sayısız mavi boncuklu örgüyle örmüştü. Moiraine, Kule’de bulunan bütün Mavilerin karşılamada bulunduğundan emindi, ama bu Aes Sedai’yi daha önce gördüğünü sanmıyordu. Kadının yeteneğini, gücünü sezmeye çalıştı ve neredeyse kendisinin ve Siuan’ın sonunda olacağı kadar büyük olduğunu fark etti. Kuşkusuz, burada basit saygıdan daha fazlası gerekliydi. Diz kırmalı mıydı acaba? Ellerini bel hizasında kavuşturarak, nazikçe beklemekle yetindi.

“Adım Cetalia Delarme,” dedi Aes Sedai, güçlü bir Tarabon aksanı ile Moiraine’i tepeden tırnağa süzerek. “Küçük, şirin bir porselen bebek tarifine bakarak, sen Moiraine’sin.”

Moiraine gerildi. Küçük... şirin... porselen... *bebek?* Yüzünü ifadesiz tutmak, ellerini şalını kavramaktan alıkoymak için elinden geleni yaptı. O çiftliği düşünmek de işe yaradı.

Ama Cetalia dikkatini Siuan’a vermişti bile. “Bu durumda, sen de Siuan oluyorsun, değil mi? Bilmece çözmek konusunda harika olduğunu duydum. Bu küçük bilmeceye ne diyorsun?” dedi, Siuan’ın eline ince bir kâğıt demeti tutuşturarak.

Siuan okurken kaşlarını çattı, arkadaşının omzunun üzerinden bakan Moiraine de öyle. Siuan sayfaları çok hızlı çeviriyordu, bu yüzden her şeyi göremiyordu, ama görebildiği kadarıyla belli bir düzeni bulunmayan, oyun kartları isimleri gibi görünüyordu. Kupa Kralı’nın ardından Rüzgârlar Lordu, Alev Hükümdarı’nın ardından Çubuklar Leydisi geliyordu, ama sonra Para Beşlisi ve ardından Kupa Dördü geliyordu. Bilmece mi? Saçmalıktı bu.

“Emin değilim,” dedi Siuan sonunda, sayfaları geri vererek. Bu, durumu hallediyordu. O şey bir bilmece olsa, Siuan çözümü görürdü.

“Öyle mi?” Bu sözcükte, bir dünya hayal kırıklığı vardı, ama bir an sonra Cetalia, örgülerindeki boncukları şıkırdatarak başını eğip, devam etti. “Bilmiyorum, demedin, demek ki aklına bir şey geldi. Neyden emin değilsin?”

“Bir kitapta okuduğum bir oyun var,” dedi Siuan yavaşça, “zengin kadınların oynadığı bir kart oyunu. Diziler deniyor. Kartları, azalan sırayla, belli düzenlerde sıralaman gerekiyor, ama ancak bir el oynandıktan sonra ancak belli diziler oynanabiliyor. Sanırım biri, oynanan her kartı yazmış. Kazanan bir oyunu.”

Cetalia tek kaşını kaldırdı. “Oyunu yalnızca bir kitapta mı okudun?”

“Balıkçı kızları iskambil oynayacak parayı bulamazlar,” diye yanıt verdi Siuan kuru kuru ve Cetalia’nın gözlerine tehlikeli bir bakış geldi. Bir anlığına, Moiraine kefaretin ufukta olduğunu düşündü.

Ama Tarabonlu Aes Sedai yalnızca, “İddiaya girerim Moiraine Diziler oynamıştır, ama onun buna saçma bir oyun kartı listesi dediğini tahmin ediyorum. Çoğu kişi öyle derdi. Ama oyunu yalnızca kitaplarda okumuş olan sen, doğru yanıtı çıkarsadın. Benimle gel. Üzerinde sınamak istediğim başka bilmeceler var.”

“Daha kahvaltımı etmedim,” diye itiraz etti Siuan.

“Daha sonra edebilirsin. Gel.” Açık ki, *Cetalia* saygıdan daha fazlasını hak ettiğini düşünüyordu.

Siuan’ın gönülsüzlük içinde Cetalia’yı takip ederek koridorda uzaklaşmasını izleyen Moiraine, dik dik kadının sırtına baktı. Kuşkusuz bu davranış, kabalığa en azından teğet geçiyordu. Görünüşe göre, kabalığın aşamaları vardı. Eh, Güneş Sarayı’nda da, nüans her şey demekti. Ama buna yalnızca kısa bir süre tahammül etmeleri gerekecekti. Bir hafta içinde gitmiş olacaklardı ve en azından Moiraine gücünü tam olarak kazanana kadar dönmeyi düşünmüyordu. Erkek bebeğin nerede olduğunu Tamra’ya bildirmek için dönecekti yalnızca. Onu bulan kişiler olmak, harika olacaktı.

Moiraine’in lapası, yenebilecek kadar ılıktı hâlâ. Moiraine çekinerek, masanın yanındaki tombul minderli sandalyeye oturdu, ama daha ikinci lokmasını alamadan, Anaiya içeri girdi. Anaiya Güç’te, neredeyse Cetalia kadar ileriydi, bu yüzden Moiraine gümüş kaşığını bıraktı ve ayağa kalktı.

“Sana oturup yemeğini yemeni söylerdim,” dedi anaç kadın, “ama Tamra seni çağırmak için bir çömez yolladı. Çocuğa, mesajı benim

götüreceğimi söyledim, çünkü sana Şifa önermek istedim. Bazı durumlarda, Yeminlerin baskısına yardımcı olabiliyor.”

Moiraine kızardı. Elbette, artık herkes biliyordu. Işık! “Teşekkür ederim,” dedi, hem Şifa –baskı hiç azalmadı, ama daha sonra *çok daha fazla* rahat etti– hem de ipucu için. Anaiya için ayağa kalkması gerekmiyorsa, ona itaat etmesi de gerekmiyordu kuşkusuz. Anaiya yalnızca nezaket göstermiyorsa, elbette. Neredeyse içini çekecekti. Herhangi bir sonuca varmadan önce, daha fazla gözlem yapması gerekecekti.

Şalını sıkı sıkı omuzlarına dolayıp Mavilerin kısmından çıkarken –henüz, o şal olmadan hiçbir yere gitmeyi düşünmüyordu; her şeyden önce, soğuğa karşı işine yarıyordu– Tamra’nın ondan ne istediğini merak etti. Aklına yalnızca tek bir olasılık geliyordu. Moiraine ve Siuan artık tam Aes Sedai olduğuna göre, Tamra onları arayıcıların arasına katmayı düşünüyor olabilirdi. Ne de olsa, zaten biliyorlardı. Başka hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Adımları hevesle sıklaştı.

“Ama ben iş istemiyorum,” diye itiraz etti Siuan, midesi yine açlıktan guruldarken. Cetalia’nın odasında geçirdiği saatlerden sonra, sıkılıp suyu çıkarılmış gibi hissediyordu. Oda kitaplar ve yığın yığın kâğıt kutusu ile öyle doluydu ki, bir Kahverengi’ye aitmiş gibi görünüyordu. Ve kadın, sandalye minderi diye bir şey duymamış gibiydi. Sandalyeleri taş kadar sertti!

“Saçmalama,” dedi gri saçlı Aes Sedai önemsemezce, bacak bacak üzerine atarak. Siuan’a verdiği son sayfaları dikkatsizce yazı masasının üzerine fırlattı. Masa, altı kat kâğıt destesi ile kaplanmıştı. “Yeni başlayan biri için hiç de fena değilsin. Sana ihtiyacım var, o kadar. Yarın sabah, İkinci Saat’te seni burada bekliyorum. Şimdi git, bir şeyler ye. Artık Aes Sedai’sin; su sızdıran yağmur oluğu gibi bir sesle dolaşamazsın.”

Daha fazla itiraz etmenin anlamı yoktu. Lanet kadın, onun kitabına göre art arda iki itirazın kabalığa fazla yaklaştığını açıkça belli etmişti zaten. Lanet, *lanet* kadın! Siuan öfkesini yüzüne yansıtmadı, Tar Valon’dan uzun zaman önce öğrendiği bir ders. Balıkçı rıhtımlarında, öfke ya da korku sergilemek insanın başını derde sokardı. Bazen, sırtınızdan bıçaklanmanıza bile sebep olurdu.

“Nasıl dilersen, Cetalia,” diye mırıldandı ve karşılığında kalkık bir kaş kazandı yine. Kadının dairesinden hışımla çıkmamayı zorlukla başardı.

Dışarıda, hışımla yürüdü ve bundan hoşlanmayan varsa, Karanlık Varlık alsındı onu!

Kavrulası, neden kadının onu dürtüklemesine izin vermişti? Moiraine ihtiyat tavsiye etmişti ve Siuan bunun yerine, Moiraine gibi düşünerek, lanet Cetalia'nın lanet sesindeki kuşkuyu silmeye çalışmıştı. Dümen yekesinde beceriksiz eller, tekneyi kuma saplayabilirdi. O da, alabora etmezse. Siuan'ın beceriksizliği, Kule'den yakın zamanda ayrılmayacağı anlamına geliyordu. Cetalia'ya, işini alıp ne yapacağını söyleyecek kadar güçlenene kadar, daha yıllarca burada kalması gerekecekti. En azından kadın pençelerini Moiraine'e geçirmemişti. O zihinle, Cetalia'nın yardımcısı olarak, harikalar yaratırdı.

Aç olsa da olmasa da, yemekten önce Moiraine'i aramaya gitti. Ona, bebeği kendi başına aramak zorunda kalacağını söyleyecekti. Moiraine'i görmek Siuan'ı hep gülümsetirdi. Cetalia bir konuda haksızdı. Moiraine küçük, şirin bir porselen bebek değildi; o, küçük, güzel bir porselen bebekti.

En azından görünüşte. Asıl önemli olan, yani Moiraine'in içi, bambaşka bir meseleydi. Siuan onu ilk gördüğünde, Cairhienli kızın birkaç gün içinde kibrit gibi kırılacağından emin hissetmişti. Ama Moiraine kendisi kadar zorlu çıkmıştı. Daha zorlu değilse. Kaç kez yere devrilirse devrilsin, hemen ayağa kalkmıştı. Moiraine pes etmenin anlamını bilmiyordu. İşte bu yüzden, onu oturma odasında bir sandalyeye yığılmış, surat asarken bulunca şaşırdı. Şalını sandalyenin sırtına atmıştı. Tepsideki yeşil sırlı demlikten sıcak çay kokusu geliyordu, ama beyaz fincanlar kullanılmamış görünüyordu.

"Sana ne oldu?" diye sordu Siuan. "Şimdiden kefaret kazanmadın, değil mi?"

"Daha kötü," diye yanıt verdi Moiraine utanmazca. Normalde, Moiraine'in sesi Siuan'a gümüş çanları anımsatırdı, ama Moiraine bunu işitmekten nefret ederdi. "Tamra, ödüllerin dağıtılması sorumluluğunu bana verdi."

"Kan ve lanet küller!" Siuan sözcükleri dilinde sınadı. Artık, kendisi gibi konuştuğu için sopa yemeyecekti. Rıhtım işçilerini kıpkırmızı edecek bir dil kullanan Aes Sedailer görmüştü. Ama ağzına hafif bir sabun tadı geldi yine de. "Tahmin mi ediyor? İşine karışmayacağından emin mi olmaya çalışıyor?" Belki de Cetalia bu yüzden onu pençesine almıştı. Hayır, lanet kadının testlerinde iyi iş çıkarmıştı ki Siuan'ın bunu yapması da ayrı bir aptallıktı.

“Sanmıyorum, Siuan. Bana mülklerin nasıl idare edildiği öğretildi, ama Kule’ye gelmeden önce, yalnızca birkaç aylığına yaptım bunu. Bunun bana, ihtiyaç duyduğum bütün becerileri verdiğini söyledi.” Ağzı alayla kıvrıldı. “Onun deyimiyle, ‘boş boş duruyordum’ ve sanırım, adil davranmış olmak için, bir Mavi’ye zahmetli bir iş verdi. Ya sen? Cetalia ne tür bilmecelere bakmanı istiyormuş?”

“Bir sürü eski rapor,” diye homurdandı Siuan, minderli bir sandalyeye yavaşça oturarak. Keşke derisi üç beden küçükmüş gibi gelmeseydi! Sormadan, kendine bir fincan çay doldurdu. Bu tür şeyleri asla birbirlerine sormazlardı. “Kırk elli sene önce Tarabon, Saldaea ve Altara’da neler olduğunu çözmemi istedi.” Sözler ağzından çıkar çıkmaz, elini ağzına kapatmak istedi, ama bunun için çok geçti.

Moiraine, aniden çok ilgili görünerek, dimdik oturdu. “Cetalia Mavi Ajah’ın göz ve kulaklarının başı.” Bu bir soru değildi. Konunun özünü hemen görürdü işte böyle.

“Bunu fısıldama bile. Lanet kadın, ağzımdan kaçırdığımı öğrenirse, yağbalığı gibi kaynatır beni. Muhtemelen yine de kaynatacak, ama o öğrenene kadar sebep vermek istemiyorum.” Bugün olanlara bakarak, kesinlikle yapardı. “Bak şimdi, ödül dağıtmak birkaç aydan fazla sürmez. Sonra, dilediğin yere gitmekte özgür olacaksın. Nereye gittiğini bana bildirirsen, öğrendiklerimi sana iletmeye çalışırım.” Mavilerin geniş bir göz ve kulak ağı vardı, rapor göndermek kadar, mesaj iletmek konusunda da faydalı oluyordu.

“Birkaç ay oyalanmayı göze alabileceğimi sanmıyorum,” dedi Moiraine minicik bir sesle, gözlerini yere dikerek. Ona hiç yakışmayan bir davranıştı. “Ben... ben senden bir sır saklıyordum, Siuan.” Ama onlar birbirlerinden hiç sır saklamazdı ki! “Korkarım Salon beni Güneş Tahtı’na oturtmayı düşünüyor.”

Siuan gözlerini kırpıştırdı. Moiraine, bir kraliçe? “Harika bir kraliçe olursun. Ve sonları kötü olan Aes Sedai kraliçeler meselesini de açma. Bu, çok uzun zaman önceydi. Bir Aes Sedai danışmanı olmayan hükümdar hemen hemen hiç yok. Beyazpelerinler dışında, onların aleyhine söz söyleyen var mı?”

“Danışmanlıkla kraliçelik arasında büyük bir fark var, Siuan.” Moiraine oturduğu yerde doğruldu, eteklerini dikkatle düzeltti ve sesine, bir şeyler açıklarken beliren o deli edici, sabırlı tını geldi. “Açık ki, Salon güruhları sokağa dökmeden tahta geçebileceğimi düşünüyor, ama ben yanılmış

olmaları ihtimalini göze almak istemiyorum. Cairhien bu olmadan da, son iki senedir yeterince şeye tahammül etti. Ve haklı olsalar bile, adam kaçırma, suikast ve daha kötülerini yapacak kadar düşmeden, kimse Cairhien'i uzun süre yönetemedi. Büyük-büyükannem Carewin elli seneden fazla hüküm sürdü ve Kule ona çok başarılı bir hükümdar diyor, çünkü Cairhien refaha kavuştu ve onun yönetimi altında pek az savaşa girdi, ama ismi hâlâ çocukları korkutmak için kullanılıyor. Carewin Damodred gibi hatırlanmaktansa, unutulmak yeğdir, ama Salon başarılı olursa, Kule arkamdayken bile, onunla boy ölçüşmek zorunda kalırım." Aniden omuzları çöktü ve ağlamaklı oldu. "Ne yapabilirim, Siuan? Tilki gibi kapana kısıldım ve kaçmak için kendi ayağımı bile kemiremiyorum."

Siuan çay fincanını tepsiye bırakarak, Moiraine'in sandalyesinin yanında diz çöktü ve ellerini onun omuzlarına koydu. "Bir çıkış yolu bulacağız," dedi, sesine hissettiğinden daha fazla özgüven katarak. "Bir yol bulacağız." Birinci Yemin'in bu sözleri söylemesine izin vermesine biraz şaşırdı. İkisi için de, en ufak çıkış yolu hayal edemiyordu.

"Sen öyle diyorsan, Siuan." Moiraine de inanmıyor gibiydi. "Telafi edebileceğim bir şey var. Sana Şifa önerebilir miyim?"

Siuan onu öpebilirdi. Aslında, öptü.

Lan'in önünde yükselen dağlarda hâlâ epey kar vardı. Büyük insan kalabalıklarının ezdiği karlar, akşam güneşi altında açıkça görülebiliyordu. İzler tepelerin üzerinden, doğrudan dağlara gidiyordu. Dağlar göz görebildiğince yükseliyordu. Lan dürbününü çıkardı, ama ileride hareketlilik göremiyordu. Aieller çoktan dağlara tırmanmış olmalıydı. Kedi Dansçısı sabırsızlıkla ayağını yere vurdu.

"Onlar Dünyanın Omurgası mı?" diye seslendi Rakim, o hırıltılı sesle. "Etkileyici, ama bir şekilde, daha yüksek olduklarını düşünmüştüm."

"Bu Kardeşkatili'nin Hançeri," dedi, çok yolculuk etmiş bir Arafelli, gülerek. "Onlara, Dünyanın Omurgası'nın etekleri diyebilirsin ve çok da yanılmış olmazsın."

"Neden burada bekliyoruz?" diye sordu Caniedrin, paylanmasına sebep olmayacak kadar alçak, ama Lan'in işitebileceği kadar yüksek bir sesle. Caniedrin, elinden geldiğinde, kenarlardan baskı yapmaktan hoşlanırdı.

Bukama, Lan'i yanıt verme zorunluluğundan kurtardı. "Ancak aptallar Aiellerle dağlarda savaşmaya kalkışır," dedi yüksek sesle. Eyerinde Lan'e doğru döndü, sesini iyice alçalttı ve asla silinmeyen kaş çatışındaki

kırışıklar derinleşti. “Işık izin verse de, Pedron Niall yüzünü boyamak için bu anı seçmese.” Bugün komuta, Işığın Evlatları’nın Lord Kumandanı Niall’daydı.

“Seçmeyecek,” dedi Lan basitçe. Savaş sanatını Niall kadar iyi bilen pek az insan vardı. Yani, bu savaş bugün sona erebilirdi. Lan, buna zafer denip denemeyeceğini merak etti. Dürbünü eyer çantasına soktu ve kendini kuzeye bakarken buldu. Bir demir tozunun mıknatısın çekişini hissetmesi gibi, o da kuzeyin çekişini hissediyordu. Bunca zaman sonra, neredeyse canını yakıyordu. Bazı savaşlar kazanılamazdı, ama yine de savaşılması gerekirdi.

Bukama onun yüzünü inceleyerek, başını iki yana salladı. “Ve ancak bir aptal bir savaştan sonra doğrudan bir başkasına dalar.” Alçak sesle konuşmaya zahmet etmemişti. Lan’in görüş alanındaki pek çok Domanlı ona tuhaf tuhaf baktı. Bukama’nın neyden bahsettiğini merak ettikleri açıktı. Sınırboyluların merak etmesine gerek yoktu. Onlar Lan’in kim olduğunu biliyordu.

“Bir iki ay dinlenmem için yeterli, Bukama.” Eve dönmesi bu kadar sürecekti. Şansı varsa, bir ay.

“Bir sene, Lan. Yalnızca bir sene. Ah, tamam. Sekiz ay olsun.” Bukama, bu büyük bir tavizmiş gibi konuşmuştu. Belki de adam yorgun hissediyordu. Bukama hep, demirden yapılmış gibi görünürdü, ama artık genç bir adam değildi.

“Dört ay,” dedi Lan. İki sene beklemeye dayanabilmişti; dört aya daha dayanabilirdi. Ondan sonra, Bukama hâlâ yorgun hissediyorsa... Bu, başına geldiğinde aşması gereken bir uçurumdu.

Niall aptal gibi davranmamayı seçti ki bu gerçekten iyi bir şeydi, çünkü ordunun yarısı, Aieller geri çekildiğinde olmasa bile, günler önce savaşın kazanıldığını düşünerek oradan ayrılmıştı. Hem de buna büyük bir zafer diyorlardı. En azından, savaşmayanlar, ordu takipçileri ve izleyiciler öyle diyordu. Tarihçiler ise, her şeyi biliyorlarmış gibi, yazmaya başlamışlardı bile. Lan onların bu şekilde düşünmesine izin vermeye razıydı. Onun aklı, iki yüz fersah kuzeydeydi.

Vedalarını ederek, Bukama ile birlikte güneye, daha yumuşak topraklara döndüler ve Tar Valon’dan kaçındılar. Anlatılanlara bakarak, harika ve büyük bir şehirdi, ama Aes Sedailerle öyle doluydu ki, rahat etmek imkânsızdı. Bukama heyecanlı bir şekilde, Andor’da ve belki Tear’da neler göreceklerinden bahsediyordu. İki ülkeyi de görmüşlerdi, ama Aiellerle

uğraştıklarından, efsanevi Tear Taşı'nı ve diğer büyük şehirleri görememişlerdi. Lan, Bukama ona bir şey söylemediği sürece konuşmuyordu. Evinin çekişini şiddetle hissediyordu. Tek istediği Afet'e dönmekti. Ve Aes Sedailerle karşılaşmamak.

13
Şehirdeki İş

Dairelerine yemek getirtebilirlerdi, ama Moiraine Siuan'a Şifa verdikten sonra, ilk yemek oturumuna gittiler. İkisi de, Aes Sedailerin ana yemek salonunda, Aes Sedai olarak yiyecekleri ilk yemeği kaçırmak istemiyordu. Kabuledilmişler oraya ancak nadiren, davet üzerine giderlerdi. Çömezler ise masalara servis yapmak için. Geniş, yüksek tavanlı bir odaydı, beyaz duvarları rengârenk kış halıları ile süslüydü, geniş korniş altın varakların yükü altında ışıldıyordu. İnce bacakları zarif oymalarla süslenmiş kare şeklinde masalarda en fazla dört kişi yemek yiyebiliyordu ve çoğu, özel sohbetlere izin verilmek için, epey aralıklı yerleştirilmişti, ama bugün bazıları, daha büyük grupları oturtabilmek için birleştirilmişti. Odada, şal takan yegâne iki kadın olarak, diğer Aes Sedailerin dikkatlerini çektiler. Birkaç eğlentili gülümseme de çektiklerinden bahsetmeye gerek bile yoktu. Moiraine yanaklarının kızardığını hissetti, ama dairesinden her çıktığında şalını takmayı bırakması için gülümsemelerden daha fazlası gerekirdi. Açık kahkahalardan daha fazlası. O şalı kazanmak için çok fazla çalışmıştı. Siuan, bütün Ajahların renklerini taşıyan desenli yer seramikleri üzerinde bir kraliçe kadar zarafetle yürüyor, şalına dikkat çekmeye çalışırmış gibi, kollarına gelen yerlerini düzeltiyordu. Siuan nadiren utangaç davranırdı.

Burada banklar değil, masa bacaklarına uyacak şekilde oyulmuş, alçak sırtlı sandalyeler vardı. Ve Kabuledilmişlerin yemek salonunda, mutfak ne hazırlamışsa o yenirken, göğsünde Tar Valon Alevi taşıyan genç bir hizmetkâr kadın önlerinde diz kırdı, sonra aynı şeyleri tekrar tekrar söyleyen birinin ezgili sesiyle, mutfakların bugün neler hazırladığını saydı. Kabuledilmişler kalın sırlı çömleklerde yemek yerdi, kendi tabaklarını almaları ve kaldırmaları gerekirdi. Halbuki burada, aynı hizmetkâr kadın

yemeklerini halat işi gümüş bir tepsi üzerinde, çeperine Tar Valon Alevi basılmış ince, beyaz Tarabon porseleninden tabaklar içinde getirdi. Tarabon porselenleri, Atha'an Miere adalarından gelen porselenlerle karşılaştırılamazdı, ama ucuz da sayılmazlardı.

Siuan balığının fazla baharatlı olduğundan yakındı, ama kılçıklar dışında hiçbir şey bırakmadı ve bir balık daha istemeyi düşünürmüş gibi çevresine bakındı. Moiraine zengin bir sebze ve biftek çorbası istemişti, ama iştahının olmadığını anladı ve sonuçta, yalnızca küçük bir parça esmer ekmek yedi ve tek bir fincan çay içti. Kaçmak zorundaydı, ama kaçış yoktu. Amyrlin Makamı'nın verdiği bir görevden öylesine kaçmak düşünülemez bir şeydi. Belki Salon planın savunulamaz olduğuna karar verirdi. Tsutama ona Cairhien Kraliçesi olmayı düşünüp düşünmediğini sorduğundan beri, kimse ona ne düşündüğünü sormamıştı. Öyle karar verebilirlerdi. Küçük bir umuttu, ama Moiraine'in elinde küçük umutlardan daha fazlası yoktu

Mavilerin kısmına döner dönmez, Eadyth onları yine dairesine çağırdı ve herhangi bir giriş yapmadan, ellerine, bin altın kron bedelli birer hak mektubu tutuşturdu. "Kule'den her sene, bugün, aynı miktarda para alacaksınız," dedi, "ya da, burada değilseniz, dilediğiniz yere yatırılacak." Önceki dersinin tatsızlığı tamamen kaybolmuştu. Dingin bir gülümsemesi vardı, dingin ve iki yeni Mavi Aes Sedai kazandığı için memnun. "Bilgece harcayın. Gerekirse daha fazlasını edinebilirsiniz, ama çok sık isterseniz, Salon'un sorularına yanıt vermeniz gerekir. İnanın bana, Salon'da sorgulanmak kesinlikle hoş bir şey değildir. Asla."

Hak mektubunun tutarını okuyunca Siuan'ın gözleri irileşti. Ne kadar imkânsız gelse de, daha fazlasını alabileceğini duyunca daha da fazla irileşti. Pek az tüccar, bir sene içinde bundan daha fazla para kazanırdı. Küçük asiller bundan çok daha azı ile yetinirlerdi, ama Kule Aes Sedailerin fakirlik içinde yaşadığının görülmesine cesaret edemezdi. Güneş Sarayı Moiraine'e, genellikle gücün başkalarının sizin güçlü olduğunuza inanmasından geldiğini öğretmişti. Zengin görünmek de aynı sonucu verebiliyordu.

Moiraine'in kendi bankacısı vardı, ama Siuan'ı onunla tanıştırma önerisine rağmen, Siuan kendi hak mektubunu Kule'ye yatırdı. Siuan'ın babası bütün hayatı boyunca bin altın kron kazanmamıştı ve ne olursa olsun, böyle bir parayı riske atmaya niyeti yoktu. Moiraine'in söylediği hiçbir şey onu ikna edemedi. Onu ilgilendiren tek şey güvenlikti ve bu

konuda, Artur Şahinkanadı'na bile kredi vermiş olabilecek kadar eski bir bankacı aile, Kırılış'tan sonra kurulmuş ilk banka ile boy ölçüşemezdi.

Moiraine mavi saçaklı şalını gururla sergileyerek, Kule'nin önündeki büyük meydanda bir tahtırevan kiraladı. Meydanda dolanan kalabalık, gezintiye çıkmış insanlar ve sokak sancıları, akrobatlar ve jonglörler, müzisyenler ve el arabalarından börek ya da kavrulmuş fındık satanlar, herkes devasa yapıdan uzak duruyordu. Pek az insan, Kule'de işleri yoksa ya da bir dilekçe sunmak istemiyorlarsa, Kule'nin yüz adım yakınına sokulmak istiyordu. Koyu kahverengi ceketler giymiş, uzun saçlarını düzgünce enselerinden toplamış, güçlü kuvvetli adamlar olan tahtırevan taşıyıcıları, "Aes Sedai için yol açın! Aes Sedai için yol açın!" diye bağırarak, hızla Tar Valon sokaklarında taşıdılar onu.

Adamların bağırmaları kimseyi etkilemiyor gibiydi. Belki de inanmamışlardı. Ağır perdeler geri çekilip bağlanmış olsa bile, Moiraine kollarını, hiç de zarif olmayan bir biçimde pencere pervazlarına dayamadığı sürece, şalının saçaklarının görülmesi imkânsızdı. Kimse, araba sürücülerinin bağırışları karşısında olduğundan daha hızlı hareket etmiyordu, hatta daha yavaş hareket ediyorlardı, çünkü araba sürücüleri uzun kırbaçlar taşıyorlardı ve onları kullanmaktan çekinmiyorlardı. Yine de, kısa süre sonra, orta refüje uzun, yapraksız ağaçların dizilmiş olduğu geniş bir bulvar üzerindeki, küçük bir saraya benzeyen binaya vardılar ve adamlar sırıkları çözdüler ki Moiraine kapıyı açabilsin. Bina güney tarzındaydı, yüksek, beyaz bir kubbesi, dört köşesinde dar minareleri, geniş, beyaz sütunlu verandaya tırmanan geniş mermer basamakları vardı, ama binada bir itidal havası da bulunuyordu. Taş oymalar, sarmaşıklı ve yapraklı frizler kaliteliydi, ama sadeydiler ve çok da bol değildiler. Kimse fakir bir bankaya para yatırmazdı, ama kendi kendisine çok fazla para harcayan bir bankaya da yatırmazdı.

Koyu renk ceketinin kol yenlerinde iki geniş kırmızı bant bulunan kapıcı eğilerek yüksek ön kapılardan geçirdi onu ve sade ceketli bir uşağa teslim etti. Uşak çok uzun boylu, ama güzel bir genç adamdı. Ciddi bir tavırla, Moiraine'i Dormaile Hanım'ın çalışma odasına götürdü. Dormaile Hanım Moiraine'den bir el daha kısa, ince, saçları kırlaşmaya yüz tutmuş, ufak tefek bir kadındı. Moiraine'in babası, banka işlerini, kadının ağabeyi Ilain Dormaile ile yapardı. Moiraine'in Cairhien'deki hesabı hâlâ Ilain Dormaile'deydi, bu yüzden Tar Valon'daki bankacısını seçmek kolay olmuştu.

Şalı gördüğünde, Dormaile Hanım'ın ağırbaşlı yüzünde bir gülümseme belirdi. Koyu renk, kırmızı bantlı eteğini açarak, ne aşırı kısa, ne aşırı derin, kusursuz bir reverans yaptı. Ama diğer yandan, Moiraine Kabuledilmiş elbisesi içinde geldiğinde de aynı reveransı yapmıştı. Ne de olsa, Moiraine şehre ilk geldiğinde bankaya ne kadar para bıraktığını, seneler içinde mülklerinden ne kadar para geldiğini biliyordu. Yine de, gülümsemesi içtendi.

"Sizi tebrik edebilir miyim, Moiraine Sedai?" dedi sıcak bir sesle, Moiraine'i yüksek, oymalı sırtlı, minderli bir sandalyeye oturtarak. "Baharatlı şarap mı alırsınız, çay mı? Belki biraz ballı ya da haşhaş tohumlu kek?"

"Şarap alırım, teşekkür ederim," diye yanıt verdi Moiraine gülümseyerek. "Bu yeterli olur." Moiraine Sedai. İlk kez biri ona bu şekilde hitap ediyordu ve kulağa hoş geliyordu.

Diğer kadın uşağa talimatları verdikten sonra, izin istemeden Moiraine'in karşısındaki sandalyeye oturdu. Bankacınızın fazla biçimci davranmasını istemezdiniz. "Maaşınızı yatırmak için geldiğinizi tahmin ediyorum." Elbette, bir bankacı bunu bilirdi. "Daha fazla bilgi arıyorsanız, korkarım bildiğim her şeyi size gönderdiğim mektupta yazmıştım ve o zamandan bu yana yeni bir şey öğrenmedim."

Bir anlığına, Moiraine'in gülümsemesi dondu. Bir çabayla yüzüne hâkim oldu ve kayıtsız bir sesle konuştu. "Bana bir daha anlatsanız? Bir kez daha dinlerken yeni bir şeyler çıkarabilirim."

Dormaile Hanım başını hafifçe eğdi. "Nasıl dilerseniz. Dokuz gün önce bir adam geldi bana. Bir Cairhienli. Kule Askerleri'nin kumandanı üniformasını giymişti. Adının Ries Gorthanes olduğunu söyledi. Kültürlü bir aksanı vardı, eğitimli bir adam, hatta belki bir asil. Uzun boyluydu, benden en az üç el daha uzun. Geniş omuzlu ve asker duruşlu. Temiz tıraşlıydı elbette ve yüzünün oranları iyiydi. Buradaki, iki buçuk santimlik yara izine rağmen, yakışıklı bir adam." Bir eliyle, sol gözünün köşesinden kulağına doğru bir çizgi çekti.

Ne isim, ne de tarif Moiraine'e herhangi bir şey hatırlatmıştı. Hatırlatsa da söyleyeceğinden değil. Bankacının devam etmesi için küçük bir jest yaptı.

"Sözde Amyrlin Makamı tarafından imzalanmış ve mühürlenmiş, finansal kayıtlarınızı ona açmamı isteyen, yazılı bir emir sundu. Ama kendisi açısından talihsiz bir durum vardı. Ben Tamra Ospenya'nın imzasını

çok iyi tanırım. Beyaz Kule ise, ne olursa olsun, müşterilerimin işlerini başkalarına açıklamadığımı bilir. Uşaklarıma onu yakalattım ve boş bir kasa dairesine kapattırdım. Sonra gerçek Kule Askerleri'ni çağırttım. Ne yazık ki, bu fırsattan faydalanıp, adamı dövdürerek efendisinin ismini öğrenemedim, ama bildiğiniz gibi, Beyaz Kule buna pek hoş bakmaz."

Uşak, tepsi üzerinde süslü, gümüş bir sürahi ve iki gümüş kadehle döndü. Adam çıkana kadar bankacı konuşmadı. "Askerler gelmeden adam kaçtı," diye devam etti, tatlı baharat kokuları saçan koyu renk bir şarap doldurarak. "Rüşvet vermiş." Hafifçe eğilerek Moiraine'e bir kadeh uzatırken, ağzı bir anlığına tatsız tatsız çarpıldı. "Söz konusu genç adamı kamçılattım, bu yüzden hâlâ rahat oturamadığından eminim. Sonra onu Tear'a buz biberi taşıyan bir ırmak teknesine sintine temizleyicisi olarak kiraladım. Kaptanı onu alıkoymaya ikna edemezse, Tear'da beş parasız olarak kıyıya bırakılacak. Genç adamın maaşını bana avans olarak ödemesini sağlayarak, bundan emin oldum. Güzel bir genç. Kadın kaptanı ikna edebilir. Parayı bana öderken, kadının aklından da bunun geçtiğini düşünüyorum."

Moiraine kadehin üzerinden kadına bakarak, tek kaşını sorgularcasına kaldırdı. Serinkanlı görünüşüyle epey gurur duyuyordu. Sınanırkenki kadar sakin görünüyor olmalıydı.

"Sahte Kule kumandanı Kule kanununu ihlal etti, Moiraine Sedai," diye yanıt verdi Dormaile Hanım, sorulmamış soruya karşılık olarak, "ve onu Kule adaletine teslim etmem gerekiyordu, ama özel meselelerimi kendime saklamayı tercih ederim. Size anlatıyorum, çünkü sizi de ilgilendiriyor. Anlıyor musunuz?"

Moiraine başını salladı. Elbette. Hiçbir banka, çalışanlarından birinin rüşvet aldığının öğrenilmesine izin veremezdi. Genç adamın, birinin oğlu ya da yeğeni olduğu için, ucuz atlattığını tahmin ediyordu, yoksa ırmak aşağı kendi kendine yüzerek gidebilirdi. Bankacılar zorlu insanlardı.

Dormaile Hanım, Moiraine'in bu konuda ne bildiğini ya da düşündüğünü sormadı. Bunlar onu ilgilendirmezdi. Yüzünde merak bile yoktu. Bu ağzı sıkılık, Moiraine'in Kule'de fazla para bulundurmamasının sebeplerinden biriydi. Çömezken, şehre inmesine izin yokken, gereksizdi, ama Kabuledilmişken de, kendi mahremiyet arayışı yüzünden aynı uygulamaya devam etmişti. Kule kanunu, Kule bankasında her Ajah'ın eşit olarak temsil edilmesini gerektiriyordu. Artık şal taktığına göre, özel

işlerini, değil diğer Ajahlar, Mavilerin bile bilmesini istemiyordu. Özellikle de, şimdi duyduklarından sonra.

Kule'nin Dormaile Hanım'ın mektubunu ona iletmemesinin tek sebebi, Moiraine'i Güneş Tahtı'na geçirme fikrinden vazgeçtiklerini düşünmesini istemeleri olabilirdi. Ama ilk hamlelerini yapmışlardı, daha doğrusu, iyi korunan bir leydinin kesesini çalmaya çalışan hırsızlar kadar dikkatli olacaklarından, birden epey fazla hamle yapmış olmalıydılar. Birinin niyetlerini anlamasına yetecek kadar. Bir Cairhienlinin Moiraine'in parasını nasıl, kime harcadığını öğrenmeye çalışmasının başka hiçbir açıklaması yoktu. Ah, Işık, eğer bir çıkış yolu bulamazsa, daha Moiraine ne olduğunu anlamadan yapacaklardı.

Hiçbir şeyi belli etmedi, elbette. Dingin bir görünüşle, şarabını yudumlamakla yetindi, ılık tatlılığın gırtlağından aşağı kaymasına izin verdi. "Evinizi zahmete sokarak, benim için çok şey yaptınız, Dormaile Hanım. Lütfen uygun bir bedeli hesabımdan kendi hesabınıza aktarın." Uygun bir biçimde, bankacı başını eğerek iki kez itiraz etti, sonra Moiraine'in farkına bile varmadığı bir gönülsüzlükle kabul etti. Işık, bir çıkış yolu bulmak zorundaydı!

Plan yapmaya başladı. Kaçmak için değil, hazır olmak için. Hak mektubunu imzalayarak devretti ve çıkmadan önce bazı talimatlar verdi, Dormaile Hanım talimatları şaşkınlık işareti göstermeden dinledi. Belki, o da Cairhienli olduğu içindi ya da belki tüm bankacılar vurdumduymazdı. Belki başka Aes Sedai müşterileri de vardı. Eğer öyleyse, Moiraine ancak Aes Sedailer söylerse öğrenebilirdi bunu. Mezar bile, Ilain Dormaile'den daha boşboğazdı.

Kule'ye döndüğünde, soruşturarak bir terzi buldu. En az beş Mavi, Tamore Alkohima'nın Tar Valon'daki en iyi terzi olduğunu söylemişti. Başka isimler verenler bile, Tamore'nin çok iyi olduğunu itiraf etmişti. Bu yüzden, ertesi öğleden sonra, Moiraine ve Siuan tahtırevanlara binerek Alkohima Hanım'ın atölyesine yollandılar. Siuan tahtırevan ücreti konusunda homurdandı durdu. Gerçekten gereksizdi. Ücret yalnızca bir gümüş kuruştu. Siuan'ı onunla gelmeye ikna etmek epey zor olmuştu. Kadın dört elbisenin yeterli olacağını *nasıl* düşünebilirdi? Pinti biri olmamayı öğrenmesi gerekiyordu.

Alkohima Hanım'ın atölyesi, tamamen kıvrımlardan oluşmuş gibi görünen bir binanın zemin katındaki pek çok büyük dükkândan birisiydi. Duvarları, hayal edilebilecek her renkte, top top ipekli, yünlü kumaş

yığılmış yüksek raflarla kaplıydı. Binanın kıvrımları Tamore'ye yakışıyordu. Bir Domanlı için fazla beyaz tenli bir kadındı ve kadının yanında Gitara bile oğlan çocuğu gibi kalırdı. Onları karşılamaya geldiğinde –saçaklı salları bizzat dükkânın sahibi tarafından karşılanmalarını garantiye alıyordu– basitçe yürümek yerine, dantel ve kurdele dolu küçük rafların ve yarı dikilmiş elbiseler giyinmiş terzi mankenlerinin arasında, zarafetle süzüldü. Yarım düzine yardımcısı reverans yaparak selam verdiler. Geldikleri ülkelerin tarzlarında, güzel dikilmiş elbiseler giymiş, genç kadınlardı. Ama terzi diz kırmadı. Bu dünyadaki konumunu çok iyi biliyordu. Aynı anda hem zarif, hem sade olan açık yeşil elbisesi kadının yeteneklerini sergiliyordu, ama dehşet verici bir biçimde üzerine oturuyor, ipeğin altında neler olduğuna dair en ufak kuşku bırakmayacak şekilde sarıyordu bedenini.

Tamore'nin gülümsemesi, Moiraine ile Siuan'ın siparişlerini duyunca genişledi ve son derece normaldi bu. Kadının müşterilerinin pek azı, tek bir ziyarette koca bir gardırop sipariş etmek için gelmiş olmalıydı. En azından, Moiraine için genişledi. Moiraine'in zorlamaları sonucunda, Siuan altı elbise diktirmeyi kabul etti. Böylece, sahip oldukları ile birlikte, haftanın her günü için ayrı bir elbisesi olacaktı. Ama onları yünlü kumaştan istiyordu. Moiraine, yarısı bölünmüş binici etekli, hepsi en iyi ipekli kumaşlardan, yirmi elbise sipariş etti. Daha az elbise ile idare edebilirdi, ama Salon kontrol edebilirdi. Yirmi elbise sipariş etmesi, onun Tar Valon'a yerleştiğini düşünmelerini sağlayacaktı.

Moiraine ve Siuan hemen bir arka odaya alındılar. Dört yardımcısı onları çırılçıplak soyar, terzinin neyle çalışacağını görmesi için bir o yana, bir bu yana çevirirken, Tamore onları izledi. Başka koşullar altında, bu Moiraine'i ölümüne utandırırdı. Ama bu, terzi içindi ve bu her şeyi değiştiriyordu. Sonra, seçim yapmaları için kumaşlar ortaya çıkarıldı. Tamore, şallarının saçaklarının anlamını biliyordu ve çıkardığı kumaşlarda mavi renk baskındı.

"Unutma, ben düzgün elbiseler istiyorum," dedi Siuan. "Yüksek yakalı olacak ve çok dar olmayacak." Bunu, anlamlı anlamlı Tamore'nin elbisesine bakarak söylemişti. Moiraine inleyecekti neredeyse. Işık izin verse de, Siuan bu şekilde konuşmaya devam etmese!

"Bence bu benim için fazla açık renk olur," diye mırıldandı Moiraine, göğsünü çok fazla sergileyen, kare yakalı yeşil elbise giymiş, uzun boylu, sarı saçlı bir kız, gök mavisi ipek kumaşı ona dolarken. "Ben, Ev renkleri

ya da işlemesi bulunmayan, Cairhien tarzı bir şeyler düşünmüştüm," diye öneride bulundu. Kule'nin içinde Damodred renklerini asla kullanmazdı.

"Cairhien kesimi, elbette," dedi Tamore, parmağını düşünceli düşünceli dolgun alt dudağına koyarak. "Bu size çok yakışır. Ama bu renk, sizin beyaz teninize çok yakıştı. Elbiselerinizin yarısı açık renk, yarısı işlemeli olmalı. Sadelik değil, zarafet istersiniz."

"Elbiselerin dörtte biri söylediğin gibi olsa?" Cairhien kesimi ona yakışır mıydı? Kadın, Doman tarzı elbise giyse yakışmayacağını mı ima ediyordu? Giyeceğinden değil. Tamore'nin elbisesi edepsizceydi! Ama bir de işin ilkesi vardı.

Terzi başını iki yana salladı. "En azından üçte biri açık renk olmalı," dedi kararlılıkla. "En az. Yarısı da işlemeli." Hafifçe kaşlarını çatarak, başparmağını yine alt dudağına koydu.

"Üçte biri ve yarısı," diye onayladı Moiraine, kadın oranları yükseltmeye fırsat bulamadan. Bunu yapmayı düşünüyormuş gibi görünüyordu. Karşınızda iyi bir terzi varsa, her zaman pazarlık etmeniz gerekirdi. Birazcık işleme ile yaşayabilirdi Moiraine.

"Daha ucuz bir şeylerin var mı, Alkohima Hanım?" diye sordu Siuan, sarınmış olduğu güzel, mavi yünlü kumaşa kaşlarını çatarak. Işık, fiyat soruyordu! Yanındaki kızların hayretler içinde olmasına şaşmamak gerekirdi.

"Bana biraz izin verir misin, Tamore?" dedi Moiraine ve terzi başını sallayınca, ipek kumaşı Andorlu kıza uzatıp, telaşla Siuan'ı kenara çekti.

"Beni dinle Siuan ve itiraz etme," diye fısıldadı aceleyle. "Tamore'yi fazla bekletmemeliyiz. Fiyat *sorma;* biz seçimimizi yaptıktan sonra ücreti bize söyleyecek. Buradan alacağın hiçbir şey ucuz olmayacak, ama Tamore'nin senin için dikeceği elbiseler, tıpkı şal gibi, Aes Sedai görünmeni sağlayacak. Ve ona *Tamore* diyeceksin, Alkohima Hanım değil. Görgü kurallarına uymalısın, yoksa onunla alay ettiğini düşünür. Ama onu, senden birazcık daha yüksekte duran bir Aes Sedai olarak düşün. Birazcık saygı göstermen gerek. Birazcık. Ama o sana ne giymen gerektiğini, dilediği kadar sık söyleyebilecek."

Siuan omzunun üzerinden Domanlı kadına kaş çattı. Işık, *kaş çatıyordu.* "Peki, lanet ayakkabıcı bize ne tür terlikler almamız gerektiğini söyleyecek mi? Elli yeni ağ takımı almaya yetecek kadar para alacak mı?"

"Hayır," dedi Moiraine sabırsızca. Tamore yalnızca tek kaşını kaldırmıştı, ama yüzü fırtına başı gibiydi. O kaşın anlamı en kaliteli kristal

kadar berraktı. Terziyi şimdiden çok bekletmişlerdi ve bunun için bir bedel olacaktı. Hele o kaş çatış! Moiraine, becerebildiğince hızla fısıldayarak devam etti. “Ayakkabıcı biz ne istersek onu yapacak ve ücret konusunda pazarlık edeceğiz, ama adamın iyi iş çıkarmasını istiyorsak, çok da ısrar etmeyeceğiz. Aynısı eldivenci, çorapçı, iç eteklikçi ve geri kalanlar için de geçerli. İkimiz de kuaföre ihtiyaç duymadığımız için memnun ol. En iyi kuaförler gerçek birer zorbadır, neredeyse parfümcüler kadar kötüdür.” Siuan, Moiraine espri yapmış gibi, bir kahkaha patlattı, ama bir kuaförün sandalyesine oturunca görecekti. Kuaför işini bitirene ve aynaya bakmasına izin verene kadar, saçlarının nasıl yapılacağını bilmeyecekti. En azından, Cairhien’de böyleydi.

Renkler ve işlemeler üzerinde anlaştıktan sonra –burada bile pazarlık etmek gerekliydi, hangi elbiselerin işleneceği konusunda da pazarlık ettiler– ilk elbisenin biçilip prova edilmesi için beklemeleri gerekti. Tamore, bileğine bir iğnedenlik tutturarak, beceriyle, bizzat yaptı bu işi. Moiraine, kadını bekletmenin bedelini hemen öğrendi. Moiraine’in üzerine iğnelediği kumaş gök mavisinden bile daha açık renkti, neredeyse beyazımsı bir mavi. Ve Siuan’ın koyu mavi yünlü kumaşını nasıl iğnelediğine bakarak, göğsü ve kalçası, kendi elbisesi kadar dar olacaktı. Daha kötü de olabilirdi. Terzi iğnelerini “kazayla” bir düzine kez onlara saplayabilir, *her* elbiseyi ayrı ayrı prova etmek isteyebilirdi. Ama Moiraine, ilk elbiselerinin hepsinin açık renk olacağından emindi.

Prova edilen elbiseler üstlerinden çıkarılıp, terzi mankenlerine giydirildikten sonra Tamore’nin bildirdiği fiyatlar Siuan’ın gözlerinin iri iri açılmasına sebep oldu, ama en azından sessizliğini korudu. *Öğrenecekti.* Tar Valon gibi bir şehirde, yünlü bir elbise için bir altın kron, ipek bir elbise için on altın kron, Tamore kadar nitelikli bir terzi için mantıklı fiyatlardı. Yine de, Moiraine elbiselerin bir an önce tamamlanması için cömert bir bahşiş verebileceğini mırıldandı. Aksi halde, aylar boyunca elbise yüzü göremeyebilirlerdi.

Çıkmadan önce, Tamore’ye beş binici elbisesi daha almaya karar verdiğini söyledi. Hepsi Cairhien tarzı olacaktı, yani koyu renk olacaklardı, ama bu şekilde ifade etmedi. Her birinin göğsünde, kırmızı, yeşil ve beyaz renklerde, altışar çizgi bulunacaktı. Moiraine bundan daha fazla çizgi taşıma hakkına sahipti. Moiraine’in asil bir Ev’in düşük bir üyesi olduğuna dair bu kanıtı duyunca, Domanlı kadının yüzündeki ifade değişmedi. Bir

Aes Sedai için elbise dikmek, bir Ev’in Yüksek Makamı, hatta belki bir hükümdar için elbise dikmekten farksızdı.

“Bu beş elbisenin en son yapılmasını istiyorum, lütfen,” dedi Moiraine ona. “Ve onları bana gönderme. Birine aldıracağım.”

“En son onları dikeceğime söz verebilirim, Aes Sedai.”

Ah, evet; Moiraine’in ilk elbiseleri kesinlikle açık renk olacaktı. Ama planının ikinci kısmını tamamlamıştı. Şimdilik, olabildiğince hazırdı.

14
Değişiklikler

Şal kazandıktan sonra önceki kadar çok şey öğrenmek gerektiğini söyleyen Aes Sedailer kısa zamanda haklı çıkmışlardı. Moiraine ve Siuan Kabuledilmişken Beyaz Kule'nin karmaşıklıklarını öğrenmişlerdi, özellikle de artık kanun gücünde sayılacak kadar uzun zamandır uygulananları ve onları ihlal etmenin getireceği cezaları. Şimdi, Rafela ve diğerleri, Mavi Ajah geleneklerinin üç bin sene boyunca birikerek oluşturduğu uzun liste hakkında saatlerce ders veriyorlardı onlara. Aslında Siuan, Rafela'nın anlattıklarının büyük çoğunluğuna daha Mavi kısmına yaptıkları ilk yürüyüşte sahipti ve Moiraine de ona yetişmek için çok çalışıyordu. Kule içinde kırmızı giymek gibi önemsiz bir şey için kefaret kazanması yazık olurdu. Kırmızı mücevherlere, ateş damlalarına, yakutlara ve lallere izin vardı, ama giysilerde kırmızı renk yasaktı. Mavilerle Kızıllar arasındaki çok eski bir düşmanlığa dayanıyordu, o kadar eskiydi ki, ne zaman, neden başladığını kimse hatırlamıyordu. Maviler ve Kızıllar birbirlerine âdet gereği karşıydılar, öyle ki zaman zaman Salon'u tamamen tıkıyorlardı.

Ajahlar arasında düşmanlık fikri Moiraine'i şaşırtmıştı, ama başka zıtlıklar da vardı. Yüzyıllar içinde Yeşiller ve Maviler arasında pek az bozuşma olsa da, durum diğer Ajahlarda çok farklıydı. O anda, yalnızca Beyazların bildiği bir sebepten dolayı, Beyazlarla aralarında hafif bir gerginlik vardı. Sarılarla ise daha büyük bir gerginlik. Her iki Ajah'tan Aes Sedailer, diğerlerini, yüz sene önce Altara'da işlerine karışmakla suçluyordu. Bir başka Aes Sedai'nin işlerine karışmayı yasaklayan güçlü bir gelenek vardı, geleneksel saygı gösterme gerekliliğini ortadan kaldıran tek gelenek. En azından, Kule dışında. Bir de, birliktelikler vardı. Örneğin, Kahverengiler Mavilere karşı Beyazları, ama Sarılara karşı Mavileri

destekliyordu. En azından, şimdilik. Bu tür şeyler yüzyıllar boyunca da sürebilirdi, göz açıp kapayana dek değişebilirdi de. Aynı zamanda, eğer biliniyorlarsa, diğer Ajahlar arasındaki düşmanlıkları ve rekabetleri de öğrenmek gerekliydi. Her biri, ihtiyatsız bir adımı ya da dikkatsiz bir lafı bekleyen tuzaklardı. Işık, bütün bu kargaşanın yanında *Daes Dae'mar* çocuk oyunu gibi kalırdı!

Çömezken ve Kabuledilmişken yaptıkları gibi, her gece Moiraine Siuan'a, Siuan Moiraine'e derslerini tekrarlıyordu, ama aslında ikincisinin pek anlamı yoktu. Siuan asla hata yapmıyordu.

Kendilerini yine Güç üzerinde çalışırken buldular. Lelaine, Natasia, Anaiya ve diğerleri sırayla ders veriyordu onlara. Muhafız bağını ve Kabuledilmişlere öğretilmeyen diğer örgüleri öğrendiler. Aralarında, yalnızca Mavilerin bildiği birkaç örgü de vardı. Moiraine bunu çok ilginç buldu. Mavilerin Ajah sırları arasında örgüler de varsa, kuşkusuz başka Ajahların da benzer sırları vardı ve eğer Ajahların varsa, Aes Sedailerin de bireysel sırları vardı. Ne de olsa, Moiraine'in de kendine sakladığı bir sırrı vardı, Tar Valon'a gelmeden önce, ilk öğrendiği ve Aes Sedailerden dikkatle sakladığı bir örgü. Aes Sedailer, Moiraine'in içindeki kıvılcımın çoktan parladığını biliyorlardı, ama Moiraine onlara yalnızca mumları yaktığını, karanlıkta yolunu görmek için ışık topu yaptığını söylemişti. Kimse Güneş Sarayı'nda, sır saklamayı öğrenmeden yaşayamazdı. Siuan'ın da gizli örgüleri var mıydı? En yakın dostunuza sorabileceğiniz türden bir soru değildi bu.

Artık *saidar* hakkında, hızla öğrenmelerine yetecek kadar çok şey biliyor olmalarına rağmen, bir gün ya da bir haftada öğrenilemeyecek kadar çok şey vardı. En azından, Moiraine bu kadar kısa sürede öğrenemezdi. Sıcağı ve soğuğu görmezden gelmenin yöntemi, bir zihinsel yoğunlaşma numarasından ibaret çıktı. Nasıl yapacağınızı biliyorsanız, çok basitti ya da Natasia öyle söylüyordu.

"Zihin tamamen, durgun bir gölet kadar kıpırtısız olmalı," dedi, tıpkı sınıfta ders verirken olduğu gibi bilgiç bir tavırla. Onun dairesindeydiler. Hemen hemen her düz yüzey biblolar, küçük oymalar ve minyatür resimlerle kaplıydı. Bu dersler her zaman öğretmenin dairesinde veriliyordu. "Göbek deliğinizin arkasında bir yere, vücudunuzun merkezine odaklanarak, düzenli bir hızda nefes alıp vermeye başlayın, ama normalde yaptığınız gibi değil. Alınan ve verilen her nefes, kesinlikle aynı süreyi almalı. Ve aynı süre boyunca nefesinizi içinizde tutarken, nefes

almamalısınız. Zaman içinde kendiliğinizden yapmaya başlayacaksınız. Bu şekilde nefes alırken, bu şekilde odaklanmışken, kısa sürede zihniniz dış dünyadan uzaklaşır, sıcağı ve soğuğu artık fark etmez. Bir tipinin, bir çölün ortasına çıplak çıkabilirsiniz ve ne titrersiniz, ne de terlersiniz.” Natasia çayından bir yudum alarak güldü, koyu renk, çekik gözleri ışıldadı. “Bir süre sonra, donmak ve güneş yanığı yine de sorun olacaktır. Yalnızca zihin mesafelidir, beden değil.”

Basitti belki, ama bir haftadan uzun bir süre boyunca, Moiraine’in konsantrasyonu herhangi bir anda, akşam yemeği yerken, koridorda yürürken bozulabiliyordu ve bir soğuk hava dalgası üzerini kaplayıp, meditasyona başladığı zamankine göre üç kat daha şiddetli etkileyince, ağzından bir inleme kaçıyordu. Başkalarının arasındayken, onca oflayıp poflama Aes Sedailerin bakışlarını çekiyordu. Moiraine, aklı bir karış havada biri olarak ün kazandığından korkuyordu. Ve durmaksızın kızaran biri olarak. Tahammül edilecek gibi değildi. Söylemeye gerek bile yoktu, ama Siuan numarayı hemen kapmıştı ve Moiraine’in gördüğü kadarıyla, bir daha hiç titrememişti.

Sene sonunu işaretleyen Işıklar Bayramı geldi ve iki gün boyunca Tar Valon’daki bütün pencereler alacakaranlıktan şafağa kadar parladı. Kule’de, hizmetkârlar yüzyıllardır kullanılmamış odalara girerek lambaları yaktılar ve iki koca gün boyunca yanık kalmalarını sağladılar. Coşkulu bir kutlamaydı, Tar Valon sakinleri geceye bürünmüş sokaklarda lambalarla yürüyerek geçit alayları düzenledi. En fakir evlerde bile, neşeli toplantılar sabahlara dek sürdü. Ama Işıklar Bayramı Moiraine’in içini hüzünle doldurdu. Yüzyıllardır kullanılmamış odalar. Beyaz Kule küçülüyordu ve Moiraine bu konuda ne yapılabileceğini bilemiyordu. Ama diğer yandan, iki yüz senedir, hatta daha uzun zamandır şal takmış kadınlar bir çözüm bulamıyorsa, o nasıl bulabilirdi ki?

Bayram sırasında pek çok Aes Sedai süslü davetiyeler aldı ve çoğu da kabul etti. Aes Sedailer de, tüm diğer kadınlar gibi, dans etmekten hoşlanırdı. Moiraine de, iki düzine Cairhienli Ev’in asillerinden, asillerle dostluk edebilecek kadar zengin tüccarlardan davetiyeler aldı. Ancak Salon’un onun için yaptığı planlar bunca güçlü Cairhienliyi aynı anda şehre getirebilirdi. Moiraine resmi, beyaz kartları, yanıt vermeden şömineye attı. *Daes Dae’mar*’da tehlikeli bir hamleydi yaptığı, nasıl yorumlanabileceğini bilmek imkânsızdı, ama Moiraine Evler Oyunu oynamıyordu. Saklanıyordu.

Şaşırtıcı şekilde, ilk elbiseleri bayramın ilk günü, erken saatlerde teslim edildi. Ya Tamore Moiraine'in vereceği bahşişi almaya can atıyordu ya da daha büyük olasılıkla elbiseleri bayram kutlamalarında giymek isteyeceklerini düşünmüştü. Herhangi bir düzeltme gerekip gerekmediğini görmek için iki yardımcısıyla birlikte kendisi de gelmişti, ama düzeltme gerekmedi. Tamore kusursuz bir iş çıkarıyordu. Ama Moiraine haklı çıktı. Altı elbise arasında en koyu renk olanlar, gök mavisinden biraz daha koyuydu ve yalnızca iki tanesi işlemeliydi. Yani, geri kalan her şey işlemeli olacaktı. Ajahının verdiği yünlü elbiseleri bir süre daha giymesi gerekecekti. En azından binici elbiselerinin hepsi koyu renk olacaktı. Tamore bile bir binici elbisesinin açık renk olmasını isteyemezdi. Siuan'ın, yalnızca bir tanesi bölünmüş etekli olan elbiseleri, Tamore'nin elinden gelen her tür zarafeti taşıyordu. Yünlü kumaştan dikilmiş olmalarına rağmen, bir sarayda uygun düşecek şekilde dikmişti onları, ama Siuan'ın göğüslerini ve kalçalarını çok fazla vurguluyorlardı. Siuan fark etmemiş gibi davrandı ya da belki fark etmemişti. Giysilere gerçekten de pek aldırmıyordu.

Siuan'a da zor gelen şeyler vardı. Cetalia'nın dairesinden her gün daha da gergin bir yüzle dönüyordu. Her gün daha da aksi ve sinirli oluyordu, ama sorunun ne olduğunu açıklamıyor, hatta sormakta ısrar ederse Moiraine'i paylıyordu. Bu endişe vericiydi; Moiraine, altı sene içinde Siuan'ın ona kaç kez kızdığını bir elinin parmakları ile sayabilirdi ve geriye parmak da kalırdı. Ama Tamore'nin elbiseleri teslim ettiği gün, akşam yemeğine inmeden önce Siuan çay içmek için Moiraine'in dairesine geldi, ama fincanı almak yerine, kendini yaprak oymalı koltuğa attı ve kolların öfkeyle göğsünde kavuşturdu. Bu sefer yüzü gergin değildi ve gözleri mavi ateş gibiydi.

"O lanet dişlibalık kadın benim kahrolası ölümüm olacak," diye hırladı. Aes Sedailerin Siuan'ın dili üzerinde yaptıkları bütün çalışmalar yarım haftada bozulmuştu. "Balık bağırsağı! Yumurtlayan kızılkuyruk gibi sıçramamı bekliyor! Ben çömezken bile o kadar hızlı!.." Boğuk bir homurtu çıkardı ve Birinci Yemin ağzını tıkarken gözleri iri iri açıldı. Yüzü bembeyaz oldu ve öksürerek göğsünü yumrukladı. Moiraine telaşla bir fincan çay doldurdu, ama Siuan'ın çayı içebilmesi için dakikalar geçmesi gerekti. Bu kadar yaklaştığına göre, aklı deli gibi çalışıyor olmalıydı.

"Eh, en azından Kabuledilmişken sıçramadım," diye mırıldandı, konuşmayı başarabildiği zaman. "Dairesine girdiğim andan itibaren

başlıyor: ‘Şunu bul, Siuan,’ ‘Bunu yap, Siuan,’ ‘Daha işin bitmedi mi, Siuan?’ Cetalia parmaklarını şıklatıyor ve benim sıçramamı bekliyor.”

“İşler böyle,” dedi Moiraine ihtiyatla. Durum çok daha kötü olabilirdi, ama görünüşe göre Siuan’ın bu konudaki fikri değişmişti ve tartışma başlatmak istemiyordu. “Sonsuza dek sürmeyecek ve bizden yüksek ancak bir avuç Aes Sedai var.”

“Senin için söylemesi kolay,” diye homurdandı Siuan. “Sana parmak şıklatan lanet bir Cetalia yok.”

Bu doğruydu, ama Moiraine’in işinin kolay olduğu anlamına gelmiyordu. Yeni dersler ona pek az boş zaman tanıyordu, ama Moiraine ödül dağıtma işi sayesinde kalan kamplarda araştırma yapabileceğini ummuştu. Bunun yerine, her sabah iki üç saat boyunca, Kule’nin sekizinci katındaki penceresiz bir odada oturuyordu. Oda, ancak sade bir yazı masası ve iki dik sırtlı sandalye alabilecek büyüklükteydi. Dört köşede duran, süssüz pirinçten aynalı lambalar iyi ve çok gerekli aydınlığı sağlıyordu. Onlar olmasa, öğle zamanında bile oda zifiri karanlık olurdu. Normalde orada kıdemli bir kâtip otururdu, ama o her kimse, odada hiç iz bırakmamıştı. Masanın üzerinde yalnızca mürekkep şişesi, kalem tepsisi, kum şişesi ve kalem temizlemek için kullanılan, alkol dolu küçük, beyaz bir çanak vardı. Beyaz taş duvarlar çıplaktı.

Oldukça büyük olan dış oda, sıra sıra yüksek, dar yazı masası ve yüksek taburelerle doluydu, ama Moiraine gelir gelmez kâtipler Moiraine’in yazı masasına kadar uzanan ve kendi odalarının duvarlarını çeviren bir sıra oluşturuyor, ödül alan kadın listelerini, çoktan gitmiş olan kadınlara para göndermek için yapılan ayarlamalara dair raporları getiriyorlardı. O raporların sayısı can sıkıcıydı. Pek az kamp kalmıştı ve sonuncular da, güneş altında kalmış kırağı gibi eriyip gidiyorlardı. Kâtiplerin hiçbiri odadaki ikinci sandalyeyi kullanmıyor, Moiraine her sayfayı okur, dibine onay imzasını atarken saygıyla bekliyorlar, sonra tek kelime etmeden diz kırıyor, eğiliyor ve çıkıyorlardı. Moiraine kısa zamanda, can sıkıntısından ölmenin gerçekten mümkün olduğunu düşünmeye başladı.

Kâtipleri, dağıtım işini hızlandırmak üzere düzenlemeler yapmaya zorladı –Kule’nin engin kaynakları bir haftada halledebilirdi bu işi, kuşkusuz; Kule’de yüzlerce kâtip vardı– ama kâtipler kendi hızlarında çalışıyordu. Hatta Moiraine’in hızlanma önerisinden sonra, daha da yavaşlamışlardı sanki. Moiraine, görevi ondan alması için Tamra’ya yalvarmayı düşündü, ama neden boş yere zahmet edecekti ki? Salon’un

entrikaları meyve vermeye başlayana kadar onu Tar Valon'a zincirlemenin daha iyi yolu var mıydı? Can sıkıntısı *ve* hayal kırıklığı. Yine de, bir planı vardı işte. Bu biraz sakinleştiriyordu onu. Yavaş yavaş, bir kanaate vardı. En kötüsü olursa, ne kefarete mal olursa olsun, *kaçacaktı*. Her tür kefaret gelecekteydi ve eninde sonunda biterdi. Güneş Tahtı ise, ömür boyu mahkûmiyet demekti.

Işıklar Bayramı'ndan sonraki gün, Ellid sınava çağrıldı, ama Moiraine bunu ancak daha sonra duyabildi. Yeşil olmak isteyen güzel Kabuledilmiş *ter'angreal*'den çıkamadı. Herhangi bir bildiri yapılmadı; Beyaz Kule başarısızlıklarını asla teşhir etmezdi ve sınavda ölen bir kadın, Kule açısından büyük başarısızlık sayılıyordu. Ellid ortadan kayboluverdi ve eşyaları odasından alındı. Bununla birlikte, bir günlük yas ilan edildi ve Moiraine saçlarına beyaz kurdeleler taktı, iki bileğine, yere doğru sarkacak şekilde, iki uzun, dantel kenarlı, beyaz ipek mendil bağladı. Ellid'den hiçbir zaman hoşlanmamıştı, ama kadın üzüntüyü hak ediyordu.

Onları sıçratmaya yetecek kadar güçlü olan her Aes Sedai, bunu yapma arzusu hissetmiyordu. Elaida onlardan kaçınıyordu ya da en azından, onu bir daha görmediler ve Andor'a dönmek üzere Kule'den ayrıldığını duydular. Yine de, onun gittiğini bilmek içlerini rahatlattı. Elaida, bir gün onların olacağı kadar yüksekte duruyordu ve yaşamlarını, tıpkı çömezken ve Kabuledilmişken olduğu gibi, felakete çevirebilirdi. Belki daha beter yapardı. Çömezlerden ve Kabuledilmişlerden beklenen önemsiz işler, Aes Sedailer için kefarete yakın sayılırdı. Belki yakından da fazla.

Elaida kadar yüksekte duran ve tam bir Temsilci olan Lelaine, kendi deyişiyle, ilk haftaların gerilimini almak için onları defalarca çaya davet etti. Siuan kadınla çok iyi anlaşıyordu, ama kadının delici gözleri Moiraine'i biraz huzursuz ediyordu. Lelaine sizin hakkınızda, söylediğinden daha fazla şey biliyor gibi, ondan sır saklayamazmışsınız gibi hissediyorsunuz. Ama diğer yandan, Siuan da Moiraine'in Anaiya'dan hoşlanmasını anlayamıyordu. Mesele Şifa değildi. Anaiya sıcak ve açıktı ve sonunda her şey yoluna girecekmiş gibi hissetmenizi sağlıyordu. Anaiya ile yaptığı her konuşma rahatlatıcı oluyordu. Moiraine, Siuan ile olduğu kadar yakın olmasa da, kısa zamanda Leane ile yakın dost olacağını düşünüyordu.

Hem Moiraine, hem Siuan için, Leane ile arkadaşlıkları kaldığı yerden devam etmişti. Andorlu olmasına rağmen biraz kibirli davranan, siyah saçlarını kısa kesmiş, tombul, mavi gözlü bir kadın olan Adine Canford'la da arkadaş olmuşlardı. Elbette, Adine Güç'te çok ileri değildi. Bunu

düşünmek, gerçekten de insanın doğası olmaya başlıyordu. Onlarla birlikte Kabuledilmiş olan, diğer Ajahlardan Aes Sedailerle de arkadaşlıklarını yenilemişlerdi. Bazı durumlarda arkadaşlıklarının canlandığını, diğerlerinde azalıp, belli bir yakınlığa dönüştüğünü görmüşlerdi. Birkaçı ise, Aes Sedai ile Kabuledilmiş arasındaki mesafeye öyle alışmıştı ki, artık onların da şal takıyor olmasına rağmen, mesafe daralmamıştı. Bu kadarı yeterliydi. Dostlar pek çok yükü hafifletirdi. Hatta varlığından haberdar olmadığınız yükleri.

Ama dostları olsa da olmasa da, günler çok ağır geçiyordu. Meilyn sonunda Kule'den ayrıldı, Kerene, sonra Aisha, Ludice ve Valera da onu izledi, ama arayışın sonunda başladığını görmenin getirdiği rahatlama, o arayıştan uzak tutulmasından kaynaklanan can sıkıntısı ile bozuldu. Siuan işine ilgi duymaya başladı, öyle ki âdet yerini bulsun diye yakınıyordu sanki. Gerekenden erken bir saatte Cetalia'nın odasına yollanıyordu ve genellikle, akşam yemeğinin ikinci ya da üçüncü oturumuna kadar kalıyordu. Moiraine için böyle bir teselli yoktu. Kardaki bebek, yüzsüz adam ve Güneş Tahtı hakkındaki kâbuslar sürüyordu, ama sonuncusu dışındakileri eskisi kadar sık görmüyordu. Yine de, eskisi kadar kötüydüler. Dairesindeki dantellerin ve fırfırların çoğundan kurtuldu. Bunun için, minderciye bir ziyaret ve ikişer üçer değiştirilirlerken biraz beklemek yeterli oldu. Onların gittiğini görünce Anaiya'nın yüzünde beliren açık, ama sessiz hayal kırıklığı yüzünden hepsini değiştirtmedi, bu yüzden yatağı bir köpük denizi olarak kaldı ve bu Siuan'ı zevkle kıkırdatıyordu. Ama zamanın çoğunu dairesindeki diğer odalarda geçiriyordu, bu yüzden süslü kalan yatak olmak zorundaydı. Sayısız girişimden sonra, kapkara yakmadan pasta yapmayı başardı, ama Aeldra pastasından bir lokma aldı ve yeşerdi. Siuan balıklı tart yaptı ve gri saçlı Aes Sedai tartın oldukça lezzetli olduğunu söyledi, ama bir saat sonra koşa koşa tuvalete gitti ve Şifa görmesi gerekti. Kimse onları bilinçli olarak bir şey yapmakla suçlamadı ki yapmamışlardı zaten, ama Anaiya ile Kairen, bunu açgözlülük için kusursuz bir bedel olarak gördüler.

Ellid'den yalnızca bir hafta sonra, Yüksek Chasaline'de, Sheriam sınandı ve geçti. Teknik olarak, Siuan kıl payı farkla en yeni Mavi'ydi, ama Cetalia birkaç saatliğine bile olsa onun hizmetlerinden mahrum kalmak istemedi, bu yüzden ertesi gün, Sheriam Mavi Ajah'ı seçtiğinde, ateş saçlı Saldaealının omuzlarına şalı koyan ve gülümseyen kadını karşılama töreni için Mavi kısmına götüren Moiraine oldu. Siuan araya sıkışıp altıncı

öpücüğü vermeyi başardı. Sheriam iyi bir aşçıydı ve pasta pişirmeye bayılırdı.

Cairhien'de Tefekkür Günü'ydü, ama Moiraine günahları ve kusurları hakkında düşünmeyi başaramadı. O ve Siuan, bir sene için kaybedeceklerinden korktukları bir dostu yeniden kazanmışlardı. Hatta Siuan Sheriam'ı arayışlarına dahil etmeyi önerdi ve onu bundan vazgeçirmek saatler aldı. Moiraine, Sheriam'ın onları Tamra'ya raporlayacağından korktuğundan değil, ama Sheriam Kabuledilmiş kısmındaki en dedikoducu insanlardan biriydi. Saklamaya söz verdiği bir şeyi asla açıklamazdı, ama Siuan'ın da çok iyi bildiği gibi, böylesine ilgi çekici bir sırra dair ipuçları, bir sırrı olduğuna dair ipuçları vermekten alamazdı kendini. Başkalarına bir sırrınız olduğunu belli ederseniz, o sırrı öğrenmek için uğraşanlar çıkardı; işin doğası buydu. Siuan bazen ihtiyatın anlamını unutuyordu. Bazen mi? Hayır; ihtiyatın ne demek olduğunu bilmiyordu ki.

Bu kadar kısa sürede, sınavı geçip şal kazanan bu kadar çok kadın olunca, yakında şal kazanabilecek bir iki kişi daha olduğunu düşünerek, Aes Sedailer Kule'nin yeniden canlandığı hakkında konuşmaya başladı. Gelenek gereği, kimse Ellid'den bahsetmiyordu, ama Moiraine onu düşünüyordu. İki hafta içinde bir kadın ölmüş, iki tanesi şal kazanmıştı, ama o süre içinde Kabuledilmişlik sınavına giren tek çömez başarısız olmuş, gönderilmişti ve çömez defterine tek bir isim bile kaydedilmemişti. Buna karşın, şal kazanamayacak kadar zayıf bulunan yirmi çömez Kule'den çıkarılmıştı. Bu hızda giderse, o odalar yüzyıllarca boş kalacaktı. Ta ki, hepsi boşalana kadar. Siuan onu teselli etmeye çalışıyordu, ama Beyaz Kule ölüler için bir anıt olmaya yazgılıyken nasıl mutlu olabilirdi?

Üç gün sonra, Moiraine Tefekkür Günü'nü doğru düzgün geçirmiş olmayı dilemeye başladı. Batıl inançlı biri değildi, ama bunu yapmazsanız, sevdiğiniz birinin talihsizliğe uğrayacağı söylenirdi. Kahvaltının ikinci oturumundaydı, lapasını ağır ağır yemekle ve kâtip eliyle can sıkıntısı işkencesi hakkında düşünmekle meşguldü ki, Ryma Galfrey süzülürcesine yemek salonuna girdi. Moiraine ile aynı boylardaydı. Sarı çizgili yeşiller içinde ince ve zarifti. Moiraine'in saygı göstermesi gereken kadınlardan biri değildi, ama saçlarında taç gibi düzenlenmiş yakutların da vurguladığı gibi, azametli bir kadındı. Yüzünde, Sarıların tipik kendini beğenmişliği vardı. Şaşırtıcı bir biçimde, Hava ve Ateş örerek, sesinin yemek salonunun her köşesinden duyulmasını sağladı.

“Dün gece, Mühürlerin Gözetmeni, Tar Valon Alevi, Amyrlin Makamı Tamra Ospenya uykusunda öldü. Işık ruhunu aydınlatsın.” Sesi kesinlikle kendine hâkimdi. Sanki o gün yağmur yağacağını ilan etmişti. Sözlerinin anlaşıldığından emin olmak için, soğuk bakışlarını odada gezdirecek kadar kaldı, sonra çıktı.

Diğer masalarda hemen sohbet uğultuları başladı, ama Moiraine sersemlemişti. Aes Sedailer de, başka herkes gibi, zamanından önce ölebilirdi ve Aes Sedailer seneler içinde gittikçe zayıflamazdı –ölüm, tamamen sağlıklı göründükleri bir zamanda gelirdi– ama bu o kadar beklenmedik bir ölümdü ki, kafasına çekiçle vurulmuş gibi hissetti. Işık Tamra’nın ruhunu aydınlatsın, diye dua etti sessizce. Işık ruhunu aydınlatsın. Kuşkusuz aydınlatacaktı. Şimdi oğlan bebeği arama işine ne olacaktı? Hiç bir şey, elbette. Tamra’nın seçtiği arayıcılar görevlerini biliyorlardı; görevleri hakkında, yeni Amyrlin’e bilgi vereceklerdi. Belki, Salon planlarını ona açıklamadan önce Moiraine kadınla görüşebilirse, yeni Amyrlin Moiraine’i görevinden azat ederdi.

Yüreği, kendi kendine duyduğu tiksintiyle burkuldu. İştahı tamamen kaçan Moiraine, lapa çanağını önünden itti. Tüm ruhuyla hayranlık duyduğu bir kadın ölmüştü ve onun tek düşündüğü bundan *faydalanmaktı. Daes Dae’mar* iliklerine işlemişti gerçekten. Belki tüm Damodredlerin karanlığı da.

Neredeyse Merean’dan onun için bir kefaret belirlemesini isteyecekti, ama Çömezler Sorumlusu, onu Tar Valon’da daha uzun süre tutacak bir kefaret belirleyebilirdi. Bunu düşünmek, vicdan azabını daha da şiddetlendirdi. Bu yüzden, kendi kendine bir kefaret belirledi. Sahip olduğu elbiselerden yalnızca bir tanesi, yas tutmak için gereken beyaza yakındı, öyle açık renk bir maviydi ki, mavimsi beyaz gibi görünüyordu. Moiraine Tamra’nın cenaze töreninde o elbiseyi giydi. Tamore elbisenin önünü, arkasını ve kollarını ince, girift bir mavi ağla işlemişti. Elbiseyi giyene kadar, masum görünen işlemeler. Sonra, terzinin üzerindeki elbise kadar gösterişli göründü. Hayır, öyle görünmüyordu, öyleydi. Boy aynasında kendine bakarken, neredeyse ağlayacaktı.

Siuan dairelerinin dışındaki koridorda onu görünce gözlerini kırpıştırdı. “O elbiseyi giymek istediğinden emin misin?” Boğuluyormuş gibi konuşmuştu. Saçlarına uzun beyaz kurdeleler bağlamıştı. Kollarındakiler daha da uzundu. Yanlarından geçen Aes Sedailerin hepsi, benzer kurdeleler

kullanmıştı. Beyazlar dışındaki Aes Sedailer asla tepeden tırnağa yas kıyafetlerine bürünmezdi. Beyazlar ise, kıyafetlerini yas kıyafeti saymazdı.

“Bazen kefaret gerekir,” diye yanıt verdi Moiraine, şalını bilinçli olarak kollarına indirerek. Siuan başka soru sormadı. Sorulabilecek sorular vardı, sorulamayacak sorular vardı. Bu güçlü bir gelenekti. Ve güçlü bir dostluk.

Bütün Aes Sedailer şallarını takmış halde, Kule arazilerinin koruluk kısmındaki ıssız bir açıklıkta toplandılar. Tamra’nın bedeni, sade mavi bir kefen içinde, cenaze sehpasına konmuştu. Sabah havası gevrekten daha fazlasıydı –Moiraine, titreme dürtüsü hissetmemesine rağmen, bunun farkındaydı– ve çevredeki meşeler bile, gri gökyüzünün altında, hâlâ yapraksızdı. Kalın, çarpık dalları bir cenaze için uygun bir fon oluşturuyordu. Moiraine’in elbisesi birkaç kaşın kalkmasına sebep oldu, ama Aes Sedailerin kınaması da kefaretin bir parçasıydı. Her zaman, dayanılması en güç gelen, Ruhun Utandırılması olurdu. Tuhaf bir biçimde, Beyazların hepsi parlak *siyah* kurdeleler takmıştı, ama bu bir Ajah geleneği olmalıydı, çünkü diğer Aes Sedailerden kaş çatış ya da dik bakışlar çekmiyordu. Bunu daha önce de görmüş olmalıydılar. Konuşmak isteyenlerin ki çoğu kişi istiyordu, Tamra’nın anısına bir dua etmesine ya da birkaç kelime söylemesine izin verildi. Kızıllar arasında, yalnızca Temsilciler konuştu ve onlar da birkaç kelimeden fazlasını söylemedi, ama belki bu da bir gelenekti.

Moiraine de, bütün gözlerin ona dikileceğini bilerek, kendini öne çıkmaya, taburun önünde durmaya, şalını gevşekçe sarkıtarak kendini teşhir etmeye zorladı. En zoru da buydu. “Işık Tamra’nın ruhunu, hak ettiği kadar büyük bir ışıltıyla aydınlatsın. Yeniden doğumuna dek Yaratıcı’nın eline sığınsın. Işık ona parlak bir yeniden doğum versin. Tamra’dan daha çok hayran olduğum başka bir kadın tanımıyorum. Ona hâlâ hayranlık ve saygı duyuyorum. Her zaman duyacağım.” Gözleri dolu dolu oldu ve bunun sebebi uzun dikenler gibi batan küçük düşmüşlük duygusu değildi. Tamra’yı asla gerçekten tanımamıştı –çömezler ve Kabuledilmişler, değil Amyrlin Makamı’nı, Aes Sedaileri bile gerçekten tanımazdı– ama ah, Işık, onu özleyecekti.

Tamra’nın dilekleri uyarınca, beden Ateş akışları ile yakıldı ve külleri, arasından terfi ettirildiği, öldüğü zaman geri döndüğü Ajah’tan Aes Sedailer tarafından Beyaz Kule arazilerine saçıldı. Tek ağlayan Moiraine değildi. Aes Sedai dinginliği, insanları her şeye karşı korumuyordu.

Günün kalanı boyunca utanç elbisesini giydi ve o gece onu yaktı. Hatırlamadan bakamazdı artık o elbiseye.

Yeni bir Amyrlin seçilene kadar Kule'yi Kule Salonu yönetirdi, ama fazla oyalanmamaları için, kanunda gittikçe sertleşen önlemler vardı. Tamra'nın cenazesinden sonraki akşam, Grilerden Sierin Vayu terfi ettirildi. Bir Amyrlin'in, etol ve asayı aldığı gün, kefaretleri kaldırması ve hoşgörülü olması beklenirdi. Sierin böyle bir şey yapmadı ve yarım hafta içinde, Kule'deki bütün erkek kâtipler, sözde çömezler ve Kabuledilmişler ile flört ettikleri ve "uygunsuz bakışlar fırlattıkları" için, ki bu herhangi bir anlama çekilebilirdi, tavsiye mektubu verilmeden Kule'den kovuldu. Torunlarının çocuklarını görecek kadar yaşlı erkekler, hatta kadınlardan hoşlanmayanlar bile gitti. Ama kimse bu konuda yorum yapmadı. Kimse bu konuda yorum yapmaya cesaret edemezdi, yorumları Sierin'in kulaklarına gidebilecekken değil.

Üç Aes Sedai, bir seneliğine Tar Valon'dan sürüldü ve Moiraine iki kez, İhanet Mahkemesi'nde diğerlerine katılıp, bir Aes Sedai'nin soyulmasını, üçgene gerilmesini ve uluyana dek dövülmesini izlemek zorunda kaldı. Taş döşeli Mahkeme'nin üzerinde ışıl ışıl gri bir kubbe oluşturan bir örgü, çığlıkları içeride tutuyordu, öyle ki, sonunda o çığlıklar Moiraine'i boğuyormuş gibi gelmeye başladı, düşüncelerini ve nefesini sıkıştırdı. Bir hafta içinde ilk kez odağını kaybetti ve soğuktan titredi. Üstelik yalnızca soğuktan değil. O çığlıkların çok uzun bir süre boyunca, uyurken ve uyanıkken, kulaklarında çınlayacağından korkuyordu. Sierin, mutlak sükûnet içinde, izledi ve dinledi.

Yeni bir Amyrlin, kendi Vakanüvisini seçerdi, elbette. Dilerse, yeni bir Çömezler Sorumlusu da seçebilirdi. Sierin ikisini de yaptı. Tuhaf bir biçimde, sopayı şevkle kullanırken uzun, boncuklu örgüleri savrulan Amira, bir Kızıl'dı. Yeni Vakanüvis Duhara da. Ne kanun, ne de gelenek, Vakanüvis ya da Çömezler Sorumlusu'nun Amyrlin ile aynı Ajah'tan gelmesi gerektiğini söylüyordu, ama beklenen buydu. Ama diğer yandan, söylentilere göre Sierin Kızıl yerine Gri Ajah'ı seçtiğinde herkes çok şaşırmıştı. Moiraine, Tamra'nın görevlendirdiği arayıcıların Sierin'e oğlan bebekten bahsedeceğini sanmıyordu.

İkinci sopa cezasından sonraki gün, Amyrlin'in çalışma odasının antresine gitti. Duhara, bir el genişliğindeki kırmızı etolünü boynuna dolamış, yazı masasının arkasında dimdik oturuyordu. Koyu renk elbisesinde o kadar çok kırmızı çizgi vardı ki, tamamen kırmızı

sanılabilirdi. Domanlı olan Duhara, Moiraine'den bir buçuk el uzun olmasına rağmen, ince ve güzeldi, ama kadının dolgun dudaklarında sert bir ifade vardı ve gözleri devamlı kusur arardı. Moiraine kendi kendine, Vakanüvis etolü olmasa, o parmaklarını şıklattığında Duhara'nın sıçramak zorunda kalacağını hatırlattı. Daha Moiraine ağzını açarken Amyrlin'in çalışma odasının kapısı güm diye açıldı ve Sierin elinde bir kâğıtla, uzun adımlarla dışarı çıktı.

"Duhara, benim için... şimdi, *sen* ne istiyorsun?" Sonuncusunu Moiraine'e havlamıştı. Moiraine hemen ve çömezkenki kadar derin bir reveransla selam verdi ve doğrulmadan önce Amyrlin'in sağ elindeki Büyük Yılan yüzüğünü öptü. O yüzük, Sierin'in üzerindeki tek mücevherdi. Yedi çizgili etolü Duhara'nınkinin yarısı kadardı ve koyu gri ipek elbisesi sade kesimliydi. Oldukça tombul bir kadındı, yuvarlak yüzü neşe için yapılmış gibiydi, ama yüzüne amansız bir sertlik oyulmuştu sanki. Moiraine kadının gözlerine doğrudan bakabiliyordu. Sert gözler.

Moiraine'in ağzı kurudu, aniden kış ortasındakinden de beter bir soğukla titrememek için kendi kendisiyle savaştı, ama çabucak yaptığı sakinleştirme egzersizleri, gereken kendine hâkimiyeti vermedi ona. Yeni Amyrlin hakkındaki söylentilerden, Sierin hakkında çok şey öğrenmişti. O anda, bir gerçek, keskin bir bıçak gibi saplanıyordu zihnine. Sierin'e göre, kanun, kendisinin kanundan anladığıydı ve bu anlayışın içinde en ufak merhamet kırıntısı yoktu. Kadının içinde de.

"Anne, ödülle ilgili görevden azat edilmemi istiyorum." Işık'a şükür sesi sakindi. "Kâtipler işi ellerinden geldiğince hızlı bir biçimde yapıyorlar, ama onları her gün bir Aes Sedai'nin onayı için kuyruğa girmeye zorlamak, çalışarak geçirebilecekleri saatleri çalıyor onlardan."

Sierin, ekşi cennet elması ısırmış gibi ağzını büzdü. "Kule'nin imajını bozacak olmasa, bu aptalca ödül meselesine tamamen bir son verirdim. Saçma bir para israfı. Pekâlâ; kâtipler belgeleri imzalanması için bir başkasına gönderebilir. Bir Kahverengi'ye, belki. Onlar bu tür şeylerden hoşlanır." Tam Moiraine sevinmişti ki, Amyrlin ekledi, "Sen Tar Valon'da kalacaksın, elbette. Bildiğin gibi, yakında sana ihtiyacımız olacak."

"Nasıl dilerseniz, Anne," diye yanıt verdi Moiraine, o kısa sevincin yarattığı çırpıntıdan sonra yüreği burkularak. Bir kez daha derin bir reverans yaparak Amyrlin'in yüzüğünü öptü. Sierin gibi bir kadının karşısında riske girmemek en iyisiydi.

Döndüğü zaman Siuan onun dairesinde bekliyordu. Arkadaşı beklenti ile öne eğildi ve sorarcasına baktı.

“Ödül işinden kurtuldum, ama Tar Valon’da kalmam emredildi. ‘Bildiğin gibi, yakında sana ihtiyacımız olacak.’” Bunun, biraz acılı olmakla birlikte, Sierin’in sesinin iyi bir taklidi olduğunu düşünüyordu.

“Balık bağırsakları!” diye mırıldandı Siuan, arkasına yaslanarak. “Şimdi ne yapacaksın?”

“Bir at gezintisine çıkıyorum. Hangi sırayla, nerede olacağımı biliyorsun.”

Siuan’ın nefesi kesildi. “Işık seni korusun,” dedi, bir an sonra.

Beklemenin anlamı yoktu, bu yüzden Moiraine üzerini değiştirip bir binici elbisesi giydi. Siuan, onun daha hızlı giyinmesi için yardım etti. Elbise, uygun bir biçimde, koyu renkti. Kol yenlerine birkaç yapraklı gümüş sarmaşık tırmanıyor, yüksek yakayı çevreliyordu. Koyu renk elbiselerinin hepsi işlemeliydi, ama Moiraine birazcık iğne işinin o kadar da kötü olmadığını düşünmeye başlamıştı. Şalını katlayıp yüksek gardırobun içine koydu, siyah tilki kürkü astarlı bir pelerin çıkardı ve saç fırçası ile tarağını pelerinin astarına diktiği küçük ceplerden birine, dikiş kutusunu ise diğer cebe tıktı. Binici eldivenlerini alıp, Siuan’ı kucakladı ve aceleyle dışarı çıktı. Uzun vedalar gözyaşlarına dönüşebilirdi ve Moiraine bunu göze alamazdı.

Koridordan geçerken, oradaki Aes Sedailer ona baktılar, ama çoğu kendi işlerine dalmış gibiydi. Kairen ile Sheriam, at gezintisine çıkmak için havanın fazla soğuk olduğunu söylediler. Yalnızca Eadyth daha fazlasını söyledi. Elini yarı kaldırarak Moiraine’i durdurdu ve Lelaine’in tavırlarına çok benzeyen bir biçimde süzdü onu.

“Yıkılmış çiftlikler ve köyler, dinlendirici bir gezinti oluşturmaz, korkarım,” diye mırıldandı beyaz saçlı Temsilci.

“Sierin bana Tar Valon’da kalmamı emretti,” diye yanıt verdi Moiraine, kusursuz bir Aes Sedai maskesi ile, “ve bence, köprülerden birini birkaç saatliğine geçmeyi itaatsizlik olarak görebilir.”

Eadyth’in ağzı bir anlığına gerildi. O kadar kısa sürmüştü ki, Moiraine hayal etmiş de olabilirdi. Bu yanıta bakarak, Sierin’in planlarını açıkladığını sandığı ve memnun olmadığı açıktı. “Amyrlin, dileklerine en ufak şekilde karşı gelenlere karşı korkunç olabilir, Moiraine.”

Moiraine neredeyse gülümseyecekti. Işık, kadın açık açık söylemesi için bir fırsat vermişti ona. Eh, hemen hemen açık açık. Uygun bir Aes Sedai

yanıtı. “Bu durumda, bir köprüden geçmeyi düşünmemem iyi bir şey. Sopa yemeye niyetim yok.”

Batı Ahırı’nda, Ok’u eyerletti ve heybe taktırmadı. Şehirde bir gezintiye çıkmışken heybeye ihtiyaç yoktu ve Eadyth’e ne demiş olursa olsun, Temsilci kontrol etmek için birini yollayabilirdi. Moiraine olsa kontrol ederdi. Şansı varsa, gece çökmeden kimse kuşkulanmazdı.

İlk durağı Dormaile Hanım’dı, bankacı muhtelif miktarlarda hak mektupları ve toplam iki yüz altın ve gümüş kron barındıran dört şişman deri kese hazırlamıştı. Para Moiraine’i bir süre idare ederdi. Hak mektuplarını, parası bittikten sonra ve acil durumlarda kullanacaktı. Bir hak mektubunu kullandıktan sonra, hızlı hareket etmesi gerekecekti. Kule’nin göz ve kulakları onu arıyor olacaktı ve bankacılar ne kadar ağzı sıkı olursa olsun, Kule genelde öğrenmek istediği şeyi öğrenirdi. Dormaile Hanım hiç sora sormadı, elbette, ama Moiraine’in yalnız olduğunu öğrenince, dört uşağını eşlikçi olarak vermeyi önerdi ve Moiraine kabul etti. Yankesicilerden korkmuyordu. Tar Valon’da pek az yankesici bulunurdu ve onlarla kolaylıkla başa çıkabilirdi zaten, ama hırsızlık yapmayı düşünen çıkarsa, korumalarla korkutup kaçırmak, Güç’le kovalamaktan daha kolaydı. Güç kullanmak dikkat çekerdi. Zengin kadınlar, Tar Valon’da bile, genellikle kişisel korumalarla dolaşırdı.

Moiraine bankacının yanından ayrıldığında, Ok’un dört yanında yürüyen adamlara uşak adı verilmiş olabilirdi, ama sade gri ceketler giyseler de, kemerlerinden sarkan kılıçlara alışık görünen, kaslı adamlardı. Kuşkusuz Gorthanes Efendi’yi ya da gerçek adı her neyse onu kıskıvrak yakalayan “uşaklardı” bunlar. Ya da onlara benzeyen başka adamlar. Bankacıların her zaman korumaları olurdu, ama asla bu adı vermezlerdi onlara.

Tamore’nin dükkânında, iki adama para verip gönderdi ve bir yolculuk sandığı aldırdı, iki de hamal tutturdu. Sonra onu küçük bir Cairhien asili olarak gösteren binici elbiselerinden birini giydi. Beş elbisenin üçü işlemeliydi, ama az işlemeli ve Moiraine yakınmadı. Zaten, işlemeleri söktürmek için çok geçti. Tamore de, tıpkı Dormaile Hanım gibi, soru sormadı; insan terzisine saygı gösterirdi, ama sonuçta, bir *terziydi* yine de. Aynı zamanda, terzilerin kendi ağzı sıkılıkları vardı, yoksa bu meslekte fazla kalamazlardı. Çıkmadan önce, Moiraine Büyük Yılan yüzüğünü kemer kesesine tıktı. Yüzük olmadan, eli tuhaf bir biçimde çıplak geliyordu, parmağı küçük altın halkayı takmak için kaşınıyordu, ama Tar Valon’da, o

yüzüğünü anlamını bilen çok fazla insan vardı. Şimdilik, gerçekten saklanmalıydı.

Küçük maiyet grubuyla beraber, kuzeye yöneldi. Zaman zaman mola vererek, hamalların sırıklarla taşıdığı sandığını, Kule'den dikkat çekmeden getiremeyeceği, gerekli şeylerle doldurdu. Sonunda Kuzeylimanı'na geldiler. Burada, şehir duvarları ırmağa doğru kıvrılıyor, yaklaşık bir buçuk kilometre genişliğinde bir halka oluşturuyorlardı. Halkadaki tek açıklık limanın ağzıydı. Dev halkanın iç tarafına tahta damlı rıhtımlar dizilmişti ve boy boy gemi demir atmıştı. Ağır yapılı, saçları kırlaşmaya yüz tutmuş, tedirgin ifadeli rıhtımhanımı ile birkaç kelime konuşarak, iki direkli bir gemi olan *Mavikanat*'a yöneldi. *Mavikanat* rıhtımlardaki en büyük gemi değildi, ama bir saat içinde yelken açacaktı.

Kısa süre sonra, Ok uzun tahta bir bumba ve karnından geçirilen kayışlar yardımıyla güverteye taşınmış, bağlanmıştı. Hamalların parası ödenmiş, uşaklar teşekkür olarak birer gümüş marka verilerek gönderilmişti. Moiraine'in sandığı kıç güvertedeki küçük kamaraya yerleştirilmişti. Yine de, Moiraine o kamarada dilediğinden daha fazla zaman geçirecekti, bu yüzden ırmak teknesinin palamarları çözülür, rıhtımdan ittirilirken güvertede kaldı ve Ok'un burnunu okşadı: *Mavikanat*, uzun kürekler marifetiyle, devasa bir su böceği gibi, limanda manevra yaptı.

İşte bu noktada, Moiraine rıhtımhanımının, koyu renk pelerinine sarınarak gemiyi izlemekte olan bir adamla konuşarak *Mavikanat*'ı gösterdiğini gördü. Hemen *saidar*'a kucak açtı ve her şeyi daha berrak, daha keskin bir biçimde gördü. İyi bir dürbünün etkisini yapmıyordu, ama adamın, pelerininin başlığından dikkatle bakan yüzünü seçebiliyordu. Dormaile Hanım'ın tarifi kusursuzdu. Adam güzel değildi, ama sol gözünün köşesindeki yara izine rağmen, yakışıklı sayılırdı. Ve bir Cairhienli için fazla uzun boyluydu, neredeyse iki adım. Ama onu burada nasıl bulmuştu ve neden onu arıyordu? İki soruya da hoş yanıtlar bulamıyordu, özellikle de ikincisine. Salon'un entrikasını durdurmak isteyen biri için, Güneş Tahtı'nda Damodred Evi'nden bir başkasını görmek isteyen biri için, en kolay yol Salon'un adayını öldürmek olurdu. Adamın yüzünü hafızasına yerleştirerek, Güç'ün akıp gitmesine izin verdi. Görünüşe göre, çok dikkatli olmak için bir sebep daha vardı. Adam Moiraine'in bindiği gemiyi biliyordu. Büyük olasılıkla, burası ile Sınırboyları arasındaki her durağı da biliyordu. Orası, başlamak için en iyi yer gibi görünmüştü, Cairhien'den uzaktı ve ırmak yoluyla kolaylıkla ulaşılabilirdi.

“*Mavikanat* hızlı bir gemi midir, Kaptan Carney?” diye sordu.

Mumlanıp sivriltilmiş ince bıyıkları olan, geniş, güneşten kararmış kaptan emirler bağırmayı bıraktı ve saygılı bir gülümseme takınmaya çalıştı. Asil bir kadını ve atını taşımak için altın para almak çok hoşuna gitmişti. “Irmaktaki en hızlı gemi, kuşkusuz, Leydim,” dedi ve dönüp mürettebatına emirler bağırmaya devam etti. Adam önerilen paranın yarısını almıştı ve kalanı da alması için, saygı göstermesi yeterli olacaktı.

Her kaptan gemisi için aynı şeyi söylerdi, ama rüzgâr üçgen yelkenleri şişirdiği zaman, *Mavikanat* ismi gibi sıçradı ve uçarcasına liman ağzından çıktı.

O anda, Moiraine Amyrlin Makamı’na itaatsizlik etmiş oldu. Ah, Sierin, Kule’den ayrıldığı anda itaatsizlik ettiğini düşünecekti, ama niyet demek, eylem demek değildi. Kadın ne kefaret belirlerse belirlesin, büyük olasılıkla İş, Yoksunluk, Etin *ve* Ruhun Utandırılması’nı içerecekti. Üstüne üstlük, Moiraine’in peşinde bir suikastçı olduğu kesindi. Gorthanes Efendi için olmasa bile, Sierin korkusuyla dizleri titriyor olmalıydı, ama Tar Valon ve Kule arkasında küçülürken, Moiraine’in tek hissettiği, büyük bir özgürlük ve heyecan patlamasıydı. Artık onu Güneş Tahtı’na oturtamazlardı. Salon onu bulduğunda, tahta bir başkası oturmuş olacaktı. Ve Moiraine oğlan bebeği bulmaya gidiyordu. Hiçbir Aes Sedai’nin yaşamadığı türden bir macera yaşamaya gidiyordu.

15
Canluum'a

Lan, öteden beri üzerinde öleceğini bildiği topraklara geldiğinde, Kandor havasında yeni baharın keskinliği vardı. Güneydeki topraklarda bahar geleli çok olmuştu, ama burada ağaçlar hâlâ yeni filizlerin kızıllığını taşıyordu ve karın gölgelere tutunmadığı yerlerde, kış kahverengisi otların arasına birkaç yabançiçeği saçılmıştı. Güneyden sonra, solgun güneş pek az sıcaklık veriyordu, gri bulutlar yine yağmur yağacağını gösteriyordu ve soğuk, sert esinti Lan'in ceketine işliyordu. Belki de güney onu sandığından daha fazla yumuşatmıştı. Eğer öyleyse, yazık olmuştu. Yuvasına dönmüş sayılırdı. Neredeyse.

Yüz nesil, geniş yolun toprağını, çevre tepelerdeki kayalar kadar sertleştirmişti ve pek az toz kalkıyordu, ama Canluum'daki sabah pazarlarından ayrılan çiftçilerin öküz arabalarının ve çelik miğferli ve zırhlı atlı korumaların çevrelediği tüccar kervanlarının oluşturduğu trafik şehrin yüksek, gri duvarlarına doğru akıyordu. Orada burada, göğüslerine tüccar loncalarının zincirlerini asmış Kandorlular, saçlarına çanlar takmış Arafelliler görülüyordu. Bir adamın kulağını bir yakut süslemişti, bir kadının göğsünü ise inci bir broş, ama çoğunlukla, tüccarların kıyafetleri de, tavırları kadar mütevazıydı. Çok fazla kâr yaptığını teşhir eden bir tüccar, pazarlıkta zorlanırdı.

Buna karşın, çiftçiler kasabaya geldiklerinde başarıları ile gösteriş yaparlardı. Uzun adımlarla yürüyen köylü adamların pantolonları, kadınların şalvarları ve rüzgârda çırpınan pelerinleri parlak işlemelerle süslüydü. Bazıları saçlarına kurdele bağlamıştı ya da ince kürklü yakalar takmışlardı. Bel Tine dansları ve bayramları için süslenmişlerdi sanki. Ama köylüler de yabancıları korumalar kadar ihtiyatla süzüyordu, süzüyor ve

mızraklarını, baltalarını tartıp uzaklaşıyorlardı. Kandor'da, belki tüm Sınırboyları'nda gergin zamanlardı. Son sene boyunca, haydutlar yabanotları gibi çoğalmıştı ve Afet'te her zamankinden fazla sorun çıkıyordu. Hatta söylentiler, Tek Güç yönlendiren bir adamdan bahsediyordu, ama diğer yandan, söylentiler bundan hep bahsederdi.

Lan, Kedi Dansçısı'nı Canluum'a yöneltti ve kendisinin ve yoldaşının çektiği dikkatleri, Bukama'nın kaş çatışları ve söylenmelerini göz ardı ettiği gibi göz ardı etti. Dinlenmek hakkında söylediği onca şeye rağmen, güneyde kaldıkları süre arttıkça, Bukama'nın aksiliği de artmıştı. Bu sefer, bir taş yüzünden berelenen bir toynak yüzünden yürümek zorunda kaldığı için söyleniyordu.

Dikkat çekiyorlardı gerçekten, atlarını yürüten iki uzun boylu adam. Yük atlarının sırtında iki eski hasır sepet vardı, sade giysileri yıpranmış ve kirlenmişti. Ama koşum takımları ve silahlan bakımlıydı. Saçları omuzlarına kadar gelen ve şakaklarına dolanmış birer deri örgü sicim ile tutturulmuş, biri genç diğeri yaşlı, iki adam. Dikkatleri çeken *hadori*'ydi. Özellikle burada, Sınırboyları'nda, insanların *hadori*'nin anlamını bildiği bir yerde.

"Aptallar," diye homurdandı Bukama. "Bizi haydut mu sanıyorlar? Onları güpegündüz, yol ortasında soyacağımızı mı düşünüyorlar?" Dik dik baktı ve kalçasındaki kılıcı, bir dizi tüccar muhafızından düşünceli bakışlar çekecek şekilde düzeltti. Tıknaz bir çiftçi öküzünü dürtükleyerek açıklarından geçti.

Lan sessiz kaldı. *Hadori* takmaya devam eden Malkierlilerin belli bir ünü vardı, haydutluk değildi. Yine de, Bukama'ya bunu hatırlatmak, adamın günler boyunca daha da karanlık bir ruh hali içinde olmasına sebep olacaktı. Bukama'nın söylenmeleri, geceyi geçirecek düzgün bir yatak ve düzgün bir akşam yemeği bulmak konusuna kaydı. Bukama pek az beklenti içindeydi ve daha azına güvenirdi.

Uzun bir yolculuk yapmış olmalarına rağmen, Lan'in düşüncelerinde ne yemek, ne yatak vardı. Onun başı devamlı kuzeye dönüyordu. Yine de çevresindeki herkesin farkındaydı, özellikle de birden çok kez bakanların. Koşum takımlarının şıngırtısının, eyer gıcırtılarının, nal seslerinin, halkalarına sıkıca tutturulmamış araba kanvaslarının farkındaydı. Yersiz kaçan her ses, kulağına bağırıyordu sanki. Lan farkındaydı, ama Afet kuzeydeydi. Tepelerin ardında, kilometrelerce uzakta, ama onu hissedebiliyordu, çarpık yozlaşmayı hissedebiliyordu.

Yalnızca hayal gücünün ürünüydü, ama daha az gerçek değildi. Güneyde, Cairhien ve Andor'da, hatta Tear'da, yaklaşık beş yüz fersah uzaktayken onu çağırmıştı. İki senedir Sınırboyları'ndan uzaktaydı, kişisel savaşını bir başka savaş uğruna bırakmıştı ve her geçen gün, kuzeyin çekimi daha da güçleniyordu. Bukama'nın onu beklemeye ikna etmesine asla izin vermemeliydi, güneyin onu yumuşatmasına asla izin vermemeliydi. Aieller keskinliğini korumasına yardımcı olmuştu.

Çoğu adam için, Afet demek ölüm demekti. Karanlık Varlık'ın nefesiyle kirlenmiş, çürüyen topraklarda Ölüm ve Gölge. Orada, her şey öldürebilirdi, bir böcek ısırığı, yanlış dikenin batması, yanlış yaprağın dokunuşu. Trollocların, Myrddraallerin ve daha kötüsünün konağıydı orası. İki kere para atarak, bu sefer nereden başlayacaklarına karar vermişti. Afet sınırında dört ulus vardı, ama Lan'in savaşı, Aryth Okyanusu'ndan Dünyanın Omurgası'na, Afet sınırının tamamını kapsıyordu. Ölümle yüzleşmek için bir yer, bir diğerinden farksızdı. Yuvasına dönmüş sayılırdı. Afet'e dönmüş sayılırdı. Çok uzun süredir uzaklardaydı.

Canluum'un duvarını kuru bir hendek çeviriyordu. Elli adım genişliğinde, on adım derinliğindeki hendeğin üzerinden beş geniş taş köprü geçiyordu ve köprülerin iki ucunda, duvarın üstündekiler kadar yüksek kuleler vardı. Afet kaynaklı Trolloc ve Myrddraal baskınları genellikle Kandor'un, Canluum'dan da derinlerine uzanırdı, ama şimdiye dek şehrin duvarlarını aşabilen olmamıştı. Bütün kulelerin üzerinde Kırmızı Geyik dalgalanıyordu. Gururlu bir adamdı Lord Varan. Marcasiev Evi'nin Yüksek Makamı'ydı. Kraliçe Ethenielle, Chachin'de bile, kendi bayrağını bu kadar çok yerde dalgalandırmıyordu.

Dış kulelerdeki, miğferlerinde Varan'ın geyik boynuzlu sorgucunu, göğüslerinde Kırmızı Geyiği'ni taşıyan nöbetçiler, arabaların sallana sallana köprülerden geçmesine izin vermeden önce, yüklerini kontrol ediyordu ya da zaman zaman, birinin pelerininin başlığını arkaya itmesini istiyordu. Bir jestten daha fazlası gerekmiyordu; tüm Sınırboyu uluslarında, bir köy ya da kasabanın içindeyken yüzünüzü saklamayı yasaklayan kanunlar vardı ve kimse gizlice şehre girmeye çalışan bir Gözsüz sanılmak istemezdi. Sert bakışlar köprünün üzerinde de Lan ile Bukama'yı takip etti. Yüzleri açıkça görülebiliyordu. *Hadori*'leri de. Ama izleyen gözlerin hiçbiri onları tanımıyordu. Sınırboyları'nda, iki sene uzun bir zamandı. İki sene içinde çok insan ölebilirdi.

Lan Bukama'nın suskunlaştığını fark etti. Bu, her zaman kötü bir işaret olmuştu. "Sakin ol, Bukama."

"Ben asla sorun başlatmam," diye terslendi yaşlı adam, ama kılıcının kabzasına ellemeyi bıraktı.

Demir plakalı kapıların üzerindeki duvarda bekleyen nöbetçiler ile köprüdekiler, zırh olarak yalnızca sırt ve göğüs zırhları taşıyordu, ama daha dikkatsiz değillerdi, özellikle de saçlarını bağlamış iki Malkierliye karşı. Her adımda, Bukama'nın ağzı daha da geriliyordu.

"Al'Lan Mandragoran! Işık bizi korusun, Parlak Duvarlar'da Aiellerle savaşırken öldüğünüzü duyduk!" Nida genç bir nöbetçiden gelmişti. Adam diğerlerinden uzundu, neredeyse Lan kadar uzun. Gençti, Lan'dan bir iki yaş daha küçük, ama aralarında on yaş fark var gibi görünüyordu. Koca bir ömür. Nöbetçi, sol elini dizine koyarak yerlere kadar eğildi. *"Tai'shar Malkier!"* Malkier'in gerçek kanı. "Hazır bekliyorum, Majesteleri."

"Ben kral değilim," dedi Lan sessizce. Malkier ölmüştü. Yalnızca savaş yaşıyordu. En azından, Lan'in içinde.

Bukama sessiz kalmadı. "*Ne* için hazır bekliyorsun, evlat?" Elinin ayasını nöbetçinin plaka zırhına, Kırmızı Geyik'in hemen üzerine vurdu ve adamı doğrulup bir adım gerilemeye zorladı. "Saçlarını kısa kesmişsin ve bağlamamışsın!" Bukama tükürürcesine konuşuyordu. "Bir Kandor lorduna sadakat yemini etmişsin! Ne hakla Malkierli olduğunu iddia edersin?"

Genç adam yanıt bulmaya çalışırken yüzü kızardı. Diğer nöbetçiler ikisine doğru gelmeye başladı, sonra Lan dizginlerini bırakınca durdular. Yalnızca bunu yapmıştı, ama artık ismini biliyorlardı. Lan'in, arkasında kıpırtısızca, tetikte bekleyen doru atını da, Lan'in kendisi kadar merakla süzdüler. Bir savaş atı amansız bir silahtı ve Kedi Dansçısı'nın henüz yalnızca yarı eğitimli olduğunu bilemezlerdi.

Kapılardan geçen insanlar biraz uzaklaştıktan sonra, izlemek üzere dönerlerken ve köprüde olanlar gerilerlerken, çevrelerinde bir boşluk açıldı. İki yöndeki insanlardan, trafiği neyin durdurduğunu bilmek isteyen sesler yükseldi. Bukama hepsini duymazdan geldi. Gözlerini yüzü kızarmış nöbetçiye dikmişti. Yük atının ve sarı kır iğdiş atının dizginlerini bırakmamıştı. Kılıçlar çekilmeden çekip gidebilirlerdi hâlâ.

Kapıların içindeki taş nöbet kulübesinden bir subay çıktı. Sorguçlu miğferini kolunun altına sıkıştırmıştı, ama çelik sırtlı eldiven taktığı ellerinden birini kılıç kabzasına koymuştu. Yüzünde beyaz yara izleri olan, saçları kırlaşmaya yüz tutmuş, küt bir adam olan Alin Seroku, Afet boyunda

kırk sene askerlik yapmıştı, ama Lan'i görünce gözleri irileşti. Lan'in ölümü hakkındaki hikâyeleri onun da duyduğu açıktı.

"Işık üzerinizde parlasın, Lord Mandragoran. Anıları kutsansın, el'Leanna ile al'Akir'in oğlu her zaman hoş gelir." Seroku'nun gözleri, hiç de hoş karşılamayan bir biçimde, Bukama'ya kaydı. Kapı boşluğunun tam ortasında, ayaklarını sıkıca yere bastı. Beşer atlı adam iki yanından rahatça geçebilirdi, ama adam engel olarak dikilmişti oraya ve öyleydi de. Nöbetçilerin hiçbiri yerinden kıpırdamadı, ama hepsinin eli kılıcının kabzasındaydı. Bukama'nın dik bakışlarına aynı şekilde karşılık veren genç adam dışında hepsinin. "Lord Marcasiev, ne olursa olsun huzuru korumamız gerektiğini bildirdi," diye devam etti Seroku, yarı özür dilercesine. Ama yarıdan fazla değil. "Şehrin sinirleri ayakta. Yönlendiren bir adam hakkındaki onca söylenti yeterince kötü. Üstüne üstlük, son ay içinde sokaklarda güpegündüz cinayet işlendi ve tuhaf kazalar oldu. İnsanlar, Gölgedöllerinin duvarların içinde başıboş dolandıkları hakkında fısıldaşıyor."

Lan başını hafifçe salladı. Afet bu kadar yakınken, ani bir ölüm de olsa, beklenmedik bir kötü hasat da, başka bir açıklama bulamadıkları olaylar olduğunda, insanlar hep Gölgedölleri hakkında homurdanırdı. Ama Kedi Dansçısı'nın dizginlerini eline almadı. "Burada birkaç gün dinlendikten sonra kuzeye gitmeyi düşünüyoruz." Dinlenecek ve sertliğini yeniden edinmeye çalışacaktı.

Bir anlığına, Seroku'nun şaşırdığını düşündü. Adam huzuru koruyacaklarına söz vermelerini ya da Bukama'nın davranışı için özür dilemelerini mi bekliyordu? Bu noktada, ikisi de Bukama'yı mahcup ederdi. Savaş burada sona ererse yazık olurdu. Lan Kandorluları öldürürken ölmek istemiyordu.

Eski dostu, yumruklarını iki yanda sıkmış, titreyerek duran genç nöbetçiye sırtını döndü. "Burada bütün hata benim," diye bildirdi Bukama, havaya hitaben, ifadesiz bir sesle. "Yaptığım şeyi yapmam için bir sebep yoktu. Annemin adına yemin ederim, Lord Marcasiev'in huzurunu koruyacağım. Annemin adına yemin ederim, Canluum duvarları dahilinde kılıç çekmeyeceğim." Seroku'nun ağzı açık kaldı. Lan kendi şokunu güçlükle saklayabildi.

Yüzünde yara izi olan subay yalnızca bir an duraksadıktan sonra kenara çekildi, eğilerek önce kılıç kabzasına, sonra yüreğine dokundu. "Lan Mandragoran Dai Shan her zaman hoş gelir," dedi resmi bir biçimde. "Sen

de, Bukama Marenellin, Salmarna kahramanı. İkiniz de bir gün huzur bulaşınız.”

“Huzur annenin bağrında vardır,” diye karşılık verdi Lan, aynı ölçüde resmi bir biçimde, kılıç kabzasına ve yüreğine dokunarak.

“Bir gün yuvamızda bize kucak açsın,” diye bitirdi Seroku. Kimse mezara girmek istemezdi aslında, ama Sınırboyları’nda huzur bulunabilecek tek yer orasıydı.

Bukama, demirden bir suratla, Güneş Mızrağı’nı ve yük atını arkasından çekiştirerek, Lan’i beklemeden yürüdü. Durum hiç iyi değildi.

Canluum taş ve tuğladan inşa edilmiş bir şehirdi. Taş döşeli sokakları yüksek tepelerin çevresinde dolanıyordu. Aiel istilası Sınırboyları’na hiç ulaşamamıştı, ama savaş dalgaları meydandan çok uzaklardaki ticareti de azaltırdı. Savaş ve kış bittikten sonra, şehir her ülkeden insanlarla dolmuştu. Afet’in şehrin neredeyse kapısının önünde olmasına rağmen, çevre tepelerden çıkarılan mücevherler Canluum’u zengin etmişti. Ve tuhaf bir biçimde, en iyi saat imalatçılarının bazıları da buradaydı. Mallarını tanıtan sokak satıcılarının ve dükkâncıların bağırışları, taraçalı pazar meydanlarından uzaklarda bile, kalabalığın uğultusunun üzerinde yükseliyordu. Her sokak köşesinde rengârenk giyimli müzisyenler, jonglörler, akrobatlar gösteri yapıyordu. İnsan, araba ve el arabası kalabalığının içinde birkaç lakeli araba sallanıyordu. Altın ya da gümüş işli eyerleri ve koşum takımları olan atlar kalabalığın içinde dikkatle ilerliyorlardı. Binicilerinin elbiseleri de hayvanların koşumları kadar süslü, tilki, ağaçsansarı ya da kakım kürkü kenarlıydı. Hiçbir yerde, bir adım bile boş alan yoktu.

Lan pek çok Aes Sedai bile gördü. Dingin, yaşı belirsiz yüzleri olan kadınlar. Onları yeterince insan tanımıştı, çünkü yollarından çekilmek isteyenler kalabalıkta çalkantılar yaratıyorlardı. Saygı da olsa ihtiyat da, huşu da olsa korku da, bir Aes Sedai’nin önünde bir kralın bile kenara çekilmesi için yeterli sebeptiler. Eskiden, Sınırboyları’nda bile, Aes Sedai görmeden bir sene geçirebilirdiniz, ama eski Amyrlin Makamları öldüğünden beri Aes Sedailer her yerdeydi sanki. Belki de, yönlendiren adama dair hikâyeler yüzündendi; eğer öyle biri varsa, uzun süre başıboş bırakmazlardı onu.

Lan bakışlarını Aes Sedailerden kaçırdı ve dikkat çekmemek için çabuk çabuk yürüdü. *Hadori*, Muhafız arayan Aes Sedailerin dikkatini çekmeye yeterdi. Sözde, bir erkekle bağ kurmadan önce soruyorlardı, ama Lan o bağı

kurduran pek çok adam biliyordu ve hepsi sürpriz olmuştu. İzin istemekten daha fazlası yoksa bir Aes Sedai'nin peşinde koşturmak adına, kim özgürlüğünden vazgeçerdi?

Şok edici şekilde, pek çok kadının yüzü dantel peçelerle kaplıydı. İnce dantelden, gözleri olduğunu gösterecek kadar ince peçelerdi ve kimse kadın Myrddraal duymamıştı, ama Lan kanunun sırf moda için esnetilebileceğini hiç düşünmemişti. Şimdi de, sokaklara dizilmiş yağ lambalarını indirir, gecelerin karanlık olmasına izin verirlerdi kim bilir. Peçelerden daha da şok edici bir biçimde, Bukama o kadınların bazılarına baktı ve ağzını açmadı. Sonra, Nazar Kurenin adlı, çıkık burunlu bir adam Bukama'nın burnunun dibinden geçti ve Bukama gözünü bile kırpmadı. Genç nöbetçi, Afet Malkier'i yuttuktan sonra doğmuştu kesinlikle, ama saçlarını kısacık kesmiş ve çatal sakal uzatmış Kurenin Lan'in iki katı yaşındaydı. Seneler *hadori*'sinin bıraktığı izi tamamen silememişti. Kurenin gibi çok adam vardı ve onu görmek Bukama'yı öfkelendirmeliydi. Lan arkadaşını endişeyle süzdü.

Şehrin merkezine doğru gidiyorlardı. En yüksek tepeye, Geyik Tepesi'ne tırmanıyorlardı. Lord Marcasiev'in kaleye benzeyen sarayı tepenin zirvesini kaplamıştı. Daha düşük lord ve leydilerin sarayları ise, aşağıdaki taraçalardaydı. Oradaki her kapı, al'Lan Mandragoran'ı sıcak bir tavırla karşılardı. Belki, şu anda istediğinden daha sıcak bir tavırla. Balolar ve avlar düzenlenir, seksen kilometre dahilindeki, hatta sınırın ötesindeki, Arafel'deki tüm asiller davet edilirdi. İnsanlar onun "maceralarını" dinlemeye can atıyordu. Genç erkekler onun Afet yolculuklarına katılmak istiyordu ve yaşlı adamlar kendi deneyimlerini onunkilerle karşılaştırıyorlardı. Kadınlar, aptalca hikâyelerin Afet'in öldüremediğini söylediği bir adamla yataklarını paylaşmaya heves ediyorlardı. Kandor ve Arafel de, zaman zaman güney ülkeleri kadar kötü olabiliyordu; o kadınların bazıları evli oluyordu.

Bir de, kayıp Malkier'in anılarını bastırmaya çalışan Kurenin gibi adamlar, nefes aldıkları sürece oğullarını Gölge'yle savaşa yollamaya yemin ettiklerinin işareti olan *ki'sain*'i alınlarında taşımayan kadınlar vardı. Lan, ona al'Lan Dai Shan, daha o beşikteyken ihanete uğrayan bir ulusun taçsız kralı ve taçlı savaş lordu diyenlerin sahte gülümsemelerini görmezden gelebiliyordu. Mevcut ruh hali içindeyken, Bukama cinayet işleyebilirdi. Daha da kötüsü, kapılarda yemin etmişti. O yeminleri ölümüne

tutardı. Ama Bukama’nın elleri ve ayakları da, bir adamı hayatı boyunca sakat bırakacak kadar tehlikeliydi.

“Varan Marcasiev bizi bir hafta, hatta daha uzun süre, törenle ağırlar,” dedi Lan, Geyik Tepesi’nden uzaklaşan dar bir sokağa dönerek. “Haydutlar ve benzerleri hakkında işittiklerimize bakarak, saygılarımı sunmak üzere oraya gitmezsem daha da mutlu olur.” Bu kadarı doğruydu. Lan, Marcasiev Evi’nin Yüksek Makamı ile bir kez, seneler önce karşılaşmıştı, ama kendini tamamen görevlerine vermiş, ciddi yüzlü adamı hatırlıyordu. Lord Marcasiev o baloların ve avların her birini düzenler, her birinden pişmanlık duyardı.

Bukama, bir saray yatağında yatma ve aşçıların hazırladığı ziyafetlere katılma fırsatını kaçırmaları hakkında yakınmadan onu izledi. Bu, endişe vericiydi. Lan, kendi sertliğini yeniden edinmeye ek olarak, Bukama’nınkini de keskinleştirmenin bir yolunu bulmalıydı, yoksa damarlarını şimdi açsalar da olurdu.

16
Derinlikler

Kuzey duvarının yakınındaki alçak yerlerde saray yoktu, yalnızca dükkânlar ve meyhaneler, hanlar ve ahırlar, araba avluları vardı. İmalathanelerin uzun depoları koşturan insanlarla çevriliydi, ama Derinlikler'e binek araba gelmezdi ve çoğu sokağın genişliği yük arabalarının geçmesine ancak yetiyordu. Ama bu sokaklar da geniş yollar kadar kalabalıktı ve aynı ölçüde gürültülüydü. Burada, sokakta gösteri yapanların giysileri kirliydi, ama daha yüksek sesle gösteri yaparak bunu telafi ediyorlardı ve hem alıcılar, hem de satıcılar, yan sokaktan da işitilmesini istermiş gibi bağırıyorlardı. Kalabalığın bir kısmı, yüksek kesimlerdeki işlerini bitirip dönmüş ya da akşam işi için oraya yollanan yankesicilerden, hızlı parmaklardan ve başka hırsızlardan oluşuyordu büyük olasılıkla. Şehirde bunca tüccar varken, aksi mucize olurdu. Kalabalığın içinde, görünmez parmaklar ikinci kez ceketine sürtündüğünde, Lan kesesini gömleğinin altına tıktı. Rüştünü ispat ettiğinde ihsan edilen Shienar mülklerini karşılık göstererek, dilediği bankacıdan para alabilirdi, ama elindeki altını kaybetmek, Geyik Tepesi'nin konukseverliğini kabul etmek anlamına gelecekti.

Denedikleri ilk üç handa, önlerinde parlak renklere boyanmış duvarları olan arduvaz damlı, gri taştan, küp şeklinde binalarda, hancıların kiralayacak tek göz odası yoktu. Düşük tüccarlar ve tüccar korumaları hanları tavan arasına dek doldurmuştu. Bukama, samanlıkta yatmak hakkında homurdanmaya başladı, ama Geyik Tepesi'nde bekleyen tüy şiltelerden ve ketenlerden bahsetmedi. Atlarını, dördüncü han olan Mavi Gül'deki seyislere bırakan Lan, günün kalanını alacak olsa bile, kalacak bir yer bulmaya kararlı bir biçimde içeri girdi.

İçeride, uzun boylu, düzgün hatlı, saçları kırlaşmaya yüz tutmuş bir kadın, kanun çalan ince bir kızın şarkısını bastıracak kadar yüksek sesli konuşmaların ve kahkahaların doldurduğu kalabalık bir ortak salona göz kulak oluyordu. Tavan kirişlerinin arasında pipo dumanları kıvrılıyordu ve mutfaklardan gelen kızarmış kuzu kokusu odayı dolduruyordu. Hancı, Lan ile Bukama'yı görür görmez mavi çizgili önlüğünü çekiştirdi ve koyu renk gözlerinde keskin bir bakış ile onlara doğru yürüdü.

Daha Lan ağzını açamadan, kadın Bukama'yı kulaklarından yakaladı, başını aşağı çekti ve öptü. Kandorlu kadınlar nadiren çekingen olurdu, ama yine de, bunca insanın önünde, olağanüstü ölçüde ateşli bir öpücüktü. Masaların arasında parmaklar uzatıldı, alaycı sırıtışlar belirdi.

"Seni yine görmek güzel, Racelle," diye mırıldandı Bukama, küçük bir gülümsemeyle, kadın sonunda onu bıraktığında. "Burada hanın olduğunu bilmiyordum. Sence?.." Kabaca kadının gözlerine bakmak yerine bakışlarını yere indirdi ve bunun bir hata olduğu ortaya çıktı. Racelle adamın çenesine öyle sıkı bir yumruk attı ki, Bukama saçlarını savurarak sendeledi.

"Tek kelime haber alamadan geçen altı sene," diye azarladı kadın onu. "Altı sene!" Bukama'yı yine kulaklarından yakalayarak, daha da uzun bir öpücük verdi. Daha doğrusu, aldı. Bukama'nın, eğilip, kadının dilediğini yapmasına izin vermek dışındaki her girişimi, kulaklarının sertçe bükülmesi ile sonuçlanıyordu. En azından, onu öpüyorsa, yüreğinden hançerlemezdi. Belki hançerlemezdi.

"Arovni Hanım'ın Bukama için bir yerlerde oda bulabileceğini sanıyorum," dedi bir erkeğin aşina sesi, Lan'in arkasından. "Sana da, herhalde."

Lan dönerek, Bukama dışında, oradaki, onunla aynı boyda olan tek adamın, Ryne Venamar'ın önkolunu kavradı. Ryne, Bukama dışında, en eski dostuydu. Ryne Lan'i köşedeki küçük, yuvarlak masaya götürürken, hancı Bukama'yı meşgul etmeye devam ediyordu. Lan'den beş yaş büyük olan Ryne da Malkierliydi, ama saçlarını iki uzun, çanlarla süslü örgüyle toplamıştı ve çizmelerinin katlanmış tepelerine ve sarı ceketinin kol yenlerine başka çanlar dizilmişti. Bukama'nın Ryne'dan hoşlanmadığı söylenemezdi tam olarak –tam olarak değil– ama şimdiki ruh hali içindeyken, ancak Nazar Kurenin daha kötü etkileyebilirdi onu.

İkisi sıralara yerleşirken, çizgili önlük takmış hizmetkâr kadın sıcak baharatlı şarap getirdi. Görünüşe göre, Ryne Lan'i görür görmez

ısmarlamıştı şarabı. Koyu renk gözlü, dolgun dudaklı kadın Lan'i açık açık, tepeden tırnağa süzdü, sonra kupayı önüne bırakıp ismini –Lira– Lan'in kulağına fısıldadı. Gece burada kalıyorsa, odasına davet etti. Lan'in o gece tek istediği uyumaktı, bu yüzden bakışlarını yere indirdi ve kadının onu çok fazla şereflendirdiğini söyledi. Lira sözünü bitirmesine izin vermedi. Yüksek sesle kahkaha attı ve eğilip sertçe Lan'in kulağını ısırdı.

"Yarına kadar," diye bildirdi boğuk ve yüksek bir sesle, "seni öyle şereflendirmiş olacağım ki, dizlerin tutmayacak." Çevre masalardan bet kahkahalar yükseldi.

Ryne işleri düzeltme fırsatını, kadına şişman bir para atarak ve poposunu şaplaklayarak engelledi. Lira parayı yakasından içeri tıkarken Ryne'a gülümseyerek gamzelerini gösterdi, ama uzaklaşırken omzunun üzerinden Lan'e fırlattığı bakışlar Lan'in içini çekmesine sebep oldu. Bunun üzerine kadına hayır derse, kadın hakareti yüzünden hançerleyebilirdi onu.

"Demek kadınlar konusundaki şansın sürüyor." Ryne'ın kahkahasında keskin bir tını vardı. Belki de Lira'yı o istemişti. "Işık biliyor ya, seni yakışıklı buluyor olamazlar; her sene daha da çirkinleşiyorsun. Belki senin cilveli iffetini denemeli, kadınların burnumdan tutup sürüklemesine izin vermeliyim."

Lan ağzını açtı, sonra konuşmadan kapattı ve içkisinden bir yudum aldı. Açıklamak zorunda kalmamalıydı, ama her durumda, Ryne'a açıklama yapmak için çok geçti zaten. Lan on yaşına geldiğinde babası Ryne'ı Arafel'e götürmüştü. Adam sırtında iki kılıç taşımak yerine, kalçasında tek bir kılıç taşıyordu, ama tepeden tırnağa Arafelliydi. İlk önce onunla konuşmayan kadınlarla bile konuşuyordu. Bukama ve arkadaşları tarafından Shienar'da büyütülen Lan, Malkier âdetlerini yaşatan küçük bir topluluğun içinde yaşamıştı. Lira bu gece yatağını paylaşırsa, ki paylaşması kesin görünüyordu, yatağa girdikten sonra Lan'de utangaç ya da çekingen bir taraf olmadığını görecekti, ama o yatağa ne zaman girip, ne zaman çıkacağına kadın karar verirdi.

Odadaki birkaç kişi, kadehlerinin ve kupalarının üzerinden yan yan bakarak onların masasını izliyordu. Domanlı kadınların genelde kullandığından çok daha kalın bir elbise giymiş, tombul, bakır tenli bir kadın, bakışlarını saklama ihtiyacı duymadan, kıvrık bıyıkları ve kulağında iri bir inci küpesi bulunan bir adamla konuşuyordu. Muhtemelen, Lira yüzünden sorun çıkıp çıkmayacağını merak ediyordu. *Hadori* takmış bir

adamın gerçekten de bir iğne düşmesi üzerine cinayet işleyip işlemeyeceğini merak ediyordu.

“Seni Canluum’da bulacağımı düşünmemiştim,” dedi Lan, şarap kupasını indirerek. “Bir tüccar kervanını mı koruyorsun?” Bukama ve hancı görünürlerde yoktu.

Ryne omuzlarını silkti. “Shol Arbela’dan gelmiş. Arafel’deki en şanslı tüccar olduğu söyleniyor. Söylüyorlardı. Şansı pek işine yaramadı. Dün geldik ve dün gece yankesiciler iki sokak ötede boğazını kestiler. Bu yolcuğun dönüş ücretini de alamadım.” Hüzünle sırıttı ve şarabından büyük bir yudum aldı. Belki tüccarın anısına, belki de maaşının yarısını kaybettiği için. “Ben de seni burada göreceğimi düşündüysem kavrulayım.”

“Söylentileri dinlememelisin, Ryne. Güneye gittiğimden beri bahse değer bir yara bile almadım.” Lan, kalacak bir yer bulabilirlerse, karşılığının nasıl ödendiği konusunda Bukama’nın kulağını çekmeye karar verdi. Kızgınlık, adamı bu karanlıktan çekip çıkarabilirdi.

“Aieller,” diye hıhladı Ryne. “Senin işini *onların* bitirebileceği hiç aklıma gelmemişti zaten.” Ryne Aiellerle hiç karşılaşmamıştı. “Senin, Edeyn Arrel’in olduğu yerde olacağını düşünmüştüm. Duyduğuma göre şimdi Chachin’deymiş.”

Bu ismi duyunca, Lan başını hızla karşısındaki adama çevirdi. “Neden Leydi Arrel’in yanında olacakmışım?” diye sordu alçak sesle. Yumuşak sesle, ama kadının unvanını vurgulayarak.

“Sakin ol, adamım,” dedi Ryne. “Demek istediğim...” Akıllılık ederek, cümlesini tamamlamaktan kaçındı. “Yak beni, duymadığını mı söylemeye çalışıyorsun? Altın Turna’yı kaldırdı. Senin adına, elbette. Sene başından beri, Fal Moran’dan Maradon’a kadar her yeri dolaştı ve şimdi geri dönüyor.” Ryne başını iki yana sallayarak örgülerindeki çanları hafifçe çınlattı. “Burada, Canluum’da, onun peşinden gitmeye hazır iki yüz üç yüz adam var. Senin peşinden, demek istiyorum. Bazılarına inanamazsın. Kadının konuşmasını dinlerken ihtiyar Kurenin ağladı. Hepsi, Malkier’i Afet’ten kurtarmaya kararlı.”

“Afet’te ölen, sonsuza dek kaybolmuştur,” dedi Lan bitkinlik içinde. İçi buz kesmişti. Aniden Seroku’nun, onun kuzeye gideceğini duyunca şaşırması, genç nöbetçinin hazır beklediğini söylemesi, farklı bir anlam kazanmıştı. Burada, ortak salondaki bakışlar bile farklı geliyordu artık. Ve Edeyn’in bunda rolü vardı. Kadın her zaman fırtınanın göbeğinde

durmaktan hoşlanmıştı. “Atımla ilgilenmeliyim,” dedi Ryne’a, sırasını arkaya iterek.

Ryne, o gece meyhaneleri dolaşmak hakkında bir şeyler söyledi, ama Lan doğru düzgün dinlemedi bile. Demir sobaların, taş fırınların ve açık ateşlerin ısıttığı mutfaklardan geçip ahır avlusunun serinliğine çıktı. Burada, at, saman ve odun dumanı kokuları birbirine karışıyordu. Ahır çatısının kenarında bir gri tarlakuşu şakıdı. Baharda, gri tarlakuşları kızılgerdanlardan bile erken gelirdi. Edeyn ilk kez Lan’in kulağına fısıldadığında, Fal Moran’da gri tarlakuşları ötüyordu.

Atlar ahıra yerleştirilmiş, koşum takımları, eyerler ve yük eyeri bölme kapılarında, eyer battaniyelerinin üzerine konmuştu bile, ama hasır sepetler gitmişti. Açık ki, Arovni Hanım seyislere haber yollamış, Lan ile Bukama’nın orada kalacağını bildirmişti.

Loş ahırda tek bir seyis vardı, at pisliği küreyen ince, sert yüzlü bir kadın. Kadın çalışmaya devam ederek, sessizce, Lan’in Kedi Dansçısı’nı ve diğer atları kontrol etmesini izledi. Lan’in saman kaplı zemini ileri geri adımlamasını izledi. Lan düşünmeye çalışıyordu, ama Edeyn’in ismi kafasının içinde dönüp duruyordu. Edeyn’in, beline kadar gelen ipeksi siyah saçlarla çevrili yüzü, koyu renk, iri gözleri buyurganken bile, bir adamın ruhunu içebilecek güzel yüzü gözlerinin önündeydi.

Bir süre sonra, seyis dudaklarına ve alnına dokunarak, Lan’e hitaben bir şeyler mırıldandı ve telaşla yarı dolu el arabasını ahırdan dışarı ittirerek, omzunun üzerinden Lan’e bakarak çıktı. Durup kapıları kapattı ve bunu da telaşla yaptı. Lan’i, yalnızca samanlığın açık kapaklarından gelen ışıkla kırılan bir karanlığa kapattı. Solgun, altın rengi ışınlarda toz zerreleri dans ediyordu.

Lan yüzünü buruşturdu. Kadın, *hadori* takan bir erkekten bu kadar mı korkuyordu? Lan’in ahırı adımlamasını tehdit mi sanıyordu? Aniden, ellerini kılıcının uzun kabzasında dolaştırmakta olduğunu fark etti, yüzündeki gerginliği fark etti. Adımlamak mı? Hayır, Yüksek Otların Arasındaki Leopar duruşunda yürüyordu. Her yanınız düşmanlarla çevriliyken kullandığınız bir duruşta. Sakinleşmesi gerekiyordu.

Bağdaş kurup bir saman balyasının üzerine oturdu, *ko’di*’yi takındı ve sakin boşluğun içinde yüzmeye başladı. Altındaki balyayla, ahırla, arkasındaki kınlı kılıcıyla bir oldu. Yemliklerinden beslenen atları, köşelerde vızıldayan sinekleri “hissedebiliyordu”. Hepsi onun birer

parçasıydı. Özellikle de kılıç. Ama bu sefer, aradığı yalnızca duygusuz boşluktu.

Kemer kesesinden, kanat açmış turna desenli ağır mühür yüzüğünü çıkardı ve parmaklarında çevirmeye başladı. Gölge'yi dokuz yüz sene, hatta daha uzun zaman uzak tutan adamların, Malkier krallarının taktığı yüzük. Zaman aşındırdıkça, sayısız defa yeniden yapılmış, her seferinde eski altın eritilip yenisine karıştırılmıştı. Malkier'den önce yaşayan Rhamdashar'ın ve Rhamdashar'dan önceki Aramaelle'in krallarının taktığı yüzükten bir zerre kalmış olabilirdi onda. O metal parçası, Afet'le savaşarak geçen üç binden fazla seneyi simgeliyordu. Lan doğduğundan beri onundu neredeyse, ama onu hiç takmamıştı. Normalde, yüzüğe bakmak bile zahmetli geliyordu. Her gün yapma disiplini kazandığı bir iş. Boşluk olmasa, bugün yüzüğe bakabileceğini sanmıyordu. *Ko'di* içindeyken, düşünce özgürce süzülüyordu ve duygular ufkun ötesinde kalıyordu.

Beşiğinde, Lan'e dört armağan verilmişti. Ellerindeki yüzük, boynunda asılı duran madalyon, kalçasındaki kılıç ve onun adına edilmiş bir yemin. İçinde, gördüğünü hatırlamadığı annesinin ve babasının resimleri bulunan madalyon, o armağanların en kıymetlisiydi. Yemin ise en ağırı. "Demir sert olduğu, taş dayandığı sürece Gölge'ye direnmek. Tek damla kan kalana dek Malkierlileri savunmak. Savunulamayanın intikamını almak." Sonra, yağla mesh edilmiş, Dai Shan adı verilmiş, bir sonraki Malkier Kralı olarak kutsanmış, öleceği bilinen bir ülkeden gönderilmişti.

Artık, savunulabilecek hiçbir şey kalmamıştı, yalnızca intikamı alınması gereken bir ulus kalmıştı ve attığı ilk adımdan itibaren, Lan bunu yapmak üzere eğitilmişti. Annesinin armağanı boynunda, babasının kılıcı elindeyken, Lan on altıncı doğum gününden itibaren Malkier'in intikamını almak için savaşmıştı. Ama bir kez bile adam toplayıp Afet'e götürmemişti. Bukama ve diğerleri onunla birlikte at sürmüştü, ama Lan oraya başkalarını götürmeyecekti. O savaş, yalnız ona aitti. Ölüler hayata döndürülemezdi, söz konusu olan bir insan da olsa, bir ülke de. Ama şimdi, Edeyn Arrel denemek istiyordu.

Lan'in içindeki boşlukta Edeyn'in ismi yankılandı. Yüz ayrı his, çıplak dağlar gibi yükseldi, ama Lan alevi onlarla besleyerek, her şeyin bir kez daha kıpırtısız olmasını sağladı. Ta ki, yüreği ahırdaki atların yeri döven nalları ile aynı tempoyu bulana kadar, sineklerin kanatları nefeslerini tamamlayana kadar. Edeyn onun *carneira*'sıydı, ilk aşkı. Lan'i saran kıpırtısızlığa rağmen, bin senelik gelenek bunu haykırıyordu.

Edeyn, Lan'in beline dek gelen saçlarını eline toplayıp, niyetini kulağına fısıldadığında, Lan on beş, Edeyn bunun iki katı yaşındaydı. O zamanlar bile kadınlar ona yakışıklı diyor, yüzünün kızarmasından zevk alıyordu. Yarım sene boyunca Edeyn onu koluna takıp gezdirmiş, yatağına tıkmıştı. Ta ki, Bukama ve diğer erkekler ona *hadori*'sini verene kadar. Onuncu isim gününde hediye edilen kılıç, gerçekten erkek olmasına daha seneler olmasına rağmen, Sınır boyunca âdet olduğu üzere, erkek yapmıştı onu, ama Malkierliler arasında, o örülmüş deri sicim çok daha önemliydi. Onu başına bağladıktan sonra, nereye, ne zaman, neden gideceğine kendisi karar verirdi. Ve Afet'in karanlık şarkısı, tüm diğer sesleri boğan bir ulumaya dönüşmüştü. Bunca zamandır yüreğinin mırıldandığı yemin, ayaklarının izlemesi gereken bir yola dönüşmüştü.

Yaklaşık on sene önce, Edeyn onun atına atlayıp Fal Moran'dan ayrılmasını izlemişti ve Lan geri döndüğünde de o yoktu, ama yine de, Lan onun yüzünü, o zamandan beri yatağını paylaşan tüm kadınların yüzlerinden daha iyi hatırlıyordu. Artık, sırf Edeyn onun ilk âşığı olmaya karar verdi diye, kadının onu sevdiğine inanacak kadar saf bir oğlan çocuğu değildi, ama Malkierli erkekler arasında bir deyim vardı. Carneira*'nız, ruhunuzdan bir parçayı sonsuza dek kurdele gibi saçına takar.* Kanun kadar güçlü gelenekler öyle diyordu.

Ahır kapılarından biri gıcırdayarak açıldı ve Bukama, ceketsiz, gömleğini pantolonuna tıkmış bir halde göründü. Kılıcı olmadan, çıplak görünüyordu. Tereddüt edermiş gibi, iki kanadı tamamen açtıktan sonra içeri girdi. "Ne yapacaksın?" dedi sonunda. "Racelle bana... bana Altın Turna'dan bahsetti."

Lan yüzüğü kaldırdı ve boşluğun akıp gitmesine izin verdi. Aniden, Edeyn'in yüzü her yerdeydi sanki görüş alanının hemen kıyısında. "Ryne'a göre, Nazar Kurenin bile takip etmeye hazırmış," dedi hafif bir sesle. "Seyredilecek manzara olmaz mıydı?" Afet'i alt etmeye çalışırken bir ordu ölebilirdi. Bunu denerken ordular ölmüştü. Ama Malkier'in anıları da ölmeye başlamıştı. Bir ulus, toprak kadar hafıza da demekti. "Kapıdaki oğlan saçlarını uzatabilir ve babasından *hadori* isteyebilir." İnsanlar unutuyordu, unutmaya çalışıyordu. Saçlarını bağlayan son adam, alnını boyayan son kadın da öldükten sonra, Malkier de gerçekten yok olmuş olacak mıydı? "Niye, Ryne o örgülerden kurtulabilir bile." Sözlerine devam ederken sesindeki eğlenti tınısı kayboldu. "Ama değer mi? Bazıları

değeceğini düşünüyor gibi.” Bukama hıhladı, ama bir duraksama olmuştu. Böyle düşünenlerden biri de o olabilirdi.

Yaşlı adam, uzun adımlarla Güneş Mızrağı’nın kaldığı bölmeye gitti ve sonra aniden neden gittiğini unutmuş gibi, kapının yanındaki eyerle oynamaya başladı. “Her şeyin bir bedeli vardır,” dedi, başını kaldırmadan. “Ama bedeller vardır, bir de bedeller vardır. Leydi Edeyn...” Lan’e bir bakış fırlattı, sonra dönüp onunla yüzleşti. “O her zaman, her hakkın ve her görevin harfiyen yerine getirilmesini talep eden biri olmuştur. Gelenek sana sorumluluklar veriyor ve sen ne seçim yaparsan yap, kaçınmanın bir yolunu bulamazsan, o gelenekleri dizgin gibi kullanacak.”

Lan dikkatle başparmaklarını kemerine taktı. Bukama onu sırtına bağlamış, Malkier’den uzaklara götürmüştü. O yolculuktan canlı kurtulan beş kişiden biriydi. Bukama, konu Lan’in *carneira*’sı olsa bile, serbestçe konuşma hakkına sahipti. “Mahcup düşmeden, görevlerimi yerine getirmekten nasıl kaçınmamı önerirsin?” diye sordu, niyetlendiğinden daha sert bir sesle. Derin bir nefes alarak, daha ılımlı bir sesle devam etti. “Gel; ortak salon buradan çok daha iyi kokuyor. Ryne bu gece meyhaneleri dolaşmamızı önerdi. Arovni Hanım’ın senin için bir planı yoksa. Ah, evet. Odalarımız ne kadara mal oldu? İyi odalar mı? Çok pahalıya mal olmamıştır umarım.”

Kapıya giderken Bukama da ona katıldı. Yüzü kızarmıştı. “Çok değil,” dedi telaşla. “Sen tavan arasında bir şiltede yatacaksın ve ben... ah... ben Racelle’in odasında kalacağım. Meyhaneleri dolaşmak hoşuma gider, ama sanırım Racelle... Onun gelmeme izin vereceğini hiç... ben... Seni küçük enik!” diye hırladı. “İçeride Lira adlı bir genç kız, bu gece o şilteyi kullanmayacağını, uyumak için *fırsat* bulamayacağını herkese anlatıyor. Bu yüzden, sanma ki sen!..” İçerinin loşluğundan sonra parlak gelen gün ışığına çıktıklarında sustu. Gri tarlakuşu hâlâ bahar şarkıları söylüyordu.

Avlu, onlara doğru gelen altı adam dışında boştu. Kemerlerinde kılıçlar taşıyan, şehir sokaklarındaki tüm diğer adamlara benzeyen, altı sıradan adam. Ama Lan, daha adamların elleri hareket etmeden, gözleri ona odaklanmadan ve adımları sıklaşmadan anladı. Onu öldürmek isteyen o kadar çok adamla karşılaşmıştı ki, anlamaması imkânsızdı. Ve yanında duran Bukama, kılıcı üzerinde olsa bile, onu çekmesini engelleyecek yeminlerle bağlanmıştı. Kılıçlara karşı çıplak eller kötü bir silahtı, özellikle de rakipleri bu kadar kalabalıkken. İkisi de ahıra dönmeye çalışırsa, daha

kapıları kapatamadan adamlar üstlerine çullanırdı. Zaman ağırlaşarak, serin bal gibi akmaya başladı.

"İçeri, kapıları sürgüle!" diye bağırdı Lan, eli kılıç kabzasına giderek. "Bana itaat et, silahlı adamım!"

Hayatı boyunca, Bukama'ya bu şekilde emir verdiği hiç olmamıştı ve adam bir yürek atımı süresince duraksadı, sonra resmiyetle eğildi. "Hayatım senindir, Dai Shan," dedi boğuk bir sesle. "İtaat ediyorum."

Lan saldırganlarla yüzleşmek üzere ilerlerken, sürgünün içeriden boğuk bir gümleme ile yerine düştüğünü duydu. Hissettiği rahatlama bir an sürdü. *Ko'di* içinde yüzüyordu, hızla kınından çıkan kılıçla bir olmuştu. Ona doğru atılan adamlarla bir olmuştu. Adamlar kılıçlarını çekerken, çizmeleri sert toprak zemini dövüyordu.

Balıkçıl kadar ince bir adam diğerlerinden önce atıldı ve Lan formlarla dans etti. Zaman serin baldandı. Gri tarlakuşu şakıdı ve Bulutları Yarmak adamın sağ elini bilekten keserken, ince adam çığlık attı. Lan, geri kalan adamlar aynı anda saldıramasın diye kenara süzüldü, duruştan duruşa aktı. Gün Doğumunda Hafif Yağmur şişman bir adamın yüzünü yardı, sol gözünü çıkardı. Kızıl saçlı, sırım gibi, genç bir adam, Kardaki Siyah Çakıltaşları ile Lan'in kaburgaları üzerinde bir yara açtı. Bir adam altı kişiyle yara almadan ancak masallarda karşılaşabilirdi. Gül Açılıyor kel adamın sol kolunu biçti ve kızıl saçlı Lan'in gözünün ucunu çentti. Ancak masallarda, bir adam altı kişiyle karşılaşır ve hayatta kalırdı. Lan bunu en baştan biliyordu. Görev bir dağdı, ölüm ise bir tüy ve Lan'in görevi, bebekken onu sırtında taşıyan Bukama'ya karşıydı. Ama o anda yaşıyordu ve bu yüzden dans etti, kızıl saçlının kafasını tekmeledi, ölüme doğru dans etti, dans etti ve yaralandı, kan döktü ve hayatın ustura kenarında dans etti. Zaman serin bal gibiydi, duruştan duruşa akıyordu ve yalnızca tek bir son olabilirdi. Düşünce uzaktı. Ölüm tüyden farksızdı. Rüzgârdaki Karahindiba, tek gözlü kalmış adamın gırtlağını kesti –yüzü yaralandığında adam duraksamamıştı bile– Engereği Öpmek Lan'in çeliğini yüreğine sapladığında, çatal sakallı, demirci omuzlu adam şaşkınlıkla inledi.

Ve aniden Lan yalnız kaldığını fark etti. Altı adam avlunun her yerine yayılmışlardı. Kızıl saçlı genç yerde, son bir kez çırpındı ve Lan ancak o zaman nefes aldı. Kılıcındaki kanı silkeledi, eğilip son damlaları demircinin aşırı kaliteli ceketine sildi, kılıcını, Bukama'nın gözetimi altında, eğitim avlusundaymışlar gibi, resmi bir biçimde kınına soktu.

Aniden handan avluya insanlar akın etti, aşçılar ve seyisler, hizmetçiler ve müşteriler gürültünün sebebini sordular, ölü adamlara hayretle baktılar. Ryne ilk çıkanlardan biriydi. Kılıcı elinde, ifadesiz bir yüzle gelip Lan'in yanında durdu. "Altı," diye mırıldandı, cesetleri inceleyerek. "Gerçekten de sende Karanlık Varlık'ın lanet şansı var."

Kara gözlü Lira Lan'in yanına Bukama'dan hemen önce ulaştı. İkisi, Lan'in giysilerini yavaşça aralayarak yaralarını incelediler. Her bir yara ortaya çıkarken, Lira zarafetle ürperdi, ama Şifa vermesi için bir Aes Sedai çağırmanın gerekli olup olmadığı, kaç dikiş gerekeceği konusunda, Bukama kadar sakin bir sesle konuştu ve kendi dikiş ustalığının Bukama'nınkinden daha iyi olduğunu iddia etti. Arovni Hanım, eteklerini kaldırarak, kanlı çamur birikintileri arasında hışımla dolandı ve ahır avlusuna saçılmış cesetlere dik dik baktı, yüksek bir sesle, Bekçiler işlerini yapsa bu haydut çetelerinin güpegündüz ortalıkta dolaşamayacağını söyledi. İçeride Lan'i izleyen Domanlı kadın da, aynı ölçüde yüksek bir sesle, Arovni Hanım'ın söylediklerini onayladı ve karşılığında hancıdan Bekçileri getirmesi emrini aldı, ittirilerek yola konuldu. Müşterilerinden birine bu şekilde davranması, Arovni Hanım'ın ne kadar büyük bir şok geçirdiğini gösteriyordu. Domanlı kadının yakınmadan, koşa koşa gitmesi de herkesin ne kadar büyük bir şok geçirdiğinin kanıtıydı. Hancı, cesetleri götürecek adamlar ayarlamaya başladı.

Ryne, anlamıyormuş gibi, bir Bukama'ya, bir ahıra bakıyordu –belki de anlamıyordu– ama tek söylediği, "Bence bunlar hırsız değil," oldu. Demirciye benzeyen adama işaret etti. "Bu adam, Edeyn Arrel buradayken, onu dinleyenler arasındaydı ve işittikleri hoşuna gitmişti. Sanırım, diğerlerinden biri de öyle." Başını iki yana sallarken çanlar çınladı. "Çok tuhaf. Kadın Altın Turna'yı kaldırmaktan ilk defa, senin Parlak Duvarlar'ın dışında öldüğünü duyduğumuzda bahsetti. İsmin adam topluyor, ama sen ölmüşken, o el'Edeyn olacaktı."

Lan ve Bukama'nın bakışlarını görünce ellerini açtı. "Herhangi bir suçlamada bulunmuyorum," dedi telaşla. "Leydi Edeyn'i asla böyle bir şeyle suçlamam. Eminim, bir kadının hassas merhameti ile doludur." Arovni Hanım, yumruk kadar sert bir homurtu çıkardı ve Lira alçak sesle, şirin Arafellinin kadınlar hakkında pek az bilgi sahibi olduğunu mırıldandı.

Lan başını iki yana salladı. İnkârla değil. Edeyn, işine geliyorsa onu öldürtmeye karar verebilirdi, Lan hakkındaki söylentilerin yanlış çıkması ihtimaline karşı oraya buraya birtakım emirler bırakmış olabilirdi, ama eğer

bunu yapmışsa bile, isminden bu işle bağlantılı bir şekilde bahsetmek için yeterli sebep değildi. Özellikle de yabancıların önünde.

Bukama'nın kol yenindeki bir kesiği açmakta olan elleri dondu. "Buradan nereye gidiyoruz?" diye sordu sessizce.

"Chachin," dedi Lan bir an sonra. Her zaman seçme şansı vardı, ama bazen her seçenek amansız olurdu. "Güneş Mızrağı'nı bırakman gerekecek. Yarın ilk ışıklarda yola çıkmayı düşünüyorum." Altın, adam için yeni bir at almaya yeterdi.

"Altı!" diye hırladı Ryne, kılıcını kuvvetle kınına sokarak. "Sanırım ben de sizinle geleceğim. Ceiline Noreman'ın, kocasının ölümü için beni suçlamadığından emin olana kadar, Shol Arbela'ya dönmemeyi tercih ederim. Hem, Altın Turna'yı bir kez daha uçarken görmek güzel olacak."

Lan başını salladı. Elini bayrağa koyup, seneler önce kendi kendine verdiği sözden dönmek için. Ya da, elinden geliyorsa, Edeyn'i durdurmak için. Her durumda, Edeyn ile yüzleşmesi gerekiyordu. Afet'e gitmek çok daha kolay olurdu.

17
Gelen Biri

Moiraine, ilk ayın sonunda, bir kehanetin peşinden koşmanın pek az macera ve bol bol can sıkıntısı içerdiğine karar verdi. Tar Valon'dan ayrılalı üç ay olmuştu ve büyük arayışı daha çok hayal kırıklıklarından ibaretti. Üç Yemin yüzünden derisi hâlâ baskı altında gibi hissediyordu ve üstüne üstlük bir de eyer poposunu acıtıyordu. Rüzgâr, kapalı kepenkleri sürgülerinde takırdatıyordu. Moiraine sert tahta sandalyenin üzerinde kıpırdandı ve balsız çayından bir yudum alarak sabırsızlığını gizlemeye çalıştı. Kandor'da, yas evinde konfor minimumda tutuluyordu. Yaprak oymalı mobilyalarda ya da soğuk şöminenin üzerindeki çelik zarflı saatin üzerinde kırağı görse şaşmazdı.

"Her şey çok tuhaftı, Leydim," diye içini çekti Jurine Najima ve onuncu kez, kızlarına bir daha bırakmayı düşünmüyormuş gibi sıkı sıkı sarıldı. O ezici kucaklamada teselli buluyor gibiydiler. On üç on dört yaşlarında olan ve Jurine'in sandalyesinin iki yanında duran Colar ile Eselle, uzun siyah saçlara ve hâlâ hüzünlü bakan iri mavi gözlere sahipti. Annelerinin yüzü de, trajedi yüzünden süzülmüş bir yüz de, aşırı iri görünüyordu. Sade gri elbisesi daha iri bir kadın için dikilmiş gibiydi. "Josef ahırdaki lambalara her zaman dikkat ederdi," diye devam etti kadın, "ve açık ateşlere asla izin vermezdi. Oğlanlar küçük Jerid'i babasının çalışmasını izlesin diye götürmüş olmalı ve..." Boş boş içini çekti yine. "Hepsi orada kısıldı. Koca ahır nasıl bu kadar çabuk alev alabilir? Hiç mantıklı gelmiyor."

"Mantıksız olan pek az şey vardır, Najima Hanım," dedi Moiraine, teselli edercesine, fincanını yanındaki sehpaya bırakarak. Kadın için üzülüyordu, ama kadın söylediklerini tekrarlamaya başlamıştı. "Biz mantığı her zaman göremeyiz, ama bir mantık olduğu bilinciyle teselli bulabiliriz.

Zaman Çarkı bizi Desen’e, kendi dilediği gibi dokur, ama Desen Işık’ın işidir.”

Kendi söyledikleri kulağına gelince, irkilmesini bastırdı. Bu sözler, kendi genç yaşının veremediği bir vakar ve ağırlık istiyordu. Bir anlığına, yaşı belirsiz görünüyor olmayı diledi, ama istediği son şey, ziyaretiyle Aes Sedai isminin bağdaştırılmasıydı. Henüz hiçbir Aes Sedai Jurine’i ziyarete gelmemişti, ama eninde sonunda biri gelecekti.

“Madem siz öyle diyorsunuz, Leydi Alys,” diye mırıldandı diğer kadın nazikçe, ama açık renk gözlerindeki ifade düşüncelerini anlatıyordu. Bu yabancı, asil olsa da olmasa da, aptal bir çocuktu.

Moiraine’in alnına sarkan *kesiera*’nın mavi taşı ve Tamore’nin binici elbiselerinden biri, koyu yeşil olanı, Moiraine’in sözde unvanını tasdik ediyordu. İnsanlar, sıradan biri sorsa asla yanıtlamayacakları soruları bir asil sorunca yanıt veriyorlardı ve tuhaf davranışları doğal kabul ediyorlardı. Sözde, Moiraine kendi kralının yasını tutarak, duygudaşlık ziyaretleri yapıyordu. Cairhien’de Laman’ın yasını tutan çok insan olduğundan değil. Oradan en son aldığı, bir ay öncesine ait haberlere göre, taht üzerinde dört Ev hak iddia etmişti ve sert çatışmalar, hatta savaşlar çıkmıştı. Işık, bu iş halledilene kadar kaç kişi ölecekti? Moiraine Salon’un dilediğini yapsa da insanlar ölecekti –Güneş Tahtı, açık savaş yoluyla da olsa, suikastlar ve adam kaçırmalar yoluyla da, her zaman uğruna mücadele edilen bir şey olmuştu– ama en azından, bu planlara bir son verecek kadar uzun süredir kaçaktı. Üstelik Sierin’in itaatsizlik için dayatacağı kefarete ek olarak, bunu yapmasının bedelini *ödeyecekti.*

Belki de öfkesini biraz belli etmişti ve Najima Hanım kendi düşüncelerini fazla belli ettiğini düşünmüştü, çünkü yine endişeyle konuşmaya başladı. Kimse, dışarlıklı da olsa, bir asili kızdırmak istemezdi. “Yalnız, Josef her zaman şanslı biri olmuştur, Leydi Alys. Herkes söylerdi. Josef Najima bir deliğe düşse, dibinde opaller bulur, derlerdi. Leydi Kareil’in Aiellerle savaşma çağrısına yanıt verdiğinde endişelendim, ama tek çizik almadı. Kamp humması vurduğunda, bize ve çocuklarımıza hiç dokunmadı. Josef özel bir çaba göstermeden Leydi’nin beğenisini kazandı. O sırada, Işık gerçekten de üzerimizde parlıyor gibi gelmişti. Jerid sapasağlam doğdu ve birkaç gün sonra savaş başladı. Eve, Canluum’a döndüğümüzde, Leydi, Josef’in hizmeti karşılığında, bize at kiralama işiyle uğraşabileceğimiz bir ahır verdi ve... ve...” Dökemediği gözyaşlarını yuttu.

Colar ağlamaya başladı ve annesi onu yakına çekerek, teselli sözleri fısıldadı.

Moiraine ayağa kalktı. Yine tekrara başlamıştı. Burada öğrenilecek şey kalmamıştı. Jurine de ayağa kalktı. Uzun boylu bir kadın değildi, ama Moiraine'den neredeyse bir el daha uzundu. Kızların ikisi de, başlarını kaldırmadan Moiraine'in gözlerine bakabiliyordu. Moiraine kendini acele etmemeye zorlayarak, başsağlığı sözleri mırıldandı ve kızlardan biri kürk astarlı pelerinini ve eldivenlerini getirirken, güderi bir keseyi kadının eline sıkıştırmaya çalıştı. Küçük bir keseydi. Alınmış ya da alınacak ödüle aldırmadan, başlangıçta, içgüdü eseri cömert davranmıştı, ama kısa süre sonra bir banka bulması gerekecekti.

Kadının dimdik durarak reddetmesi Moiraine'i kızdırdı. Hayır, gururu anlardı. Dahası, Leydi Kareil kadının geçimini temin etmişti. Odada bir saatin olması, rahat yaşayan bir aile olduklarını anlatıyordu. Onu asıl sinirlendiren, kendi çıkıp gitme arzusuydu. Jurine Najima bir sabah, yangında kocasını ve üç oğlunu kaybetmişti, ama oğlu Jerid doğru yerden neredeyse otuz kilometre uzakta doğmuştu. Moiraine, bir bebeğin ölümü ile bağlantılı olarak rahatlama hissetmesinden hoşlanmamıştı. Ama hissediyordu. Ölen oğlan, aradığı bebek değildi.

Dışarıda, gri gökyüzü altında, pelerinine sıkı sıkı sarındı. Canluum'da pelerini açık dolaşan herkes dikkat çekerdi. En azından, Aes Sedai olduğu açıkça belli değilse, her dışarlıklı. Dahası, soğuğun size dokunmamasına izin vermek, onun hiç farkında olmadığınız anlamına gelmiyordu. Bu insanların, seslerinde hiç alay tınısı olmadan, bu havaya nasıl "yeni bahar" diyebildiklerini anlamıyordu. Aklından, Jurine Najima'nın ismini çizdi. Kemer kesesindeki defterine yazdığı diğer isimlerin üzerinde, mürekkeple çizilmiş gerçek çizgiler vardı. Beş oğlan yanlış yerde ya da yanlış günde doğmuştu. Üç anne kız doğurmuştu. Moiraine'in başta hissettiği, oğlan bebeği bulan kişi olacağına dair iyimserlik solarak küçük bir umuda dönüşmüştü. Defterde yüzlerce isim vardı. Tamra'nın arayıcıları bebeği ondan önce bulacaktı kuşkusuz. Yine de, işine devam etmeye kararlıydı. Tar Valon'a dönmesinin güvenli hale gelmesi için daha seneler geçmesi gerekecekti. Uzun seneler.

Çatılarda esen buz gibi rüzgâra rağmen, dolambaçlı sokaklar insan, yük ve binek arabası, tepsi ya da el arabalı sokak satıcıları ile doluydu. Araba sürücüleri, kalabalıklar aralansın diye bağırıyor, uzun kırbaçlarını şaklatıyorlardı. Kadınlar da, erkekler kadar kırbaçlarını insanlara

indirmekten kaçınmıyorlardı ve böylece düz çizgiler üzerinde ilerleyebiliyorlardı, ama Moiraine için yüksek tekerlekli binek arabalarının çevresinden dolanmak yeterli oluyordu. Sokaklardaki tek yaya yabancı o değildi kesinlikle. Gür bıyıklı bir Tarabonlu, telaşla bir özür mırıldanarak ittirip geçti. Zeytin tenli bir Altaralı kadın ona kaşlarını çattı. Sonra, üst dudağını çıplak bırakan, çok yakışıklı ve çok da uzun boylu olmayan, güleç bir Illianlı geçti. Çizgili pelerin takmış, daha da yakışıklı bir Tearlı onu tepeden tırnağa süzdü ve şehvetli düşüncelerini açığa vuran bir biçimde dudaklarını büzdü. Hatta Moiraine ile konuşacak oldu, ama Moiraine rüzgârın pelerinini açmasına izin verdi ve göğsündeki çizgileri teşhir etti. Adam koşa koşa uzaklaştı. Yakışıklı yüzüne güvenerek bir tüccara yaklaşmak, kaba tekliflerde bulunmak isteyebilirdi, ama bir asil, bambaşka bir meseleydi.

Herkesin ağır ağır ilerlemesi gerekmiyordu. Moiraine iki kez, kalabalığın içinde gezinen Aes Sedailer gördü. Onların yaşı belirsiz yüzlerini tanıyanlar yollarından kaçıyor, telaşla başkalarını da kenara çekilmeleri için uyarıyorlardı, bu yüzden Aes Sedailer, onlarla birlikte kalabalığın içinde süzülen açıklıklarla yürüyordu. İkisi de, Moiraine’in daha önce karşılaştığı kadınlar değillerdi, ama yine de başını yerden kaldırmadı ve sokağın karşı tarafında, yeteneğini sezemeyecekleri bir yerde kaldı. Belki de peçe takmalıydı. Yanından, yüz hatlarını dantel bir peçenin bulanıklaştırdığı, tıknaz bir kadın geçti. O peçelerden birini kullansa, Sierin Vayu bile on adım ötesindeyken, fark edilmeden geçebilirdi. Düşünce, ne kadar saçma olursa olsun, Moiraine’i ürpertti.

Küçük bir oda tuttuğu hanın adı Cennetin Kapıları idi. Dört yaygın katlı, yeşil çatılı bir handı ve Canluum’un en iyi, en büyük hanıydı. Yakındaki dükkânlar, mücevherciler ve kuyumcular, gümüşçüler ve terziler, hanın arkasında yükselen tepedeki lord ve leydilere hizmet veriyordu. Odanın parasını ödemeden önce orada kimlerin kaldığını biliyor olsa, orada oda tutmazdı. Şehirde başka oda yoktu, ama bir samanlığı yeğlerdi. Derin bir nefes alarak içeri daldı. Ne dört büyük şöminede yanan ateşlerin ani sıcaklığı, ne de mutfaklardan gelen güzel kokular, omuzlarındaki gerginliği gidermedi.

Ortak salon genişti ve parlak kırmızı tavan kirişlerinin altındaki bütün masalar doluydu. Müşterilerin büyük kısmı sade giyimli tüccarlardı. Şaraplarını yudumlayarak, alçak seslerle pazarlık ediyorlardı. Rengârenk ceketlerini ya da elbiselerini süsleyen işlemelere bakarak, birkaç tane de

zengin zanaatkâr vardı. Moiraine onları fark etmedi bile. Cennetin Kapıları'nda beş Aes Sedai kalıyordu –hiçbirini Kule'den tanımıyordu, Işık'a şükür– ve Moiraine içeri girdiğinde, hepsi ortak salonda oturuyordu. Hancı Helvin Efendi, diğer müşterileri sıkıştırma pahasına, bir Aes Sedai için mutlaka yer açardı.

Aes Sedailer kendi içlerine kapanmıştı, birbirlerinin bile farkında değilmiş gibi davranıyorlardı ve Aes Sedai görünce tanımayanlar bile onların kim olduğunu biliyordu artık, onları rahatsız etmemek gerektiğini biliyorlardı. Tüm diğer masalar sıkış tıkış doluydu, ama Aes Sedailerin yanında oturan adam varsa, onlar da Muhafız olmalıydı, ne kadar sıradan görünürse görünsün, tehlikeli görünen sert bakışlı adamlar. Yalnız oturan Aes Sedailerden biri Kızıl'dı, kulak misafiri olduğu bir yorum sayesinde bildiği bir gerçek. Yalnızca, sade, koyu renk yünlüler içinde, ince ve sarı saçlı bir Kahverengi olan Felaana Bevaine şal takmıştı. Moiraine ilk geldiğinde, onu köşeye kıstıran ilk Aes Sedai o olmuştu. Moiraine onlara yaklaşır yaklaşmaz yönlendirme yeteneğini hissetmişlerdi, elbette.

Moiraine eldivenlerini kemerinin arkasına taktı, pelerinini koluna astı ve odanın arka tarafındaki taş merdivene doğru yürümeye başladı. Çok telaşlı davranmıyordu, ama oyalanmıyordu da. Dümdüz önüne bakıyordu. Onu izleyen Aes Sedailerin gözleri, ona dokunan parmaklar gibiydi. Tam olarak, kavrayan parmaklar değil. Hiçbiri onunla konuşmadı. Onu bir yabani sanıyorlardı, yönlendirmeyi kendi başına öğrenmiş bir kadın. Bu talihli aldatmaca tesadüfen, Felaana'nın bir yanlış şeyi yanlış anlaması sonucunda ortaya çıkmıştı, ama handa gerçek bir yabani bulunması sayesinde güçlenmişti. Asher Hanım'ın ne olduğunu, Aes Sedailer dışında kimse bilmiyordu. Pek çok Aes Sedai yabanilere hoşnutsuzlukla bakar, onları Kule'nin kaybı olarak görürdü, ama pek azı yabanilerin yaşamlarını güçleştirmeye kalkardı. Mücevher olarak yalnızca kırmızı mineli bir halka takmış, koyu renk yünlüler içinde bir tüccar olan Asher Hanım, ne zaman bir Aes Sedai ondan yana baksa gözlerini yere indiriyordu, ama Aes Sedailer onunla ilgilenmiyordu. Kadının gri saçları bunu güvenceye alıyordu.

Sonra, tam Moiraine merdivene ulaştığında, bir kadın arkasından konuştu. "Vay vay. İşte bu sürpriz oldu."

Yüzünü bir çabayla ifadesizleştirerek çabucak dönen Moiraine, küçük bir asilin bir Aes Sedai karşısında yapmasının uygun olduğu, kısa bir

reverans ile selam verdi. İki Aes Sedai vardı karşısında. Sierin dışında, ciddi ipekler içindeki bu ikisinden daha kötüleri ile karşılaşamazdı.

Larelle Tarsi'nin uzun saçlarının kır şakakları, kadının dingin, bakır tenli zarafetini vurguluyordu. Moiraine'e, hem çömez, hem de Kabuledilmişken pek çok ders vermişti ve işitmeyi en son istediğiniz soruları sormak gibi bir alışkanlığı vardı. Daha da kötüsü, diğer kadın Merean'dı. Onları birlikte görmek şaşırtıcıydı; Moiraine onların birbirlerinden pek hoşlanmadıklarını düşünüyordu.

Larelle, Merean kadar güçlüydü ve kadına saygı göstermesi gerekiyordu, ama şu anda hepsi Kule dışındaydı. Moiraine'in burada yaptığı işe karışmaya hakları yoktu. Ama ikisinden biri burada yanlış şeyi söylerse, Moiraine Damodred'in kılık değiştirmiş, gezmekte olduğu söylentisi odadaki Aes Sedailer arasında yayılırsa, söylentinin yanlış kulağa gideceği şeftalinin zehirli olduğu kadar kesindi. Dünya böyleydi. Bundan kısa süre sonra, Tar Valon'a dönme emri onu bulurdu. Amyrlin Makamı'na bir kez itaatsizlik etmek yeterince kötüydü. İki kez itaatsizlik ederse, büyük olasılıkla onu geri götürmek için Aes Sedailer gönderilirdi. Moiraine, bundan kaçınmayı umarak ağzını açtı, ama bir başkası önce konuştu.

"Bunu denemeye gerek yok," dedi Felaana, tek başına oturduğu masada, sırasında dönüp onlara bakarak. Küçük, deri ciltli defterine bir şeyler yazmaya dalmıştı ve burnunun ucunda bir mürekkep lekesi vardı. "Kule'ye gitmekle ilgilenmediğini söylüyor. Taş kadar da inatçı. Aynı zamanda, ağzı sıkı. Düşük bir Cairhien Evi'nden de olsa, bir yabaninin ortaya çıktığını duyarız sanırdım, ama bu çocuk yalnızlığı tercih ediyor."

Larelle ve Merean Moiraine'e baktılar, Larelle ince kaşlarından birini kaldırdı, Merean ise gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu.

"Bu çok doğru, Aes Sedailer," dedi Moiraine dikkatle, birinin temeli hazırlamasına sevinerek. "Çömez defterine yazılmakla ilgilenmiyorum ve yazılmayacağım."

Felaana düşünceli düşünceli ona baktı, ama yine de diğerlerine hitaben konuştu. "Yirmi iki yaşında olduğunu söylüyor, ama bu kural bir iki kez esnetildi. Bir kadın on sekiz yaşında olduğunu söylüyor ve yazılıyor. Yalan söylediği çok açık olmadığı sürece, en azından. Bu kız kolaylıkla..."

"Kurallarımız ihlal edilsin diye yapılmadı," dedi Larelle keskin bir sesle. Merean, alaylı bir sesle ekledi, "Bu genç kadının yaşı konusunda yalan söyleyeceğini hiç sanmıyorum. O çömez olmak istemiyor, Felaana. Bırak, yoluna gitsin." Moiraine neredeyse rahat bir nefes alacaktı.

İki kadından daha zayıf olduğundan, sözünün kesilmesini kabul eden Felaana, yine de, tartışmayı sürdürme niyetiyle ayağa kalkacak oldu. Doğrulurken Moiraine'in arkasına, merdivene baktı, gözleri irileşti ve aniden sırasına oturdu, dünyada defterinden başka hiçbir şey yokmuş gibi, yazmaya yoğunlaştı. Merean ve Larelle, gri ve mavi saçaklarını sallayarak, şallarını toparladılar. Başka bir yerde olmaya can atıyor gibiydiler. Ama ayakları yere çivilenmiş gibi görünüyorlardı.

"Demek bu kız çömez olmak istemiyor," dedi bir kadın sesi, merdivenden. Moiraine'in iki sene önce, bir kez duyduğu ve asla unutamayacağı bir ses. Ondan daha güçlü kadınlar vardı, ama bu kadın kadar güçlüsü yoktu. Gönülsüzce omzunun üzerinden arkaya baktı.

Hemen hemen siyah gözler onu süzüyordu. Kadının altın figürlerle, yıldızlar, kuşlar, hilaller ve balıklarla süslü demir grisi saçları, topuz yapılmıştı. Cadsuane de şalını takmıştı. Onun şalı yeşil saçaklıydı. "Benim fikrime göre, kızım," dedi kuru kuru, "beyazlar içinde on sene geçirmek senin için faydalı olurdu."

Herkes Cadsuane Melaidhrin'in emekli olup, bir yerlerde öldüğüne inanırken, kadın Aiel Savaşı'nın başında ortaya çıkmıştı. Pek çok Aes Sedai, muhtemelen, onun gerçekten de ölmüş olmasını diliyordu. Cadsuane bir efsaneydi, hayatta olup, size bakarken bulmaktan çok rahatsız olacağınız biriydi. Kadının hakkındaki hikâyelerin yarısı imkânsıza yaklaşıyordu, kalanlar ise imkânsızdan da öteydi ki bunların arasında kanıtı olan hikâyeler de vardı. Uzun zaman önce, bir Tarabon Kralı'nın yönlendirebildiğini öğrenince, onu saraydan kaçırmış, ehlileştirilmek üzere Tar Valon'a götürmüştü. Bu arada, buna inanmayan bir ordu, krallarını kurtarmak için onları izlemişti. Bir Arad Doman Kralı *ve* bir Saldaea Kraliçesi'ni kaçırmış, gizli bir yere götürmüştü ve Cadsuane sonunda onları serbest bıraktığında, kesin görünen bir savaş unutulup gitmişti. İşine geldiğinde Kule kanununu esnettiği, gelenekleri görmezden geldiği, kendi bildiği yoldan gittiği ve genellikle başkalarını da beraber sürüklediği söylenirdi.

"Endişesi için Aes Sedai'ye teşekkür ederim," diye başladı Moiraine, sonra kadının bakışları altında sustu. Sert bakışlar değildi. Yalnızca, amansız bakışlardı. Sözde, seneler içinde, Amyrlinler bile Cadsuane'in yanında adımlarını dikkatli atmışlardı. Bir seferinde bir Amyrlin'e *saldırdığı* söyleniyordu. Bu imkânsızdı, elbette; yoksa kadın idam edilirdi! Moiraine yutkundu ve yeniden konuşacak oldu, ama yine yutkunmak istediğini gördü.

Cadsuane merdivenden inerek, Merean ile Larelle'e hitaben konuştu, "Kızı getirin." Arkasına bakmadan, ortak salonda süzülürcesine yürüdü. Tüccarlar ve zanaatkârlar ona baktılar, bazıları açık açık, diğerleri göz ucuyla bakıyorlardı. Muhafızlar da onu izliyordu, ama Aes Sedailer bakışlarını masalarına dikmişlerdi.

Merean'ın yüzü gerildi ve Larelle abartılı bir biçimde içini çekti, ama Moiraine'i dürtüp, sallanan altın süslerin peşinden yürümeye zorladılar. Moiraine'in gitmek dışında bir seçeneği yoktu. En azından, Cadsuane Tamra'nın görevlendirdiği kadınlardan biri olamazdı; savaşın başındaki ziyaretinden sonra Tar Valon'a dönmemişti.

Yeşil Aes Sedai onları hanın özel oturma odalarından birine götürdü. Siyah taştan şöminede ateş yanıyordu ve kırmızı duvar panellerine gümüş lambalar asılmıştı. Yüksek bir sürahi, sıcak kalması için ateşin yanına konulmuştu. Oymalı sehpanın üzerindeki lakeli tepside gümüş kupalar vardı. Merean ile Larelle parlak minderli sandalyelere oturdular, ama Moiraine pelerinini bir sandalyeye koyup oturacak olduğunda, Cadsuane diğer Aes Sedailerin önündeki bir noktaya işaret etti. "Orada dur, çocuğum," dedi.

Moiraine kavurucu bir öfke dalgası ile savaşarak, eteklerini kavramamak için çabaladı. Cadsuane kadar güçlü bir kadın bile, ona emir verme hakkına sahip değildi. Ama kadının acımasız bakışları altında, gösterilen yerde durdu. Öfkeyle titreyerek, pişman olacağı sözler söylememeye çalıştı, ama denileni yaptı. Bu kadında Siuan'ı hatırlatan, ama çok daha güçlü olan bir şeyler vardı. Siuan önderlik etmek için doğmuştu. Cadsuane ise, emir vermek için.

Cadsuane bir iki kez, ağır ağır çevrelerinde dolandı. Merean ve Larelle şaşkın şaşkın kaşlarını çatarak bakıştılar. Larelle ağzını açtı, ama Cadsuane'e bir bakış fırlattıktan sonra kapattı. İkisi de ifadesiz yüzlü dinginlik tavırları takındılar; izleyen biri, neler olduğunu çok iyi bildiklerini sanırdı. Cadsuane zaman zaman onlara bakıyordu, ama dikkati daha çok Moiraine'deydi.

"Çoğu yeni Aes Sedai," dedi efsanevi Yeşil aniden, "neredeyse uyurken ve banyo yaparken bile şallarını çıkarmak istemez, ama sen şal ve yüzük takmamış halde, Afet dışındaki en tehlikeli yerlerden birindesin. Neden?"

Moiraine gözlerini kırpıştırdı. Doğrudan bir soru. Kadın gerçekten de, işine geldiğinde gelenekleri görmezden geliyordu. Hafif bir sesle konuştu. "Yeni Aes Sedailer aynı zamanda, kendilerine bir Muhafız ararlar." Kadın

neden bu şekilde onu hedef alıyordu? “Henüz bir Muhafız ile bağ kurmadım. Sınırboylu erkeklerden iyi Muhafız olduğunu duymuştum.” Yeşil Aes Sedai, birazcık daha az hafif bir sesle konuşmuş olmayı dilemesine sebep olan, keskin bir bakış fırlattı.

Cadsuane Larelle’in arkasında durarak, elini onun omzuna koydu. “Bu çocuk hakkında ne biliyorsun?”

Larelle’in sınırlarındaki bütün kızlar kadını kusursuz bir Aes Sedai olarak görüyordu ve o serinkanlı bakışlar karşısında siniyordu. Hepsi ondan korkuyor, onun gibi olmak istiyordu. “Moiraine çalışkan ve hızlı öğrenen bir öğrenciydi,” dedi düşünceli düşünceli. “O ve Siuan Sanche, Kule’nin gördüğü en zeki öğrencilerden ikisiydi. Ama bunu biliyor olmalısın. Bakalım. Fikirlerini özgürce ifade ederdi ve çabuk öfkelenirdi. Ta ki, biz bunu düzeltene kadar. Ne kadar düzeltebildiysek. O ve Sanche denen kız, eşek şakalarından pek hoşlanırdı. Hâlâ da hoşlanıyorlar. Ama ikisi de, ilk denemelerinde Kabuledilmişlik sınavından geçti. Olgunlaşmaya ihtiyacı var elbette, ama bir yerlere gelebilir.”

Cadsuane, Merean’ın arkasına geçti ve aynı soruyu sordu. “Larelle... eşek şakalarından hoşlandığını söyledi. Sorun çıkaran biri miydi?” diye de ekledi.

Merean gülümseyerek başını iki yana salladı. “Sorun çıkaran biri değil, aslında. Neşeli. Moiraine’in yaptığı eşek şakalarının hiçbiri kötü değildi, ama sayıca çoktular. Çömezken ve Kabuledilmişken, odama herhangi üç kızın toplamından daha sık gönderildi. Yastık arkadaşı Siuan dışında. Elbette, yastık arkadaşları sık sık başlarını birlikte belaya sokarlar, ama o ikisi söz konusu olduğunda, bir tanesi bana gönderilmişse, diğerinin gönderilmediği hiç olmadı. Son seferi, şal sınavından geçtikten hemen sonra, aynı geceydi.” Gülümsemesi solarak, o gecekine çok benzeyen bir kaş çatışa dönüştü. Kızgın değildi, daha çok, genç kadınların yaptığı yaramazlıklara inanamıyor gibiydi. Ve içinde bir parça da eğlenti vardı. “Geceyi tefekkürle geçirmek yerine, bir Aes Sedai’nin –Elaida a’Roihan’ın– yatağına fare koymaya çalıştılar ve yakalandılar. Çömezler Sorumlusu’na yaptıkları son bir ziyaret yüzünden oturmakta güçlük çekerken Aes Sedailiğe terfi eden başka kadın olduğunu sanmıyorum.”

Moiraine yüzünü ifadesiz tuttu, ellerinin eteklerini kavramasını engelleyebildi, ama alev alev yanan yanakları konusunda bir şey yapamazdı. O hüzünlü ve eğlenti dolu kaş çatış... sanki Moiraine hâlâ Kabuledilmiş’miş gibi. Olgunlaşması gerekiyordu, öyle mi? Eh, belki

gerekiyordu, birazcık, ama yine de. Hem, bütün bu özel olayları herkese anlatmak!

“Hakkımda, bilmen gereken her şeyi öğrendin, sanırım,” dedi Cadsuane’e, gergin gergin. Moiraine ile Siuan’ın ne kadar yakın olduğu, onlar dışında kimseyi ilgilendirmezdi. Hem, aldıkları cezalar, cezaların *detayları*. “Tatmin olduysan, eşyalarımı toplamalıyım. Chachin’e gideceğim.”

İnlemesini, daha oluşamadan yuttu. Öfkelendiği zaman dilini tutamıyordu hâlâ. Merean ya da Larelle arayışın bir parçasıysa, Moiraine’in küçük defterindeki isimlerin en azından bir kısmı onlarda da olmalıydı. Buradaki Jurine Najima, Chachin’deki Leydi Ines Demain, “Chachin ile Canluum arasındaki bir köyde” yaşayan Avene Sahera’nın isimleri de. Artık, kuşkularını güçlendirmek için söylemesi gereken tek şey, sonra Arafel ve Shienar’da zaman geçirmeyi planladığı idi.

Cadsuane, pek de hoş olmayan bir biçimde gülümsedi. “Ben gidebileceğini söylediğimde gideceksin, çocuğum. Soru sorulana kadar sessiz ol. Şu sürahide baharatlı şarap olmalı. Bize şarap doldur.”

Moiraine titremeye başladı. Çocuğum! Artık çömez değildi. Kadın ona gelip gitmesini emredemezdi. Diline hâkim olmasını da söyleyemezdi. Ama itiraz etmedi. Şömineye yürüdü –aslında, hışımla yürüdü– ve uzun boyunlu gümüş sürahiyi aldı.

“Bu genç kadın çok ilgini çekiyor gibi, Cadsuane,” dedi Merean, hafifçe dönüp Moiraine’in şarap doldurmasını izleyerek. “Bilmemiz gereken bir özelliği mi var?”

Larelle’in gülümsemesinde bir miktar alay vardı. Cadsuane’in yanında olduğundan, yalnızca biraz. “Biri onun bir gün Amyrlin olacağı Kehanetinde mi bulundu? Onda böyle bir yetenek görebildiğimi söyleyemem, ama diğer yandan, bende Kehanet yeteneği yok.”

“Otuz sene daha yaşayabilirim,” dedi Cadsuane, Moiraine’in uzattığı kadehi alarak, “ya da yalnızca üç sene. Kim bilebilir.”

Moiraine’in gözleri irileşti ve sıcak şarabı kendi bileğine döktü. Merean inledi, Larelle alnına bir taşla vurulmuş gibi baktı.

“Diğer kupalara biraz daha dikkat et,” dedi Yeşil, ağzı açık bakanlara aldırmadan. “Çocuğum?” Moiraine, ona bakmaya devam ederek şömineye döndü. “Meilyn benden çok daha yaşlıdır. O ve ben gittiğimizde, geriye kalan en güçlü kişi Kerene olacak.” Larelle irkildi. Kadın bir seferde *bütün* gelenekleri ihlal etmeye kararlı mıydı? “Sizi rahatsız mı ediyorum?”

Cadsuane'in ilgili ses tonu daha sahte olamazdı ve yanıt beklemedi. "Yaş hakkında sessizliğimizi korumak, insanların onlardan daha uzun yaşadığımızı öğrenmesini engellemiyor. Pof! Kerene'den sonraki beş kişi çok daha az güçlü. Bu çocuk ve Sanche denen kız potansiyellerine ulaştığı zaman beş olacak. Ve onlardan biri, benim kadar yaşlı ve üstüne üstlük emekliye ayrıldı."

"Bütün bunlar bir yere varıyor mu?" diye sordu Merean, midesi bulanıyormuş gibi bir sesle. Larelle, gri bir yüzle, elini karnına bastırmıştı. Moiraine'in uzattığı kupalara bakmadan, ellerini sallayarak reddettiler. Moiraine kupayı elinde tuttu, ama bir yudum bile içebileceğini sanmıyordu.

Cadsuane kaşlarını çattı. Korkunç Bir manzaraydı. "Bin senedir, bana denk kimse gelmedi Kule'ye. Neredeyse altı yüz senedir, Meilyn ya da Kerene'e denk kimse gelmedi. Bin sene önce olsa, bu çocuktan daha ileri elli, hatta daha fazla Aes Sedai olurdu. Ama yüz sene sonra, birinci sırada o olacak. Ah, bu süre içinde daha güçlü biri bulunabilir, ama elli kişi olmayacak. Hiç de olmayabilir. Sayıca azalıyoruz."

Moiraine'in kulakları dikildi. Cadsuane bu sorun için bir çözüm mü biliyordu? Ama herhangi bir çözümün Moiraine'le ne ilgisi olabilirdi?

"Anlamıyorum," dedi Larelle, keskin bir sesle. Kendini toplamış, önceki zayıflığına da kızmış gibiydi. "Hepimiz durumun farkındayız, ama Moiraine'in bununla ne ilgisi var? Bir şekilde, kızları Kule'ye çekebileceğini mi düşünüyorsun? Daha... daha güçlü potansiyele sahip kızları?" Son cümleyi zorla, tiksintiyle yüzünü buruşturarak söylemesi gerekmişti ve hıhlaması, konu hakkında ne düşündüğünü anlatıyordu.

"Daha yukarıyı aşağıdan ayıramazken, bu şekilde israf edilmesi hiç hoşuma gitmezdi. Kule, sırf cehaleti yüzünden onu kaybetmeyi göze alamaz. Ona bir bak. Güzel, küçük bir Cairhien asil bebeği." Cadsuane parmağını Moiraine'in çenesinin altına koydu ve başını kaldırdı. "Bu şekilde, sen kendine Muhafız bulamadan, çocuğum, kesende ne olduğunu merak eden bir haydut yüreğine bir ok saplayacak. Uyuyan bir Aes Sedai gördüğünde bayılacak bir yankesici kafanı kıracak ve bir arka sokakta uyandığında paranı ve belki daha fazlasını kaybettiğini göreceksin. İlk Muhafızını seçerken olduğu gibi, ilk erkeğini seçerken de büyük özen göstermek isteyeceğini sanıyorum."

Moiraine kızgınlıkla kekeleyerek geriledi. İlk önce Siuan ile ilişkisi, şimdi de bu. İnsanın konuştuğu konular vardı, konuşmadığı konular vardı!

Cadsuane onun öfkesini görmezden geldi. Sakin sakin şarabını yudumlayarak diğerlerine döndü. “Çocuk sırtını kollayacak bir Muhafız bulana kadar, onu kendi şevkinden korumak en iyisi olabilir. Siz ikiniz Chachin’e gidiyorsunuz, sanırım. O zaman, o da sizinle gelecek. Onu gözünüzün önünden ayırmamanızı istiyorum.”

Moiraine sonunda konuşmayı başardı, ama itirazları kızgınlığı kadar işe yaradı ancak. Merean ve Larelle de, aynı ölçüde şiddetle karşı çıktılar. Aes Sedailerin, ne kadar yeni olurlarsa olsunlar, “göz kulak” olunmaya ihtiyaçları olmazdı. Onların ilgilenmeleri gereken kendi işleri vardı. O işlerin ne olduğunu, birlikte mi çalıştıklarını söylemediler –pek az Aes Sedai iş paylaşırdı– ama ikisinin de yol arkadaşı istemediği açıktı. Cadsuane, işitmek istemediği hiçbir şeye kulak asmıyor, isteklerinin yerine getirileceğini varsayıyordu ve her bulduğu açıklıkta ısrar ediyordu. Kısa süre sonra, iki Aes Sedai sandalyelerinde kıvranmaya başladılar ve daha önceki gün karşılaştıklarını, birlikte yolculuk edeceklerinden emin olmadıklarını söylemek zorunda kaldılar. Her durumda, ikisi de Canluum’da iki üç gün geçirmeyi planlıyordu, ama Moiraine bugün gitmek istiyordu.

“Siz yola çıkana kadar çocuk da kalacak,” dedi Cadsuane sertçe. “Güzel, anlaştık o zaman. Eminim siz ikiniz, sizi Canluum’a her ne getirmişse, onunla ilgilenmek istersiniz. Ben sizi alıkoymayayım.”

Larelle aniden çıkmaya davet edilince, sinirle şalını düzeltti, sonra ayağına dolanmaya kalkışırsa ya da Chachin’e varmasını geciktirirse Moiraine’in bundan pişman olacağı hakkında homurdanarak, hışımla çıktı. Merean durumu daha iyi karşıladı, Moiraine’e kızı gibi bakacağını söyledi, ama gülümsemesi hiç de memnun değildi.

İkisi gittiği zaman, Moiraine inanmazlık içinde Cadsuane’e bakakaldı. Böylesini hiç görmemişti. Bir kez gördüğü çığ dışında. Artık, Cadsuane ve diğerlerine görünmeden ayrılmak için bir fırsat yakalayana kadar sessizliğini korumak dışında, yapacak şey yoktu. En akıllıcası bu olurdu. “Ben hiçbir şeyi kabul etmedim,” dedi serinkanlılıkla. Soğuk bir biçimde. “Ya Chachin’de, beklemesi imkânsız işlerim varsa? Ya iki üç gün burada beklememeyi seçersem?” Belki de dilini tutmayı biraz daha öğrenmesi gerekiyordu.

Cadsuane düşünceli düşünceli, Merean ile Larelle’in arkasından kapanan kapıya bakıyordu, ama delici bakışlarını Moiraine’e çevirdi. “Şalı kazanalı dört ay kadar oldu ve beklemesi imkânsız işlerin var, öyle mi? Pof!

Daha ilk gerçek dersi, şalın aslında gerçekten öğrenmeye hazır olduğunu gösterdiğini bile öğrenememişsin. İkinci ders ise, ihtiyattır. Gençken ve *saidar* parmak uçlarındayken, dünyanın ayaklarının dibine serildiğini sanırken bunun ne kadar zor olduğunu kimse benden iyi bilemez." Moiraine araya laf sokuşturmaya çalıştı, ama o çığın önünde ayakta kalmaya çalışmaktan farksızdı. "Yeterince uzun yaşarsan, hayatın boyunca büyük tehlikelere atılacaksın. Şimdiden, bildiğinden daha fazlasına atıldın. Söylediklerimi dikkatle dinle. Ve dediğim gibi yap. Bu gece yatağını kontrol edeceğim ve o yatakta olmazsan, seni bulacağım ve o fareler için ağladığın gibi ağlatacağım. Daha sonra, seni yenilmez kıldığını sandığın o şalla gözyaşlarını silebilirsin. O şal seni alt edilmez yapmıyor."

Moiraine, Cadsuane'in arkasından kapanan kapıya bakarken, aniden elinde bir şarap kupası tutmakta olduğunu fark etti ve kupayı başına dikti. Kadın... amansızdı. Gelenekler bir başka Aes Sedai'ye karşı fiziksel şiddete başvurmayı yasaklıyordu, ama Cadsuane tehdit savururken hiç kaçamaklı konuşmamıştı. Açık açık söylemişti, bu yüzden, Üç Yemin'e bakarak, tam olarak fiziksel şiddet kastetmiş olmalıydı. İnanılmaz. Meilyn Arganya ile Kerene Nagashi'den bahsetmiş olması tesadüf müydü? Onlar, Tamra'nın arayıcılarından iki tanesiydi. Cadsuane de bir başkası olabilir miydi? Her durumda, Moiraine'in arayışını bir hafta, hatta daha uzun süre kesintiye uğratmayı başarmıştı. En azından, Moiraine gerçekten Merean ve Larelle'le giderse. Ama neden yalnızca bir hafta? Kadın arayışın bir parçası ise... Cadsuane onu ve Siuan'ı biliyorsa... Eğer... Orada durup, boş kupa ile oynamak Moiraine'i hiçbir yere götürmüyordu. Pelerinini kaptı.

18
Dar Bir Geçit

Moiraine ortak salona döndüğünde bazı insanlar dönüp, duygudaş bakışlarla ona baktılar. Kuşkusuz üç Aes Sedai'nin ilgi odağı olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikirleri vardı ve hayal ettikleri şeyler pek de hoş değildi. Aes Sedailerin hiçbirinin yüzünde duygudaşlık yoktu. Çoğu, Moiraine'e dikkat bile etmedi. Ama Felaana memnun memnun gülümsüyordu, muhtemelen Leydi Alys'in isminin çömez defterine yazılmış sayılması gerektiğini düşünüyordu. En azından, nasıl gülümsediğine bakarak, Felaana gerçeği bilmiyordu. Sierin'den bir süre daha saklanma umudu vardı. Cadsuane ve diğer ikisi görünürlerde yoktu.

Moiraine masaların arasında dolanırken, allak bullak olmuş hissediyordu. Bir sürü soru vardı, ama tek bir yanıt bulamıyordu. Siuan'ın yanında olduğunu diliyordu. O bilmece çözmekte yetenekliydi. Ve hiçbir şey Siuan'ı sarsamazdı. Siuan'ın varlığı, sırf kendine gelmesi için bile faydalı olurdu.

Genç bir kadın sokak kapısından içeri baktı, sonra başını çekti. Moiraine sendeledi. Bir şeyi çok fazla dilersen, onun gerçekleştiğini gördüğünü sanabilirsin. Kadın tekrar içeri baktı. Pelerininin başlığı sırtındaki bohçaya düşmüştü. Gerçekten de Siuan'dı, Tamore'nin sade, mavi binici elbiselerinden birinin içinde güzel görünüyordu. Bu sefer Siuan'ı gördü, ama koşa koşa gelip onu selamlayacağına, başını sokağa doğru salladı ve yine geri çekildi.

Yüreği ağzına gelen Moiraine pelerinini omuzlarına aldı ve dışarı çıktı. Sokağın aşağısında, Siuan, her üç adımda bir arkasına bakarak kalabalığın arasında ilerliyordu. Bir araba sürücüsü, Siuan'ı ezmemek için dizginleri sertçe çekti ve kırbacını onun başının üzerinde şaklattı, ama Siuan atların

kişnemesinin, kırbacın şaklamasının, sürücünün öfkeli bağırışlarının farkında değil gibiydi. Moiraine, gittikçe büyüyen bir endişeyle, hızla onu izledi. Siuan'ın, Cetalia'nın yardımcılığı işini bıraktığını söyleyebilecek kadar güçlenmesine daha üç dört sene vardı. O zamana kadar kadının Siuan'ı serbest bırakması için Güneşgünü'nde kar yağması gerekirdi. Ve Siuan'ın Canluum'da olması için tek diğer olasılık... Moiraine inledi ve bir tepside iğne satan koca kulaklı bir adam ona endişeyle baktı. Moiraine adama öyle dik dik baktı ki, adam geriledi.

Belki de Siuan ağzından bir şey kaçırmıştı ya da belki isim defteri bulunmuştu ya da... Hayır; nasıl olduğu önemli değildi. Sierin her şeyi öğrenmiş olmalıydı. Moiraine'i geri getirmek için Siuan'ı göndermek, tam da Sierin'in yapacağı bir şeydi. İkisinin endişelerinin, uzun at yolculuğu sırasında birbirlerininkini beslemesini amaçlamış olmalıydı. Belki de Moiraine uyduruyordu, ama aklına başka açıklama gelmiyordu.

Handan yüz adım sonra, Siuan bir kez daha arkasına baktı, Moiraine'in onu gördüğünden emin olacak kadar duraksadı, sonra bir ara geçide daldı. Moiraine adımlarını sıklaştırarak onu izledi.

Arkadaşı bu dar, tozlu geçide dizilmiş sönük yağ lambalarının altında, sokağı arşınlıyordu. Koyu mavi elbisesi, yolculuk lekeleri, kırışıklar ve tozla kaplıydı. Hiçbir şey Siuan'ı korkutamazdı, ama şu anda o keskin, mavi gözlerde korku ışıldıyordu. Moiraine, Sierin hakkındaki korkularını doğrulamak için ağzını açtı, ama uzun boylu kadın ondan önce konuştu.

"Işık, seni *asla* bulamayacağımı sandım. Bana onu bulduğunu söyle, Moiraine. Najima'nın oğlunun o olduğunu, yüz Aes Sedai'nin tanıklığında onu Kule'ye teslim edip, işimizi bitirebileceğimizi söyle."

Yüz Aes Sedai mi? "Hayır, Siuan, o değil." Bu, hiç de Sierin kaynaklı bir şeye benzemiyordu. "Sorun nedir? Neden mesaj göndermek yerine kendin geldin?"

Siuan ağlamaya başladı. Bir aslanın yüreğine sahip olan Siuan. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Kollarını Moiraine'e dolayarak, onun kaburgalarını acıtacak kadar kuvvetle sıktı. Titriyordu. "Bu haberi bir güvercine emanet edemezdim," diye mırıldandı, "ya da diğer göz ve kulaklara. Cesaret edemezdim. Hepsi öldü. Aisha ve Kerene, Valera, Ludice ve Meilyn. Aisha ve Muhafızının, Murandy'de haydutlar tarafından öldürüldüğünü görmüşler. Sözde, Kerene Alguenya'da, bir fırtına sırasında suya düşüp boğulmuş. Ve Meilyn... Meilyn..." Öyle kuvvetli hıçkırıklara boğuldu ki, sözlerine devam edemedi.

Moiraine ona sarılarak yatıştırıcı sesler çıkardı. Ve endişe içinde Siuan'nın omzunun üzerinden baktı. "Kazalar olur," dedi yavaşça. "Haydutlar. Fırtınalar. Aes Sedailer de başka herkes kadar kolay ölür."

Kendini inandırmakta güçlük çekiyordu. *Hepsi birden* mi ölmüştü? Babası hep, birincisi şanssızlık, ikincisi tesadüf olabilir, ama üçüncüsü ve daha fazlası ancak düşmanlarının eylemleri olabilir, derdi. Bunu bir yerde okuduğunu söylemişti. Ama *hangi* düşmanlar? Aklına bir fikir geldi, ama bastırdı onu. Bazı şeyler düşünülemezdi.

Siuan, Moiraine'in kollarından sıyrıldı. "Anlamıyorsun. Meilyn!" Yüzünü buruşturarak gözlerini sildi. "Balık bağırsakları! Açık seçik anlatamıyorum. Kendine hâkim ol, seni lanet aptal!" Bu, sonuncusunu, kendi kendine hırlamıştı. Moiraine'i tıpasız, ters çevrilmiş bir fıçıya götürüp oturttu ve sırtındaki bohçayı indirdi. Bu kadarcık eşyayla yolculuk ediyorsa, büyük olasılıkla yedek bir elbisesi bile yoktu. "Söyleyeceklerimi dinlerken ayakta durmak istemezsin. Ben de ayakta durmak istemem."

Geçidin biraz ötesindeki, çıtaları kırılmış bir kasayı sürükledi, üzerine oturdu, eteklerini düzeltti, sokağa doğru bakarak, geçerken onlardan yana bakan insanlar hakkında homurdandı. Gönülsüzlüğü, Moiraine'in çırpınan yüreğini yatıştırmıyordu. Siuan'ı da yatıştırmamış gibiydi. Tekrar konuşmaya başladığında, kusmak isteyen bir kadın gibi, ikide bir durup yutkunuyordu.

"Meilyn yaklaşık bir ay önce Kule'ye döndü. Neden, bilmiyorum. Nerelere gittiğini ya da nerelere gideceğini söylemedi, ama yalnızca birkaç gece kalacaktı. Ben... Ben Kerene'nin ölümünü Meilyn'in döndüğü sabah öğrenmiştim. Diğerlerini ise, bundan önce... Bu yüzden onunla konuşmaya karar verdim. Bana öyle bakma! Nasıl ihtiyatlı olunur, bilirim!"

İhtiyatlı mı? Siuan mı? Moiraine gülebilirdi. Yalnız, gülerse, kendisinin de gözyaşlarına boğulacağını biliyordu. Bu delilikti. Delilik olmalıydı. Bu korkunç düşünceyi kafasından çıkardı yine. Bir başka açıklaması olmalıydı. Olmak *zorundaydı.*

"Her neyse, gizlice Meilyn'in dairesine gittim ve yatağının altına saklandım. Bu yüzden, yatağı hazırlamak için gelen hizmetkârlar beni görmedi." Siuan ekşi ekşi homurdandı. "Orada uyuyakalmışım. Gün doğumunda uyandım ve yatak bozulmamıştı. Bu yüzden gizlice dışarı çıktım –sabahın o zamanında kolay iş değil, ama kimsenin beni görmediğinden eminim– ve kahvaltının ikinci oturumuna indim. Ve ben lapamı kaşıklarken, Chesmal Emry içeri girdi ve... O... Meilyn'in yatağında

bulunduğunu, gece öldüğünü ilan etti.” Sözlerini hızla bitirdi ve Moiraine’e bakarak yerinde çöktü.

Moiraine oturduğu için çok memnundu. Dizleri bir tüyü bile kaldıramazdı. Bu *delilikti.* Cinayet işlenmişti. “Kızıl Ajah mı?” diyebildi, sonunda. Bir Kızıl, yönlendirebilen bir adamı korumayı planladığını düşündüğü bir Aes Sedai’yi öldürebilirdi. Bu mümkündü. Ama bunu sesli olarak söyleyemezdi, çünkü buna inanmıyordu.

Siuan hıhladı. “Meilyn’in üzerinde tek bir iz yoktu. Sarılar araştırma yaptılar, elbette. Zehir kullanılmış olsa ya da Meilyn’i boğmuş olsalar, anlarlardı. Hiçbir şey bulamadılar ve buna doğal bir ölüm dediler. Ama ben öyle olmadığını biliyorum. Olamaz, onu buldukları şekilde değil. Hiçbir iz yok. Bu, Güç demek, Moiraine. Bir Kızıl bile, böyle bir şey yapabilir mi?” Sesi haşindi, ama bohçayı kucağına çekip sıkı sıkı kavradı. Bohçanın arkasına saklanıyordu sanki. Yine de, artık yüzünde korkudan çok öfke vardı.

“Düşünsene, Moiraine. Sözde Tamra da uykusunda ölmüştü. Yalnız, nerede bulunmuş olursa olsun, biz Meilyn’in uykusunda ölmediğini biliyoruz. İlk önce Tamra, sonra diğerleri ölmeye başladı. Akla yakın gelen tek açıklama, biri Tamra’nın Aes Sedaileri çağırmaya başladığını fark etti ve nedenini öğrenmeyi öyle çok istiyordu ki, bizzat Amyrlin Makamı’nı sorguya çekme riskine girdi. Bunu yapmaları için, saklayacak bir şeylerinin olması gerek, gizli tutmak için her şeyi tehlikeye atabilecekleri bir şey. Bunu saklamak için, yaptıkları şeyi saklamak için onu öldürdüler, sonra da diğerlerini öldürmeye başladılar. Yani, bebeğin bulunmasını istemiyorlar, canlı olarak değil. Son Savaş’ta Yenidendoğan Ejder’i istemiyorlar. Duruma başka şekilde bakmak, yal kovasını rüzgâra boca etmek ve en iyisini ummaktan farksız olur.”

Moiraine farkında olmadan geçidin ağzına baktı. Oradan geçen birkaç kişi geçide bakıyordu, ama hiçbiri dönüp tekrar bakmıyordu. Hiçbiri onları orada oturur görünce duraksamıyordu. Bazı şeyler hakkında konuşurken çok açık olmamak daha kolaydı. “Amyrlin” sorguya çekilmişti; “o” öldürülmüştü. Tamra değil, gözlerinin önüne aşina bir yüz getiren bir isim değil. “Biri” onu öldürmüştü. “Onlar” Yenidendoğan Ejder’in bulunmasını istemiyordu. Bir insanı Güç kullanarak sorguya çekmek, Üç Yemin’den hiçbirini ihlal etmezdi, ama *saidar* kullanarak adam öldürmek kesinlikle ederdi, şeyler için bile... Moiraine’in de, Siuan gibi, ismini telaffuz etmek istemediği kişiler için bile.

Yüzünü ifadesiz olmaya, sesini sakin çıkmaya zorlayarak konuştu. “Kara Ajah.” Siuan irkildi, sonra kaşlarını çatarak başını salladı.

Diğer Ajahlar arasında gizli, Karanlık Varlık’a adanmış bir Ajah’ın var olduğu düşüncesi hemen her Aes Sedai’yi kızdırırdı. Çoğu Aes Sedai, bundan bahsedildiğini dinlemeyi bile reddederdi. Beyaz Kule üç bin seneden daha uzun süredir Işık’ın yanındaydı. Ama bazı Aes Sedailer, Kara Ajah’ı açık açık inkâr etmezdi. İnananlar vardı. Ama pek azı bunu, bir Aes Sedai’ye bile, itiraf etmek istemezdi. Moiraine, kendi kendine bile itiraf edemiyordu.

Siuan sinirli sinirli bohçasının iplerini çekiştirdi, ama sert bir sesle devam etti. “İsimlerimizi bildiklerini sanmıyorum –Tamra bizi hiçbir zaman planının bir parçası olarak düşünmedi; bize sessizliğimizi korumamızı söyledi, bizi kenara koydu ve unuttu–, yoksa ben de bir ‘kazaya’ kurban giderdim. Kule’den ayrılmadan hemen önce, Sierin’in kapısının altından, kuşkularımı ifade ettiğim bir not attım. Bebek hakkında değil; şey... Karalar hakkında. Yalnız, kadına, bu konuda bile, ne kadar güvenebileceğimi bilmiyordum. Amyrlin Makamı! Ama eğer gerçekse, herkes o Ajah’a bağlı olabilir. Herkes! Sol elimle yazdım, ama öyle fena titriyordum ki, sağ elimi kullansam da kimse el yazımı tanıyamazdı. Karaciğerim kavrulsun! Kime güvenebileceğimizi bilsek bile, kanıt olarak sintine suyundan başka bir şey yok elimizde.”

“Benim için yeterli.” Işık, Kara Ajah! “Her şeyi, Tamra’nın seçtiği kadınları biliyorlarsa, bizden başka kimse kalmamış olabilir. Oğlanı bulma umudumuz varsa, hızlı hareket etmeliyiz.” Hiç umut yok gibi görünüyordu –kaç Kara Aes Sedai olduğunu kim bilebilirdi? Yirmi mi? Elli? Korkunç bir düşünce daha: daha fazlası?– ama Moiraine canlı bir ses tonu ile konuşmaya çalıştı. Siuan’ın başını sallamakla yetinmesi tatmin ediciydi. Titremek hakkındaki konuşmalarına rağmen, Siuan pes etmezdi ve Moiraine’in pes edeceği hiç aklına gelmemişti. *Son derece* tatmin edici. Özellikle de, Moiraine hâlâ dizlerinin tutacağından kuşkuluyken. “Belki bizi biliyorlardır, belki bilmiyorlardır. Belki iki yeni Aes Sedai’yi sona bırakabileceklerini düşünüyorlardır. Her durumda, kendimizden başka kimseye güvenemeyiz.” Yüzündeki kan çekildi ve aniden başı döndü. “Ah, Işık! Biraz önce, handa birisiyle karşılaştım, Siuan.”

Merean’ın söylediği ilk sözden itibaren, her sözcüğü, her nüansı hatırlamaya çalıştı. Siuan, uzak bakışlarla, düzenleyip dosyalayarak dinledi. “Cadsuane Kara Ajah olabilir,” diye onayladı, Moiraine sözlerini bitirdiği

zaman. Sözcükleri söylerken duraksamadı bile. "Belki de seni uzaklaştırmaya çalışıyordur yalnızca. Böylece, kuşku uyandırmadan senden kurtulmayı hedefliyordur. Ya da Tamra'nın seçtiği kadınlardan biri olabilir. Bizim onun iki senedir Tar Valon'a gelmediğini düşünmemiz, gerçekte öyle olduğu anlamına gelmez." Aes Sedailer bazen Kule'ye gizlice gelip giderdi, ama Moiraine, Cadsuane nereye giderse gitsin, deprem vurmuş gibi sarsıldığını tahmin ediyordu. "Sorun şu ki, aralarındaki herhangi biri öyle de olabilir, böyle de." Bohçanın üzerinden eğilerek, Moiraine'in dizine dokundu. "Görülmeden atını ahırdan getirebilir misin? Benim iyi bir atım var, ama ikimizi birden taşıyabileceğini sanmıyorum. Onlar bizim gittiğimizi anlamadan, buradan saatlerce uzakta olabiliriz."

Moiraine elinde olmadan gülümsedi. Siuan'ın iyi bir at bulduğunu hiç sanmıyordu. Her at tüccarı, emekliliği gelmiş bir araba atını Siuan'a hızlı bir at diye satabilirdi. Siuan atlardan, ancak binicilikten anladığı kadar anlardı. Kuzeye at sırtında gelmek onun için ıstırap olmuş olmalıydı. Ve korku dolu. "Senin burada olduğunu kimse bilmiyor, Siuan," dedi. "Bu şekilde kalması en iyisi. Defterin yanında mı? Güzel. Sabaha kadar kalırsam, saatler değil, bir gün önce yola çıkmış olurum. Sen hemen Chachin'e git. Paramın birazını al." Siuan'ın elbisesinin durumuna bakılırsa, o yolculuğun son kısmını çalıların altında uyuyarak geçirmişti. Kule'den ayrılmadan önce Kule bankasından çok para çekmeye cesaret edememiş olmalıydı. "Leydi Ines'i aramaya başla. Ben seni orada bulurum ve yolda Avene Sahera'yı araştırırım."

Bu kadar kolay değildi, elbette. Siuan'da, Erinin kadar büyük bir inat damarı vardı.

"İhtiyaçlarıma yetecek kadar param var," diye homurdandı Siuan, ama Moiraine kesesindeki paranın yarısını vermek konusunda ısrar etti. Siuan'a, Kule'deki ilk aylarında ettikleri, birinin sahip olduğu her şeyin diğerine de ait olduğuna dair yeminlerini hatırlattığında, Siuan homurdandı, "Bağ kurmak için genç, güzel prensler bulacağımıza ve onlarla evleneceğimize de yemin ettik. Küçük kızlar her tür şeyi söyler. Bundan sonra kendine iyi bak. Bu işte beni yalnız bırakırsan, boynunu kırarım."

Moiraine ona veda etmek için sarıldı ve onu bırakmayı güç buldu. Bir saat önce, tek endişesi Sierin'in adaletinden ve sopadan nasıl kaçacağı idi. Şimdi, bu, ayağını taşa çarpmak hakkında endişelenmekmiş gibi geliyordu. Kara Ajah. Kusmak istiyordu. Keşke Siuan kadar cesur olsaydı. Siuan'ın, sırtındaki bohçayı düzelterek geçitte uzaklaşmasını izlerken, Moiraine Yeşil

olmayı diledi. O anda, sırtını kollayacak, en az üç dört Muhafızı olması hoşuna giderdi.

Sokağa döndüğü zaman, erkek ya da kadın, gelip geçen herkesi süzmekten kendini alamadı. Eğer bu işte Kara Ajah'ın –o ismi her düşündüğünde midesi burkuluyordu–, eğer onların parmağı varsa, sıradan Karanlıkdostlarının da olmalıydı. Bazı sapkınların, Karanlık Varlık'ın onlara ölümsüzlük vereceğine inandığını kimse inkâr etmiyordu. Kazanmayı umut ettikleri ödül için, bu insanlar cinayet işleyebiliyor, her tür kötülüğü yapabiliyorlardı. Ve eğer bir Aes Sedai Kara Ajah olabiliyorsa, karşısına çıkan herkes de Karanlıkdostu olabilirdi. Moiraine, Siuan'ın bunu hatırlayacağını umuyordu.

Cennetin Kapıları'na yaklaşırken, hanın kapısında bir Aes Sedai belirdi. En azından, bir Aes Sedai'nin bir kısmı; tek görebildiği, saçaklı şal takmış birinin koluydu. Onu da bir anlığına gördü.

Dışarı yeni çıkmış olan, saçlarını çanlarla süslü iki örgü halinde toplamış, çok uzun boylu bir adam bir anlığına dönüp konuşacak oldu, ama el buyurgan bir jest yaptı ve adam kaşlarını çatarak Moiraine'in yanından geçti. Kara Ajah ve Karanlıkdostları hakkında düşünüyor olmasa, olayın üzerinde bile durmazdı. Işık biliyordu ya, Aes Sedailer erkeklerle konuşurdu, bazen konuşmaktan fazlasını yapardı. Ama Moiraine Karanlıkdostları hakkında düşünüyordu. Ve Kara Aes Sedailer hakkında. Keşke o saçakların rengini seçebilseydi. Son otuz adımı kaşlarını çatarak aştı.

Merean ve Larelle kapının yanında, tek başlarına oturmuşlardı ve ikisi de hâlâ şallarını takıyorlardı. Törenler ya da gösteriş yapmak istedikleri zamanlar dışında, pek az kadın yapardı bunu. İki kadın, Cadsuane'in, geçen seneden kalma meşe kadar sert görünen ince, gri saçlı iki adamı peşine takarak özel oturma odasına girmesini izliyordu. Cadsuane'in, sarmaşık desenlerinin ortasında beyaz Tar Valon Alevi bulunan şalı da sırtındaydı. Aralarından herhangi biri olabilirdi. Cadsuane bir başka Muhafız arıyor olabilirdi; Yeşiller her zaman Muhafız arardı. Merean ya da Larelle de olabilirdi; Moiraine Tar Valon'dan ayrıldıktan sonra bağ kurmamışlarsa, ikisinin de Muhafızı yoktu. Adamın kaş çatmasının sebebi, Muhafız standardına uymaması olabilirdi. Yüz olası açıklama vardı. Moiraine adamı kafasından çıkardı. Varlığı kesin olan tehlikeler, yenilerini icat etmeden de yeterince fazlaydı.

Daha ortak salonda üç adım atamadan, Helvin Efendi yeşil çizgili önlük içinde telaşla yaklaştı. Eni neredeyse boyu kadar, kel kafalı bir adamdı. Moiraine'e yeni bir sinir kaynağı verdi. "Ah, Leydi Alys; ben de sizi arıyordum. Burada mola veren üç Aes Sedai olduğundan, korkarım yine yatağınızı değiştirmek zorundayım. Bu koşullar altında, odanızı paylaşmaya bir şey demezsiniz, kuşkusuz. Palan Hanım son derece hoş bir kadındır."

Bu koşullar altında? Ne koşul altında olursa olsun, kaç tüccarı aynı yatakta yatırmak zorunda kalırsa kalsın, adam bir asil kadını bir başkasıyla barındırmayı önermeye cesaret bile edemezdi. Ama adamın kastettiği, Moiraine "yakında Beyaz Kule'ye gideceğine göre" idi. Aslında, ima etmekten daha fazlasını yapmıştı. Kadını odaya almıştı bile! Ve Moiraine itiraz ettiğinde...

"Memnun olmadıysanız, Aes Sedailerden biriyle konuşmanızı öneririm," dedi adam kararlı bir sesle. Kararlı bir sesle! Moiraine'e hitaben! "Şimdi, bana izin verirseniz, ilgilenmem gereken bir sürü şey var. Şu anda çok meşgulüz." Ve tek kelime daha etmeden yürüyüp gitti. Eğilip selam bile vermeden!

Moiraine çığlık atabilirdi. Adamın kulağına bir tane patlatmak için yönlendirecekti neredeyse.

Haesel Palan, peltek Lugard aksanı ile konuşan, Murandyli bir halı tüccarıydı. Moiraine, eskiden yalnızca ona ait olan küçük odaya adım attığı andan itibaren, dilediğinden daha fazlasını dinledi. Giysileri gardıroptan alınıp duvardaki çengellere asılmıştı. Tarağı ve fırçası lavabo sehpasından kaldırılmış, yerine Palan Hanım'ınkiler konulmuştu. Saçları kırlaşmaya yüz tutmuş, kaliteli yünlüler içindeki tombul kadın "Leydi Alys"e karşı çekingen davranmalıydı, ama herkesin sabaha yola çıkacağını, Beyaz Kule'ye gidip çömez olacağını söylediği bir yabaniye karşı çekingen davranmıyordu. Moiraine'e, bir çömezin görevleri konusunda nutuk çekti ve verdiği tüm bilgiler yanlıştı. Önerdiği şeylerden bazıları, ilk olmasa bile, iki hafta içinde çoğu çömezi öldürürdü ve kalanlar da basitçe imkânsızdı. Uçmayı öğrenmek? Kadın deliydi! Akşam yemeğinde Moiraine'in peşine takıldı ve tanıdığı diğer tüccarları da masaya topladı. Kadınların her biri, Beyaz Kule hakkında bildiklerini Moiraine'le paylaşmaya can atıyordu. Ve hiçbiri, hiçbir şey bilmiyordu. Yine de, bildiklerini sandıkları şeyleri son derece detaylı bir biçimde paylaştılar. Moiraine gerçekten de potansiyel çömez olsaydı, kadınlar onu öyle korkuturdu ki, Kule'nin yakınından bile

geçmezdi! Erken yatarak kurtulabileceğini sandı, ama o elbisesini çıkarır çıkarmaz Palan Hanım damladı ve uyuyup kalana kadar konuştu.

Kolay bir gece değildi. Yatak dardı, kadının dirsekleri sivriydi ve yatağın altına inşa edilmiş küçük, seramik kaplı sobanın sıcaklığını koruyan kalın battaniyelere rağmen, ayakları buz gibiydi. Soğuk havayı görmezden gelmek bir şeydi; buz gibi ayaklar ise, bambaşka bir şey. Bütün gün tehditler savuran yağmur fırtınası sonunda başladı. Rüzgâr ve gök gürültüleri kepenkleri saatlerce sarstı. Moiraine zaten uyuyabileceğini sanmıyordu. Karanlıkdostları ve Kara Ajah kafasının içinde dans edip duruyordu. Tamra'nın uykusunda sürüklendiğini gözlerinin önüne getiriyordu. Gizli bir yere sürükleniyor, Güç kullanan kadınlar tarafından işkence ediliyordu. Bazen kadınların yüzleri Merean'ın ve Larelle'in, Cadsuane'in, Moiraine'in gördüğü tüm diğer Aes Sedailerin yüzleri oluyordu. Bazen de Tamra'nın yüzünün yerini kendi yüzü alıyordu.

Sabahın karanlık saatlerinde kapı gıcırdayarak açılınca, Moiraine bir anda Kaynak'a sarındı. *Saidar* içini, tatlılığın ve coşkunun acıya dönüşmesine ramak kaldığı noktaya dek doldurdu. Değil beş sene sonra, bir sene sonra bile, kolaylıkla kullanabileceği miktarda Güç çekmemişti, ama azıcık daha çekse, yeteneği tamamen kavrulup gidebilir, hatta ölebilirdi. Biri de diğeri kadar kötüydü, ama Moiraine daha fazlasını çekmek istiyordu ve bunun tek sebebi Güç'ün her zaman daha fazlasını çekmek istemenize sebep olması değildi.

Cadsuane başını içeri uzattı. Moiraine kadının sözünü, tehdidini unutmuştu. Yeşil Aes Sedai parıltıyı gördü, elbette, Moiraine'in ne kadar *saidar* tuttuğunu hissedebiliyordu. "Aptal kız," dedi yalnızca, sonra da çıktı.

Moiraine yavaşça yüze kadar saydı, sonra ayaklarını örtülerin altından çıkardı. Şu an da başka herhangi bir an kadar uygundu. Palan Hanım yan döndü ve horlamaya başladı. Yırtılan çadır bezi gibi bir horlaması vardı. Yine de, Moiraine sessiz olmaya özen gösterdi. Ateş yönlendirerek, lambalardan birini yaktı ve telaşla giyindi. Bu sefer, koyu mavi ipekten, boynu ve kol yenleri Maldine danteline benzer bir biçimde altın iplikle işlenmiş, bir binici elbisesi giymişti. Gönülsüzce, geride bırakacağı başka her şeyle beraber, heybelerini de bırakmaya karar verdi. Onu gören biri, sabahın bu saatinde bile olsa, üzerinde fazla durmazdı, ama omzunda heybeler görürlerse, durum değişirdi. Yanına yalnızca, pelerininin içine diktirdiği ceplere sığan eşyaları aldı, fırçası ve tarağı, dikiş kutusu, birkaç yedek çorap ve temiz bir iç eteklik. Daha fazlası için yer yoktu. Hak

mektupları ve kalan altınları kemer kesesindeyken, bu kadarı yeterliydi. Moiraine kapıyı arkasından kapatırken Palan Hanım hâlâ horluyordu.

19
Gölet Suyu

O saatte ortak salon boştu, ama mutfak kapısından gelen tencere takırtıları ve mırıltılar, kahvaltı hazırlıkları yapıldığını anlatıyordu. Moiraine bir yan kapıdan dışarı, hanın ahır avlusuna çıktı. Görülmediğinden emindi. Şimdiye dek, her şey yolunda gitmişti. Gökyüzü yeni yeni griye dönüyordu ve hava gecenin soğuğunu koruyordu, ama en azından yağmur dinmişti. Yağmuru uzak tutacak bir örgü vardı, ama dikkat çekerdi. Eteklerini ve pelerinini döşeme taşlarında biriken sulardan korumak için kaldırarak, adımlarını sıklaştırdı. Ne kadar çabuk giderse, görülme olasılığı o kadar düşük olurdu.

Bütün gözlerden kaçınabileceğinden değil. Ahıra girmek için kapılardan birini açarken menteşeler hafifçe gıcırdadı ve gece nöbetindeki ceketsiz seyis ayağa fırladı. Adam sırtını kalın bir çatı direğine vermiş, uyukluyordu kuşkusuz. Çekik Saldaea gözleri olan, sıska, çengel burunlu bir adamdı. Saçlarını düzeltme çabasıyla, boş yere parmaklarını saçlarından geçirdi ve eğildi.

“Size nasıl yardımcı olabilirim, Leydim?” diye sordu hırıltılı bir sesle.

“Kısrağımı eyerle, Kazin,” dedi Moiraine, adamın hazır bekleyen eline bir gümüş kuruş sıkıştırarak. Hana geldiğinde de aynı adamın görev başında olması şanstı. Helvin Efendi Ok’un tarifini, kapının yanındaki eğik çıkıntıda duran ahır defterine yazmıştı, ama Moiraine Kazin’in okumayı bildiğinden kuşkuluydu. Gümüş parayı alan adam elini alnına götürerek selam verdi ve Ok’un bölmesine seğirtti. Büyük olasılıkla, bahşiş olarak daha çok bakır para alıyordu.

Moiraine yük atını geride bıraktığına üzülüyordu, ama aptal bir asil bile –Kazin’in, ‘Bu saatte aptal bir asilden başka kim at gezintisine çıkar?’ diye

homurdandığını duyabiliyordu– bir sabah gezintisi için yanına yük atı almazdı. En iyi olasılıkla, adam içeri koşar, Moiraine'in hancının parasını ödeyip ödemediğini kontrol ederdi. Moiraine hancının parasını ödemişti, fazladan bir gecelik ücret de vermişti, ama Cadsuane'in Moiraine'e göz kulak olacak hizmetkârlara para önermiş olması olasılığı da vardı her zaman. Yeşil Aes Sedai'nin yerinde kendisi olsa, yapardı bunu. Bu şekilde, Moiraine'in gece geri dönmediği anlaşılana kadar, kimse hiçbir şeyden kuşkulanmazdı.

Ok'un yüksek kaşlı eyerine tırmandı, yorumu yüzünden seyise soğuk soğuk gülümsedi ve ağır ağır ıslak, hemen hemen boş sokaklara çıktı. Saat ne kadar erken olursa olsun, yalnızca gezintiye çıkmış gibi. Güzel bir gün olacağa benzerdi. Gökyüzü, daha fazla yağmur yağmayacakmış gibi görünüyordu, yıldızları örten tek bir bulut bile yoktu. Ayrıca, pek hafif bir rüzgâr vardı.

Sokaklarda ve ara geçitlerde, bütün binaların duvarlarına, yükseğe asılmış lambalar hâlâ yanıyor, hiçbir yerde gölge bırakmıyordu, ama baltalı kargılar ve arbaletler taşıyan miğferli Gece Bekçisi devriyelerinden ve Lambacılardan başka kimse yoktu ortalıklarda. Hiçbir lambanın sönmediğinden emin olmak için dolaşan Lambacılar da askerler kadar iyi silahlanmıştı. Afet'in bu kadar yakınında, her karanlık gölgeden bir Myrddraal çıkabilecek bir yerde yaşayan insanlar için şaşırtıcı değildi. Hem Gece Bekçileri, hem de Lambacılar Moiraine geçerken şaşkın şaşkın baktılar. Kimse geceleyin dışarı çıkmazdı. Sınırboyları'nda değil.

İşte bu yüzden batı kapısına geldiğinde Moiraine şaşırdı. Ok'u yavaşlatarak, atlarının arkasında bir yük atı ile bekleyen üç çok iri adamdan uzak durdu. Hiçbiri zırh giymemiş, miğfer takmamıştı, ama her birinin kalçasında kılıç, sırtında büyük at yayı vardı ve eyerlerinin önüne bağladıkları sadaklar doluydu. Bu topraklarda pek az insan silahsız dolaşırdı. Dikkatlerini sürgülü kapıya vermişlerdi ve zaman zaman kapı nöbetçileri ile konuşuyorlardı. Kapıların açılması için sabırsızlanıyor gibiydiler ve Moiraine'den yana bakmıyorlardı. Kapının yanındaki lambalar yüzlerini açıkça gösteriyordu. Kır saçlı yaşlı bir adam ve sert yüzlü genç bir adam. Dizlerine gelen, koyu renk ceketler giymişlerdi ve başlarına örülmüş deriden sicimler dolamışlardı. Malkierli miydiler? O deri sicimin bu anlama geldiğini sanıyordu. Üçüncü, örgülerinde çanlar bulunan bir Arafelliydi ve koyu sarı ceketine daha fazla çan dikilmişti. Cennetin Kapıları'ndan çıkarken gördüğü adamdı.

Ufukta beliren parlak güneş çizgisi kapıların açılmasına izin verdiğinde, dışarı çıkmak üzere bekleyen pek çok tüccar kervanı birikmişti. İlk geçenler o üç adam oldu, ama Moiraine, miğferli ve plaka zırhlı koramalar eşliğinde giden bir düzine yüksek, kanvas kaplı, altı atlı arabanın gürleyerek geçmesine izin verdi, ancak ondan sonra köprüden geçip tepelerin arasında uzanan yola koyuldu. Ama üç adamı gözünden ayırmadı. Şimdilik onunla aynı yöne gidiyorlardı.

Adamlar hızlı yol alıyordu. Dizginleri kullanmaya pek ihtiyaç duymayan, iyi binicilerdi, ama hızlı gitmek Moiraine'in de işine geliyordu. Cadsuane ile arasına ne kadar çok mesafe koyarsa, o kadar iyiydi. Yalnızca, adamları görebilecek kadar yakında kalıyordu. Kendisi isteyene kadar dikkatlerini çekmenin gereği yoktu. Bu hızda giderken, tüccar arabaları ve onların korumaları çabucak geride kaldı. Öğlen vakti, ilk köye vardı. Yol kenarındaki ormanlık yamaca inşa edilmiş küçük bir hanın çevresini almış bir grup, iki katlı, kiremit çatılı evden oluşuyordu. Aylar geçmesine rağmen, köylülerin kılıç taşıması ve her evin kapısının hemen dışında en az bir baltalı kargı bulunması Moiraine'e hâlâ tuhaf geliyordu. Arbaletler ve sadaklar da vardı. Sokakta halka çeviren ve fasulye torbaları fırlatan çocuklarla çarpıcı bir zıtlık oluşturuyordu.

Üç adam yavaşlamadı, köye bakmadılar bile, ama Moiraine bir somun beyaz, kabuklu ekmek ve bir parça sert, sarı peynir alacak ve Avene Sahera adlı bir kadın tanıyan olup olmadığını soracak kadar durakladı. Yanıt hayırdı, bu yüzden Moiraine sert toprak yolda hızla ilerleyen üç adamı görene kadar dörtnala gitti. Belki de Arafellinin konuştuğu Aes Sedai'nin isminden daha fazlasını bilmiyorlardı, ama Cadsuane ve diğer ikisi hakkında öğrendiği her şey faydalı olacaktı.

Adamlara yaklaşmak için pek çok plan yaptı ve her birinden vazgeçti. Issız bir orman yolunda üç adam, yalnız bir genç kadının büyük bir nimet olduğunu düşünebilirdi, özellikle de Moiraine'in korktuğu cinsten adamlarsa. İş buna gelirse, onlarla başa çıkmak zor olmazdı, ama Moiraine bundan kaçınmak istiyordu. Karanlıkdostu ya da yalnızca haydut çıkarlarsa, onları bir yetkiliye teslim edene kadar tutsak etmek zorunda kalırdı. Bunun ne kadar süreceğini bilmek imkânsızdı. Üstelik o zaman Aes Sedai olduğunu saklayamazdı. Üç kanun kaçağını yakalayan bir kadına dair haber –sıradan bir olay değildi bu– kuru otlarda yayılan yangın gibi duyulurdu. Onu bulmak isteyen herkesin bulabilmesi için başının üzerine büyük bir Ateş sütunu örse de olurdu.

Orman yerini dağınık çiftliklere, çiftlikler ise daha fazla ormana bıraktı. Yüksek köknar, çam ve meşinyapraklar, kalın dallarında minicik kırmızı yaprak tomurcukları bulunan devasa meşeler vardı. Yirmi adım yukarıda kırmızı sorguçlu bir kartal süzüldü ve batan güneş kartalın siluetini çizdi. İlerideki yol, üç adam ve yük atları dışında boştu. Arkada kalan yol da boştu. Sıradan insanlar akşam yemeklerini yiyor olmalıydı. Görünürde tek bir çiftlik evi olduğundan değil. Moiraine'in gölgesi arkasında uzarken, adamları unutup uyuyacak bir yer aramaya başlaması gerektiğine karar verdi. Şansı varsa yakında başka çiftlikler görürdü ve biraz gümüş bir yatak bulmasını sağlamasa bile, bir samanlık da iş görürdü. Şansı yoksa eyeri sert, ama yeterli bir yastık olurdu. Ama bir yemek iyi gelirdi. Ekmek ve peynirin üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

İleride, üç adam aniden yolun ortasında durdular ve biraz konuştular. Moiraine olduğu yerde dizginleri çekti. Onu fark etmişlerse bile, ihtiyatlı bir yalnız kadın onlara yaklaşmazdı. Sonra, adamlardan biri yük atını aldı ve kenara, ormana döndü. Diğerleri topuklarını vurdular ve bir yere yetişmeleri gerektiğini hatırlamış gibi, daha büyük hızla at sürdüler.

Moiraine kaşlarını çattı. Giden adamlardan biri Arafelliydi, ama birlikte yolculuk ettiklerine göre, geride kalan adama bir Aes Sedai ile tanıştığından bahsetmiş olabilirdi. Moiraine, genç Malkierlinin geride kaldığını sanıyordu. İnsanlar bu tür karşılaşmalardan bahsederdi. Bir Aes Sedai ile tanışan ve onun kim ya da ne olduğunu bilen pek az insan vardı. Ve Moiraine dikkatli davranırsa, bir adam üç adamdan daha az sorun çıkarırdı.

Binici ile yük atının kaybolduğu yere gitti, atından indi ve işaret aramaya başladı. Çoğu leydi iz sürme işini avcılarına bırakırdı, ama Moiraine, ağaçlara tırmanmanın ve üstünü başını kirletmenin eğlenceli geldiği zamanlarda iz sürmeye merak salmıştı. Ama bu adam ormana alışık biri değildi anlaşılan. Kırık dallar ve yerdeki tekmelenmiş yapraklar, bir çocuğun bile sürebileceği bir iz bırakmıştı. Ormanın yaklaşık yüz adım içinde, ağaçların arasındaki boşlukta bir gölet gördü. Genç Malkierli oradaydı.

Adam doru atının eyerini çözmüş, hayvanı köstekleмişti –güzel bir hayvandı; adamın yıpranmış ceketine bakarak, fazla güzel bir hayvan; belki de adamın bir haydut olduğunu işaret ediyordu– ve yük eyerini yere koyuyordu. Adam bu kadar yakından daha da iri görünüyordu. Omuzları çok geniş, beli inceydi. Güzel bir adam da değildi. O sert, köşeli yüzle, hiç yakışıklı sayılmazdı. Bir hayduda uygun bir yüz. Adam kılıç kemerini

çözdü, bağdaş kurup gölete bakacak şekilde oturdu, kılıcını ve kemerini yanına bıraktı ve ellerini dizlerine koydu. Akşam gölgeleri arasında ışıldamaya devam eden sulara, uzak kıyıyı çeviren sazlıklara bakıyor gibiydi. Adam tek kasını oynatmıyordu.

Moiraine düşündü. Açık ki, adam kamp yapması için geride bırakılmıştı. Diğerleri dönecekti, ama adam acele etmediğine göre, hemen değil. Bir iki soru sormak uzun sürmezdi. "Hanginiz son zamanlarda bir Aes Sedai ile tanıştınız?" diye sormak yeterli olabilirdi. Ve adamın cesareti biraz kırılırsa –örneğin, aniden Moiraine'i arkasında dururken bulursa– düşünmeden yanıt verebilirdi. *Saidar* son çare olmalıydı. Moiraine onu kullanmak zorunda kalacaktı kuşkusuz, ama yönlendirebildiği gerçeğinin de fazladan bir sürpriz olması daha iyiydi.

Ok'un dizginlerini bir meşinyaprağın alçak dalına bağladı, pelerinini ve eteklerini topladı ve mümkün olduğunca sessiz bir biçimde ilerledi. Adamın arkasında küçük bir yükselti vardı, Moiraine onun üzerine çıktı. Biraz daha yüksekte olmak da işe yarardı. Adam çok uzun boyluydu. Aynı zamanda, adamın Moiraine'i bir elinde kemer bıçağı, diğerinde kendi kılıcı ile görmesi de faydalı olurdu. Moiraine yönlendirerek, kını içindeki kılıcı adamın yanından aldı. Adam için ne kadar büyük bir şok hazırlayabilirse...

Adam düşünceden daha hızlı hareket etti. Bu kadar iri biri bu kadar hızlı hareket edememeliydi, ama Moiraine kını kavradığı anda, adam fırladı, döndü ve bir eliyle kını, diğeriyle Moiraine'in elbisesinin önünü kavradı. Daha Moiraine yönlendirmeyi akıl edemeden, kendini uçarken buldu. Göletin ona doğru geldiğini görmesine yetecek kadar, ne olduğunu bilmediği bir şeyler bağıracak kadar zamanı ancak buldu, sonra suyun yüzeyine çarptı ve ciğerlerindeki bütün hava boşaldı. Büyük bir şapırtıyla düştü ve battı. Su *buz gibiydi!* şoku içinde, *saidar*'ı da kaybetti.

Ayaklarını yere basarak, beline gelen soğuk suyun içinde doğruldu. Öksürüyordu, ıslak saçları yüzüne yapışmıştı, ıslak pelerini omuzlarını yere çekiyordu. Saldırgan ile yüzleşmek için öfkeyle döndü, öfkeyle Kaynak'a kucak açtı, adamı yere devirip ciyaklayana kadar dövmeye hazırlandı!

Adam başını iki yana sallayarak, biraz önce oturduğu yerin uzun bir adım ötesinde, Moiraine'in durduğu yerde duruyordu. Moiraine bir balık olsa da olurdu! Adam onu fark etmeye *tenezzül* ettiğinde, kını içindeki kılıcını yere bıraktı ve göletin kıyısına geldi, elini uzatarak eğildi.

"Bir adamı kılıcından ayırmaya çalışmak hiç de akıllıca değildi," dedi ve Moiraine'in elbisesindeki rengârenk çizgilere bir bakış fırlattıktan sonra

ekledi, “Leydim.” Bir özür sayılmazdı. Adamın şaşırtıcı ölçüde mavi gözleri Moiraine’inkilere dikilmedi. Eğer durumu komik bulduğunu saklıyorsa!..

Moiraine kendi kendine homurdanarak, sular sıçrata sıçrata kıyıya yaklaştı ve uzanıp iki eliyle adamın elini yakaladı. Ve bütün gücüyle çekti. Kaburgalarından aşağı sızan buz gibi suları görmezden gelmek kolay değildi ve eğer Moiraine ıslanmışsa, adam da ıslanacaktı, hem de Güç kullanmaya gerek kalmadan...

Adam doğrularak kollarını kaldırdı ve Moiraine adamın ellerinden sarkarak sudan çıktı. Ayakları yere değene ve adam gerileyene kadar endişe içinde ona baktı.

“Kuruyabilmen için bir ateş yakıp battaniye asarım,” diye mırıldandı, Moiraine ile göz göze gelmeden. Adam *ne* saklıyordu? Ya da belki de utangaçtı. Moiraine hiç utangaç Karanlıkdostu duymamıştı, ama olabilirdi de, herhalde.

Adam sözünü tuttu. Diğer adamlar döndüğünde, Moiraine, adamın yük eyerinden aldığı ve bir meşenin dallarına astığı battaniyelerle çevrilmiş halde, küçük bir ateşin yanında ayakta duruyordu. Kurulanmak için ateşe ihtiyacı yoktu, elbette. Doğru Su örgüsü, saçlarındaki ve giysilerindeki bütün suyu alıp götürmüştü. Ama adamın bunu görmemesi daha iyi olurdu. Moiraine saçlarını fırçalayıp düzeltene kadar Moiraine’i görmemesi de daha iyi olurdu. Hem, ateşin sıcaklığı iyi geliyordu. Her durumda, adamın onun ateşi kullandığına inanmasına yetecek kadar uzun süre, battaniyelerin arkasında kalmalıydı. *Saidar*’a kesinlikle kucak açmıştı. Şimdiye dek, hiçbir şeye dair kanıtı yoktu.

“Seni takip mi etti, Lan?” dedi bir erkek sesi, çan şıngırtıları eşliğinde atından inerken. Arafelli.

“O battaniyeleri neden astın?” diye sordu ekşi ve boğuk bir ses.

Moiraine gözlerini boşluğa dikti ve saldırganın soruya verdiği yanıtı kaçırdı. Biliyorlar mıydı? Böyle zamanlarda, insanlar haydutlara karşı gözlerini açık tutardı, ama yalnız bir kadın görmüşlerdi ve onları takip ettiğine mi karar vermişlerdi? Hiç mantıklı gelmiyordu. Ama neden onunla yüzleşmek yerine onu ormana çekmişlerdi? Üç adamın bir kadından korkması için sebep yoktu. Onun Aes Sedai olduğunu bilmiyorlarsa. Biliyorlarsa, adımlarını dikkatle atarlardı. Ama Moiraine, kılıcını nasıl aldığına dair adamın en ufak bir fikri olduğunu sanmıyordu.

“Cairhienli mi, Lan? Sen çıplak Cairhienli görmüşsündür herhalde, ama ben hiç görmedim.” Bu Moiraine’in kulağına kesinlikle geldi ve içini dolduran Güç’le, bir ses daha duydu. Deriye sürtünen çeliğin hışırtısı. Kınından çıkan bir kılıcın sesi. Adamları oldukları yerde durduracak pek çok örgü hazırladı ve battaniyeleri aralayıp dışarı baktı.

Şaşkınlık içinde, onu suya atan adamın –Lan?– sırtını battaniyelere vermiş olduğunu gördü. Elinde yalın kılıç duran oydu. Ona bakan Arafelli şaşırmış görünüyordu.

“Bin Göl manzarasını hatırlıyorsun, Ryne,” dedi Lan soğuk bir sesle. “Bir kadının senin bakışlarından korunması gerekiyor mu?”

Bir anlığına, Ryne’ın, Lan’in kılıcını çoktan çekmiş olmasına aldırmadan kılıç çekeceğini sandı, ama yaşlı adam –ona Bukama dendiğini duymuştu– diğerleri kadar uzun boylu, ama çok daha yıpranmış, kır saçlı adam onları yatıştırdı, “yediler” denen bir oyundan bahsederek iki adamı biraz uzağa götürdü. Tuhaf bir oyuna benziyordu ve solan gün ışığı altında son derece tehlikeliydi. Lan ve Ryne birbirlerine dönük bir şekilde, kılıçları kınlarında, bağdaş kurup oturdular ve sonra, hiçbir uyarı olmadan, kılıçlarını çekip diğer adamın boğazına tuttular. Kılıçlar, deriye değmeden durmuştu. Yaşlı adam Ryne’a işaret etti. Kılıçları kınlarına soktular ve aynı şeyi yine yaptılar. Moiraine’in izlediği süre boyunca, bu şekilde devam etti. Belki de Ryne göründüğü kadar özgüvenli değildi.

Battaniyelerin içinde beklerken, Malkier hakkında öğrendiklerini hatırlamaya çalıştı. Tarihi dışında, çok şey öğrenmemişlerdi. Ryne Bin Göl’ü hatırlıyordu, yani o da Malkierli olmalıydı. Tehlike içindeki bir kadınla ilgili bir şey vardı. Moiraine artık onların yanında olduğuna göre, yanlarında kalıp bir şeyler öğrenmeye çalışabilirdi.

Battaniyelerin arkasından çıktığında hazırdı. “Yalnız bir kadının hakkını talep ediyorum,” dedi onlara, resmi bir biçimde. “Chachin’e gidiyorum ve kılıçlarınızın korumasını istiyorum.” Her birinin eline, birer şişman gümüş para sıkıştırdı. Bu aptalca “yalnız kadın” meselesinden emin değildi, ama gümüş adamların dikkatini çekti. “Chachin’de, adam başı iki gümüş daha ödeyeceğim.”

Aldığı tepkiler, beklediği gibi değildi. Ryne parmaklarında çevirdiği paraya dik dik bakıyordu. Lan kendi parasına ifadesizce baktı, sonra homurdanarak ceketinin cebine tıktı. Moiraine, onlara kalan son Tar Valon markalarını verdiğini fark etti, ama Tar Valon paraları, diğer ülkelerin paraları gibi, her yerde bulunabilirdi.

Bukama sol elini dizine koyarak eğildi. “Size hizmet etmek şereftir, Leydim,” dedi. “Chachin’e kadar, hayatınız hayatımın üstündedir.” Bukama’nın gözleri de maviydi ve o da Moiraine ile göz göze gelmedi. Moiraine, adamların Karanlıkdostu çıkmayacağını umuyordu.

Bir şey öğrenmek güç çıktı. Aslında, imkânsız. İlk önce, adamlar kamp kurmakla, atların bakımını yapmakla ve daha büyük bir ateş yakmakla meşgul oldular. Büyük bir ateş olmadan bir yeni bahar gecesiyle yüzleşmek istemiyor gibiydiler. Düz ekmek ve kurutulmuş etten oluşan yemeklerini yerken, Bukama ve Lan tek kelime bile etmedi. Moiraine kendine düşenleri aç kurtlar gibi yememeye çalıştı. Ryne konuşuyordu ve aslında, oldukça sevimliydi. Gülümsediğinde yanağında bir gamze beliriyordu, mavi gözleri ışıl ışıldı, ama Moiraine’e, Cennetin Kapıları’ndan ya da Aes Sedailerden bahsedebileceği bir açıklık tanımadı. Moiraine sonunda, neden Chachin’e gittiğini sorduğunda, yüzü hüzünlendi.

“Her adamın bir yerde ölmesi gerekir,” dedi alçak sesle ve battaniyelerini hazırlamaya gitti. Çok tuhaf bir yanıttı. Bir Aes Sedai’ye yakışır bir yanıt.

Ay ağaçların üzerinde yükselirken, ilk nöbeti Lan aldı. Ryne’ın biraz ötesinde bağdaş kurup oturdu. Bukama ateşi söndürüp, Lan’in yanında battaniyelerine uzandığında, Moiraine her adamın çevresine birer Ruh örgüsü ördü. Uyurken Ruh örgülerini tutabilirdi ve geceleyin aralarından biri hareket ederse, örgü sayesinde onlar anlamadan uyanırdı. Bu, her nöbet değişiminde uyanması gerektiği anlamına geliyordu ki bunu sık sık yaptılar, ama bu konuda yapılabilecek bir şey yoktu. Moiraine adamların epey uzağında yatıyordu ve başını üçüncü kez eyere, koyduğunda, Bukama yakalayamadığı bir şey mırıldandı. Moiraine Lan’in yanıtını açıkça duydu.

“Bir Aes Sedai’ye güvenmeyi tercih ederim, Bukama. Yat, uyu.”

Moiraine’in bastırdığı tüm öfkesi ayaklandı. Adam onu buz gibi gölete atmıştı, özür dilememişti ve şimdi!.. Yönlendirdi; Hava ve Su örerek, biraz da Toprak ekledi. Göletin yüzeyinden kalın bir su silindiri yükseldi, ay ışığı altında uzandı, uzandı, kemerlendi. Boşboğaz adamın tepesine indi!

Sıçrayan suların altında kalan Bukama ile Ryne, küfürler savurarak ayağa fırladılar, ama Moiraine su selini ona sayana kadar sürdürdü, sonra kesti. Serbest kalan sular kampa saçıldı. Moiraine ıslak, yarı donmuş, yere yıkılmış ve saygı göstermeyi öğrenmeye hazır bir adam görmeyi bekliyordu. Adam sırılsıklamdı gerçekten, ayaklarının dibinde birkaç küçük balık çırpınıyordu. Ama ayaktaydı. Kılıcını çekmişti.

“Gölgedölü mü?” dedi Ryne inanmaz bir sesle ve Lan, “Belki!” dedi. “Ama böylesini hiç duymadım. Kadına göz kulak ol, Ryne! Bukama, batıya git ve güneye dön; ben doğu ve kuzey yönüne gideceğim!”

“Gölgedölü değil!” diye terslendi Moiraine. Adamlar yerlerinde kalakaldı. Ona baktılar. Moiraine, ayın düşürdüğü gölgelerin altında yüzlerini daha iyi görebilmeyi diledi, ama bulutlar yüzünden devamlı değişen gölgeler onun işine de yarıyor, onu bir gizem perdesine sarıyordu. Bir çabayla, mümkün olduğunca büyük bir Aes Sedai dinginliği ile konuştu. “Bir Aes Sedai’ye, saygı dışında bir tavırla yaklaşmak akıllıca değildir, Lan Efendi.”

“Aes Sedai mi?” diye fısıldadı Ryne. Loş ışığa rağmen, yüzündeki huşu açıktı. Ya da belki korku.

Başka kimse ses çıkarmadı. Yatağını çamurdan uzaklaştırırken homurdanan Bukama dışında. Ryne, sessizce battaniyelerini çekerken epey oyalandı, ne zaman Moiraine ondan yana baksa, hafifçe eğiliyordu. Lan kurulanmaya çalışmadı. Nöbet tutmak için yeni bir yer seçecek oldu, sonra durdu ve önceden oturduğu yere, çamurun ve suyun içine oturdu. Moiraine bunu bir, tevazu jesti sayabilirdi, ama Lan ona baktığında, bu sefer neredeyse Moiraine ile göz göze gelecekti. Eğer bu tevazu ise, krallar dünyadaki en mütevazı insanlardı.

Moiraine yine adamların çevresine örgüler ördü, elbette. Kimliğini açığa vurmak bunu daha da gerekli kılmıştı. Ama uzun süre uyumadı. Düşünecek çok şeyi vardı. Her şeyden önce, adamların hiçbiri onları *neden* izlediğini sormamıştı. Adam *ayaktaydı!* Uykuya dalarken, tuhaf bir biçimde, Ryne’ı düşünüyordu. Ryne ondan korkmuşsa, yazık olmuştu. Adam Karanlıkdostu çıkarsa, yazık olacaktı. Cazip bir adamdı, oldukça da yakışıklıydı. Bir adamın onu çıplak görmek istemesinde sakınca görmüyordu, yalnızca bunu başkalarına da söylemesinde görüyordu.

20
Manala'da Kahvaltı

"Bana Leydi Alys diyebilirsiniz," dedi ufak tefek, tuhaf kadın, gün doğumunda uykulu uykulu, yumruğunu ağzına dayayıp esnemelerini bastırarak battaniyelerinden çıktığı zaman. Görünüşe göre, yerde uyumaya alışık değildi. Lan, nöbeti her devralışında kadının uyanık olduğundan emindi. İnsanlar uyurken ve uyanıkken farklı şekilde nefes alırdı. Eh, ipekler giyen kadınlar nadiren güçlüklerle ve rahatsızlıklarla yüzleşirdi.

Kadının isminden, çıkarıp gösterdiği Büyük Yılan yüzüğü kadar şüphe ediyordu. Özellikle de kadın yüzüğü kemer kesesine soktuktan ve onun Aes Sedai olduğunu kimsenin, başka Aes Sedailerin bile bilmemesi gerektiğini söyledikten sonra. Evet, Aes Sedailer sık sık sıradan kadınlarmış gibi davranırdı ve bir Aes Sedai'nin yüzünü tanıyamayacak insanların karşısında numaralarını sürdürürlerdi. Evet, Lan bir kez, henüz yaşı belirsiz görünüşü kazanmamış bir Aes Sedai ile de karşılaşmıştı, ama hepsi o dingin tavırları, kusur derecesinde sürdürüyordu. Ah, öfkeleniyorlardı, ama bu soğuk bir öfke oluyordu. Lan, su dökülmeyi bıraktığında, ay ışığı altında Alys'in yüzünü görmüştü, ama ne gördüğünü, daha sonrasına kadar anlayamamıştı. Eşek şakası yaptığı için çocuksu bir sevinç ve şakanın dilediği gibi gitmemesi üzerine çocuksu bir hayal kırıklığı. Aes Sedailer için çok şey söylenebilirdi ve hepsi diğer kadınların basit görünmesine sebep olacak kadar çapraşıktı, ama Aes Sedailer asla çocuksu davranmazdı.

Kadını arkalarında ilk kez, tüccar kervanlarını ve onların korumalarını geçerken gördüklerinde, Bukama yalnız bir kadının üç adamı izlemesi için bir sebep öne sürmüştü. Altı kılıçlı adam bir erkeği gün ışığında öldüremiyorsa, belki karanlıkta bir kadın yapabilirdi. Bukama Edeyn'den bahsetmemişti, elbette. Aslında, sebep bu olamazdı, yoksa Lan çoktan

ölmüş olurdu, ama Edeyn, Lan'in gardını indireceğini düşünerek, onu izlemesi için bir kadın görevlendirmiş olabilirdi. Ancak bir aptal, kadınların erkeklerden daha az tehlikeli olduğunu düşünürdü, ama kadınlar genellikle, konu kadınlar olduğunda erkeklerin aptallaştığını düşünürdü.

Geceleyin, önceki şüphelerine rağmen, Bukama Lan'in kadına doğru düzgün söz vermemesine memnun olmadığını ifade etti, ama kendi sözü Chachin'e kadar onları bu "Leydi Alys"e bağlamak için yeterliydi. Dahası, kadın onlara para vermişti. Kadın, hakaret ettiğinin bile farkında değildi. Bu sabah, Bukama siyah iğdiş atını eyerlerken homurdanıyordu. Atın, Güneş Mızrağı ile boy ölçüşemediğini iddia ediyordu. Bukama için bile abartılı bir hareketti bu. Siyah iğdiş at iyi bir hayvandı, henüz bir savaş atı için eğitimsiz olsa da, uyumu kusursuzdu ve hızlıydı. "Aes Sedai ya da değil, düzgün bir adam, görgü kurallarına uyar," diye mırıldandı, ön eyer kolanını sıkıştırırken. "Sıradan nezaket bunu gerektirir."

"Bırak artık, Bukama," dedi Lan ona sessizce. Bukama bırakmadı, elbette.

"Ona saygısızlık ettin, Lan, utanman gerek. Şerefli bir adam, korumaya ihtiyaç duyan birini korur, ama her şeyden önce çocukları, erkeklerden önce kadınları korur. Şerefin için, onu korumaya söz ver."

Lan içini çekti. Büyük olasılıkla, Bukama ta Chachin'e kadar söylenip duracaktı. Anlamalıydı. Kadın gerçekten Aes Sedai'yse, Lan onu kadına bağlayan ipler istemiyordu. Bukama bir tane bağlamıştı zaten, ama Lan'in bizzat söz vermesi daha beter iplere sebep olabilirdi. Kadın bir Aes Sedai ise, Muhafız arayışında olabilirdi. Eğer öyleyse.

Ryne kadının saçlarını fırçalamayı bitirmesini bekledi, ki kadın bu işi yerdeki eyerine oturmuş bir şekilde yapıyordu, sonra çanlarını şıngırdatan süslü bir reverans yaptı. "Güzel bir sabah, Leydim," diye mırıldandı, "ama hiçbir gün doğumu gözlerinizdeki derin, karanlık göletlerin güzelliği ile boy ölçüşemez." Sonra irkildi ve kadını gücendirip gücendirmediğini anlamak için, iri iri açılmış gözlerle kadının yüzüne baktı. "Ah... Kısrağınızı eyerleyebilir miyim, Leydim?" Oturma odasındaki bulaşıkçı kadar çekingendi.

"Niye, teşekkür ederim," dedi kadın gülümseyerek. Çok sıcak bir gülümseme. "Çok zarif bir öneri, Ryne."

Kadın doru atının eyerlenmesi için, daha doğrusu flört etmek için, Ryne'la beraber gitti. Ryne çalışırken çok yakınında durdu ve Ryne'ın hayran olduğu o iri gözlerle ona baktı. Kadın her ne söylemişse, Lan yanıt

olarak, “kar gibi, ipeksi ten” hakkında bir mırıltı duydu. Bu, kadının zevkle kahkaha atmasına sebep oldu.

Lan başını iki yana salladı. Ryne’ı neyin cezbettiğini anlayabiliyordu. Kadının yüzü güzeldi ve ne kadar çocuksu davranırsa davransın, o mavi ipeklerin içindeki ince beden yine de bir kadına aitti. Ama Ryne haklıydı; Lan çıplak Cairhienli görmüştü, hem de birden çok kez. Ve hepsi onu bir, iki, üç entrikaya bulaştırmak istemişti. Cairhien’in güneyinde geçirdiği, özellikle hatırlanmaya değer on gün boyunca, altı kez öldürülmesine, iki kez evlenmesine ramak kalmıştı. Bir Aes Sedai, eğer gerçekten öyleyse, *hem de* Cairhienli? Daha kötü bir birleşim olamazdı.

Tuhaf bir biçimde, kadın, tek lokma kahvaltı etmeden yola çıkmalarına bir şey demedi, ama bir saat uzakta, yol üstünde büyükçe bir köy olan Manala’ya vardıklarında, durmalarını emretti. Tam bir emirdi gerçekten.

“Şimdi sıcak yemek yemek, bugünkü yolculuğu daha kolay kılar,” dedi kararlılıkla, eyerinde dimdik durarak ve meydan okurcasına onlara bakarak. Bu, kesinlikle Aes Sedai davranışıydı, ama diğer yandan, çoğu kadın için de doğal bir davranıştı. “Chachin’e en kısa zamanda varmayı istiyorum, ama bana ne kadar zorlu olduğunuzu gösterme çabası içinde, açlıktan bayılıp gitmenize de izin veremem.” Yalnızca Ryne, huzursuz bir gülümseme ile kadınla göz göze geldi. Adam, sevdalanmış mı, yoksa korkuyor mu, karar vermeliydi.

“Yemek için kısa bir mola vermeyi planlıyorduk zaten, Leydim,” dedi Bukama, bakışlarını saygıyla indirerek. O olmasa dün gece orada yemek yiyeceklerini ve yatakta uyuyacaklarını eklemedi. Manala’ya giden ikiliyi takip etseydi, bunun bir anlamı olmazdı. Ormana giden Lan’i izlemesi, onlarla ya da planları ile bir ilgisi olduğunu anlatmıştı.

Kırmızı ya da yeşil kiremitli taş evlerden oluşan, yaygın bir köy olan Manala, kasaba olmaktan pek de uzak sayılmazdı. İki alçak tepeyi kaplayan yirmiden fazla sokağı vardı. Tepelerin arasında, yol kenarındaki köy çayırına üç han bakıyordu. Orada, doğuya giden iki büyük tüccar kervanının adamları, atlı tüccarların dikkatli bakışları altında, gönülsüzce atları arabalara bağlıyordu. Otuz kadar arabadan oluşan bir kervan, batıya doğru sallana sallana yol almaya başlamıştı bile, kervanın çevresinde at süren korumalar, gerektiği gibi çevreyi gözetlemek yerine, omuzlarının üzerinden arkaya bakıyorlardı. Manala’da Bel Tine kutlamaları başlamıştı.

Henüz beceri, güç ve hız oyunlarına gelmemişlerdi, ama yeni evlenmiş kadın ve erkekler çayırın ortasındaki Bahar Direği’nin çevresinde, dimdik

bedenler ve hareketli adımlarla, resmi dansı yapıyorlar, iki boy yüksekliğindeki direğe uzun, parlak renkli keten kurdeleler sarıyorlardı. Daha yaşlı insanlar ile bekâr yetişkinler ise, yarım düzine ayrı boyda davullar, flütler ve kemanlar eşliğinde, daha canlı danslar ediyorlardı. Herkes bayramlıklarını giymişti, kadınların üzerinde açık renk bluzlar ve şalvarları, erkeklerin üzerinde işleme kaplı parlak renkli ceketler vardı. Geniş, açık meydana doluşmuşlardı, ama Manala'nın bütün nüfusu bundan ibaret değildi. Tepelere başkaları tırmanıyordu, işi olan erkek ve kadınlar, diğerleri ise, çayırın uzak ucuna kurulmuş uzun masalara yiyecek taşıyarak geri geliyordu. Neşeli bir manzaraydı. Yüzleri bal bulaşığı, kahkahalar atan çocuklar kalabalığın içinde koşup oynuyordu. Daha büyük çocuklar çayırın köşelerindeki küçük Bel Tine ateşlerini besliyordu. Lan, o alçak alevlerden atlayınca, Bel Tine'a kadar biriken kötü talihin yanıp gideceğine kaç kişinin inandığını bilmiyordu, ama şansa inanırdı. İki tür şansa da. Afet'te, beceri ya da beceriksizlik kadar, şans ya da şanssızlık eseri de yaşar ya da ölürdünüz.

Yol kenarına çakılmış altı kazığa geçirilmiş kocaman Trolloc kafaları, çayırdaki eğlencelerle çarpıcı bir zıtlık oluşturuyordu. Kurt burunlar, koç boynuzları, kartal gagalarının üstünde aşırı insansı gözler vardı. Kafalar en fazla iki üç günlük görünüyordu, ama hava çürümeyi yavaşlatacak kadar serindi hâlâ. Henüz sinekler bile ortaya çıkmamıştı. O dans eden adamların her birinin kemerlerinde birer kılıç, kadınların uzun bıçak taşıyor olmasının sebebi buydu. Ama Lan'in burnuna kömürleşmiş odun kokusu gelmedi, demek ki küçük ve başarısız bir baskın olmuştu.

"Leydi Alys" kısrağını kazıkların yanında durdurdu ve kafalara baktı. Hayret, korku ya da tiksinti içinde değil. Yüzü kusursuz bir sükûnet maskesiydi. Bir anlığına, kadının gerçekten de Aes Sedai olduğuna inanabileceğini düşündü.

"Bu yaratıklarla, yalnızca bir kılıçla silahlanmış şekilde yüzleşmekten nefret ederdim," diye mırıldandı. "Bunun için gereken cesareti hayal bile edemiyorum."

"Trolloclarla yüzleştiniz mi?" diye sordu Lan şaşkınlıkla. Ryne ve Bukama şaşkın şaşkın bakıştılar.

"Evet." Sözcük, düşünmeden ağzından çıkmış gibi, kadın yüzünü hafifçe buruşturdu.

"Sormama izin verirseniz, nerede?" dedi Lan. Pek az güneyli Trolloc görmüştü. Bazıları onları, çocukları korkutmak için anlatılan masallar

sanıyordu.

Alys soğuk bakışlarla süzdü onu. Çok soğuk bakışlarla. “Gölgedölleri, hayal bile edemeyeceğin yerlerde bulunabilir, Lan Efendi. Bize bir han seç, Ryne,” diye ekledi gülümseyerek. Kadın ciddi ciddi, kontrolün onda olduğunu düşünüyordu. Ryne’ın itaat etmek için nasıl sıçradığına bakarak, o da aynı fikirdeydi.

Sabancının Kılıcı, kırmızı çatılı, iki katlı, zemin katında pencere yerine ok delikleri bulunan, taş bir binaydı ve kalın kerestelerden yapılmış kapının üzerinde, çiftçilerin kullandığı türden iki elli bir kılıç, yere bakacak şekilde sarkıyordu. Afet’in bu kadar yakınında, hanlar ve evler Trolloc saldırılarına karşı kale olarak da kullanılıyordu. Tıknaz, kır saçlı bir kadın olan hancı, atlarını hanın önündeki halkalara bağladıklarını görünce çayırdan geldi. Bol bluzuna kırmızı ve sarı çiçekler, şalvarına kırmızı ve mavi çiçekler işlenmişti. Tomichi Hanım hanında iki Malkierlinin mola verdiğini görünce huzursuz oldu, ama Alys kahvaltıyla ilgili emirler yağdırmaya başlayınca neşelendi.

“Nasıl dilerseniz, Leydim,” diye mırıldandı yuvarlak yüzlü hancı, Alys’in önünde derin bir reverans yaparak. Cairhienli ismini söylememişti, ama tavırları ve elbisesi, bir Leydi olduğunu gösteriyordu. “Kendiniz ve hizmetkârlarınız için oda ister misiniz?”

“Hayır, teşekkür ederim,” diye yanıt verdi Alys. “Kısa süre sonra yola çıkmayı planlıyorum.”

Ryne hizmetkâr sanılmasına alınmadı, sözcüğü Alys kadar kolaylıkla kabul etti, ama Bukama’nın daimi kaş çatışı daha da karardı. Hiçbir şey söylemedi, elbette, burada değil. Verdiği söz düşünülerek, belki hiçbir şey söylemezdi. Lan, fırsat bulduğunda Alys’e sessizce iki çift laf etmeye karar verdi. Bir erkeğin sessizlik içinde yutabileceği hakaretlerin de bir sınırı vardı.

O ve diğer adamlar esmer ekmek ve demli çay, içinde pastırma kıymıkları bulunan lapalar istediler. Alys geniş ortak salonda, aynı masayı paylaşmaya davet etmedi onları, bu yüzden bir başka masanın yanındaki sıralara oturdular. Onlara kendi elleriyle hizmet eden ve kimseyi kutlamalardan alıkoymak istemediğini söyleyen Tomichi Hanım dışında yalnız olduklarından, seçecek epey masa vardı. Gerçekten de, kadın yemeklerin parasını aldıktan sonra, kutlamalara döndü.

Lan ve diğerleri, yalnız olmalarından faydalanarak, peşlerine takılan ufak tefek kadını konuştular. Daha doğrusu, kulak misafiri olmasın diye

alçak sesle konuşarak, kadın hakkında tartıştılar. Alys'in Aes Sedai olduğuna iyice ikna olmuş olan Ryne, soru sormamak gerektiğini söylüyordu. Aes Sedailere soru sormak tehlikeli olabilirdi. Üstelik aldığınız yanıtlar hoşunuza gitmeyebilirdi. Bukama, kadının onlardan ne istediğini bilmeleri gerektiğini savunuyordu, özellikle de bir Aes Sedai ise. Bilmedikleri bir Aes Sedai entrikasına dolaşmak tehlikeli olabilirdi. Bir adam, hiç bilmeden düşmanlar edinebilir, kadının planları uğruna habersizce feda edilebilirdi. Lan, tuzağa ayağını uzatanın Bukama olduğunu hatırlatmaktan kaçındı. Kendisi, kadının bir Aes Sedai olduğuna inanamıyordu, o kadar. Kadının, onu izlemek için görevlendirilmiş bir yabani olduğunu düşünüyordu –Edeyn tarafından, ama onun ismini telaffuz etmedi, elbette. Edeyn'in Sınırboyları'nın her yerinde göz ve kulakları vardı büyük ihtimalle. Canluum'da Lan'i bekleyen bir yabani bulundurması pek olası görünmüyordu gerçekten, ama o altı adam vardı yine de ve Lan onları göndermiş olabilecek başka kimseyi düşünemiyordu.

"Ben hâlâ diyorum ki," diye başladı Bukama, sonra bir küfür salladı. "Kadın nereye gitti?"

Alys'in çanağı, oturduğu masada boş duruyordu, ama kadının kendisinden işaret yoktu. Lan'in kaşları, elinde olmadan hayranlıkla kalktı. Kadının gittiğini duymamıştı.

Ryne sırasını gürültüyle arkaya iterek, ok deliklerinden birine koştu ve dışarı baktı. "Atı hâlâ burada. Belki tuvalete gitmiştir." Lan, bu kabalık karşısında içten içe irkildi. İnsanın konuştuğu konular vardı, konuşmadığı konular vardı. Ryne örgülerinden birine elledi, sonra çanlarını çınlatarak sertçe çekti. "Ben derim ki, kadının paralarını bırakalım ve o gelmeden gidelim."

"Sen istiyorsan git," dedi Lan, ayağa kalkarak. "Bukama ona söz verdi ve ben onun sözünü şereflendireceğim."

"Kendi sözünü şereflendir, daha iyi," diye homurdandı Bukama.

Ryne yüzünü buruşturdu ve örgüsünü sertçe çekti yine. "Siz kalıyorsanız, ben de kalırım."

Belki de kadın kutlamaları görmeye gitmişti. Lan, kadının geri dönmesi ihtimaline karşı Bukama'ya orada kalmasını söyledi, sonra Ryne'ı alıp çıktı. Kadın dans edenlerin ya da seyircilerin arasında değildi. İpekli elbisesi içinde, onca işlenmiş keten ve yünlülerin arasında göze çarpardı. Birkaç kadın onu dansa davet etti ve Ryne güzel kadınlara gülümsedi –bir düzine Trolloc üzerine çullansa, gördüğü her güzel yüze gülümsemekten

vazgeçerdi!– ama Lan onu güney tepesindeki evlere bakması için yolladı. Kendisi ise, Sabancının Kılıcı’nın arkasındaki tepeye tırmandı. Alys’in ondan habersiz birisi ile buluşmasını, belki gün içinde yapacağı bir sürpriz hazırlamasını istemiyordu. Kadının onu öldürmeye çalışmamış olması, Edeyn’in onu canlı istediği anlamına gelmiyordu. Kadını yamacın yarısında, hemen hemen boş bir sokakta buldu. Bluzuna ve şalvarına, Alys’in binici elbisesindekiler kadar girift, kırmızı ve mavi desenler işlenmiş, zayıf bir genç kadının reveransını kabul ediyordu. Konu işlemeler olunca, Kandorlular da güneyliler kadar kötüydü. Lan adımlarını hafifçe atarak yaklaştı, durdu ve Alys’in konuşmalarını dinledi.

“Üç sokak ötede yaşayan, Sahera isimli birileri var, Leydim,” dedi zayıf kadın, işaret ederek. “Sanırım Güney Tepesi’nde de var. Ama aralarında, ilk adı Avene olan var mı, bilmiyorum.”

“Çok yardımcı oldun, Marishna Hanım,” dedi Alys, sıcak bir tavırla. “Teşekkür ederim.” Kadının diz kırmasını kabul etti ve diğer kadın tepe yukarı uzaklaşırken durup seyretti. Marishna Hanım işitme mesafesinden çıkınca yeniden konuştu ve bu sefer sesi hiç de sıcak değildi. “Beyaz Kule’de kulak misafirliğinin nasıl cezalandırıldığını göstereyim mi sana, Lan Efendi?”

Lan gözlerini kırpıştıracaktı neredeyse. Kadın ilk önce ona duyurmadan dışarı çıkmayı başarıyordu, şimdi de o sessiz olmaya çalışırken işitiyordu. Olağanüstü. Belki gerçekten bir Aes Sedai’ydi. Bu durumda, Muhafızı olarak Ryne’ı gözüne kestirmiş olmalıydı.

“Sanmıyorum,” dedi, kadının kafasının arkasına hitaben. “Chachin’de, bekletilmeyecek bir işimiz var. Belki bu Avene Sahera’yı bulmanıza yardım edersek, arayışınız daha çabuk tamamlanır.”

Kadın hızla döndü ve dimdik durmaya çalışarak, Lan’e baktı. Lan, onun ayak parmakları üzerinde yükselmiş olabileceğini düşündü. Hayır, yüzündeki soğuk buyurganlığa rağmen, kadın Aes Sedai falan değildi. Lan, daha kısa boylu Aes Sedailerin, kendilerini hiç zorlamadan, onların kim olduğuna dair en ufak fikri olmayan erkeklerle dolu odalara hâkim olduklarını görmüştü.

“O ismi işittiğini unutsan daha iyi olur,” dedi kadın soğuk soğuk. “Aes Sedai işlerine karışmak hiç akıllıca değildir. Şimdi gidebilirsin. Ama işim bittiği zaman, sizi yola çıkmaya hazır bulmayı bekliyorum. Yani, işittiğim gibi, Malkierliler sözlerinin eri insanlarsa.” Bu hakareti de ettikten sonra,

zayıf kadının gösterdiği yöne doğru uzun adımlarla uzaklaştı. Işık, kadının dili hançer gibiydi!

Lan, Sabancının Kılıcı'na dönüp, öğrendiklerini Bukama'ya anlattıktan sonra, yaşlı adam neşelendi. Eh, en azından kaş çatışı biraz hafifledi. Bukama açısından, bir başka adamın sırıtmasına denkti. "Belki de bizden tek istediği, bu kadını bulana kadar korunmaktır."

"Bu, bizi bir koca gün boyunca neden izlediğini açıklamıyor," dedi Lan, kahvaltı çanağının önündeki sıraya çökerek. Lapasını bitirse de olurdu. "Hem, bize yaklaşmaktan korktuğunu söyleme. Ben o kadının senin sandığın kadar kolay korktuğunu sanmıyorum." Bukama'nın buna verecek yanıtı yoktu.

21
Bazı Güç Numaraları

Lan, Chachin yolculuğunun unutmayı tercih edeceği türden bir yolculuk olacağını biliyordu ve beklentisi karşılandı. Hızla yol aldılar, yolda tüccarların araba kervanlarını geçtiler, hiçbir köyde uzun molalar vermediler ve çoğu gece yıldızların altında uyudular, çünkü kimsenin hana verecek parası yoktu, dört atlıyı barındırmaya yetecek kadar değil. Ahırlar ve samanlıklar iş görmek zorunda kaldı. O da, gece çöktüğünde yakında bir ahır ya da samanlık varsa. Yol boyunca gördükleri tepelerin çoğunda ne bir köy, ne de bir çiftlik vardı. Yalnızca yüksek meşeler, meşinyapraklar, çamlar ve köknarlar ve aralarına serpiştirilmiş daha küçük kayınlar ve ekşisakızlar vardı. Sınırboyları'nda, ıssız çiftlik diye bir şey olmazdı; eninde sonunda, ıssız bir çiftlik mezarlığa dönüşürdü.

Alys, geçtikleri her köyde, Sahera adlı kadını aramaya devam etti, ama ne zaman Lan ya da diğerlerinden biri ona yaklaşsa sustu ve diğeri uzaklaşana kadar soğuk bakışlarla baktı. Kadın soğuk bakışları çok sık kullanıyordu. En azından, Lan için. Ryne kadının yanında irkiliyor, iri iri açılmış gözlerle bakıyor, koşup bir şeyler getiriyor, tasmanın ucundaki saraylı gibi komplimanlar yağdırıyordu. Hâlâ coşku ile korku arasında kararsızdı. Kadın ise onun hizmetlerini ve övgüsünü, hakkıymış gibi kabul ediyor, adamın esprilerine gülüyordu.

Yalnızca ona odaklandığından değil. Her birine bazı meraklı sorular sormadığı bir saat geçmiyordu. Sanki hepsinin tüm hayatını öğrenmek istiyordu. Kadın karasinek sürüsü gibiydi; kaç tanesini ezerseniz ezin, her zaman sizi ısırmaya hazır daha fazlası vardı. Ryne bile, bu şekilde sorgulanmaktan kaçınacak sağduyuyu gösteriyordu. Bir insanın geçmişi kendisini ve onunla birlikte yaşayanları ilgilendirirdi; meraklı bir kadının

dedikodu konusu olamazdı. Kadının sorularına rağmen, Bukama söylenmeye devam etti. Gece gündüz, ağzından çıkan her iki yorumdan biri söz vermekle ilgiliydi sanki. Lan, adamı susturmanın tek yolunun, kadına söz *vermemeye* yemin etmek olduğunu düşünmeye başladı.

İki kez, Afet'ten yoğun, kara bulutlar geldi ve bir insanın kafasını çatlatabilecek kadar büyük dolularla karışık buz gibi yağmurlar yağdı. Baharda, en kötü fırtınalar Afet'ten gelirdi. O bulutların ilki kuzey göğünü kararttığında, Lan ağaç dallarının, üstlerine gerilmiş battaniyelerin yardımıyla, biraz koruma sağlayacak kadar sık olduğu bir yer aradı, ama Alys onun ne yaptığını anladığında, soğuk bir sesle konuştu, "Mola vermeye gerek yok, Lan Efendi. Hepiniz korumam altındasınız."

Bundan kuşku eden Lan, fırtına vurduğunda hâlâ bakınmakla meşguldü. Aniden geceye dönmüş gibi görünen gökyüzünde, mavi beyaz şimşekler çakıyor, gök gürültüsü devasa davullar gibi gümbürdüyordu, ama sağanak yağmur, atlarla birlikte hareket eden görünmez bir kubbeden akıp gidiyordu. Dolu taneleri, hiçbir şeye çarpmıyorlarmış gibi tekinsiz bir sessizlik içinde, kubbeden sekiyorlardı. Alys ikinci fırtınada da aynı şeyi yaptı ve her ikisinde de, ona teşekkür ettiklerinde şaşırmış göründü. Yüzündeki ifadesizlik hemen hemen hiç değişmemişti, bir Aes Sedai'nin dingin ifadesini çok iyi taklit ediyordu, ama gözlerinde bir şeyler ışıldamıştı. Tuhaf bir kadındı nitekim.

Söylentilere konu olan haydutları da gördüler. Genelde, kaba giyimli on on iki adamdan oluşan çeteler halinde dolaşıyorlardı. Yaylarına ok takmış üç kişi karşısında ne kadar şansları olacağını düşündüler ve daha Lan ve diğerleri yanlarına varamadan ağaçların arasında kayboldular. Her seferinde Lan ya da Bukama çetelerin peşinden gidip, gerçekten de gitmiş olduklarından emin oldu. Diğer ikisi de Alys'i korudu. Beklediğini bildikleri bir pusuya dalmaları aptalca olurdu.

Dördüncü gün, öğlen vakti geldiğinde, ormanlık tepelerin arasında, her iki yönde, göz görebildiğince boş uzanan bir yolda gidiyorlardı. Gökyüzü açıktı, yükseklerde birkaç dağınık, beyaz bulut vardı ve nal sesleri ve dallarda çıtırdayan sincaplar dışında ses işitilmiyordu. Aniden otuz adım ileride, yolun iki yanındaki ağaçların arasından adamlar fırladı. Yirmi kadar pejmürde adam, yolu kesecek şekilde sıralandılar ve nal sesleri arkada daha fazlasının olduğunu haber verdi.

Lan dizginleri eyer kaşına bırakarak iki ok daha kaptı ve onları parmaklarının arasında tutarak, yayına daha önceden taktığı bir tanesini

çekti. İkinci bir atış yapmaya zaman bulabileceğinden kuşkuluydu, ama olasılık her zaman vardı. Önündeki adamların üçü, kirli ceketlerinin üzerine yıpranmış, paslanmış plaka zırhlar takmıştı ve bir tanesinde paslı, parmaklıklı bir miğfer vardı. Hiçbiri yay taşımıyordu, ama bu pek fark yaratmazdı.

“Otuz adım arkada yirmi üç adam var,” diye seslendi Bukama. “Yayları yok. Emir verdiğinde.”

Çoğu tüccar kervanına saldırabilecek bir çete karşısında, gerçekten de hiç fark yaratmazdı. Ama okunu fırlatmadı. Adamlar atlarının sırtında oturmaya devam ettiği sürece, bir şans vardı. Küçük bir şans. Ölüm kalım meseleleri sık sık, küçük şanslarla belirlenirdi.

“Çok acele etmeyelim,” diye seslendi miğferli adam, miğferini çıkarıp kırlaşmış, yağlı saçlarını ve bir haftadır ustura görmemiş dar, kirli yüzünü teşhir ederek. Geniş geniş gülümsediğinde, iki dişinin eksik olduğu görüldü. “Biz sizi biçmeden önce iki üç tanemizi öldürebilirsiniz, ama buna gerek yok. Paranızı ve güzel hanımın mücevherlerini alalım, sonra yolunuza gidersiniz. İpekler ve kürkler içinde gezen hanımların bir sürü mücevheri vardır, değil mi?” Adam Lan’in arkasındaki Alys’e pis pis sırıttı. Belki de bunun dost canlısı bir gülümseme olduğunu düşünüyordu.

Öneride cazip bir taraf yoktu. Bu adamlar, ellerinden geliyorsa, kayıp vermek istemiyordu, ama teslim olmak, Lan, Bukama ve Ryne’ın boğazlarının kesilmesi anlamına gelecekti. Muhtemelen Alys’i, bir tehlike oluşturduğuna karar verene kadar canlı tutarlardı. Eğer kadının Güç içeren bir numarası varsa, Lan Alys’in onu kullanmasını...

“Ne cüretle bir Aes Sedai’nin yolunu kesersiniz?” diye gürledi Alys ve *gerçekten de* sesi gök gürültüsü gibiydi. Haydutların atlarının bazıları kişnemeye, şahlanmaya başladı. Dizginlerin bırakılmasının ne anlama geldiğini bilen Kedi Dansçısı, Lan’in altında kıpırtısız kalarak diz ve topukların baskısını bekledi. “Ya teslim olun ya da gazabımla yüzleşin!” Haydutların başlarının üzerinde, kırmızı bir ateş gürleyerek patladı ve paniğe kapılan iki at şahlanarak iki kötü biniciyi yola fırlattı.

“Sana onun Aes Sedai olduğunu söylemiştim, Coy,” diye sızlandı, üzerine çok küçük gelen bir plaka zırh takmış kel, şişman bir adam. “Sana söylemedim mi, Coy? Üç Muhafızı olan bir Yeşil, dedim.”

İnce adam, gözlerini Lan’den ayırmadan, elinin tersiyle şişman adama bir tokat attı. Aslında, Lan’in arkasındaki Alys’e bakıyor olması daha büyük olasılıktı.

“Teslim olma lafları istemeyiz. Biz yine de elli kişiyiz ve siz dört kişisiniz. İlmekle yüzleşmek yerine, şansımızı deneriz. Bakalım, biz sizi yakalamadan önce kaçımızı öldürebileceksiniz.”

“İyi madem,” dedi Lan. “Ama ben ona sayana kadar, bir taneniz bile burada kalırsa, başlıyoruz.” Son sözcük üzerine, yüksek sesle saymaya başladı.

Haydutlar onun ikiye gelmesine izin vermeden, dörtnala ağaçların arasına daldılar; dörde geldiğinde, atlarından düşmüş olan iki tanesi, deli deli bakan atlarına binmeye çalışmayı bırakıp, koşabildiklerince hızlı koşarak kaçtılar. Arkalarından gitmeye gerek yoktu. Çalıların çevresinden değil içinden koşan atların çıkardığı çatırtılar, uzakta hızla soluyordu. Mevcut şartlar altında, umut edilebilecek en iyi sondu bu. Yalnız, Alys aynı fikirde değildi.

“Gitmelerine izin vermeye hakkın yoktu,” dedi kızgınlıkla, öfkeden çakmak çakmak olmuş bakışlarıyla herkesi şişleyerek. Kısrağını döndürerek, herkesin kendine düşen payı almasını sağladı. “Saldırmış olsalardı, Tek Güç’ü onlara karşı kullanabilirdim. Kaç kişiyi soyup öldürdüler, kaç kadının ırzına geçtiler, kaç çocuğu yetim bıraktılar? Onlarla savaşmalı, hayatta kalanları en yakın yargıca götürmeliydik.”

Lan, Bukama ve Ryne sırayla, kadını dördünün hayatta kalanlar arasında olmasının ne kadar küçük bir olasılık olduğuna dair ikna etmeye çalıştı –haydutlar darağacından kaçınmak için tüm güçleriyle savaşırlardı ve sayıca çok olmaları etkili olurdu– ama kadın elliye yakın adamı tek başına alt edebileceğine gerçekten inanıyor gibiydi. Çok tuhaf bir kadın.

Sorun yalnızca fırtınalar ve haydutlar olsaydı, Lan’in beklediğinden daha iyi bir yolculuk olurdu. Ryne’ın aptallığı ve Bukama’nın şikâyetlerini de normal kabul ederdi. Ama Alys pek çok konuda kördü ve bu büyük fark yaratıyordu.

O ilk gece, kadının yaptığı şeyi kabullendiğini anlatmak için ıslakta oturmuştu. Birlikte yolculuk edeceklerse, çekişmeyi karşılıklı saygıyla bitirmek en iyisiydi. Kuşkusuz kadın da bunu anlamış olmalıydı. Yalnız, anlamamıştı. İkinci gece, şafağa dek uyanık kaldı ve ne zaman Lan’in başı göğsüne düşse, görünmez bir sopanın şiddetli dürtüklemeleri sayesinde Lan’in de uyanık kalmasını sağladı. Üçüncü gece, bir şekilde Lan’in çizmelerinin ve giysilerinin içine bol bol kum girdi. Lan silkeleyebildiği kadarını silkeledi, ama yıkanacak su olmadığından, ertesi günü kumla kaplı bir şekilde geçirdi. Haydutlardan sonraki gece... İç çamaşırlarını

karıncalarla doldurmayı, hepsinin aynı anda ısırmasını sağlamayı kadının nasıl başardığını anlamıyordu. Kesinlikle onun işiydi. Lan'in gözleri aniden açıldığında tepesinde dikiliyordu ve Lan'in bağırmamasına şaşırmış görünüyordu.

Açık ki, Lan'in bir tepki, bir karşılık vermesini istiyordu, ama Lan ne tür bir karşılık istediğini anlayamıyordu. Kadın onu sırılsıklam ıslatarak yaptığını ödettiğini düşünmüyorsa, demek ki çok zorlu bir kadındı, ama uğradığı hakaretin ya da incitilmesinin bedelini kadının kendisi belirlerdi ve adil sayılacak bir bedelin ötesine geçtiğinde, bunlara bir son vermesini söyleyecek başka kadın da yoktu. Lan'in elinden, Chachin'e varana kadar tahammül etmek dışında bir şey gelmiyordu. Ertesi gece, kadın kamplarının yakınında bir demet kabarcıkotu buldu ve Lan neredeyse öfkesini tutamayarak mahcup oluyordu.

Olaylardan Bukama ve Ryne'a bahsetmemişti, elbette, ama bildiklerinden emindi. Bir sonraki tepenin arkasında Chachin'in yükseldiğini görmek için dua etmeye başladı. Edeyn kadını ona göz kulak olması için tutmuş olabilirdi, ama kadın onu öldürebilirmiş gibi görünmeye başlamıştı. Yavaş yavaş.

Moiraine, bu Lan Mandragoran'ın inatçılığını anlayamıyordu, ama Siuan, bir erkeğe "inatçı" demenin, aşikâr olanı ifade etmek olacağını söylerdi. Onun tek istediği, onu suya attığı için pişmanlık göstermesiydi. Eh, bir de özür dilemesi. Alçakgönüllü bir özür. Ve bir Aes Sedai'ye gereken saygıyı göstermesi. Ama adam en ufak pişmanlık işareti göstermiyordu. İliklerine dek, buz gibi kibirden oluşmuştu! Moiraine'in şal taktığına inanmadığı o kadar açıktı ki, sesli olarak söylemiş kadar olmuştu. Moiraine'in bir parçası, adamın metanetine hayranlık duyuyordu, ama yalnızca bir parçası. Onu *mutlaka* hizaya getirecekti. Onu tamamen evcilleştirmek için değil –tamamen evcil bir adamın ne kendisine, ne bir başkasına faydası olurdu– hatalarını iliklerine dek anladığından emin olmak için.

Gündüzleri adamın yaptıklarını düşünmesine izin veriyor, bu arada geceleri ona neler yapacağını planlıyordu. Karıncalar onu büyük hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu, Mavi Ajah sırlarından biriydi, böcekleri uzaklaştırmanın ya da toplamanın, ısırmalarını ya da sokmalarını sağlamanın bir yolu. Gerçi, Moiraine'in kullandığı şekilde kullanılmak üzere düşünülmemişti. Ama Moiraine kabarcıkotu ile gurur duyuyordu. En

azından, adamın birazcık sıçramasını sağlamış, onun da insan olduğunu kanıtlamıştı. Moiraine bundan kuşku etmeye başlamıştı.

Tuhaf bir biçimde, diğer iki adamın da Lan'e duygudaşlık önerdiğini duymamıştı. Halbuki Moiraine'in yaptıklarını biliyor olmalıydılar. Adam Moiraine'e şikâyet etmiyorsa bile, ki bu da başlı başına yeterince tuhaftı, kuşkusuz arkadaşlarına ediyordu; arkadaşlar bu iş içindi. Ama üç adam, başka açılardan da ağzı sıkıydı. Cairhienliler bile, kendi aralarında, az da olsa konuşurdu ve Moiraine'e Sınırboyluların Evler Oyunu'ndan uzak durduğu öğretilmişti. Ama Moiraine Cairhien'deki gençliği ve Kule'deki hayatı hakkında anekdotlar anlattıktan sonra bile, kendileri hakkında hiçbir şey söylemediler. En azından Ryne gülünç hikâyelere gülüyordu –en azından, gülmesi gerektiğini anladığı zaman– ama Lan ile Bukama utanmış görünüyorlardı. Moiraine, sergiledikleri duygunun bu olduğunu sanıyordu; yüzlerine hâkim olmak konusunda, Aes Sedailere ders verebilirlerdi. Ondan önce de Aes Sedailerle karşılaştıklarını itiraf etmişlerdi, ama Moiraine hassas bir biçimde, nerede ve ne zaman karşılaştıklarını soruşturduğunda...

"O kadar çok yerde Aes Sedai var ki, hatırlamak güç," diye yanıt verdi Lan bir akşam, gölgelerini arkalarında sürükleyerek at sürerlerken. "İlerideki çiftlik evlerinde durup, samanlıklarını bir geceliğine kiralayıp kiralayamayacağımızı sorsak iyi olacak. Hava iyice kararana kadar başka ev bulamayız."

Tipik yanıtlarından biriydi. O üçü, belirsiz yanıtlar ve sorulardan kaçınmak konusunda da Aes Sedailere ders verebilirdi.

En kötüsü de, Moiraine'in hâlâ, aralarından birinin Karanlıkdostu olup olmadığı hakkında en ufak fikri olmamasıydı. Elbette, Canluum'daki Aes Sedailerden birinin Kara Ajah olduğunu düşünmek için de hiçbir *gerçek* sebebi yoktu. Ve değillerse, Ryne'ın Cennetin Kapıları'nı ziyaret etmek için, son derece masum bir sebebi vardı büyük olasılıkla, ama ihtiyatlı davranmak adına sorularına devam etti. Hâlâ, her gece her birinin çevresine birer örgü örüyordu. Emin olana dek, Siuan dışında *kimseye* güvenmeye cesaret edemezdi. En az da, diğer Aes Sedailere ve onlarla ilişkili adamlara güvenebilirdi.

Chachin'e iki gün kala, Ravinda adlı bir köyde, sonunda Avene Sahera'yı buldu. Köyde konuştuğu ilk kadındı. Ravinda gelişmiş bir köydü, ama Manala'dan çok daha küçüktü. Geniş bir sert toprak saha, komşu köylerden gelen insanların kendi ürettikleri ürünleri ve el zanaatlarını değiş tokuş etmesi, çerçilerden alışveriş yapması için, pazaryeri olarak

kullanılıyordu. O sabah, Moiraine ve eşlikçileri geldiğinde, yüksek kanvas örtülerine tencere ve tavalar asılmış iki çerçi arabası, birer kalabalığın ortasında duruyordu. Sattıkları malları almak için şamata yapan insanlara rağmen, iki çerçi de diğerine dik dik bakıyordu. Ravinda'da, inşaat halinde bir han da vardı, ikinci katı inşa edilmişti bile. Sahera Hanım aldığı ödülü bu şekilde kullanıyordu. Hanın ismini Beyaz Kule koymayı düşünüyordu.

Moiraine ismi değiştirmesini önerdiğinde, "Sizce Aes Sedailer itiraz eder mi?" dedi, oyulmuş, boyanmış ve ön kapının üzerine asılmış tabelaya kaşlarını çatarak. Resimdeki kule ölçeğe vurulsa, üç yüz metre yükseklikte olurdu! Avene saçları kırlaşmaya yüz tutmuş, tombul bir kadındı. İşlenmiş deriden kemerinden, gümüş zarflı, otuz santim uzunluğunda bir hançer sarkıyordu. Parlak kırmızı bluzunun kolların sarı işlemelerle kaplıydı. Görünüşe göre, ödül sayesinde Avene Hanım için her gün bayramdı. Sonunda, başını iki yana salladı. "Neden edeceklerini düşünemiyorum, Leydim. Kampımızdaki isimleri toplayan Aes Sedailer çok yumuşak ve nazikti." Kadın, buradan geçen ve kimliğini açıklamaya razı olan ilk Aes Sedai'yi gördüğünde öğrenecekti.

Moiraine, Avene Sahera'nın ismini hangi Kabuledilmiş'in aldığını hatırlayabilmeyi ve çocuğa iki çift laf edebilmeyi diliyordu. Avene'in oğlu Migel –onuncu çocuğuydu!– Ejderdağı'ndan kırk sekiz kilometre uzakta doğmuştu. Hem de, Gitara'nın kehanetinden bir *hafta* önce. İşittiklerini yazarken bu kadar dikkatsiz olmak, tahammül edilemez bir şeydi! Defterinden kaç isim, belirlenen on günün dışında doğmuş çıkacaktı?

Ravinda'dan ayrılırken, işini çabuk bitirdiği için erkeklerin hissettiği sevinç o kadar açıktı ki, Moiraine tanımadığı Kabuledilmiş'e duyduğu kızgınlığı onlara yöneltti. Ah, açık açık belli etmiyorlardı, ama arkasından gelirlerken Ryne'ın söylediğini duymuştu –"En azından bu sefer çabuk davrandı"– ve adam onun işitmemesine dikkat edecek tedbirliliği göstermemişti. Bukama ise, ekşi ekşi bir onay homurdanmıştı. Lan atını ileride sürüyordu. Moiraine'den kaçındığı açıktı. Aslında, Moiraine bunu anlayabiliyordu, ama adamın dimdik sırtı bir terslemeye benziyordu. Moiraine, bu gece onun için ne ayarlayabileceğini düşünmeye başladı. Belki diğer ikisi için de bir şeyler düşünmeliydi.

Bir süre, aklına şimdiye dek yaptıklarını aşabilecek bir şey gelmedi. Sonra yüzünün önünden bir eşekarısı vızıldayarak geçti ve Moiraine onun yolun ilerisindeki ağaçlara doğru uçmasını izledi. Eşekarıları. Elbette,

adamı öldürmek istemiyordu. “Lan Efendi, eşekarısı sokmasına alerjin var mı?”

Adam aygırını yarı dizginleyerek eyerinde döndü ve aniden homurdandı, gözleri irileşti. Moiraine bir an anlamadı. Sonra adamın sağ omzundan çıkan oku gördü.

Düşünmeden Kaynak’a kucak açtı ve *saidar* içini doldurdu. Sanki yine sınavdaydı. Örgüleri hızla oluştu. Önce, Lan’in daha fazla ok yemesini önlemek için berrak bir Hava kalkanı ördü, sonra bir tane de kendisi için yaptı. Neden bu sırayla ördüğünü bilemiyordu. İçini dolduran Güç’le gözleri keskinleşmişti. Ağaçların arasını, okun geldiği yeri taradı ve ormanın hemen kıyısında hareket sezdi. Hava akışları fırladı ve tam adam bir ok daha yollarken adamı kavradı. Yay da vücuduna yapıştığından, ok yanlış bir açıyla fırladı. Başından sonuna, her şey birkaç yürek atımı sürmüştü. Sınavda ördüklerinden daha hızlıydı. Ryne ile Bukama’nın yolladığı okların hedefini bulması ancak bu kadar sürmüştü.

Moiraine kızgın bir homurtu ile Hava akışlarını salıverdi ve adam geriye devrildi. Cinayete teşebbüs etmişti, ama Moiraine infaz için hedef olsun diye tutmamıştı onu. Onu yargıca teslim etmelerinin ardından, eninde sonunda idam *edilecekti*, ama Moiraine infazın bir parçası olmaktan hoşlanmamıştı, özellikle de idam kararı verilmeden önce. Ona göre, bu *saidar*’ı silah olarak kullanmaya ya da insanların başkalarını öldürmek için kullanabileceği silahlar yapmaya çok yaklaşıyordu. Çok fazla.

Saidar tutmaya devam ederek, Lan’e Şifa önermek üzere döndü, ama Lan omzunu delip geçmiş oka rağmen Moiraine’e konuşma fırsatı tanımadı, atını çevirdi ve dörtnala ağaçların kıyısına sürdü. Orada atından indi ve peşinde Bukama ve Ryne ile, yerdeki adama doğru yürüdü. Moiraine, içinde tuttuğu Güç sayesinde, seslerini açıkça duyabiliyordu.

“Caniedrin?” dedi Lan, şok dolu bir sesle.

“Bu adamı tanıyor musun?” diye sordu Ryne.

“Neden?” diye hırladı Bukama ve kaburgalara çarpan bir çizmenin gümlemesi duyuldu.

Zayıf bir ses kesik kesik yanıt verdi. “Altın. Başka neden olacak? Sende hâlâ... Karanlık Varlık’ın şansı var... tam zamanında döndün... yoksa o ok... yüreğini bulacaktı... Adam bana... ilk önce onu öldürmemi söylemek yerine... kadının Aes Sedai olduğunu... söylemeliydi.”

O sözleri duyar duymaz, Moiraine topuklarını Ok’un böğrüne vurdu ve aralarındaki kısa mesafeyi dörtnala aştı. Şifa örmeye başlayarak kendini

eyerden aşağı attı. “O okları çıkarın,” diye seslendi, takılmamak için eteklerini ve pelerinini kaldırarak onlara doğru koşarken. “Oklar kalırsa, Şifa onu hayatta tutamaz.”

“Ona neden Şifa vereceksiniz ki?” diye sordu Lan, fırtınanın yıktığı bir ağacın üzerine oturarak. Ağacın büyük, toprak kaplı kökleri başının üzerinde yelpaze gibi açılıyordu. “İdam görmeye bu kadar mı heveslisiniz?”

“Çoktan öldü,” dedi Ryne. “Buna Şifa verebilir misiniz?” Moiraine’in bunu yapıp yapamayacağını görmeye can atıyor gibiydi.

Moiraine’in omuzları çöktü. Caniedrin’in açık, tepesindeki köklere dikilmiş gözleri donuklaşmış ve boştu. Tuhaf bir biçimde, ağzının kenarından sızan kana rağmen, o kırışık ceket içinde, sakalı bitmemiş bir gence benziyordu. Ama cinayet işleyecek kadar erkek olmuştu. Göğsüne saplanan iki okla ölecek kadar erkek. Artık ölmüştü, onu tutan kişinin şu, Gorthanes denen adam olup olmadığını, adamı nerede bulabileceğini söyleyemezdi. Kemerine hemen hemen dolu bir sadak bağlanmıştı ve yanında, yere iki ok saplamıştı. Görünüşe göre, dört atışta dört kişi öldürebileceğinden emindi. Lan ve Bukama’yı tanımasına rağmen, öyle düşünmüştü. Onları tanıdığı halde, aldığı talimatlara uymamış, ilk önce Lan’i öldürmeye çalışmıştı. Aralarında en tehlikeli kişinin o olduğunu düşünmüş olmalıydı.

Adamı incelerken, aklına ölmüş olmasına rağmen ona bir şeyler söyleyebileceği geldi. Kemer bıçağı ile sadağının arkasına astığı keseyi kesti ve içindekileri adamın yanına, çürümüş yaprakların arasından çıkan küçük otların arasına boşalttı. Tahta bir tarak, tiftik kaplı, yarısı yenilmiş bir parça peynir, küçük bir çakı, küçük bir sicim yumağı –Moiraine içinde bir şey olup olmadığını anlamak için yumağı çözdü– bıçağının ucu ile açtığı, pis ve buruşuk bir mendil vardı. Gorthanes Efendi tarafından yazılmış, suikastçının onu nasıl bulacağına dair talimatlar bulunan bir mektup bulmayı ummak çok fazla olurdu. Caniedrin’in kemerine bağlanmış deri cüzdanın iplerini kesti ve içindekileri boca etti. Bir avuç gümüş ve bakır para döküldü. Ve on altın kron. Demek öyle. Kandor’da Moiraine’i öldürmenin bedeli, Tar Valon’da bir ipek elbise kadardı. Bir yanında Cairhien’in Yükselen Güneşi, diğerinde amcasının profili bulunan, şişman paralardı. Damodred Evi’nin tarihine uygun bir dipnot.

“Ölüleri soymaya mı başladın?” diye sordu Lan, o sinir bozucu, serinkanlı sesle. Suçlamıyor, yalnızca soruyordu, ama yine de!..

Tam Ryne Lan'in sırtından çıkan okun tüylü ucunu kırarken Moiraine öfkeyle doğruldu. Bukama ok başının arkasına dar bir kösele şerit düğümlüyordu. Düğümü attıktan sonra, sicimi kavradı ve sertçe çekerek oku çıkardı. Lan gözlerini kırpıştırdı. Adamın vücudundan ok çekiyordu ve o *gözlerini kırpıştırıyordu!* Bunun neden sinirlerini bozduğunu bilmiyordu Moiraine, ama kesinlikle bozmuştu.

Bukama Lan'in ceketini ve gömleğini çıkarmasına yardım ederken, Ryne yola seğirtti. Önde, büzülmüş bir yara vardı. Arkadaki de daha iyi olmasa gerekti. Lan'in ceketini ve gömleğini ıslatmakta olan yara, serbestçe göğsüne ve kaburgalarına akmaya başladı. İki adam da Şifa istemedi ve Moiraine de önermeyi düşünmüyordu. Lan'in vücudunda, o yaşta birinden beklemediği kadar çok yara izi vardı. Kısmen iyileşmiş bazı yaraların üzerinde siyah dikiş iplikleri görülüyordu. Görünüşe göre, Lan erkekleri de kadınlar kadar çok kızdırıyordu. Ryne, merhem yapmak üzere ekmek çiğneyerek, sargı bezleri ile döndü. Adam kan kaybından ölene dek hiçbiri Şifa istemeyecekti!

"Şifa kabul eder misin?" diye sordu Moiraine soğuk soğuk, Lan'in kafasına doğru uzanarak. Adam onun dokunuşundan kaçındı. Ciddi ciddi gerilemişti!

"Yarın değil öbür gün, Chachin'de, sağ koluna ihtiyacın olabilir," diye mırıldandı Bukama, elini burnuna sürterek ve kimse ile göz göze gelmeyerek. Çok tuhaf bir şey söylemişti, ama Moiraine ne anlama geldiğini sormanın bir işe yaramayacağını biliyordu.

Bir an sonra, Lan başını salladı ve öne eğildi. Hepsi buydu. Rica etmedi, öneriyi bile kabul etmedi. Yalnızca öne eğildi.

Moiraine adamın kafasını sıkı sıkı tuttu ve yönlendirdi. Şifa örgüsü vurduğunda adam kasıldı, kollarını açtı ve Moiraine'in ellerinden kurtuldu. Çok tatmin edici. İnlemek yerine yalnızca nefes nefese kalmış olsa da. Eski yara izleri silinmedi, ama artık yarı iyileşmiş yaralar ince, pembe çizgilerden ibaretti –dışarıdaki dikişler serbest kalarak kollarından ve göğsünden kaydı; adam kalanları sökmekte güçlük çekebilirdi– ama biraz önce ok deliklerinin olduğu yerde şimdi pürüzsüz deri vardı. Adam eşekarıları ile sapasağlam bir şekilde yüzleşebilirdi. Hem, gerekirse Moiraine ona yine Şifa verebilirdi. Ama yalnızca gerekirse.

Adamların işine yarayacağı açık olsa da, paraları Caniedrin'in cesedinin yanında bıraktılar. Ölü adamın hiçbir şeyini istemiyorlardı. Bukama adamın atını biraz ötede, ağaçların arasında, bağlanmış halde buldu. Hızlı görünen,

çevik adımlı, beyaz çoraplı, kahverengi bir iğdiş attı. Lan hayvanın koşum takımlarını çıkardı ve eyere bağladı, sonra atın sağrısına bir şaplak atarak Ravinda'ya doğru yolladı.

"Biri onu bulana kadar beslenebilir, böylece," diye açıkladı, Moiraine'in atın peşinden kaşlarını çattığını görünce.

Aslında, Moiraine iğdiş atın eyerinin arkasına bağlanmış heybeleri aramadığı için pişman olmuştu. Ama Lan şaşırtıcı bir iyilik göstermişti. Moiraine adamda iyilik bulacağını düşünmemişti. Bunun sayesinde, eşekarılarından kurtulmuştu. Her durumda, unutulmaz bir şey bulabilmeliydi. Adamı bozmak için yalnızca iki gecesi kalmıştı. Chachin'e vardıklarında, Lan Mandragoran ile ilgilenemeyecek kadar meşgul olacaktı. Bir süreliğine, öyle olacaktı.

22
Gelenekleri Korumak

Canluum tepelik bir şehirse, Chachin dağlık bir şehirdi. En yüksek üç tanesi, zirveleri yarım kalmış olmasına rağmen, neredeyse bir buçuk kilometre yükseliyordu ve hepsi öğlen güneşi altında, sırlı kiremit çatılar ve seramik kaplı saraylarıyla ışıl ışıldı. En yüksek dağın tepesinde, kırmızı yeşil Aesdaishar Sarayı, hepsinden daha parlaktı ve sıçrayan Kızıl At en büyük kubbesinin üzerinde dalgalanıyordu. Şehir, üç kuleli duvarla çevrilmişti. Yüz adım genişliğinde kuru bir hendek de vardı. Her birinin ağzında birer burç yükselen iki düzine köprü hendeği aşıyordu. Burada trafik çoktu ve Afet çok uzaktaydı, bu yüzden göğüslerinde Kızıl At resmi taşıyan miğferli ve plaka zırhlı nöbetçiler Canluum'dakiler kadar titiz davranmak zorunda değildi, ama yine de, her iki yöne giden yük ve binek arabaları, atlılar ve yayalar arasında Gündoğumu Köprüsü'nden geçmek uzun sürdü.

İlk duvarın içine girdiklerinde, Lan hemen dizginleri çekip, tıka basa yüklü bir tüccar kervanının önünden çekildi. Edeyn bekliyor olsa bile, görmekten bu kadar memnun olduğu bir başka yer hatırlamıyordu. Kanuna göre, gerçekten de Chachin'in içindeydiler –ikinci, daha yüksek bir duvar yüz adım ilerideydi ve daha da yüksek üçüncüsü bir o kadar daha uzaktaydı– ama bu, Alys denen kadınla işinin bitmesini istiyordu artık. Işık aşkına, senenin bu erken zamanında pireyi nereden bulmuştu? Ve karasinekler! Daha karasineklerin çıkmasına bir ay vardı! Lan'in her yeri kaşınan kırmızılıklarla kaplıydı. En azından, kadın yaptığından memnun kalmamıştı. Lan bundan emindi.

"Chachin'e kadar korunacağınıza dair söz verildi ve verilen söz tutuldu," dedi kadına. "Şehrin kötü mahallelerinden kaçındığınız sürece, on

kişilik koruma ordusuyla geziyormuşçasına güvende olursunuz. Böylece, siz kendi işinize bakarsınız, biz de kendi işimize. Paranız sizde kalsın," diye ekledi soğuk bir sesle, kadın kesesine uzandığında. Kendine hâkim olamadığı için sinirlendi. Ama kadın hakaret üzerine hakaret yağdırıyordu.

Ryne hemen, bir Aes Sedai'yi gücendirmek hakkında söylenmeye ve gülümseyerek özürler dilemeye, çanlarını alarm gongları gibi şıngırdatarak eyerinde eğilmeye başladı. Bukama ise ekşi ekşi, domuz gibi davranan adamlar hakkında homurdandı, ki haksız sayılmazdı. Alys ona bakmakla yetindi. Yüzü ifadesiz olmaya öyle yakındı ki, iddia ettiği kişi bile olabilirdi. Doğru değilse, tehlikeli bir iddia. Ve eğer doğruysa... Lan özellikle, doğruysa, kadınla bir ilgisi olmamasını istiyordu.

Kedi Dansçısı'nı çevirdi ve yaya ve atlıları dört bir yana dağıtarak, geniş sokakta dörtnala uzaklaştı. Başka zaman olsa, bu düellolar başlatabilirdi. *Hadori* ve onun getirdiği ün, sıradan insanlar dışındaki kişileri engellemezdi kesinlikle. Ama Lan meydan okumaları duyamayacak kadar hızlı sürüyordu atını, tahtırevanların ve tüccarların yüksek tekerlekli arabalarının, omuzlarına dayadıkları sırıklarla yük taşıyan hamalların çevresinden hızla dolanıyordu. Kırsalın sessizliğinden sonra, demir tekerleklerin döşeme taşları üzerinde çıkardığı gürültü, sokak satıcılarının ve dükkâncıların bağırışları çok yüksek geliyordu. Sokak müzisyenlerinin flütleri tizdi. Yoldaki temiz havadan sonra, el arabalarında satılan kavrulmuş fındık, etli börek kokuları, bir düzine hanın ve yüzlerce evin mutfaklarından gelen yemek kokuları birbirine karışarak, hoş olmayan bir koku oluşturuyordu.

Aesdaishar Sarayı'nın bulunduğu dağın yarısında, Bukama ve Ryne yük atını da çekerek yetiştiler ona ve iki yanına geçtiler. Edeyn Chachin'deyse, o sarayda olmalıydı. Bukama ve Ryne akıllılık ederek sessizliklerini korudular. En azından Bukama, Lan'in neyle yüz yüze gelmek üzere olduğunu biliyordu. Afet'e girmek çok daha kolay olabilirdi. En azından, Afet'ten canlı çıkmak daha kolay olurdu. Her aptal atını Afet'e sürebilirdi. Lan buraya gelerek aptallık mı ediyordu?

Ne kadar yükseğe tırmandılarsa, o kadar yavaş hareket ettiler. Yükseklerdeki sokaklarda daha az insan vardı. Kiremit çatılı evler yerlerini saraylara, zengin tüccar ve bankacıların evlerine bırakmıştı. Hepsinin duvarları parlak seramiklerle kaplıydı. Sokak müzisyenlerinin yerini ise, iş peşinde koşturan üniformalı hizmetkârlar aldı. Tüccar arabalarının ve tahtırevanların yerine, kapılarında Ev armaları bulunan parlak lakeli

arabalar görülüyordu. Gemlerine tüyler takılmış dört ya da altı atlı bir araba epey yer tutardı ve çoğunda, arkaya tutunmuş iki uşağa ek olarak, yarım düzine de atlı eşlikçi vardı ve hepsi silahlı, zırhlı, çok yakına sokulmaya çalışan herkesle tartışmaya hazırdı. Özellikle de, bunu deneyen üç kaba giyimli adamla tartışmaya. Ryne'ın sarı ceketi, Canluum'da göründüğü kadar iyi görünmüyordu, Lan'in birincisi iyi olmayan ceketi kan lekeliydi ve bu yüzden daha eski olan üçüncüsünü giymek zorunda kalmıştı. Ceket öyle yıpranmıştı ki, onun yanında Bukama bile iyi giyimli gibi görünüyordu. Kan lekelerini düşünmek, başka düşünceler getirdi. Alys'e, Şifası için borçlanmıştı, ona yaptığı işkenceler için de, ama şeref gereği ilk önce birincisini ödeyecekti. Hayır. O tuhaf, ufak tefek kadını aklından çıkarmalıydı, ama kadın bir şekilde, Lan'in kafasına yuvalanmış gibiydi. Lan'in Edeyn'e odaklanması gerekiyordu. Edeyn'e ve hayatının en çaresiz savaşına.

Aesdaishar Sarayı düz dağ tepesini tamamen kaplıyordu. Elli post kadar alan kaplayan, kubbelerden ve yüksek balkonlardan oluşan, devasa, ışıl ışıl bir yapıydı. Her yüzey kırmızı yeşil desenlerle parlıyordu. Konuk Avlusu'na giden kırmızı seramikli kemerin altındaki, lake Kızıl At deseni ile süslenmiş büyük bronz kapı kanatları davetkâr bir biçimde açık duruyordu, ama Lan ve diğerleri yaklaştığında bir düzine nöbetçi çıkıp yolu kesti. Plaka zırhlarını üzerine giydikleri yeşil önlüklerin üzerine Kızıl At işlenmişti ve baltalı kargılarında kırmızı yeşil flamalar vardı. Kırmızı miğferleri ve pantolonları, cilalı, yüksek yeşil çizmeleri ile oldukça renkliydiler, ama burada hizmet eden her adam birden çok savaşta savaşmıştı ve yeni gelen üç kişiye, miğferlerinin çelik yüz parmaklıklarının ardından, sert gözlerle bakıyorlardı.

Lan eyerden indi ve alnına, yüreğine ve kılıç kabzasına dokunarak, hafifçe eğildi. "Adım Lan Mandragoran," dedi. O kadar.

İsmini duyan nöbetçilerin gerginliği azaldı, ama hemen yol vermediler. Ne de olsa, herkes bir isim söyleyebilirdi. İçlerinden biri koşarak uzaklaştı ve birkaç dakika sonra, kırmızı tüylü miğferini kalçasına dayayarak taşıyan kır saçlı bir subayla geldi. Jurad Shiman, güneyde bir süreliğine Lan ile birlikte at süren, deneyimli bir askerdi. Adamın uzun yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Hoş geldin, al'Lan Mandragoran," dedi, önceki ziyaretinde Lan'e verdiğinden çok daha derin bir selamla. *"Tai'shar Malkier!"* Ah, evet; Edeyn şu anda burada değilse bile, daha önce buradaydı.

Lan doru atını çekerken, Jurad'ın ardından kırmızı kemerden geçti ve Konuk Avlusu'nun pürüzsüz döşeme taşlarına geldi. Kılıcı elinde, zırhı üzerinde olmalıymış gibi hissediyordu. Geniş avluya bakan, dantel gibi işlenmiş taşlardan inşa edilmiş balkonlar, Lan'in gözüne okçu balkonları gibi geldi. Saçmaydı, elbette. Taştan dantellere benzeyen o açık balkonlar, okçular için pek az koruma sağlardı. Onlar, önemli olaylarda, yeni gelenleri izlemek içindi, savunma için değil. İkinci duvar halkasını aşabilen düşman çıkmamıştı ve Trolloclar şehrin bu kadar derinlerine gelmeyi başarmışsa, her şey kaybedilmiş demekti. Yine de, Edeyn burada olabilirdi ve Lan savaş meydanına yürüdüğü hissini üzerinden atamıyordu.

Kırmızı yeşil üniformalar giymiş, omuzlarına Kızıl At işlenmiş seyisler koşarak gelip atları aldılar. Başka erkek ve kadınlar yük atının hasır sepetlerindeki eşyaları taşıdılar ve her adama konumuna uygun odalar gösterdiler. Lan'e yol gösteren, bizzat sarayın *shatayan*'ıydı. Endişe verici bir şey. Azametli, dik sırtlı kadın üniforma giymişti ve kır düşmüş saçlarını ensesinde büyük bir topuz halinde toplamıştı. Kemerindeki gümüş kaplama anahtarlık, Romera Hanım'ın tüm Saray hizmetkârlarının başı olduğunu ilan ediyordu, ama bir *shatayan,* hizmetkârdan daha fazlasıydı. Normalde, ancak taç giymiş hükümdarlar kapılarda, *shatayan* tarafından karşılanırdı. Lan, başka insanların beklentilerinden oluşmuş bir denizin içinde yüzüyordu. O tür denizlerde boğulan insanlar olmuştu.

Bukama ve Ryne'ın odalarını görmeye gitti ve memnuniyetini Romera Hanım'a ifade etti. Onlara uygunsuz odalar verileceğini düşündüğünden değil, kendinden önce adamlarının rahatını temin etmesi beklendiğinden. Ryne'ın yüzünde ekşi bir ifade vardı, ama sarayın taş kışlalarındaki bu küçük odadan daha fazlasını beklemiş olamazdı kuşkusuz. Bukama'nınki de aynıydı. Burada işlerin nasıl olacağını çok iyi biliyordu. En azından, Ryne'ın kendine ait bir odası vardı, yatağın altında seramikli bir soba bulunan, bir bayraktar odası. Sıradan askerler, onar kişilik odalarda yatardı ve Lan'in hatırladığı kadarıyla, kışın zamanlarının yarısını kimin şöminenin yakınında yatacağı üzerine tartışarak geçirirlerdi.

Bukama memnunlukla yerleşti odasına –eh, onun ölçülerine göre memnunlukla; kaş çatışı hemen hemen silinmişti–, birlikte savaştığı birkaç adamla tütün içip, sohbet etmeye başladı. Ryne da hemen kendine gelmiş göründü. Her durumda, Lan oradan uzaklaşırken, Ryne askerlere, hizmetçiler arasında güzel kızlar olup olmadığını, giysilerini nasıl yıkatıp ütületebileceğini soruyordu. Adam, kadınların kendileri kadar, kendi

görünüşüyle de ilgileniyordu. Özellikle de kadınların yanında. O kadınlar genç de olsalar, yaşlı da. Belki de adamın yüzünü ekşiten, *shatayan*'ın ve hizmetçilerin önüne lekeli giysilerle çıkmış olmasıydı.

Lan, *shatayan*'ın eşlik etmesine rağmen, ona konuk kralların dairelerinden birini vermediklerini görünce rahatladı. Dairesindeki üç oda genişti, mavi duvarlarda ipek duvar halıları vardı, yüksek tavanları stilize dağ desenli geniş kornişler çevirmişti ve mobilyalar sade oymalarla süslenmiş, pek az yaldızlanmıştı. Yatak odasında, saray bahçelerine bakan küçük bir balkon vardı ve tüy şilteli yatak dört beş kişinin yatabileceği kadar genişti. Her şey, Lan'in konumuna uygundu. Romera Hanım'a, belki de gerekenden biraz daha cömertçe teşekkür etmişti, çünkü kadın kahverengi gözlerini kırıştırarak gülümsedi.

"Gelecekte bizi nelerin beklediğini kimse bilemez, Lordum," dedi kadın, "ama sizin kim olduğunuzu biliyoruz." Sonra hafifçe diz kırıp çıktı. Diz kırmıştı. Olağanüstü. Kadın ne derse desin, *shatayan*'ın geleceğe dair beklentileri vardı.

Daireyle birlikte, Lan'a iki kare yüzlü hizmetçi de vermişlerdi, Anya ve Esne. Lan'in sahip olduğu pek az eşyayı gardıroba yerleştirmeye başladılar. Getir götür işleri için verilen, Bulen adlı sıska, uzun bir hizmetkâr ise, Lan'in miğferine, plaka zırhına alık alık bakarak kapının yanındaki siyah lakeli rafa koydu. Adam burada, benzerlerini daha önce de görmüş olmalıydı.

"Majesteleri burada mı?" diye sordu Lan nazikçe.

"Hayır, Lordum," diye yanıt verdi Anya, Lan'in kan lekeli ceketine kaşlarını çatarak ve onu kenara koyarken içini çekerek. İki kadından gri saçlı olanının Esne'nin annesi olabileceğini düşündü Lan. Kadının içini çekmesine sebep olan kan görmek değildi –kadın buna alışık olmalıydı– ceketi temizlemenin güç olmasıydı. Şansı varsa, Lan ceketi temizlenmiş ve onarılmış olarak geri alırdı. En azından, ne kadar olabiliyorsa. "Kraliçe Ethenielle yürek topraklarında ilerliyor."

"Ya Prens Brys?" Bunun yanıtını biliyordu –Ethenielle ve eşi Brys, ancak savaş zamanında aynı anda şehirden ayrılırdı– ama uyulması gereken görgü kuralları vardı.

Prens Brys'in sarayda olmayabileceğinin ima edilmesi üzerine Bulen'in ağzı açık kaldı, ama getir götürcü bir çocuğun henüz tüm saray kurallarını bilmesi beklenemezdi. Ama Anya bu konularda tam olarak bilgili olmasa, Lan'in hizmetine verilmezdi. "Ah, evet, Lordum," dedi. Kara lekeli

gömleği kaldırdı, başını iki yana salladı ve kenara koydu. Ceketin yanına değil. Görünüşe göre, gömlek umutsuz vakaydı. Kadın Lan'in giysilerinin çoğu için başını iki yana salladı, gardıroba kaldırdıkları için bile. Giysilerin çoğu yıpranmıştı.

"Nüfuzlu konuk var mı?" Lan sorma dürtüsü ile pire ve karasinek ısırıkları yüzünden olduğu kadar fena kaşınıyordu.

Anya ve Esne bakıştılar. "Yalnız bir tane, Lordum," diye yanıt verdi Anya. Bir gömlek katlayıp gardıroba kaldırarak Lan'i bekletti. "Leydi Edeyn Arrel." İki kadın birbirlerine gülümsediler ve birbirlerine daha da çok benzediler. Elbette, Lan'in ne öğrenmeye çalıştığını baştan beri biliyorlardı, ama ahmak gibi sırıtmalarına da gerek yoktu.

Bulen Lan'in çizmelerine, çok gereken siyah cilayı çekerken, Lan banyo küvetinin getirilmesini beklemek yerine, lavabo sehpasında tepeden tırnağa yıkandı ve Anya'nın Esne'yle yolladığı merhemi yaralarına sürdü, ama onu kadınların giydirmesine izin verdi. Onların hizmetçi olması, onlara hakaret etmek için sebep değildi. Çok da yıpranmış görünmeyen, bir beyaz ipek gömleği vardı. Dar, siyah ipek pantolonu ise hemen hemen hiç yıpranmış görünmüyordu. Güzel, siyah ipek ceketinin kollarına, dikenli, altın rengi kan gülleri işlenmişti. Duruma uygun düşüyordu. Çizmeleri, Bulen'den hiç beklemediği bir ışıltı kazanmıştı. Mümkün olduğunca iyi zırhlanmıştı. Elinde bir silah olsa, korkacak pek az şeyi kalırdı, ama Edeyn'in silahları çelikten olmayacaktı. Şimdi savaşması gereken türden savaşlarda pek az deneyimi vardı.

Anya ile Esne'ye birer gümüş marka, Bulen'e bir gümüş kuruş verdikten sonra –Romera Hanım'a para vermeye kalksa kadın deliye dönerdi, ama bir konuğun hizmetkârları ilk ve son gün bir şeyler beklerdi– Kedi Dansçısı hakkındaki talimatlarına uyulup uyulmadığına bakması için oğlanı ahırlara, kapısını korumaları için kadınları koridora yolladı. Sonra oturup beklemeye başladı. Edeyn ile yapacağı görüşmeler başkalarının önünde, mümkün olduğunca çok kişinin tanıklığında yapılmalıydı. Yalnızken, tüm avantaj adamın *carneira*'sına aitti.

Kendini, Alys'in nereye gittiğini, ondan ve diğerlerinden ne istediğini merak ederken buldu ve kadını aklından çıkarmaya çalıştı. Yanında değilken bile, kadın ensesinden aşağı tıkılmış pıtrak dikeni gibiydi. Oymalı yan masalardan birinin üzerindeki yüksek, gümüş sürahinin içinde çay vardı. Kuşkusuz böğürtlen ve naneyle tatlandırılmıştı. Bir sürahi de şarap bekliyordu, ama Lan ikisini de görmezden geldi. Susamamıştı ve Edeyn'le

karşılaşmak için açık bir kafaya ve odaklanmaya ihtiyacı vardı. Beklerken, *ko'di*'ye sarındı ve duygusuz bir boşluğun içinde oturdu. Savaşa duygusuzca girmek her zaman en iyisiydi.

Şok edici ölçüde kısa bir süre sonra Anya içeri girdi ve kapıyı dikkatle arkasından kapattı. "Lordum, Leydi Edeyn sizi dairesinde bekliyor." Kadının sesi tarafsızdı, yüzü bir Aes Sedai'ninki kadar boştu.

"Ulağına söyle, yolculuğun yorgunluğunu henüz üzerimden atamadım," dedi Lan.

Diz kıran Anya, bu yanıttan hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Görgü kuralları gereği, Lan'e dinlenmesi için dilediği kadar zaman tanınmalıydı, ama şömine rafındaki yaldızlı saate bakarak yarım saat geçmeden, Anya tekrar içeri girdi. Mavi mumuna çökmüş dişi aslan mührü basılmış bir mektup taşıyordu. Sıçramaya hazır bir çökmüş aslan. Edeyn'in kişisel mührü, ona çok yakışan bir mühür. Lan mührü gönülsüzce kırdı. Mektup çok kısaydı.

Bana gel, tatlım. Hemen bana gel.

İmza yoktu, ama mühür desensiz olsa bile, Lan'in imza görmeye ihtiyacı olmazdı. Edeyn'in titiz el yazısı, Lan'in kendi sade el yazısı kadar tanıdıktı. Mektup tam da Edeyn'in yazacağı türdendi. Buyurgan. Edeyn kraliçe olmak için doğmuştu ve bunu o da biliyordu.

Mektubu şöminedeki ateşe attı. Bu sefer, Anya'nın hayal kırıklığında gizli saklı bir taraf yoktu. Işık, kadın ona hizmet etmekle görevlendirilmişti, ama kadın Edeyn'in müttefikiydi. Eğer biliyorsa. Büyük olasılıkla, biliyordu. İşine yarayabilecek her şeyi öğrenmek gibi bir becerisi vardı.

Edeyn başka çağrı yollamadı, ama saat üç kez çaldığında, Romera Hanım belirdi.

"Lordum," dedi resmiyetle, "Prens Brys tarafından kabul edilecek kadar dinlendiniz mi?" Sonunda.

Bizzat Romera Hanım tarafından eşlik edilmek bir şerefti, ama dışarlıklıların sarayda yollarını bulmak için bir rehbere de ihtiyaçları vardı. Lan oraya defalarca gitmişti ve zaman zaman hâlâ kayboluyordu. Kılıcı kapının yanındaki lakeli rafta kaldı. Burada kılıcın bir faydası olmazdı, ayrıca Brys'e hakaret sayılır, Lan'in kendisini koruması gerektiğini düşündüğü anlamına gelirdi. Aslında böyle düşünüyordu, ama çelikle değil.

İlk önce özel bir görüşme yapacaklarını beklemişti, ama Romera Hanım onu geniş, resmi salona götürdü. Salonun yüksek tavanının ortasındaki kubbe gökyüzü gibi boyanmıştı. Kubbenin tabanını ince, yivli beyaz sütunlar destekliyordu ve salon insanlarla doluydu. Lan'in geldiği fark edilince mırıltılar kesildi. Üniformalı, hafif ayaklı hizmetkârlar kalabalığın içinde dolanıyor, Ev arması işlenmiş ipekler içindeki Kandorlu lord ve leydilere, önemli loncaların armaları işlenmiş kaliteli yünlüler içindeki insanlara baharatlı şarap sunuyorlardı. Başkalarına da. Lan *hadori* takmış, uzun ceketli adamlar gördü, *hadori*'yi en az on senedir takmadıklarını iyi bildiği adamlar. Saçlarını omuz hizasında ya da daha kısa kestirmiş, alınlarına küçük *ki'sain* beneği kondurmuş kadınlar da vardı. Malkier'i hatırlamaya karar veren bu insanlar, Lan belirince eğildiler, derin reveranslar yaptılar. *Shatayan*'ın onu Brys'e takdim etmesini, bir tarla faresini izleyen şahinler gibi izlediler. Ya da kanat açmak için işaret bekleyen şahinler gibi. Belki de Lan buraya hiç gelmemeliydi. Artık bu karar için çok geçti. Tek yol ileriydi. Yolun sonunda ne olursa olsun.

Prens Brys orta yaşlı, tıknaz, kaba görünüşlü bir adamdı. Üzerindeki altın işlemeli yeşil ipeklerden çok, zırh giymeye uygun görünen bir adam. Aslında, ikisine de alışıktı. Brys Ethenielle'in Kılıçtaşıyıcısı'ydı, kadının eşi ve ordularının generali. Bu görevi Ethenielle ile evlendiği için kazanmamıştı. Brys general olarak güçlü bir üne sahipti. Lan'in omuzlarını yakalayarak, eğilmesine izin vermeyi reddetti.

"Afet'te iki kez hayatımı kurtaran bir adamdan bunu kabul edemem, Lan." Kahkaha attı.

"Siz de benim hayatımı iki kez kurtardınız," dedi Lan. "Şerefler denk."

"Olabilir, olabilir. Ama buraya gelişin, şansının birazının Diryk'e sirayet etmesine sebep olmuş gibi. Bu sabah balkondan, tam on beş metre aşağıdaki döşeme taşlarının üzerine düştü ve tek bir kemiğini kırmadı." İkinci oğluna, babasınınkine benzer bir ceket giymiş, yakışıklı, sekiz yaşında bir oğlana işaret etti. Çocuk öne çıktı. Başının yan tarafında büyük bir bere vardı ve diğer berelerin acısıyla yavaş hareket ediyordu, ama geniş sırıtışı ile yalnızca birazcık bozulan resmi bir eğilme ile selam verdi. "Derste olmalıydı," dedi Brys, sır verircesine, "ama seninle tanışmayı o kadar çok istiyordu ki, harfleri unutur, kılıçla kendini keserdi." Oğlan kaşlarını çatarak, hayatta kendini kesmeyeceğini söyledi. Lan, oğlanın eğilmesine, aynı ölçüde resmi bir biçimde karşılık verdi, ama oğlandaki son protokol kırıntıları da bir anda yok oldu.

“Güneyde ve Shienar bataklıklarında Aiellerle savaştığınızı söylüyorlar, Lordum,” dedi. “Bu doğru mu? Gerçekten de boyları üç metre mi? Öldürmeden önce gerçekten de peçe takıyorlar mı? Ölülerini yiyorlar mı? Beyaz Kule gerçekten de bir dağdan daha mı yüksek?”

“Adama izin ver de yanıt versin, Diryk,” dedi Brys. Sahte öfkesi, eğlentili kahkahası yüzünden bozuldu. Oğlan utançla kızardı, ama yine de babasına sevgiyle gülümsemeyi başardı. Babası oğlunun saçlarını karıştırdı.

“Sekiz yaşında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayın, Brys,” dedi Lan. “Bırakın, oğlan heyecanını göstersin.” Kendisi, sekiz yaşındayken *ko’di* ve Afet’e girdiğinde nelerle yüzleşeceğini öğreniyordu. Elleri ve ayakları ile nasıl öldüreceğini öğrenmeye başlıyordu. Bırak, ölüm hakkında çok düşünmeden, Diryk mutlu bir çocukluk yaşasın.

Özgür kalan Diryk, yeni bir soru seline başladı, ama bu sefer yanıt almak için bekliyordu. Fırsat bulsa oğlan Aieller ve güneydeki, Tar Valon ile Far Madding gibi büyük şehirler konusunda, Lan’i sıkıp suyunu çıkarırdı. Büyük olasılıkla, Chachin’in o iki şehir kadar büyük olduğuna inanmazdı. Babası sonunda oğlunun sorularına bir son verdi.

“Lord Mandragoran daha sonra dilediğin kadar doldurur kafanı,” dedi Brys oğlana. “Şimdi, görüşmesi gereken bir başkası var. Sen Tuval Hanım’a ve kitaplarına dön bakalım.”

Brys, kırmızı beyaz yer seramikleri üzerinde ona eşlik ederken, Lan odadaki herkesin beklenti içinde nefesini tuttuğunu düşündü.

Edeyn tam da hatırladığı gibiydi. Ah, on yaş yaşlanmıştı, şakaklarına kır düşmüştü ve gözlerinin köşelerinde birkaç ince kırışık belirmişti, ama o iri gözler Lan’i kavrayıvermişti. Kadının *ki’sain*’i, hâlâ dul beyazıydı. Siyah saçları hâlâ dalga dalga beline dökülüyordu. Üzerinde, dar, neredeyse saydam, kırmızı ipekten bir Doman elbisesi vardı. Kadın güzeldi, ama o bile burada hiçbir şey yapamazdı. Lan sakin sakin eğildi.

Edeyn bir an, serinkanlı ve düşünceli bir tavırla, ona bakmakla yetindi. “Sen bana gelsen daha... kolay olurdu,” diye mırıldandı, Brys’in işitmesine aldırmıyormuş gibi. Sonra, şok edici bir biçimde, zarifçe diz çöktü ve Lan’in elini ellerine aldı. “Işık altında,” diye bildirdi güçlü, berrak bir sesle, “ben, Edeyn ti Gemallen Arrel, Yedi Kulenin Efendisi, Göllerin Lordu, Malkier’in gerçek Kılıcı, al’Lan Mandragoran’a sadakat yemini ediyorum. Dilerim Gölge’yi biçsin!” Brys bile şaşırmış görünüyordu. Edeyn Lan’in parmaklarını öperken, bir anlık sessizlik oldu; sonra salonun her yanında

tezahüratlar koptu. “Altın Turna!” ve hatta, “Kandor Malkier’le at sürüyor!” bağırışları yükseldi.

Sesi duyunca özgür kalan Lan, elini kurtardı ve Edeyn’i ayağa kaldırdı. “Leydim,” dedi sessizce, ama gergin bir sesle, “Malkier’in Kralı yok. Büyük Lordlar çubuk atmadı.”

Edeyn elini onun dudaklarına koydu. Sıcak bir el. “Beş kişiden hayatta kalan üç tanesi bu odada, Lan. Çubuklarını nasıl atacaklarını soralım mı onlara? Olması gereken, olacak.” Sonra, Lan’in çevresine toplanmak, onu tebrik etmek, Lan izin verse oracıkta sadakat yemini etmek isteyen insanların kalabalığına karıştı.

Brys Lan’i kurtararak, onu uzun, taş korkuluklu yürüyüş yoluna götürdü. Yol, aşağıdaki çatılardan altmış metre yüksekteydi. Brys’in yalnız kalmak istediğinde gittiği yer olarak bilinirdi, bu yüzden kimse onları takip etmedi. Yola açılan yalnızca tek bir kapı vardı ve onu gören pencere yoktu. Saraydan gelen sesler buraya ulaşamıyordu.

“Edeyn’in niyetinin bu olduğunu bilseydim,” dedi yaşlı adam, ellerini arkalarında kavuşturarak ileri geri yürürlerken, “onu saraya kabul etmezdim. İstiyorsan, artık burada hoş karşılanmadığını bildirebilirim yine de. Bana öyle bakma, adam. Malkier geleneklerini, ona hakaret etmeyecek kadar iyi biliyorum. Seni güzelce, kendi dileğinle seçmeyeceğinden emin olduğum bir kapana kıstırdı.” Brys sandığından daha azını biliyordu. Ne kadar incelikli konuşursa konuşsun, Edeyn’i saraydan kovmak ölümcül bir hakaret olurdu.

“Zamanla dağlar bile aşınacak,” diye alıntı yaptı Lan. Artık, Afet’e adam götürmekten kaçırabileceğinden emin değildi. Bundan kaçınmak istediğinden de emin değildi. Malkier’i hatırlayan bunca erkek ve kadın. Malkier hatırlanmayı hak ediyordu. Ama ne pahasına?

“Ne yapacaksın?” Sade bir biçimde ifade edilmiş, basit bir soru, ama yanıtı güçtü.

“Bilmiyorum,” diye yanıt verdi Lan. Edeyn yalnızca bir çatışma kazanmıştı, ama bunu ne kadar kolay başardığını görmek Lan’i sersemletmişti. Ruhunun bir parçasını saçlarına takmış olan kadın, amansız bir rakipti.

Brys ile Lan daha sonra, sessizce, avlanmaktan, haydutlardan ve Afet’teki canlanmanın yakında geçip geçmeyeceğinden bahsettiler. Brys, ordusunu Aiel Savaşı’ndan çektiğine pişman olmuştu, ama başka seçeneği yoktu. Yönlendirebilen bir adam hakkındaki söylentileri konuştular –her

hikâyede, adam farklı bir yerdeydi; Brys bunun bir başka masal olduğunu düşünüyordu ve Lan de onunla aynı fikirdeydi– ve kimsenin bilmediği bir sebepten, her yerdeymiş gibi görünen Aes Sedailerden bahsettiler. Ethenielle mektubunda, yolu üzerindeki bir köyde, iki Aes Sedai'nin Aes Sedai numarası yapan bir kadın yakaladığını yazmıştı. Kadın yönlendirebiliyordu, ama bu bir işine yaramamıştı. İki gerçek Aes Sedai onu ciyaklata ciyaklata kırbaçlayarak köyün içinden geçirmiş, suçunu orada yaşayan her erkek ve kadına ayrı ayrı itiraf etmeye zorlamıştı. Sonra, Aes Sedailerden biri, asıl cezasını çekmesi için Tar Valon'a götürmüştü onu. Asıl ceza da nasıl olacaksa. Lan kendini, Alys'in Aes Sedai olduğu konusunda yalan söylemediğini umarken buldu, ama neden umurunda olsun, bilemiyordu.

Günün kalanında da Edeyn'den kaçınmayı umuyordu, ama dairesine geri götürüldüğünde –bu sefer bir hizmetkâr adam tarafından– kadın oradaydı, oturma odasındaki yaldızlı sandalyelerden birine oturmuş, aylak aylak bekliyordu. Lan'in hizmetkârları görünürlerde yoktu. Anya gerçekten de Edeyn'in müttefikiydi anlaşılan.

"Korkarım artık güzel değilsin, tatlım," dedi Edeyn, Lan içeri girdiğinde. "Sanırım, yaşlandığında çirkin bile olabilirsin. Ama her zaman, gözlerin yüzünden daha fazla zevk vermiştir bana." Gülümsemesi şehvetli oldu. "Ellerin de."

Lan, kapı kolunu bırakmadan durdu. "Leydim, daha iki saat önce bana yemin..." Edeyn sözünü kesti.

"Ve kralıma itaat edeceğim. Ama dedikleri gibi, *carneira*'sıyla yalnız kaldığında, bir kral bile kral değildir." Puslu bir kahkaha attı. Lan üzerindeki gücünün zevkini çıkarıyordu. "*Daori*'ni getirdim. Onu bana getir."

Lan istemeye istemeye onun bakışlarını takip ederek, kapının yanındaki küçük masanın üzerinde duran düz, lakeli kutuyu buldu. Menteşeli kapağı kaldırmak, bir kayayı kaldırmak kadar güç geldi. Kutunun içinde, uzun, örülmüş bir saç tutamı, kıvrılmış, yatıyordu. İlk gecelerinden sonraki sabahın her anını hatırlayabiliyordu Lan. Edeyn onu Fal Moran'daki Kraliyet Sarayı'nın haremine götürmüş, leydilerin ve hizmetçilerin gözleri önünde Lan'in saçlarını omuz hizasında kesmişti. Hatta onlara, bunun ne anlama geldiğini söylemişti. Kadınların hepsi eğlenmiş, Lan Edeyn'in ayaklarının dibinde oturup, *daori*'yi onun için örerken, espriler yapmışlardı.

Edeyn geleneklere uyuyordu, ama kendi tarzında. Saç ele yumuşak ve esnek geliyordu; Edeyn onu her gün losyonlarla ovmuş olmalıydı.

Lan odayı hızla aşarak, Edeyn'in önünde diz çöktü ve ellerindeki *daori*'yi uzattı. "Sana borçlu olduklarımın simgesi olarak, Edeyn, her zaman ve sonsuza kadar." Sesi o ilk sabahın hararetini taşımıyorsa da, kuşkusuz Edeyn anlardı.

Edeyn saçı almadı. Bunun yerine, bir geyik yavrusunu süzen dişi aslan gibi süzdü onu. "Âdetlerimizi unutacak kadar uzun süre uzaklarda kalmadığını biliyordum," dedi sonunda. "Gel."

Ayağa kalkarak Lan'in bileğini tuttu ve on adım aşağıdaki saray bahçelerine bakan balkona açılan kapılara çekti. İki hizmetçi, kovayla bitki suluyordu. Genç bir kadın, ağaçların altında yetişen ilk çiçekler kadar parlak, mavi bir elbise içinde, arduvaz yolda geziniyordu.

"Kızım, Iselle." Bir anlığına, Edeyn'in sesi gurur ve sevgiyle ısındı. "Onu hatırlıyor musun? On yedi yaşına geldi. Henüz *carneira*'sını seçmedi." Genç erkekler *carneira*'ları tarafından seçilirdi; genç kızlar ise kendi *carneira*'larını seçerdi. "Ama bence, evlenme çağı geldi zaten."

Lan, hizmetkârları koşturup duran bir çocuk hatırlıyordu belli belirsiz. Annesinin yüreğinin çiçeği. Ama kendi kafası Edeyn ile çok doluydu o zamanlar. Işık, kadın şimdi de kafasını dolduruyordu. Tıpkı parfümünün burnunu doldurması gibi. Onun kokusu. "Annesi kadar güzeldir eminim," dedi nazikçe. *Daori*'yi ellerinde çeviriyordu. O şey ellerindeyken, Edeyn çok avantajlı durumdaydı, aslında tüm avantaj ondaydı, ama onu Lan'den alması gerekirdi. "Edeyn, konuşmalıyız." Kadın bunu duymazdan geldi.

"Senin de evlenme çağın geldi, tatlım. Hiçbir kadın akraban hayatta olmadığından, bu işi ayarlamak bana düşüyor." Aşağıdaki kıza sıcak sıcak gülümsedi. Sevgi dolu bir annenin gülümsemesi.

Onun ima ediyor gibi göründüğü şeyi kavrayınca Lan'in nefesi kesildi. Başta, inanamadı. *"Iselle?"* dedi boğuk bir sesle. "*Senin* kızın?" Edeyn gelenekleri kendi tarzında koruyor olabilirdi, ama bu rezaletti. "Böylesine utanç verici bir şekilde dizginlenmeme izin vermeyeceğim, Edeyn. Ne senin, ne de bunun sayesinde." *Daori*'yi ona doğru salladı, ama Edeyn ona bakıp gülümsemekle yetindi.

"Elbette dizginlenmeyeceksin, tatlım. Sen bir erkeksin, oğlan çocuğu değil. Ama yine de gelenekleri koruyorsun," dedi düşünceli düşünceli, parmağını Lan'in ellerinde titreyen örgünün üzerinde dolaştırarak. "Belki de gerçekten konuşmamız gerekiyordur."

Ama Lan’i götürdüğü yer yatak oldu. Kadın *daori*’yi onun elinden almış olsa da olmasa da, en azından burada, Lan kaybettiği avantajı biraz geri kazanabilirdi. Edeyn nasıl bir dişi aslan olursa olsun, o bir erkekti, bir yavru geyik değil. Ama Edeyn ona *daori*’yi kenara kaldırıp, soyunmasına yardım etmesini söylediğinde şaşırmadı. Edeyn asla kazandığı tüm avantajdan vazgeçmezdi. Lan’in *daori*’sini düğün gününde, gelinine teslim edene kadar değil. Ve Lan, o gelinin Iselle olmasını engellemenin bir yolunu düşünemiyordu.

23
Akşam Yıldızı

Lan'in arkadaşları dörtnala adamın peşinden giderken Moiraine hafifçe gülümsedi. Lan ondan uzaklaşmayı bu kadar çok istiyorsa, demek ki Moiraine onun üzerinde bir etki bırakmıştı. Daha derin bir etki, biraz daha beklemek zorundaydı. Demek Moiraine'in Chachin'in kötü mahallelerinden kaçınması gerektiğini düşünüyordu, öyle mi? Moiraine'in o haydutlarla nasıl baş ettiğini görmek, adama dersini vermiş olmalıydı.

Lan'i aklından çıkararak, söz konusu kötü mahalleleri aramaya gitti. O ve Siuan Kabuledilmişken, Tar Valon'a gitmelerine izin verildiğinde, Siuan'ın ziyaret etmekten hoşlandığı ortak salonlar özellikle o tür mahallelerde oluyordu. Yemekleri ve şarapları ucuzdu ve Kabuledilmişlerin böyle yerlerde şarap içmesinden hoşlanmayacak Aes Sedailer tarafından ziyaret edilmezlerdi. Dahası, Siuan o hanlarda kendini, Moiraine'in yemek yemeyi tercih edeceği yerlere göre daha rahat hissettiğini söylüyordu. Ayrıca, Siuan cimri biri olduğundan, bulunabilecek en ucuz handa oda tutacağı kesindi.

Moiraine ilk duvar halkasının içinde, tahtırevan ve sokak müzisyeni bulunmayan, tek tük el arabalarının başında da fazla müşteri olmayan, satıcıların yakın zamanda müşteri bulmaktan umutsuz göründükleri bir sokakta, böyle bir yer buldu. Dar sokağa dizilmiş taş binalar, parlak kiremitli çatılarını yalanlayan bir pejmürdeliğe sahipti. Kapılarda ve pencerelerdeki boyalar, eğer boya varsa, çatlamıştı, kirli pencere camları kırıktı. Paspal çocuklar kahkahalar atarak koşup oynuyorlardı, ama çocuklar en kötü çevrelerde bile koşup oynardı. Ellerinde sopalar bulunan dükkâncılar, dükkânlarının önündeki masalarda sergiledikleri ürünlerinin başında nöbet tutuyor, gelip geçen herkesi hırsızlık yapabileceklerini

düşünürmüş gibi süzüyorlardı. Belki de o insanların bazıları hırsızlık yapabilirdi. Yıpranmış, yamalı yünlüler içinde, başlarını eğerek koşturuyorlar ya da meydan okurcasına kaş çatarak, kasıla kasıla yürüyorlardı. Hiçbir şeyi olmayan fakir bir kadın, kolaylıkla baştan çıkıp hırsızlık yapabilirdi. Moiraine'in kürk astarlı pelerini ve ipek binici elbisesi gizli bakışlar çekti. Ok da öyle. Sokakta başka at yoktu.

Rastladığı ilk hanın, Kabarmış Kaz adlı, tozlu görünüşlü bir yerin önünde atından inerken, kaburgaları çıkmış bir köpek tüylerini kabartarak hırladı ona. Ta ki, Moiraine ince bir Hava akışı ile bir fiske atana, köpeğin ciyaklayarak kaçmasını sağlayana kadar. Farklı farklı renklerde yamalarla kaplı, solmuş bir kırmızı elbise içindeki uzun boylu, genç kadın daha endişe vericiydi. Kadın yan yan Ok'a bakarak, ayakkabısına girmiş taşı arıyormuş gibi yapıyordu. Kıskanç bakışları vardı. Burada at bağlamak için kullanılan direklerden ya da halkalardan yoktu. Moiraine dizginleri bıraktı –bu Ok'a yerinden kıpırdamamasını anlatıyordu– ve kısrağın ön ayaklarını Hava akışları ile köstekledi. Birinin hayvanı götürmeye kalkışması ihtimaline karşı, kısrağın çevresine bir örgü ördü. Bu örgüyü bağlamak yerine elinde tuttu.

Kabarmış Kaz'ın loş ortak salonu, dışından farksızdı. Yer, eskiden talaş olabilecek bir şeyle kaplıydı, ama şimdi katılaşmış çamura benziyordu. Hava bayat tütün dumanı ve ekşimiş bira kokuyordu. Mutfaklarda bir şeyler yanmış gibiydi. Küçük masalardaki müşteriler, kaba ceketli kaba adamlar, biralarının üzerine eğilmişlerdi. Moiraine içeri girince şaşkınlıkla başlarını kaldırdılar. Hancı zayıf, köselemsi bir adamdı. Gri ceketi lekeliydi, dar yüzünde daimi bir sırıtış vardı. Görünüşü, yolda rastladıkları haydutlar kadar korkunçtu.

"Burada kalan Tearlı bir kadın var mı?" diye sordu Moiraine. "Mavi gözlü, genç bir Tearlı kadın?"

"Burası sizin gibiler için değildir, Leydim," diye mırıldandı adam, zayıf elini tıraşsız yanağına sürterek. Yüzündeki kirlerin yerini değiştirmiş olabilirdi. "Gelin, size daha uygun bir yer göstereyim."

Adam kapıya yöneldi, ama Moiraine elini adamın koluna koydu. Hafifçe. Ceketteki lekelerden bazıları katılaşmış yemek lekelerine benziyordu. Ve yakından, adam haftalardır yıkanmamış gibi kokuyordu. "Tearlı kadın."

"Mavi gözlü bir Tearlı hiç görmedim. Lütfen, Leydim. Yalnızca iki sokak ötede iyi bir han biliyorum. Havalı bir yer."

Moiraine'in Ok'un üzerine koyduğu örgü, derisini karıncalandırdı. "Hayır, teşekkür ederim," dedi hancıya ve dışarıya seğirtti.

Soluk kırmızı elbiseli kadın Ok'u götürmeye çalışıyor, dizginleri çekiştiriyor, kısrağın minik adımlarına gittikçe daha çok kızıyordu.

"Yerinde olsam bu fikirden hemen vazgeçerdim," dedi Moiraine yüksek sesle. "At hırsızlığının cezası, at bulunursa kırbaçtır. Bulunmazsa, daha kötü." Her Kabuledilmiş'in, farklı ulusların kanunlarına aşina olması gerekirdi.

Genç kadın, ağzı bir karış açık, hızla döndü. Görünüşe göre, Moiraine çıkmadan, daha fazla zamanı olacağını düşünmüştü. Ama şaşkınlığı hemen kayboldu. Sırtını dikleştirdi ve elini uzun bıçağının kabzasına koydu. "Beni zorlayabileceğini düşünüyorsun herhalde," dedi, Moiraine'i horgörüyle tepeden tırnağa süzerek.

Kadını sırtında birkaç kamçı izi ile göndermek güzel olurdu, ama bunu yaparsa, kimliği ortaya çıkardı. Oradan geçen birkaç kişi, erkekler, kadınlar ve çocuklar, durup izlemeye başladı. Kavgaya karışmak için değil; yalnızca sonucunu görmek için. "Gerekirse yaparım," diye yanıt verdi Moiraine serinkanlılıkla, sakinlikle.

Genç kadın dudaklarını yalayarak ve bıçağının kabzasını yoklayarak kaşlarını çattı. Aniden, Ok'un dizginlerini yere fırlattı. "Sende kalsın, o zaman! Doğrusu, çalmaya bile değmez." Sırtını döndü ve her yöne meydan okuyan bakışlar fırlatarak uzaklaşmaya başladı.

Moiraine'in içinde bir öfke kabardı ve Hava yönlendirerek, kadının poposuna sert bir darbe indirdi. Çok sert bir darbe. Kadın çığlık atarak, en az otuz santim havaya sıçradı. Bıçağının kabzasını kavrayarak, hızla döndü ve kaşlarını çatıp ona vuran kişiyi aradı, ama iki adım dahilinde kimse yoktu ve ona bakan insanlar da şaşkın görünüyordu. Kadın, iki eliyle poposunu ovalayarak yürümeye başladı yine.

Moiraine tatminle, hafifçe başını salladı. Belki de gelecekte, bu at hırsızı adayı, bir başka kadının atına hakaret etmemeyi öğrenirdi. Tatmini uzun sürmedi.

Sokaktaki ikinci handa, Kör Domuz isimli yerde, yuvarlak yüzlü, kısık gözlü, eskiden beyaz olabilecek uzun önlüklü bir kadın, odalarında Tearlı falan kalmadığını söyleyerek güldü. Kadının ağzından çıkan her kelimeye tiz bir kahkaha eşlik ediyordu. "Sen en iyisi yoluna git, kızım," dedi bir de. "Çabucak uzaklaşmazsan, müşterilerim senin gibi taze eti akşam yemeği

diye yer.” Başını arkaya atarak, gök gürültüsü gibi bir kahkaha patlattı. Müşterileri de kadını yankıladı.

Sokaktaki son han olan Gümüş Kuruş’ta, hancı orta yaşlı, güzel bir kadındı. Çok uzun boylu değildi ve neşeli bir gülümsemesi, başının tepesinden başlayan bir örgü halinde toplanmış parlak siyah saçları vardı. Şaşırtıcıydı, ama Nedare Satarov’un kahverengi yünlü elbisesi düzgün, temiz ve iyi kesimliydi. Ortak salonu yeni süpürülmüştü. Müşterileri kaba yüzlü adamlar ve sert bakışlı kadınlardı, ama mutfaktan gelen kokular, yemeklerin tahammül edilebilir olduğunu anlatıyordu.

“Niye, evet Leydim,” dedi kadın, “burada kalan, tarifinize uyan bir Tearlı kadın var gerçekten. Biraz önce çıktı. Neden onu beklerken oturup, güzel bir baharatlı şarap içmiyorsunuz?” Moiraine ona yaklaştığında elinde olan tahta kupayı uzattı. Kupadan, taze baharatların tatlı kokusu yükseliyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi Moiraine, kadının gülümsemesine aynı canlılıkla karşılık vererek. Siuan’ı bu kadar çabuk bulması ne şanstı! Ama eli kupaya değmeden durdu. Satarov Hanım’ın yüz ifadesinde bir şey değişmişti. Yalnızca kıl payı, ama şimdi kadında minik bir beklenti havası vardı. Ve Moiraine yaklaşırken kupa elindeydi. Moiraine ilk iki handa şarap izi görmemişti. Şehrin bu mahallesinde kimsede şarap içecek para yoktu. Baharatlar başka tatları örtüyor olabilirdi.

Moiraine Kaynak’a kucak açarak, Mavilerin gizli örgülerinden biri ile Ruh ördü ve onunla hancıya dokundu. Hafif beklenti kesin huzursuzluğa dönüştü. “Genç kadının tarifime tam olarak uyduğundan emin misin?” diye sordu ve örgüyü birazcık sıkıştırdı. Satarov Hanım’ın alnında ter damlacıktan belirdi. “Tam olarak emin misin?” Biraz daha sıkıştırdı ve kadının gözlerine bir korku ifadesi geldi.

“Bir düşününce, gözleri mavi değil aslında. Ve... Ve bu sabah gitti, bir düşününce.”

“Her şeyden habersiz kaç müşterine bu şaraptan içirdin?” diye sordu Moiraine soğuk bir sesle. “Kaç kadına? Onları canlı bırakıyor musun? Yoksa işin bittiğinde ölmeyi mi diliyorlar?”

“Ben... ben neyden bahsettiğinizi anlamıyorum. Eğer bana izin verirseniz, benim...”

“İç,” diye emretti Moiraine, örgüyü paniğe kıl payı kalana kadar sıkıştırarak. Satarov Hanım titriyordu. Gözlerini Moiraine’in gözlerinden alamıyordu. “Hepsini iç.”

Kadın Moiraine'in gözlerine bakmaya devam ederek, titrek bir elle kupayı ağzına götürdü ve içkiyi içti. Aniden ne yaptığını fark etti ve gözleri irileşti. Haykırarak kupayı fırlattı ve her yana şarap saçtı. Moiraine örgüyü salıverdi, ama bu Satarov Hanım'ın korkusunu dindirmedi. Kadın dehşetle çarpılmış bir yüzle ortak salona bakındı. Eteklerini dizlerinin üzerine kaldırarak mutfaklara ya da belki odanın arka tarafındaki merdivene doğru koştu, ama üç adım sonra iki yana sallanmaya başladı, üç adım sonra, kemikleri eriyivermiş gibi yere yığıldı, çoraplı bacakları butlarına dek açıldı. İpek çoraplar. Kadın, bu pis işten iyi para kazanmıştı. Sürünmeye çalışırmış gibi kollarını salladı, ama kollarında güç yoktu.

Masalardaki adamların ve kadınların bazıları Moiraine'e hayretle bakıyorlardı. Kuşkusuz, yerde yatan kişinin o olmamasına şaşmışlardı, ama çoğu Satarov Hanım'ın boş yere sürünmeye çalışmasını izliyor gibiydi. Yüzünde uzun bir yara izi bulunan, sırım gibi bir adamın yüzüne, gözlerine asla dokunmayan bir gülümseme yavaşça yayıldı. Demirci omuzlarına sahip iri yarı bir adam dudaklarını yaladı. Kadınlar, ikişer üçer sokağa seğirtmeye başladılar. Çoğu, Moiraine'in yanından geçerken büzülüyordu. Erkeklerin bazıları da çıktı. Moiraine arkasına bakmadan, dışarı çıkan insan kalabalığına karıştı. Bazen, adalet kanun ve kılıçlardan gelmezdi.

Günün geri kalanı böyle geçti. İnsanların yıpranmış ve yamalı kıyafetler giydiği, herkesin yaya dolaştığı mahalleleri buluyordu. Chachin'de beş sokak gitmek, sizi ortalama refaha sahip zanaatkârların evlerinden ve dükkânlarından fakirliğe ve sonra yine refaha götürebiliyordu. Hükümdarlar, eğer iyi ve düzgün hükümdarlarsa, her zaman ihtiyaç sahipleri için bir şeyler yapmaya çalışırlardı ve Moiraine Ethenielle'in cömert bir hükümdar sayıldığını duymuştu, ama yoksulluktan kurtulan her kişiye karşılık, bir başkası acze düşüyor gibiydi. Bu adil olmayabilirdi, ama dünya böyleydi işte. Bunun yarattığı hayal kırıklığı, Moiraine'in Güneş Tahtı'ndan kaçınmak istemesinin sebeplerinden biriydi.

Sarhoş bağırışları ve kahkahaları ile dolu ortak salonlarda, masalardaki erkek ve kadınların sorunlarını içkiye gömmek istiyormuş gibi göründüğü ortak salonlarda soruşturdu, ama kimse mavi gözlü bir Tearlı kadın gördüğünü itiraf etmek istemiyordu. Moiraine'e üç kez daha, şüpheli koşullar altında şarap sunuldu, ama Moiraine Satarov Hanım'a yaptığı şeyi tekrarlamadı. İstemediğinden değil, ama bu tür söylentiler yayılırdı. Bir kez olsa, dedikodu denip geçilebilirdi; dört kez olması bambaşka bir meseleydi. Bunu duyan her Mavi, şehirde bir başka Mavi'nin bulunduğundan

şüphelenirdi. Moiraine bir Mavi Aes Sedai'nin aslında Kara olabileceğini düşünmekten hoşlanmıyordu, ama her Aes Sedai Kara olabilirdi ve Moiraine'in mümkün olduğunca uzun süre, saklanması gerekiyordu.

İki kez, ikişer adamın saldırısına uğradı. Ok'un başlığını yakaladılar ve Moiraine'i eyerden indirmeye çalıştılar. Daha kalabalık olsalar, Moiraine kimliğini açığa vurmak zorunda kalabilirdi, ama korku yaratan örgüyü tam güçle kullanması adamların kalabalığın içinde düşüncesiz bir panikle kaçması için yeterli oldu. Seyredenler, adamların kaçmasına hayretle bakakaldılar. Açık ki, bir at çalmaya karar veren güçlü adamların neden aniden kaçtığını merak ediyorlardı, ama aralarında bir yabani bulunmadığı sürece, hiçbiri anlamamış olmalıydı. Yedi kez daha, Moiraine bir hana girdiğinde Ok'u çalmaya çalıştılar. Bir seferinde, o bağırınca kaçan bir çocuk çetesiydi. Bir başkasında, onu görmezden gelebileceklerini sanan yarım düzine genç adam. Moiraine onları Hava'dan ördüğü sopalarla, havalara sıçratarak ve ciyaklatarak kaçırdı. Chachin diğer şehirlerden daha kanunsuz bir yer değildi, ama Moiraine ipek giysilerin, kürk astarlı pelerinin ve iyi bir atın, Moiraine'in toplanmayı bekleyen olgun bir meyve olduğunun işareti sayıldığı mahallelerde dolaşıyordu. O mahallelerde Ok'u kaybedecek olsa, yargıç arandığını söylerdi. Dişini sıkıp devam etmekten başka yapacak şey yoktu. Soğuk gün ışığı, bir başka soğuk geceye doğru ilerlemeye başladı.

Moiraine, bir ara sokakta, şüpheli bir biçimde kayan karanlıkları süzerek, uzayan gölgelerin arasında atını sürüyor, bugünlük vazgeçmesi gerekeceğini düşünüyordu ki Siuan telaşla arkadan yaklaştı.

"Geldiğinde buralara bakabileceğin aklıma gelmişti," dedi Siuan, Moiraine'in dirseğini tutup, onu hızlı hızlı yürüterek. Üzerinde, aynı mavi yünlü binici elbisesi vardı. Moiraine Siuan'ın, ona verdiği paranın bir kısmını bir başka elbise almak için harcamayı aklına getirdiğinden bile kuşkuluydu. "Seni bulmak için bu mahallelerde dolaşıp duruyordum. Soğuktan donmadan içeri girelim." Siuan da o ara sokaktaki gölgeleri süzüyor, Güç kullanarak o gölgelerin on tanesi ile başa çıkamazmış gibi, kemer bıçağını yokluyordu. Eh, kendilerini belli etmeden başa çıkamazlardı. Belki de çabuk hareket etmek en iyisi olacaktı. "Sana uygun bir yer değil, Moiraine. Buralarda, daha sen tencerede olduğunu anlamadan, seni akşam yemeği niyetine yiyecek insanlar vardır. Gülüyor musun, boğuluyor musun?"

“İkisi de,” diye yanıt verdi Moiraine güçlükle. Bugün kaç kez, dikkatli olmazsa pişirilip yeneceği temasının farklı versiyonlarını duymuştu? Durup diğer kadına sarıldı. “Ah, Siuan, yüzünü görmek çok güzel. Nerede kalıyorsun? Herhalde yemekte balık servisi yapan bir yerdedir. En azından, yataklarda bit ve pire olmadığını umabilir miyim?”

“Senin alışık olduğun yerler gibi değil, belki,” diye yanıt verdi Siuan, “ama aslında, sana gereken tek şey yağmuru uzak tutacak sağlam bir çatı. Orada Aes Sedailer de yok, bu yüzden bitleri ve pireleri dilediğin gibi kovalayabilirsin. Ama hava kararmadan oraya varmak istiyorsak, acele etsek iyi olacak.”

Moiraine içini çekti. Ve acele etti. Karanlıktan sonra, Siuan’ın tercih ettiği türden yerlerde kalmak iyi bir fikir değildi.

Siuan’ın son derece saygın bir handa kaldığı ortaya çıktı. Hanın adı Akşam Yıldızı’ydı, taştan inşa edilmiş üç geniş yaygın binadan oluşuyordu ve orta halli tüccarlara hizmet veriyordu. Özellikle de geniş ortak salon, gürültü ve kaba tipler tarafından rahatsız edilmek istemeyen kadınlarla doluydu. Mavi boyalı sütunlara dayanmış, ön kapıya göz kulak olan iki boğa omuzlu adam, sorun çıkmamasını sağlıyordu. Aslında, odadaki yegâne iki erkek onlardı. Masaların büyük kısmında kadınlar oturuyordu. Çoğu iyi kesimli, ama sade yünlüler giymiş, tek bir broş ya da bir çift küpe takmışlardı. İki kadın, Kandor Tüccarlar Loncası’nın zincirlerini göğüslerine sarkıtmışlardı. Parlak Doman elbiseleri giymiş, alçak, ama hararetli seslerle bir şey tartışan üç tanesi, boyunlarını tamamen kaplayan yüksek, altın zincirden kolyeler takmışlardı. Gri saçlı bir kadın santurunu çekiçliyor, sessiz ama neşeli bir ezgi çalıyordu. Mutfaklardan gelen kokular balık değil, kuzu kızartıldığını anlatıyordu.

Hancı Ailene Tolvina, saçmalık kabul etmeyen bir havası olan, ince bir kadındı. Gri elbisesinin omuzlarına mavi çiçekler işlenmişti. Boş odası yoktu, ama Moiraine’in Siuan’a katılmasına itiraz etmedi. “İki kişilik ücret ödediğiniz sürece,” diye ekledi, elini uzatarak. İpekler ve kürk, Tolvina Hanım’ın diz kırması için yeterli sebepler değillerdi.

“Dilediğim gibi pire kovalayabilirim, öyle mi?” dedi Moiraine, pelerinini Siuan’ın en üst kattaki küçük odasında, bir çengele asarak. En azından oda sıcaktı. Pek de geniş olmayan yatağın altına soba yapılmıştı. Düzenliydi de. Siuan asla düzenli biri olmamıştı. “Burada kalmana şaşırdım.” ‘Fazladan’ ücret bir gümüş peniydi, demek ki Siuan iki peni ödüyor olmalıydı.

“Önce pireleri buraya çağırman gerekecek. Neden şaşırdın ki?” Siuan bağdaş kurup, yatağın üzerine oturdu, ama neredeyse yerinde sıçrıyordu. Canluum’dan beri, canlanmış görünüyordu. Bir hedefi olduğunda Siuan’ın içi içine sığmazdı.

Moiraine soruyu yanıtlamadı. O yatağı paylaşacaklardı ve Siuan, gıdıkladığında Moiraine’i çaresiz kahkahalara boğan ve yalvartan noktaları çok iyi biliyordu. “Neler öğrendin?”

“Çok şey ve hiçbir şey. Neler yaşadığımı bilemezsin, Moiraine. O aptal at, buraya gelene kadar beni öldürecekti neredeyse. Yaratıcı bizi yürümemiz veya kayığa binmemiz için yaratmış, at sırtında hoplayıp zıplamamız için değil. Sahera denen kadın aradığın kişi değildi, anlaşılan, yoksa baharda dişi balık gibi sıçrıyor olurdun. Ben, Ines Demain’i hemen buldum, ama *benim* ulaşabileceğim bir yerde değil. Kadın yeni dul kalmış, ama bir oğlu var. Ejderdağı’nın üzerinde şafak söktüğünü gördüğü için adını Rahien koymuş. Sokaklarda bundan bahsediliyor. Herkes, bir çocuğa isim vermek için aptalca bir sebep olduğunu düşünüyor.”

Moiraine anlık heyecanını bastırdı. Dağın üzerinde şafak söktüğünü görmek, çocuğun orada doğduğu anlamına gelmiyordu. Odada sandalye ya da tabure, hatta onları koymak için yer bile yoktu, bu yüzden yatağın ayakucuna oturup kollarını dizlerine doladı. “Ines ve oğlunu bulduysan, Siuan, neden kadına ulaşamıyorsun?”

“Kadın kahrolası Aesdaishar Sarayı’nda da ondan.” Siuan, Aes Sedai olarak, saraya rahatlıkla girebilirdi, ama bunun dışında, ancak saray hizmetkâr alıyorsa girebilirdi.

Aesdaishar Sarayı. “Bununla sabah ilgileniriz.” Moiraine içini çekti. Riski olacaktı, ama Leydi Ines’in sorgulanması gerekiyordu. Moiraine’in o ana dek bulduğu kadınların hiçbiri, çocuğu doğurduğunda Ejderdağı’nı *gören* bir yerde bile değildi. “Sen... Kara Ajah’tan işaret buldun mu?” O ismi söylemeye alışması gerekiyordu.

Siuan kucağına bakarak kaşlarını çattı ve bölünmüş eteğine elledi. “Bu, tuhaf bir şehir, Moiraine,” dedi sonunda. “Sokaktaki lambalar, kendileri inkâr etse bile düello yapan kadınlar... Mideleri bira dolu on adamın anlatabileceğinden daha fazla dedikodu var. Bazıları ilginç.” Öne eğilip elini Moiraine’in dizine koydu. “Herkes, iki gece önce, beli kırılarak ölen genç bir demirciden bahsediyor. Kimse ondan çok şey beklemezmiş, ama son ay içinde iyi bir konuşmacıya dönüşmüş. Loncasını, haydut

korkusundan şehre gelen fakirler için para toplamaya ikna etmiş. Bir loncaya ya da Ev'e ait olmayan insanlar için."

"Siuan, Işık aşkına, ne?.."

"Bir dinle, Moiraine. Kendisi de bol bol gümüş toplamış. Altı sekiz torba dolusu parayla loncaevine giderken öldürülmüş. Aptal adam, parayı kendisi taşıyormuş. Asıl mesele şu, tek bir lanet para bile alınmamış, Moiraine. Ve kırık beli dışında, adamın üzerinde tek bir iz yokmuş."

Uzun uzun bakıştılar; sonra Moiraine başını iki yana salladı. "Bunun Meilyn ya da Tamra ile ne bağlantısı olabileceğini göremiyorum. Bir demirci? Siuan, her yerde Kara Aes Sedai gördüğümüzü sanarak delirebiliriz."

"Olmadıklarını düşünerek de ölebiliriz," diye yanıt verdi Siuan. "Eh. Belki de, homurbalığı yerine ağdaki gümüşdikenler olabiliriz. Bu, Leydi Ines konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?"

Moiraine ona söyledi. Siuan fikirden hoşlanmadı ve bu sefer mantıklı olanı görmesini sağlamak bütün gece sürdü. Aslında, Moiraine Siuan'ın onu başka bir şey denemeye ikna edeceğini umuyordu neredeyse. Ama Leydi Ines Ejderdağı'nda şafağı görmüştü. En azından, Ethenielle'in Aes Sedai danışmanı, güneyde, onun yanındaydı.

24
Görünmezlikten Faydalanmak

Ertesi sabah, giyinirlerken Siuan yine başladı. Herhangi bir fikrinden vazgeçirilmekten hiç hoşlanmazdı, özellikle de kendini haklı görürken. Ve Siuan her zaman kendini haklı görürdü. “Bütün riskleri senin alman hoşuma gitmiyor,” diye mırıldandı, mavi yünlü elbisesini başından geçirerek. Yedek bir elbise aldığı ortaya çıkmıştı ve yalnızca tek bir elbisesi olan kişinin Moiraine olduğuna işaret etmişti kurumlu kurumlu.

“Bütün riskleri ben alıyor *olmayacağım,*” dedi Moiraine, iç çekme isteğini bastırarak. Dün gece bütün bunları konuşmuşlardı zaten. “Sen de benim kadar çok riske giriyorsun. Şu düğmeleri iliklememe yardım eder misin?”

Siuan onu neredeyse kabaca omuzlarından yakalayıp döndürdü ve elbisenin sırtında uzanan iki sıra minik, sedef düğmeye saldırdı. “Sazanlaşma,” diye homurdandı, elbiseyi gerekenden daha şiddetli bir biçimde çekiştirerek. “Eğer bu iş, senin söylediğin gibi, sorunsuzca yürürse, kimse beni fark etmeyecek. Sen ise bütün yelkenleri açmış, kürekleri uzatmış, bayrakları dalgalandırıyor olacaksın. Ben, daha iyi bir yol olması gerektiğini söylüyorum ve sen işin doğrusunu görene kadar oturup konuşacağız.”

Bunun üzerine Moiraine içini çekti. Dişi ağrıyan bir ayı bile daha iyi bir arkadaş olurdu. Lan denen o adam bile! Siuan’ın düğmelerini iliklerken, elbisesinin kesiminin kalçalarına ve göğsüne nasıl oturduğunu anlatarak diğer kadının dikkatini dağıtmaya çalıştı. Eh, amacı dikkat dağıtmaktan biraz daha fazlasıydı.

“Erkeklerin dikkatlerini çekiyor,” diye yanıt verdi Siuan. Ve kıkırdadı! Hatta kalçalarını kıvırdı! Moiraine, bütün günü iç çekerek geçireceğini

düşündü.
Pelerinlerini kollarına asıp aşağı indiklerinde, ortak salon kahvaltıları üzerinden sohbet eden tüccarlarla hemen hemen doluydu ve yine hepsi kadındı. Birinin göğsünde üç, diğerinde iki zincir olan iki Kandorlu acele acele yemek yiyor, onları zengin bir günün beklediğini düşünen kadınlar gibi gülümsüyorlardı. Bazıları dün gece iş bitirmişti, anlaşılan. Koyu gri elbise giymiş ince bir kadın, tombul, dingin arkadaşını, finansal yıkımın eşiğine getirilmiş birinin hastalıklı ifadesi ile süzüyordu. Üç Domanlı tabaklarındaki yiyecekleri didikliyor, çatalları ile yemek parçalarını ittiriyorlardı; gergin bakışlarına ve solgun yüzlerine bakarak, hepsi akşamdan kalmaydı ve başları ağrıyordu.
“Kocaman bir kahvaltı edelim, sonra konuşuruz,” dedi Siuan, ayakuçarında yükselip boş bir masa arayarak. “Buranın mutfakları güzel kahvaltı hazırlıyor.”
“Yolda yiyebileceğimiz çörekler alacağız,” dedi Moiraine kararlılıkla ve beyaz kenarlı kar beyazı önlük takmış bir hizmetkâr kıza talimatlar vermekte olan Tolvina Hanım’a doğru seğirtti. Siuan’a karşı tartışma kazanmanın tek yolu, onu alıp götürmekti. Bir anlığına duraksasanız, kendinizi alınıp götürülen kişi durumunda bulurdunuz.
“Günaydın, Tolvina Hanım,” dedi, hancı garson kıza arkasını dönerken. “Bu sabah, birkaç saatliğine, adamlarınızdan iki tanesini bize eşlik etmeleri için tutmak istiyoruz.” Bu sabah kapıya göz kulak olan iki adam, dün gecekiler değildi, ama onlar kadar iri yarıydılar.
İnce kadının kaşları hafifçe kalkarak, saçmalık kabul etmez havasını vurguladı. Yine, diz kırmadı, ama Moiraine Güç kullanarak, elbisesinin çamaşırdan yeni gelmiş gibi görünmesini sağlamıştı. “Neden? Düello yapacaksanız, benim o tür şeylerle işim olmaz. Aptalca bir şey, bu kırbaç düelloları falan ve sizi teşvik etmeyeceğim. Her durumda, kırbaçlanmış vücutlarla geri dönerdiniz. Bugüne dek bir düello yaptığınızdan kuşkuluyum.”
Moiraine dilini ısırdı. Siuan hancının, gece yarısı kapıları kilitlemekten odalara erkek ziyaretçi almamaya kadar, bir sürü kuralı olduğunu ve onları titizlikle uyguladığını söylemişti, ama kadın onların Aes Sedai olduğunu bilse bu şekilde konuşamazdı. “Bir bankacıyı ziyaret etmek istiyorum,” dedi Moiraine, sakin sakin konuşabileceğinden emin olduğunda. Siuan’ın odasından atılmalarına sebep olmak felaket olmazdı, ama boş yere iş

çıkarırdı. Bugün yapacak çok işleri vardı. “İyi ve saygın bir bankacı. Yakınlarda böyle birini biliyor musunuz?”

Tolvina Hanım böyle bir bankacı biliyordu, kendi kullandığı bankacı ve bu amaç için, kendi deyişiyle, iki “gözetçi”sini ahırın üzerindeki odalarından kaldırmaya razı oldu –Moiraine’in adamların günlük ücretlerini en az ikiye katladığından emin olduğu bir tutar karşılığında. Ama hancının istediği parayı hemen ödedi. İtiraz etmek, zaman israfından başka bir şey olmazdı ve ücreti arttırabilirdi. Ailene Tolvina pazarlık yapan bir kadına benzemiyordu. Kısa süre sonra, o ve Siuan, sırım gibi dört adamın taşıdığı büyük bir tahtırevanda karşı karşıya oturmuşlardı. Adamlar ağırlığı taşıyabilecek kadar güçlü görünmüyordu, ama kalabalık sokaklarda, uzun, pirinç çivili sopalar taşıyarak tahtırevana eşlik eden iki uzun boylu adamdan daha rahat koşturuyorlardı.

“Bu, işe yaramayacak,” diye mırıldandı Siuan, iri, kabuklu çöreğinden aldığı ısırıkların arasında. “Daha fazla paraya ihtiyacımız olduğunu düşünüyorsan, tamam. Ama paranı gerçekten de saçıyorsun, Moiraine. Ama yak beni, planın asla işe yaramayacak. Hemen ağa düşeriz. Muhtemelen bir Aes Sedai çağırtırlar. Sarayda bir Aes Sedai zaten yoksa. Sana söylüyorum, başka bir yol bulmamız gerek.”

Moiraine, fırından yeni çıkmış, sıcak çöreğini yemeye fazla daldığı için yanıt vermiyormuş gibi yaptı. Dahası, karnı açtı. Bir başka Aes Sedai ile karşılaşırlarsa... Bu, karşılarına çıktığında aşmaları gereken bir uçurumdu. Kendi kendine, midesindeki çırpıntının korkudan değil, açlıktan olduğunu söyledi. Ama bir Aes Sedai bir yalanı düşünebilirdi. Planı işe yaramak zorundaydı. Başka *yol yoktu.*

Tar Valon’da olduğu gibi, banka küçük bir saraya benziyordu. Sabah ışığında, dağın yamaçlarındaki gerçek saraylar gibi ışıldıyordu. Bütün duvarlarında altın rengi seramikler, iki yüksek beyaz kubbesi vardı. Eğilerek onları içeri alan kapıcı, manşetlerine gümüş arılar işlenmiş koyu kırmızı ceket giymişti. Uşakların üzerinde ise, dar pantolon içindeki popolarını teşhir eden, kısa siyah ceketler vardı. Moiraine’in, önü Cairhien asilleri tarzında çizgili elbisesi, bankacının astlarından biri ile değil, bizzat kendisi ile görüşmelerini sağladı. Sessiz görüşme odası tahta panelliydi, gümüşlenmiş ayaklı şamdanlar ve mobilyalarda ince yaldız çizgileri vardı.

Kamile Noallin orta yaşlı, güzel, ince bir kadındı. Kır düşmüş saçlarını dört uzun örgü halinde toplamıştı. Gözleri sert ve sorgulayıcıydı. Ne de olsa, Kandor Cairhien’den ve Tar Valon’dan çok uzaktı. Yine de,

Moiraine'in hak mektubundaki, Ilain Dormaile'in mührünü büyüteç ile incelemesi gerekmiyordu. En azından, mektup göle düştüğünde yalnızca birazcık bozulmuştu. Üzerindeki en büyük meblağlı hak mektubu değildi, ama yine de, iki banka arasındaki uzaklıktan kaynaklanan büyük indirime rağmen, bankacının yazı masasının üzerine, altın dolu on deri keseden oluşan etkileyici bir yığın konuldu.

"Korumalarınız vardır, umarım," diye mırıldandı Noallin Hanım nazikçe. Büyük miktarda altın, nezaket getiriyordu.

"Chachin, iki kadının gün ışığında güven içinde dolaşmasına izin vermeyecek kadar kanunsuz bir yer mi?" diye sordu Moiraine kadına soğuk soğuk. Büyüteç! "Burada işimiz bitti, sanırım."

İki çok iri uşak keseleri dışarı taşıdı ve tahtırevanın zeminine bıraktılar. Tolvina Hanım'ın sopalı "gözetçi"lerini görünce rahatlamış göründüler. Taşıyıcılar, fazladan ağırlığı çabasızca kaldırdı.

"Katır gibi yüklenmişken, o demirci bile sendelemiş olmalı," diye mırıldandı Siuan, aralarında duran keseleri ayakucuyla dürtükleyerek. "Kim adamın belini o şekilde kırabilir? Balık bağırsakları! Sebep ne olursa olsun, Moiraine, Kara Ajah'ın işi olmalı."

Taşıyıcılar bunu açık seçik duymuş olmalıydı, ama hiç duraksamadan koşturmaya devam ettiler. Kara Ajah sözcüklerinin ne demek olduğunu bilmiyorlardı, büyük olasılıkla Ajah'ın ne olduğunu da bilmiyorlardı. Diğer yandan, saçlarına fildişi taraklar takmış, süzülürcesine yanlarından geçmekte olan etkileyici bir kadın irkildi, sonra eteklerini dizlerine dek kaldırarak koşmaya başladı. Ağızları açık kalan iki hizmetkârı, kalabalığın içinde kadının peşinden koşmak zorunda kaldı.

Moiraine Siuan'a paylarcasına baktı. Güvenlikleri için, başkalarının cehaletine güvenemezlerdi. Siuan hafifçe kızardı, ama mavi gözlerinde meydan okuma vardı.

Akşam Yıldızı'nda, odalarında kasa bulunmayan tüccarların paralarını güvenle saklayabilecekleri küçük bir kasa odası vardı, ama altının çoğunu oraya koymaları da Tolvina Hanım'ın diz kırmasını sağlayamadı, Moiraine verdiği rahatsızlık karşılığında kadına biraz altın verdikten sonra bile. Kuşkusuz, her şeyini kaybeden o kadar çok tüccar görmüştü ki, birinin o anda para sahibi olması kadını etkilemiyordu.

"Chachin'deki en iyi terzi Silene Dorelmin'dir," dedi kadın, Moiraine'in sorusuna yanıt olarak, "ama çok pahalıdır ya da ben öyle duydum. Çok pahalı." Moiraine şişman keselerden birini geri aldı, ama ipleri

bağladığında, kese kemerinin bir yanını aşağı çekti. O demirci *gerçekten* sendeleyerek yürümüş olmalıydı! Hayır, Siuan hayal görüyordu, o kadar.

Silene kibirli, soğuk sesli, ince bir kadın çıktı. Işıl ışıl mavi elbisesinin yakası, dekoltesinin büyük kısmını gösterecek kadar açık kesimliydi. Elbise kadının omuzlarına zar zor tutunuyordu! Ama Moiraine, kendine o türden bir elbise diktirmesi konusunda ısrar etmesinden endişelenmiyordu. Bir kadın ile terzisi arasındaki, hemen hemen bütün görgü kurallarını ihlal etmeye hazırlanıyordu. Aceleye getirmenin yolu olmadığından, ölçüsünün alınmasına tahammül etti, ama kumaş ve renkleri ne kadar hızlı seçtiğini görünce Silene'in gözleri kısıldı. Bir anlığına, Siuan'ın ihtiyaç duyduklarını dikmeyi reddedecekmiş gibi göründü, ama Moiraine sakin sakin, normal ücretin iki katını ödeyeceğini söyledi. Ücretten bahsedilince, kadının gözleri iki yarığa dönüştü neredeyse, ama başını salladı. Ve Moiraine istediği şeyi alacağını biliyordu. En azından burada.

"Onları yarına istiyorum," dedi. "Bütün terzilerini işe koş."

Bunu duyunca Silene'in gözleri kısılmadı. Öfkeyle çakmak çakmak olarak irileşti. Sesi buz kesti. "İmkânsız. Belki ay sonuna yetişir. Belki gecikir. O da, zaman bulabilirsem. Yeni elbiseler ısmarlamış pek çok leydi var. Malkier Kralı Aesdaishar Sarayı'nı ziyaret ediyor."

"Son Malkier Kralı yirmi beş sene önce öldü, Silene." Moiraine şişman keseyi alarak, prova odasındaki masanın üzerine boca etti, otuz altın kronu ortaya serdi. Üçten fazla elbise sipariş ediyordu, ama Chachin'de ipek Tar Valon'daki kadar pahalı olsa da, dikiş ücreti çok daha düşüktü ve bir elbisede en pahalı kısım buydu.

Silene şişman paraları açgözlülükle süzdü ve Moiraine elbiseler bittiğinde bu kadar daha alacağını söylediğinde, gözleri kesinlikle parladı.

"Ama ikinci otuzluk partiden, her gün için altı para keseceğim." Aniden, elbiselerin bir aydan daha kısa zamanda bitebileceği ortaya çıktı. Çok daha kısa zamanda.

"Elbiselerini, o sıska şırfıntınınki gibi diktirmelisin," dedi Siuan, tahtırevana binerlerken. "Düşmek üzereydi. İlla ki, aptal kafanı celladın baltasına uzatacaksan, erkeklerin sana bakmasının zevkini çıkarsan da olur."

Moiraine bir çömez egzersizi yaparak, kendini kıpırtısızlık içinde, güneşe açılan bir gonca olarak hayal etti. Neyse ki, egzersiz sükûnet getirdi. Ama Siuan'ın yanında sükûnetini korumak güç olabiliyordu. Dişlerini gıcırdatmaya devam ederse, sonunda kıracaktı onları. "Başka yol yok,

Siuan." Günün yarısı geçmişti bile ve daha yapacak çok işleri vardı. "Sence Tolvina Hanım korumalarından birini, birkaç saatten daha uzun bir süre için tutmamıza izin verir mi?" *Malkier* Kralı? Işık! Kadın onu tam bir ahmak sanmış olmalıydı.

Moiraine'in Chachin'e gelmesinden iki gün sonra, öğle vakti, birbirine benzer dört gri atın çektiği, omuzları boğanınkilere benzeyen bir arabacının sürdüğü, sarı lakeli bir araba Aesdaishar Sarayı'na geldi. Arabanın arkasına iki kısrak bağlanmıştı, ince boyunlu bir doru ve sırım gibi bir gri. Leydi Moiraine Damodred'in yüksek yakalı, koyu mavi elbisesinin önündeki renkli çizgiler, dizlerinin altına dek uzanıyordu. Sarayda, omzundaki Kızıl At'ın arkasına gümüş anahtarlar işlenmiş, üst düzey hizmetkâr tarafından, hakkı olan saygıyla karşılandı. Onun ismi bilinmese de, Damodred Evi biliniyordu elbette ve Laman öldüğüne göre, taht bir başka Ev tarafından ele geçirilmediği sürece, herhangi bir Damodred tahta çıkabilirdi. Moiraine'in tahtı bir başka Ev'in ele geçirmesini ne kadar çok dilediğini bilemezlerdi.

Moiraine'e düzgün bir daire verdiler. Çiçek oymalı duvar panellerinin üzerine ipek duvar halıları asılmış üç geniş odası ve kuzeye, şehir üzerinden daha da yüksek, kar kaplı zirvelere bakan mermer korkuluklu bir balkonu vardı. Ona iki hizmetçi ve ayak işlerine bakacak bir delikanlı verildi. Delikanlı hemen leydinin pirinç bantlı sandıklarını açtı ve leydinin yıkanması için sıcak, gül kokulu su döktü. Hizmetkârların hiçbiri, Leydi Moiraine'in hizmetçisi Suki'ye bakmadı.

"Tamam," diye mırıldandı Siuan, hizmetkârlar sonunda onları oturma odasında yalnız bıraktığında. "İtiraf etmeliyim, bu elbise içinde görünmez oldum." Koyu gri elbisesi kaliteli yünlü kumaştandı, Damodred renklerinde çizgilerle süslü yakası ve manşetleri dışında son derece sade bir elbiseydi. "Ama sen, kürek çeken bir Yüksek Lord kadar göze çarpıyorsun. Işık, sarayda Aes Sedai olup olmadığını sorduğunda dilimi yutacaktım neredeyse. O kadar sinirliyim ki, başım dönmeye başlayacak. Nefes almak zor gelmeye başladı."

"Yükseklik yüzünden," dedi Moiraine ona. "Alışırsın. Her konuk Aes Sedaileri sorardı; gördün, hizmetkârlar gözlerini bile kırpmadılar." Ama yanıtı işitene kadar nefesini tutmuştu. Bir Aes Sedai, her şeyi değiştirebilirdi. "Neden tekrarlayıp durmam gerektiğini anlamıyorum. Bir kraliyet sarayı, bir han değildir; burada, 'Bana Leydi Alys diyebilirsin,' demek, kimseyi tatmin etmez. Bu benim fikrim değil, bir gerçektir. Kendim

olmak zorundayım. O görünmezlikten faydalanıp, Leydi Ines hakkında neler öğrenebildiğine bakmaya ne dersin? Mümkün olan en kısa zamanda buradan ayrılmak hoşuma giderdi.”

Hakaret ve söylentilere sebep olmamak için, yarın gidebilirlerdi. Saraydaki bütün gözler, Aiel Savaşı’nı başlatan Ev’den gelen dışarlıklı asil kadın üzerinde olmalıydı. Aesdaishar’a gelen herhangi bir Aes Sedai onun haberini hemen alırdı. Chachin’den geçen herhangi bir Aes Sedai, saraya uğrayabilirdi. Ve bu, Gorthanes denen adam hâlâ onu arıyorsa, Moiraine Damodred’in Aesdaishar Sarayı’nda olduğu haberi yakında kulağına giderdi. Moiraine’in deneyimine göre, saraylar suikastlar konusunda şehirlerarası yollardan daha tehlikeliydi. Siuan haklıydı; hedef gibi, kaidenin üzerinde duruyordu. Üstelik okçunun kim olabileceği konusunda en ufak fikri yoktu. Yarın, erkenden gitmek gerekirdi.

Siuan dışarı çıktı, ama kısa süre sonra, kötü haberle geldi. Leydi Ines, kocasının yasını tutmak için inzivaya çekilmişti. “Adam on gün önce, kahvaltı lapasını yerken düşüp ölmüş,” diye bildirdi, oturma odasındaki sandalyelerden birine oturup, kolunu sandalyenin sırtından aşağı sarkıtarak. Davranış dersleri, şal kazandığında unuttuğu şeylerden biriydi. “Kadından çok daha yaşlı bir adammış, ama kadın onu seviyormuş, anlaşılan. Ona sarayın güneyinde, on oda ve bir bahçe vermişler, kocası Prens Brys’in oldukça yakın bir dostuymuş.” Ines bir ay boyunca kendi başına kalacak, yakın akrabalarından başka kimseyle görüşmeyecekti. Hizmetkârları ise, ancak kesinlikle gerekli olduğunda dışarı çıkacaktı.

“Bir Aes Sedai ile görüşecektir,” diye içini çekti Moiraine. Yas tutan bir kadın bile, bir Aes Sedai ile görüşmeyi reddedemezdi.

Siuan ayağa fırladı. “Sen deli misin? Leydi Moiraine Damodred yeterince dikkat çekiyor. Aes Sedai Moiraine Damodred, her yere ulak göndermekten farksız olur! Saraydan kimse bizim burada olduğumuzu öğrenmeden gideceğiz sanıyordum!”

Hizmetkâr kadınlardan biri, Aiko adlı tombul, gri saçlı bir kadın, tam o anda içeri girdi ve *shatayan*’ın Moiraine’i Prens Brys’e götürmek üzere geldiğini bildirdi. Suki’yi hanımının tepesine dikilmiş, parmağını ona uzatmış halde bulunca şaşırdığı açıktı.

“*Shatayan*’a söyle, ben onu bulurum,” dedi Moiraine sakin sakin. Gözleri iri iri açılmış kadın diz kırıp, geri geri çıktığında, durumu eşitlemek için ayağa kalktı. Tüm avantaj ondayken bile, zor işti. “Başka ne öneriyorsun? O inzivadan çıkana kadar iki hafta beklemek de yeterince kötü

olur. Hem, onunla birlikte inzivaya çekilen hizmetkârlarıyla arkadaş olamazsın.”

“Onlar yalnızca iş gereği dışarı çıkıyor olabilir, ama sanırım kendimi içeri davet ettirebilirim.”

Moiraine, bunun da diğeri kadar uzun süreceğini söyleyecek oldu, ama Siuan onu omuzlarından sertçe yakaladı ve tepeden tırnağa, eleştirel gözle süzerek çevirdi. “Bir hanımın hizmetkârı, hanımının doğru düzgün giyindiğinden emin olmalıdır,” dedi ve Moiraine’i kapıya doğru ittirdi. “Sen git. *Shatayan* seni bekliyor. Şansımız varsa, Cal adlı genç bir uşak da Suki’yi bekliyor.”

25
Bir Yanıt

Shatayan gerçekten de bekliyordu. Vakur, bekletildiği için buz gibi, uzun boylu ve düzgün yüzlü bir kadındı. Ela gözleri şarap bile soğutabilirdi. Bir *shatayan*'ı kızdıran bir kraliçe bile aptal sayılırdı, bu yüzden kadın koridorlarda ona eşlik ederken, Moiraine ona hoş davrandı. Buzları eritmek konusunda biraz ilerleme kaydettiğini sanıyordu, ama yoğunlaşmak zordu. Genç bir uşak? Siuan'ın bugüne dek bir erkekle birlikte olup olmadığını bilmiyordu, ama kuşkusuz, sırf Ines'in hizmetkârlarına ulaşmak için olmazdı! Bir *uşakla* değil!

Koridorlar duvar halıları ve heykellerle süslenmişti. Moiraine'in Sınırboyları hakkında bildiklerine bakarak, çok şaşırtıcı. Çiçekli kadınlar ya da oyun oynayan çocuklar betimleyen mermer oymalar, çiçek tarlaları ve bahçelerde asiller betimleyen ipek dokumalar vardı, ama yalnızca birkaç av sahnesi görünüyordu. Tek bir savaş sahnesi yoktu. Koridora dizilmiş kemerli pencerelerde, Moiraine'in beklediğinden daha çok bahçe görüyordu. Taş döşeli avluların bazılarında mermer çeşmeler vardı. O avlulardan birinde gördüğü şey, Siuan ve uşak meselesini kafasının arkasına itmesine sebep oldu.

Basit bir avluydu, çeşmesi ya da revaklı yürüyüş yolu yoktu. Duvarların dibinde sıra sıra adam durmuş, bellerine dek soyunmuş, tahta egzersiz kılıçları ile dövüşen iki adamı izliyordu. Ryne ve Bukama. Egzersiz de olsa, dövüşüyorlardı gerçekten; ete inen darbeler öyle güçlüydü ki, Moiraine şaklamalarını duyabiliyordu. Hepsi Ryne'a iniyordu. Onlardan ve eğer buradaysa Lan'den kaçınması gerekecekti. Adam kuşkularını saklamaya zahmet etmemişti ve Moiraine'in yanıtlamaya cesaret edemeyeceği sorular sorabilirdi. O Moiraine miydi, yoksa Alys mi? Daha da kötüsü, Aes Sedai

miydi, yoksa Aes Sedai rolü yapan bir yabani mi? Bir sonraki gece sokaklarda tartışılacak, herhangi bir Aes Sedai'nin kulağına gidebilecek, Aes Sedailerin soruşturmasına sebep olabilecek sorular. Neyse ki, üç gezgin asker Moiraine'in bulunacağı yerlere giremezdi.

Sağlam yapılı, yeşil gözlü bir adam olan Prens Brys, kırmızı ve altın rengi panelli geniş bir odada, sıcak bir tavırla karşıladı. Prens'in iki, Ethenielle'in bir evli kız kardeşi, kocaları ile birlikte, oradaydılar. Erkekler ağırbaşlı ipeklere bürünmüştü. Kadınlar parlak renkli, göğüslerinin altından kemerli, kolları ve etek uçları işlemeli elbiseler giymişlerdi. Üniformalı hizmetkârlar şekerleme ve kuruyemiş sundular. Moiraine, başını kaldırıp durmaktan boynunun tutulacağını düşündü; odadaki en kısa kadın bile Siuan'dan daha uzundu ve hepsi çok dik duruyordu. Bir Aes Sedai için, erkek ya da kadın, hepsi boyunlarını birazcık eğebilirlerdi, ama Leydi Moiraine'in dengi olduklarını biliyorlardı.

Sohbet müzikten, saray asilleri arasında en iyi müzisyenlerin kim olduğuna, yolculuk yapmanın güçlüklerinden, yönlendirebilen bir erkek olduğuna dair söylentilere inanmak gerekip gerekmediğine, neden her yerde Aes Sedailer görüldüğüne kaydı ve Moiraine ondan beklenen hafif nüktedanlığı korumakta güçlük çekti. Müzikten pek hoşlanmazdı, enstrümanları kimin çaldığına hiç aldırmazdı; Cairhien'de, müzisyenler parayla tutulur, sonra da unutulurdu. Yolculuk etmenin zahmetli olduğunu herkes bilirdi, bir günde otuz kırk kilometre yol aldıktan sonra, geceyi geçirecek bir oda ve düzgün yemek bulmak garanti değildi. O da, hava iyi giderken. Açık ki, bazı Aes Sedailer yönlendirebilen adamla ilgili söylentiler yüzünden, diğerleri Aiel Savaşı sırasında gevşemiş olabilecek bağları sıkılaştırmak, tahtların ve Evlerin, Kule'ye karşı bilinen ve bilinmeyen görevlerini yerine getirmelerinin hâlâ beklendiğini anladıklarından emin olmak için dolaşıyordu. Henüz Aesdaishar'a Aes Sedai gelmemişse de, yakında gelirdi. Bütün bunlar, aylak gevezeliklerin Moiraine'e güç gelmesi için yeterli sebepti. Bu, bir de Aes Sedailerin dolaşması için başka sebepler düşünmeye çalışmak. Adamlar pek belli etmiyordu, ama kadınların onu sıkıcı bulduğunu sanıyordu.

Brys'in çocukları getirildiğinde, Moiraine rahat bir nefes aldı. Çocukların onunla tanıştırılması, Brys'in ailesine kabul edildiğinin işareti değildi yalnızca. Aynı zamanda, görüşmenin sonunu haber veriyordu. En büyük oğlu Antol, veliaht olarak, Ethenielle ile birlikte güneye gitmişti, bu yüzden on iki yaşındaki yeşil gözlü, güzel kız kardeşi Jarene, küçük kız

kardeşini ve dört erkek kardeşini içeri getirdi. Hepsi, yaş sırasında, resmi bir biçimde dizildiler, ama aslında, en küçük iki oğlan hâlâ entari içinde ve dadılarının kucaklarındaydı. Moiraine, Siuan'ın neler öğrendiğini öğrenme sabırsızlığını bastırarak, çocukların terbiyesini övdü ve derslerini çalışmaları için teşvik etti. Çocuklar da onu, büyükler kadar sıkıcı bulmuş olmalıydılar. Biraz daha az sıkıcı bir yorum gerekliydi.

“Peki, o bereleri nasıl kazandınız, Lord Diryk?” diye sordu ve oğlanın ciddi bir tavırla anlattığı düşme hikâyesini doğru düzgün dinlemedi bile. Ta ki...

“Babam diyor ki, ölmemem Lan'in şansıymış, Leydim,” dedi Diryk, resmiyeti bırakıp canlanarak. “Lan Malkier Kralı'dır ve dünyadaki en şanslı adamdır. Aynı zamanda en iyi kılıç ustasıdır. Babam hariç, elbette.”

“Malkier Kralı mı?” dedi Moiraine, gözlerini kırpıştırarak. Diryk hararetle başını salladı ve çabuk çabuk, Lan'in Afet'teki başarılarını ve onu takip ederek Aesdaishar'a gelmiş olan Malkierlileri anlatmaya başladı. Sonunda, babası çocuğa susmasını işaret etti.

“Lan, eğer dilerse kraldır, Leydim,” dedi Brys. Çok tuhaf bir yorumdu ve adamın kuşkulu sesi daha da tuhaf kılıyordu. “Dairesinden pek çıkmaz.” Bu da Brys'i rahatsız ediyor gibiydi. “Ama onunla tanışacaksınız... Leydim, iyi misiniz?”

“Pek değil,” dedi Moiraine ona. Lan Mandragoran ile yine karşılaşmayı düşünüyordu, bu yolda planları vardı, ama burada değil! Midesi düğüm düğüm olmaya çalışıyordu. “İzin verirseniz, ben de bir kaç günlüğüne dairemden çıkmayabilirim.”

Brys izin verdi elbette ve herkes onun arkadaşlığından mahrum kalacakları için, yolculuğun onu yormasına üzüldüklerini bildirdi. Gerçi, Moiraine kadınlardan birinin, güneylilerin çok narin olması gerektiğini mırıldandığını duydu.

Yeşil kırmızı üniformalı, sarı saçlı genç bir kadın Moiraine'i dairesine geri götürmek için bekliyordu. Elis her konuştuğunda diz kırıyordu, yani, başlangıçta bol bol diz kırdı. Moiraine'in “bitkinliğinden” haberi vardı ve her yirmi adımda bir, Moiraine'in oturup nefeslenmeyi dileyip dilemediğini, dairesine soğuk ıslak bezler ya da ayakları için kızgın tuğlalar, koklama tuzları ya da “bitkinlik” için bir düzine ayrı tedavi getirilmesini isteyip istemediğini soruyordu. Sonunda, Moiraine sertçe susmasını söyledi ona. Aptal kız, boş bir ifade ile sessizlik içinde yol gösterdi.

Moiraine, kadının gücenip gücenmediğine hiç aldırmıyordu. O anda tek istediği, Siuan'ı iyi haberlerle bulmaktı. Ejderdağı'nda doğmuş bebeği kollarında, annesini yolculuk için toplanmış halde bulmak, en iyisi olurdu. Ama en çok da, Lan Mandragoran'a rastlamadan koridorlardan uzaklaşmayı istiyordu.

Adam hakkında endişelenirken, hizmetkâr kızın peşinden bir köşeyi dolandı ve mavi saçaklı şalını kollarına dolamış olan Merean ile yüz yüze geldi. Merean'a bizzat *shatayan* yol gösteriyordu ve anaç görünüşlü kadının ardından bir dizi hizmetkâr geliyordu, bir kadın onun kırmızı binici eldivenlerini, bir diğeri kürk astarlı pelerinini, bir üçüncüsü koyu renk, kadife şapkasını taşıyordu. İkişer adam, bir kişi tarafından taşınabilecek hasır yük atı sepetlerini, başkaları kucak kucak çiçek getiriyordu. Bir Aes Sedai, Evi ne kadar yüksek olursa olsun, sıradan bir leydiden daha büyük saygıyla karşılanırdı.

Moiraine'i görünce Merean'ın gözleri kısıldı. "Seni burada görmek sürpriz oldu," dedi yavaşça. "Elbisene bakılırsa, kılık değiştirmekten vazgeçmişsin, öyle mi? Ama hayır. Görüyorum ki, hâlâ yüzük yok."

Moiraine kadının aniden ortaya çıkmasına o kadar şaşırmıştı ki, Merean'ın söylediklerini doğru düzgün dinlemedi bile. "Yalnız mısın?" deyiverdi.

Bir anlığına, Merean'ın gözleri iki yarığa dönüştü. "Larelle kendi yoluna gitmeye karar verdi. Güneye, sanırım. Bundan daha fazlasını bilmiyorum."

"Benim aklımdaki Cadsuane'di," dedi Moiraine, şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırarak. Cadsuane hakkında ne kadar çok düşünürse, kadının Kara Ajah olması gerektiğine o kadar ikna oluyordu. Onu şaşırtan Larelle'di. Larelle Chachin'e ulaşmaya kararlı görünüyordu, hem de gecikmeden. Elbette, planlar değişebilirdi, ama aniden Moiraine aşikâr olması gereken bir şeyi fark etti. Kara Aes Sedailer yalan söyleyebiliyordu. İmkânsızdı – Yeminler *bozulamazdı!*– ama öyle olmak zorundaydı.

Merean Moiraine'e yaklaştı ve Moiraine bir adım gerileyince, ardından gitti. Moiraine dimdik duruyordu, ama yine de kadının çenesine ancak geliyordu. "Cadsuane'i görmeye bu kadar mı can atıyorsun?" dedi Merean, Moiraine'e tepeden bakarak. Sesi hoş, pürüzsüz yüzü rahatlatıcıydı, ama gözleri soğuk demir gibiydi. "Onu en son gördüğümde dedi ki, seninle bir daha karşılaştığında, popona öyle bir şaplak atacakmış ki, bir hafta oturamayacakmışsın. Yapar da."

Aniden hizmetkârlara baktı ve yalnız olmadıklarını fark etmiş göründü. Demir soldu, ama yok olmadı. “Cadsuane haklıydı, biliyorsun. Bildiğinden daha fazlasını bildiğini sanan genç bir kadın, başını çok kötü derde sokabilir. Sen ve ben tekrar konuşma fırsatı yakalayana kadar, çok kıpırtısız ve çok sessiz kalmanı öneririm.” *Shatayan*’a, yoluna devam etmesini işaret eden jest buyurgandı ve vakur kadın hemen itaat etti. Bir kral ve kraliçe, bir *shatayan*’ın ters hallerine maruz kalabilirdi, ama bir Aes Sedai asla.

Moiraine, Merean koridorun uzak ucunda köşeyi dolanıp kaybolana kadar arkasından baktı. Merean’ın söylediği her şey, Tamra’nın seçtiği kadınlardan birinin ağzından alınmış olabilirdi. Kara Aes Sedailer yalan söyleyebiliyordu. Larelle, Chachin konusunda fikrini mi değiştirmişti? Yoksa Tamra ve diğerleri gibi, bir yerlerde ölü mü yatıyordu? Aniden, eteklerini sıvazlamakta olduğunu fark etti. Ellerini durdurmak kolaydı, ama hafifçe titremekten kendini alamıyordu.

Elis, ağzı bir karış açık, ona bakmaktaydı. “Siz de Aes Sedai’siniz!” diye ciyakladı kadın, sonra Moiraine’in irkilmesini yüz buruşturma sanarak yerinde sıçradı. “Kılık değiştirmiş olmalısınız,” dedi nefes nefese. “Kimseye tek kelime etmem, Aes Sedai. Işık ve babamın mezarı adına yemin ederim!” Merean’ın arkasındaki herkes, onun işittiği her şeyi işitmemiş gibi. Onlar dillerini tutmayacaktı.

“Beni Lan Mandragoran’ın dairesine götür,” dedi Moiraine ona. Gün doğumunda doğru olan öğlen değişebilirdi. Gerekli olan şeyler de. Büyük Yılan yüzüğünü kesesinden çıkardı ve sağ eline taktı. Bazen, kumar oynamak zorunda kalırdınız.

Sessiz geçen uzun bir yürüyüşten sonra, Elis kırmızı bir kapıyı çaldı ve kapıyı açan gri saçlı kadına, Leydi Moiraine Damodred Aes Sedai’nin Kral al’Lan Mandragoran ile görüşmek istediğini bildirdi. Kadın Moiraine’in ona söylediği şeye kendi dokunuşunu eklemişti. Kralmış! Şok edici bir biçimde, yanıt, Lord Mandragoran’ın hiçbir Aes Sedai ile görüşmek istemediğiydi. Gri saçlı kadın hayretler içindeydi, ama kapıyı kararlılıkla kapattı.

Elis iri iri açılmış gözlerle Moiraine’e baktı. “Leydi Aes Sedai’yi kendi dairesini götürebilirim,” dedi kararsızca, “eğer...” Moiraine kapıyı açıp içeri girince kadın cıyakladı.

Gri saçlı hizmetkâr ve daha genç bir hizmetkâr oturdukları yerden fırladılar. Gömlek onarıyormuş gibi görünüyorlardı. Kemikli, genç bir adam beceriksizce, şöminenin yanında doğruldu ve kadınlara bakarak talimat bekledi. İki kadın Moiraine’e bakmakla yetindiler. Ta ki, Moiraine tek

kaşını sorgularcasına kaldırana kadar. Sonra, gri saçlı kadın, dairenin içlerine giden iki kapıdan birini gösterdi.

İşaret ettiği kapı, Moiraine'inkine çok benzeyen bir oturma odasına açıldı. Ama burada, tüm yaldızlı sandalyeler duvar diplerine çekilmiş, çiçekli halılar durulmuştu. Gömleksiz olan Lan, boş kalan alanda kılıç çalışıyordu. Hareket ettikçe, boynundaki küçük altın madalyon sallanıyordu. Kılıcı bir bulanıklıktan ibaretti. Terle kaplanmıştı. Ve Moiraine'in Şifa verdiği yaraların yerine... Sırtına atlamış bir vahşi hayvanın bıraktığı pençe izleri mi vardı? Yoksa bir kadının bıraktığı izler mi? Bu soğuk adam gerçekten de bir kadında böyle bir tutku yaratabilir miydi... Moiraine, kafasında beliren imge yüzünden, yanaklarının kızardığını hissetti. Moiraine'in istediği şeyi yaptığı sürece, adam dilediği kadar kadına sahip olabilirdi.

Lan zarifçe dönerek Moiraine'le yüzleşti, kılıcının ucunu yer seramiklerine dayadı. Hâlâ, onun ve Bukama'nın yaptığı gibi, Moiraine ile tam olarak göz göze gelmekten kaçınıyordu. Saçları ıslak ıslak sarkıyordu, deri sicime rağmen yüzüne yapışmıştı, ama nefesleri sık değildi.

"Sen," diye hırladı. "Demek bugün hem Aes Sedai, *hem de* Damodred oldun. Oyunların için zamanım yok, Cairhienli. Birini bekliyorum." Soğuk mavi gözler Moiraine'in arkasındaki kapıya döndü. Tuhaf bir biçimde, iç taraftaki kapı koluna, saç örgüsüne benzeyen bir şey dolanmış, girift bir düğüm atılmıştı. "Burada bir başka kadın bulmaktan hiç hoşlanmaz."

"Hanım aşkının benden korkmasına gerek yok," dedi Moiraine kuru kuru. "Her şeyden önce, fazla uzun boylusun. İkinci olarak, ben en azından birazcık cazibesi olan erkekleri tercih ederim. Bir de görgü kurallarını bilenleri. Senden yardım istemek için geldim. Yüzyıl Savaşları'nda verilmiş, o zamandan beri tutulan, Beyaz Kule çağırdığında Malkier'in at süreceğine dair bir yemin vardır. *Ben* bir Aes Sedai'yim ve seni çağırıyorum!"

"Tepelerin yüksek olduğunu bilirsin, ama nasıl uzandıklarını bilmezsin," diye mırıldandı adam, bir tür Malkier deyimini tekrarlarmış gibi. Uzun adımlarla odanın diğer ucuna gitti, kınını kaptı ve kılıcı kuvvetle kınına soktu. "Bir soruma yanıt verirsen, istediğin yardımı yaparım. Seneler içinde bir dizi Aes Sedai'ye sordum, ama yanıt vermekten kaçınmak için engerek gibi kıvrandılar. Aes Sedai'ysen, yanıt ver."

"Yanıtı biliyorsam veririm." Ne olduğunu bir daha söylemeyecekti ona, ama *saidar*'a kucak açtı ve yaldızlı sandalyelerden birini odanın ortasına

çekti. Onu elleriyle kaldıramazdı, ama Hava akışları üzerinde kolayca süzüldü. İki kat ağır olsa da süzülürdü. Oturdu ve dizlerini kavuşturup ellerini, parmağındaki altın yılan açıkça görülebilecek şekilde, dizlerine koydu. İkisi de ayaktayken, uzun boylu kişi avantajlı olabilirdi, ama ayakta duran biri, oturan biri tarafından yargılanıyormuş gibi hissetmeliydi, özellikle de o kişi Aes Sedai'yse.

Lan öyle bir şey hissetmiş gibi görünmedi. Moiraine ile karşılaştığından beri ilk defa, onunla göz göze geldi ve gözleri mavi buzdandı. "Malkier öldüğünde," dedi, sessiz çelik gibi bir sesle, "Shienar ve Arafel adam yolladı. Trolloc ve Myrddraal selini durduramadılar, ama yine de geldiler. Kandor'dan, hatta Saldaea'dan adamlar geldi. Çok geç geldiler, ama yine de geldiler." Mavi buz, mavi ateşe dönüştü. Adamın sesi değişmedi, ama kılıcı kavrayan yumrukları beyazladı. "Dokuz yüz yıl boyunca, Beyaz Kule çağırdığında at sürdük, ama Malkier ölürken Kule neredeydi? Eğer Aes Sedai'ysen, buna yanıt ver!"

Moiraine duraksadı. Adamın istediği yanıt Kule'ye Mühürlüydü, tarih derslerinde Kabuledilmişlere öğretilirdi, ama Kule sakinleri dışında herkese yasaktı. Ama Moiraine'i bekleyenlerin yanında, bir kefaret daha neydi ki? "Yüzden fazla Aes Sedai'ye, Malkier'e gitmeleri emredildi," dedi, hissettiğinden daha büyük sükûnetle. Ona öğretilen her şeye dayanarak, ona o ana dek söyledikleri için bile kefaret ödemeyi talep etmeliydi. "Ama Aes Sedailer bile uçamaz. Çok geç kaldılar." İlk Aes Sedailer Malkier'e ulaştığında, Malkier orduları bitmek tükenmek bilmez Gölgedölü sürüleri karşısında ezilmiş, insanlar kaçmış ya da ölmüştü. Malkier'in ölümü zorlu, kanlı ve hızlı olmuştu. "Bu, ben doğmadan önce olan bir şey, ama beni çok üzüyor. Kule'nin çabalarını gizli tutmayı seçmesine de üzülüyorum." Aes Sedailerin denediğinin ve başarısız olduğunun bilinmesindense, hiçbir şey yapmadığının sanılması yeğdi. Başarısızlık, ünlerine ve Kule'nin ihtiyaç duyduğu gizem zırhına bir darbe olurdu. Aes Sedailerin, yaptıkları ve yapmadıkları şeyler için kendilerine has sebepleri vardı ve o sebepleri yalnızca Aes Sedailer bilirdi. "Bu, sana verebileceğim tek yanıt. Vermem gerekenden fazlası, başka herhangi bir Aes Sedai'nin vermeyeceği bir yanıt. Yeterli mi?"

Lan bir süre ona bakmakla yetindi. Ateş yavaş yavaş söndü ve yine buza dönüştü. Bakışlarını kaçırdı. "Neredeyse inanacağım," diye mırıldandı sonunda, ama neredeyse neye inanacağını söylemedi. Acı bir kahkaha patlattı. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Moiraine kaşlarını çattı. Bu adamla bir süre yalnız kalmayı, onu hizaya getirmeyi çok istiyordu, ama bunun beklemesi gerekiyordu. Adamın Karanlıkdostu olmadığını umuyordu hararetle. “Sarayda bir başka Aes Sedai var. Merean Redhill. Onun nerelere gittiğini, neler yaptığını, kimlerle görüştüğünü bilmem gerekiyor.” Adam gözlerini kırpıştırdı, ama aşikâr soruyu sormadı. Belki de yanıt alamayacağını biliyordu, ama yine de, sessiz kalması memnun ediciydi.

“Son birkaç gündür odamdan çıkmıyorum,” dedi, yine kapıya bakarak. “Ne kadar casusluk yapabilirim, bilmiyorum.”

Moiraine elinde olmadan burnunu çekti. Adam yardım etmeye söz veriyordu, sonra hevesle hanımı gelmiş mi diye bakıyordu. Belki de Moiraine’in sandığı gibi biri değildi. Ama elinde ondan başkası yoktu. “Sen değil,” dedi ona. Buraya yaptığı ziyaret, kısa zamanda Aesdaishar’ın her yerinde duyulacaktı. Şimdiden duyulmamışsa. Ve Lan’in Merean’ı gözetlediği fark edilirse... Kadın bebek kadar masum olsa bile, felaket olurdu bu. “Seni takip ederek burada toplanmış olduğunu duyduğum Malkierlilerden birinden isteyebilirsin, diye düşünmüştüm. Keskin gözlü ve ağzı sıkı biri. Bu iş, mutlak gizlilik içinde yapılmalı.”

“Kimse beni takip etmiyor,” dedi adam keskin bir sesle. Bir kez daha kapıya bakarken, aniden bitkin göründü. Omuzları çökmedi, ama şömineye gitti ve kılıcını, yorgun bir adamın özeniyle dayadı oraya. Sırtını Moiraine’e vererek konuştu, “Bukama ve Ryne’dan, onu izlemelerini isterim, ama onlar adına söz veremem. Senin için ancak bu kadarını yapabilirim.”

Moiraine kızgın bir ses çıkaracakken, kendine hâkim oldu. Adamın elinden bu kadarı da gelse, bu kadarını yapmayı da tercih etse, onu zorlamak için kullanacağı hiçbir şey yoktu elinde. “Bukama,” dedi. “Yalnızca o.” Ryne’ın Moiraine’in yanında nasıl davrandığına bakarak, adam alık alık Merean’a bakmakla o kadar meşgul olurdu ki, hiçbir şey göremez ve duyamazdı. O da, ne peşinde olduğunu Merean ona bakar bakmaz itiraf etmezse. “Ona, neden olduğunu da söyleme.”

Adam hızla başını çevirdi, ama bir an sonra başını salladı. Ve yine, çoğu insanın soracağı soruyu sormadı. Moiraine ona, hizmetçisi Suki aracılığı ile ona haber gönderebileceğini anlatırken, ciddi bir hata yapmadığını umuyordu.

Dairesine döndüğünde, haberlerin ne kadar hızlı yayıldığını gördü. Oturma odasında, Siuan uzun boylu, dolgun dudaklı, genç bir kadına bir tepsi şekerleme uzatıyordu. Çocukluktan yeni çıkmış görünen kadının

üzerinde açık yeşil ipek elbise vardı ve siyah saçları belinin de aşağısına uzanıyordu. Alnında, Moiraine'in *kesiera*'sının sarktığı yerde, küçük mavi bir benek vardı. Siuan'ın yüzü ifadesizdi, ama ikisini tanıştırırken sesi gergindi. Leydi Iselle, bunun sebebini hemen gösterdi.

"Saraydaki herkes Aes Sedai olduğunu söylüyor," dedi, Moiraine'i kuşkuyla süzerek. Değil diz kırmak, ayağa bile kalkmadı. Başını da eğmedi. "Eğer öyleyse, yardımına ihtiyacım var. Beyaz Kule'ye gitmek istiyorum. Annem evlenmemi istiyor. Annemin *carneira*'sı olmasa, *carneira*'m olarak Lan'e bir şey demezdim, ama evlendiğim zaman, Muhafızlarımdan biri ile olacağını düşünüyorum. Yeşil Ajah olacağım." Siuan'a bakarak hafifçe kaşlarını çattı. "Orada durma, kızım. Git, sana ihtiyaç duyulana kadar şurada bekle." Siuan, dimdik bir sırtla, kollarını göğsünde kavuşturarak, şöminenin yanında dikildi. Hiçbir gerçek hizmetkâr öyle durmazdı –o şekilde kaşlarını da çatmazdı– ama Iselle ona bir daha dikkat etmedi. "Lütfen otur, Moiraine," diye devam etti, gülümseyerek. "Sana, senden ne beklediğimi anlatayım. Eğer *gerçekten* Aes Sedai'ysen, elbette."

Moiraine kadına bakakaldı. Kendi oturma odasında, onu oturmaya davet ediyordu. Bu aptal çocuk, konu kibir olduğunda, kesinlikle Lan için uygun bir eş olurdu. Kızın *carneira*'sı? Kadim Lisan'da, bu "ilk" demekti. Burada farklı bir anlamı olduğu açıktı. Görünürdeki anlamı olamazdı, elbette; Malkierliler bile bu kadar tuhaf olamazdı! Oturdu ve kuru kuru konuştu, "Ajahını seçmek, en azından ben seni Kule'ye göndermenin bir anlamı olup olmayacağını görmek için sınayana kadar beklemeli. Birkaç dakika içinde, yönlendirmeyi öğrenip öğrenemeyeceğini belirlerim. Ve öğrenebileceksen, potansiyelini..." Kız tasasızca sözünü kesti.

"Ah, ben seneler önce sınandım. Aes Sedai, çok güçlü olacağımı söyledi. Ona on beş yaşında olduğumu söylemiştim, ama o gerçeği öğrendi. İstiyorsam, neden Kule'ye on iki yaşında gidemeyeyim, hiç anlamıyorum. Annem çok kızdı. Her zaman, bir gün Malkier Kraliçesi olacağımı söylerdi, ama bu Lan'le evlenmek anlamına geliyor ve annem onun *carneira*'sı olmasa bile istemezdim bunu. Sen anneme beni Kule'ye götüreceğini söylediğinde, dinlemek zorunda kalır. Aes Sedailerin istedikleri bütün kadınları eğitim için götürebileceğini herkes bilir ve onları kimse durduramaz." O dolgun dudaklar büzüldü. "Sen Aes Sedai'sin gerçekten, değil mi?"

Moiraine gül goncası egzersizini yaptı. "Tar Valon'a gitmek istiyorsan git. Benim sana eşlik edecek zamanım kesinlikle yok. Orada, hakkında

kuşku duyamayacağın Aes Sedailer bulursun. Suki, Leydi Iselle'i kapıya kadar geçirir misin? Annesi onu yakalamadan yola çıkmak istiyordur, kuşkusuz."

Kız çok fena kızdı, elbette, ama Moiraine yalnızca onun sırtını görmek istiyordu. Siuan, her adımda itiraz eden kızı koridora iterek çıkardı neredeyse. Moiraine Siuan'ın Kaynak'a kucak açtığını sezdi ve itirazlar keskin bir ciyaklama ile sona erdi.

"Bu kız," dedi Siuan, ellerini çırparak geri dönerken, "Cadsuane'e denk olsa bile, bir ay bile dayanamaz."

"Sierin onu Kule'nin tepesinden aşağı atsa bile umurumda olmaz," diye terslendi Moiraine. "Herhangi bir şey öğrendin mi?"

"Eh, genç Cal'in nasıl öpüşüleceğini iyi bildiğini öğrendim. Bunun dışında, elimde bir kova dolusu sintine suyundan başka bir şey yok." Siuan aniden kaşlarını çattı. "Neden bana öyle bakıyorsun? Onu yalnızca öptüm, Moiraine. Kule'ye gelmek için yola çıkmadan önce öptüğün genç Cormanes'ten sonra birini öptüğün oldu mu? Eh, benim için çok uzun zaman oldu ve Cal *çok* şirin."

"Bütün bunlar iyi, güzel," dedi Moiraine çabuk çabuk. Işık, Cormanes'i en son ne zaman düşünmüştü? Gerçekten yakışıklı bir delikanlıydı.

Şaşırtıcı şekilde, Moiraine'in Lan'le görüştüğünü öğrenmek, Siuan'ı Merean'ın ortaya çıkmasından daha fazla kızdırdı.

"Ahmakça risklere girmiyorsan derimi yüz ve tuzla beni, Moiraine. Ölü bir ülkenin kralı olduğunu iddia eden bir adam, dokuz ayrı türden bir aptal sayılır. Şu anda, ona kulak veren herkese, senin hakkında çene çalıyor olabilir! Merean senin onu izlettiğini öğrenirse... Yak beni!"

"Adam çok açıdan aptal, Siuan, ama 'çene çalan' biri olduğunu sanmıyorum. Dahası, 'Bir bakır parayı riske atmazsan kazanamazsın.' Babanın böyle dediğini söyler durursun. Riske girmekten başka çaremiz yok. Merean burada olduğuna göre, zamanımız daralıyor olabilir. Leydi Ines'e mümkün olan en kısa zamanda ulaşmalısın."

"Elimden geleni yaparım," diye mırıldandı Siuan ve çatışmaya girmek üzereymiş gibi omuzlarını dikleştirerek, hışımla dışarı çıktı. Ama eteğinin kalçasını da sıvazlıyordu. Moiraine, işlerin öpüşmeden ileri gitmeyeceğini umdu. Giderse, Siuan'ı ilgilendirirdi, ama bu tür şeyler aptalcaydı. Özellikle de bir uşakla!

Gece çökeli çok olmuştu ve Siuan döndüğünde Moiraine lamba ışığında kitap okumaya çalışıyordu. Kitabını kenara bıraktı; bir saattir aynı sayfaya

bakıyordu. Bu sefer Siuan'ın verecek haberleri vardı. Yünlü elbiselerini ve iç etekliklerini karıştırırken anlattı.

Her şeyden önce, Moiraine'in dairesine dönerken, "ihtiyar bir fasulye sırığı" ona yaklaşmış, adının Suki olup olmadığını sormuş, sonra Merean'ın hemen hemen bütün günü Prens Brys'in yanında geçirdiğini, sonra geceyi geçirmek üzere dairesine çekildiğini söylemişti. Bunda, herhangi bir ipucu yoktu. Daha da önemlisi, Siuan Cal ile sohbet ederken Rahien konusunu açmayı başarmıştı. Oğlan doğduğunda uşak Leydi Ines'in yanında değildi, ama hangi gün doğduğunu biliyordu: Aiellerin Tar Valon'dan çekilmeye başlamasından bir gün sonra. Moiraine ve Siuan uzun uzun bakıştılar. Gitara Moroso Ejder'in yeniden doğumunu müjdeledikten ve bunun şokuyla düşüp öldükten bir gün sonra. Annesi dağın üzerinde şafak görmüştü ve bebek buzların aniden çözülmesinden önceki on gün içinde doğmuştu.

"Her neyse," diye devam etti Siuan, giysilerini ve çoraplarını bohça yapmaya başlayarak, "Cal'i, elbisene şarap döktüğüm için beni kovduğuna inandırdım. O da bana, Leydi Ines'in hizmetkârlarının yanında bir yatak önerdi. Beni Leydisinin yanında işe aldırabileceğini düşünüyor." Eğlenti ile hıhladı, sonra Moiraine ile göz göze geldi. Daha da yüksek sesle, daha kabaca hıhladı. "*Onun* lanet yatağı değil, Moiraine. Olsaydı bile, eh, nazik biri ve görebileceğin en güzel kahverengi gözlere sahip. Bugünlerden birinde, sen de kendini bir erkek hakkında düş kurmaktan daha fazlasını yapmaya hazır bulacaksın. Umarım ben de orada olurum da görürüm!"

"Saçma saçma konuşma," dedi Moiraine ona. Onları bekleyen iş, erkekleri düşünmeye fırsat vermeyecek kadar önemliydi. En azından Siuan'ın kastettiği şekilde düşünmeye. Merean bütün günü Brys'le mi geçirmişti? Leydi Ines'in yanına gitmeden mi? Tamra'nın seçtiklerinden de olsa, Kara Ajah'tan da, bu hiç mantıklı gelmiyordu ve Merean'ın ne biri, ne öteki olduğuna inanmak mümkün değildi. Moiraine bir şeyi gözden kaçırıyordu ve bu onu endişelendiriyordu. Bilmediği şey onu öldürebilirdi. Daha da kötüsü, Yenidendoğan Ejder'i beşiğinde öldürebilirdi.

26
Teslim Olma Zamanı

Lan yalnız başına, Afet'te öğrendiği bütün becerileri kullanarak, ilerideki koridorun boş olduğundan emin olmadan köşe dönmeyerek, Aesdaishar'ın koridorlarında, süzülürcesine ilerliyordu. *Ko'di*'ye sarınmışken, arkasında bıraktığı koridora giren biri olduğunda hissedebiliyordu neredeyse, bir başkasının varlığını sezebiliyor, her kim ise, onu göremeden açık bir kapıdan ya da kemerden içeri dalarak saklanıyordu. Hayaletten farksızdı.

Anya ve Esne, bunun Malkier âdetlerinden olduğuna inanıyormuş gibi, artık Lan'inkinden önce Edeyn'in emirlerine itaat ediyordu. Edeyn onlara öyle olduğunu söylemiş olabilirdi. Bulen hâlâ sadıktı, Lan öyle sanıyordu, ama Aesdaishar'da üniforma giyen herkesin Edeyn'e Lan'i nerede bulabileceğini söyleyeceğini tahmin ediyordu. Şu anda nerede olduğunu bildiğini sanıyordu. O ilk ziyaretlere rağmen, rehberi olmadan dairesinden ayrıldığından beri iki kez kaybolmuştu ve ancak yön duygusu sayesinde yolunu tekrar bulabilmişti. Kılıcını taktığı için aptal gibi hissediyordu. Bu savaşta çeliğin bir faydası yoktu. Ama kılıcı olmadan çıplak hissediyordu ve Edeyn'in karşısında çıplak olmaya cesaret edemezdi.

Bir hareket sezdi ve bulutlara bürünmüş, kolları çiçeklerle dolu bir kadın heykelinin arkasında duvara yaslandı. Tam zamanında. İleride, bir başka koridordan iki kadın çıktı, durup konuştular. Iselle ve Merean adlı Aes Sedai. Lan, arkasında saklandığı taş kadar kıpırtısızdı. İnsanın dikkatini hareket çekerdi.

Sinsi sinsi dolaşmaktan hoşlanmıyordu, ama Edeyn Lan'in *daori*'sindeki, onu iki gün odasında hapseden düğümü çözerken, Iselle'le evliliğini yakında ilan etmeye niyetli olduğunu açıkça ifade etmişti.

Bukama haklıydı. Edeyn Lan'in *daori*'sini dizgin gibi kullanıyordu. Geleneklere göre, Edeyn'in gücünün büyük kısmı, Iselle Lan'in örgüsünü andaçlarının arasına kattığında sona erecekti, artık geçmişten bir hatıradan daha fazla değeri kalmayacaktı, ama Lan Edeyn'in örgü yerine Iselle'i kullanacağından emindi. Iselle de işbirliği yapacaktı. Lan, kızın annesine açık açık karşı çıkacak güce sahip olduğunu sanmıyordu. Alt edemeyeceğiniz bir rakip ile karşı karşıyayken, ölümünüz daha yüksek bir amaca hizmet etmeyecekse, yapabileceğiniz tek şey kaçmaktı ve Lan kaçmayı çok istiyordu. Onu burada tutan tek şey Bukama'ydı. Bukama ve bir düş.

Merean'ın keskin bir jesti üzerine Iselle hevesle başını salladı ve geldikleri yöne doğru uzaklaştı. Merean bir anlığına, okunmaz bir Aes Sedai dinginliği maskesi ile onun gidişini izledi. Sonra, şaşırtıcı bir şekilde, yeşil yer seramiklerinin üzerinde Iselle'i hantal gösterecek bir zarafetle süzülerek onu izledi.

Lan, Merean'ın ne peşinde olduğunu merak etmek için zaman kaybetmedi. Tıpkı, Moiraine'in neden kadını izletmek istediğini merak etmediği gibi. Aes Sedaileri anlamaya çalışırken insan delirebilirdi. Moiraine gerçekten de Aes Sedai olmalıydı, yoksa Merean onu koridorlarda bağırta bağırta koştururdu. İki kadının iyice uzaklaşmasını bekledikten sonra, sessizce köşeye doğru süzüldü ve ileriyi gözetledi. İkisi de gitmişti, bu yüzden acele acele yürüdü. Bugün Aes Sedailer onu ilgilendirmiyordu. Bukama'yla konuşması gerekiyordu. Düşler hakkında.

Kaçarsa, Edeyn'in evlilik planları suya düşerdi. Lan ondan yeterince uzun süre kaçınabilirse, kadın Iselle için yeni bir koca bulurdu. Kaçarsa, Edeyn'in Malkier'i yeniden canlandırma düşleri de suya düşerdi; insanlar Lan'in gittiğini öğrendikten sonra, kadının desteği öğle güneşine maruz kalmış pus gibi solup giderdi. Kaçması, pek çok düşe bir son verirdi. Ama sırtına bağlanmış bir bebeği taşıyan adamın düş kurmaya hakkı vardı. Görev bir dağdı, ama taşımak zorundaydı.

İleride, taş korkuluklu, geniş basamaklı, uzun bir merdiven vardı. Lan aşağı inmek için döndü ve aniden kendini düşerken buldu. Vücudunu gevşetecek zamanı ancak buldu, sonra basamak basamak sekmeye, tepetaklak yuvarlanmaya başladı ve merdivenin dibindeki seramik zemine, ciğerlerinde kalan son havayı da boşaltan bir gümleme ile çarptı. Gözlerinin önünde benekler yüzüyordu. Nefes almaya, doğrulmaya çalıştı.

Hiç yoktan hizmetkârlar belirdi, ayağa kalkmasına yardım ettiler. Hepsi, böyle bir düşüşten canlı kurtulduğu için şanslı olduğunu söyleyerek nida ettiler, Şifa için bir Aes Sedai görmeyi isteyip istemeyeceğini sordular. Lan sersem sersem merdivene kaşlarını çatarak, hizmetkârları kendi yollarına yollama umuduyla, yanıtlar mırıldandı. Hiç berelenmediği gibi berelendiğini sanıyordu, ama bereler geçerdi ve Lan'in o anda istediği son şey bir Aes Sedai görmekti. Çoğu insan, o düşüşle mücadele eder, kemiklerinin yarısını kırardı. Merdivenlerin tepesinde, bir şey Lan'in ayak bileklerini çekiştirmişti. Bir şey omuzlarının arasına vurmuştu. Ne kadar mantıksız gelirse gelsin, tek bir olasılık vardı. Biri ona fiziksel olarak dokunacak kadar yakın olsa, Lan bilirdi. Bir Aes Sedai onu Güç'le öldürmeye çalışmıştı.

"Lord Mandragoran!" Saray askerlerinin yeşil ceketlerinden giymiş tıknaz bir adam kayarak durdu ve hareket halindeyken eğilmeye çalışırken devrilecekti neredeyse. "Her yerde sizi arıyorduk, Lordum!" dedi adam nefes nefese. "Adamınız, Bukama! Çabuk gelin, Lordum! Hâlâ yaşıyor olabilir!"

Lan küfrederek, daha hızlı koşmasını bağırarak adamın peşinden koştu, ama çok geçti. Bebekken onu taşıyan adam için çok geç. Düşler için çok geç.

Egzersiz avlularından birine giden koridora doluşmuş askerler, Lan'in geçmesi için sıkıştılar. Bukama yüzüstü yatıyordu. Ağzının çevresinde kan birikmişti. Ceketinin sırtındaki koyu renk lekeden, bir hançerin sade tahta kabzası çıkıyordu. Bukama'nın donuk gözleri şaşkın görünüyordu. Lan diz çökerek o gözleri kapattı ve annenin son kucaklayışının Bukama'yı yuvasına kabul etmesi için bir dua mırıldandı.

"Onu kim buldu?" diye sordu, ama kim, nerede ve ne sorusunun yanıtı olan karmakarışık yanıtları doğru düzgün işitmedi bile. Bukama'nın, Altın Turna'nın rüzgâr da dalgalandığı, Yedi Kule'nin sağlam yükseldiği, Bin Göl'ün güneş altında bir kolye gibi ışıldadığı bir dünyaya yeniden doğduğunu umuyordu. Birinin ona bu kadar yaklaşmasına nasıl izin vermiş olabilirdi? Bukama yakında kından çıkan çeliği *hissedebilirdi.* Tek bir şey kesindi. Bukama, Lan onu Aes Sedai entrikalarına bulaştırdığı için ölmüştü.

Doğruldu ve yine koşmaya başladı. Ama herhangi bir şeyden uzağa değil. Birine doğru. Ve onu kimlerin gördüğü umurunda bile değildi.

Giriş odasının kapısının boğuk gümlemesi ve hizmetkâr kadınların öfkeli bağırışları Moiraine'i, oturmuş beklemekte olduğu minderli sandalyeden kaldırdı. Beklediği, bu hariç her şeydi. *Saidar*'a kucak açarak, oturma odasından çıkmak üzere hareketlendi, ama daha kapıya varamadan, kapı açıldı. Lan kollarına yapışmış üniformalı kadınları silkeledi, kapıyı yüzlerine kapattı ve sırtını kapıya dayayarak Moiraine'in şaşkın gözlerine baktı. Köşeli yüzünde mor bereler vardı ve dövülmüş gibi hareket ediyordu. Dışarıda, yalnızca sessizlik vardı. Adamın niyeti her neyse, Moiraine'in bununla baş edebileceğinden emindiler.

Saçma bir biçimde, Moiraine kemer bıçağına dokunurken buldu kendini. Adam ne kadar iri olursa olsun, Moiraine güç kullanarak onu çocuk gibi kundaklayabilirdi, ama... Adam dik dik bakmıyordu. O gözlerde hararet yoktu kesinlikle. Moiraine'in içinden gerilemek geldi. Ateş yoktu, ama ölümle kavrulmuş soğuk vardı. Zalim dikenler ve çıplak altın rengi çiçeklerle süslü o siyah ceket ona yakışıyordu.

"Bukama, yüreğine saplanmış bir hançerle öldü," dedi adam sakin sakin, "ve birinin beni Tek Güç'le öldürmeye çalışmasının üzerinden bir saat geçmedi. Başta, Merean olması gerektiğini düşündüm, ama onu son gördüğümde Iselle'in peşinden gidiyordu ve beni görüp uyutmak istemediyse, bunun için zamanı yoktu. Ben görülmek istemediğimde beni pek az kişi görebilir ve onun gördüğünü sanmıyorum. Geriye, sen kalıyorsun."

Moiraine irkildi ve sebebi yalnızca kısmen adamın sesindeki kendinden eminlikti. Aptal kızın doğrudan Merean'a gideceğini düşünmüş olmalıydı. "Bir Aes Sedai'nin gözünden ne kadar az şey kaçtığını bilsen şaşardın," dedi ona. Özellikle de, o Aes Sedai'nin içi *saidar* doluysa. "Belki, Merean'ı Bukama'nın izlemesini istememeliydim. Çok tehlikeli bir kadındır." Kadın *kesinlikle* Kara Ajah'tandı; Moiraine artık bundan emindi. Aes Sedailer, işlerine burunlarını sokan insanları başkaları için örnek kılmak için acı verici yöntemler kullanırdı, ama onları öldürmezlerdi. Ama Merean hakkında ne yapabilirdi ki? Emin olmak, kanıt değildi, özellikle de, Amyrlin Makamı'na sunulabilecek bir kanıt değildi. Hem, Sierin de Kara'ysa... Şu anda hakkında bir şey yapabileceği bir konu değildi. Kadın neden Iselle için zaman harcıyordu ki?

"Kızı seviyorsan, onu bir an önce bulmanı ve Merean'dan uzak tutmanı öneririm."

Lan homurdandı. “Bütün Aes Sedailer tehlikelidir. Iselle şimdilik güvende; buraya gelirken gördüm onu. Brys ve Diryk ile bir yerlere gidiyordu. Bukama neden öldü, Aes Sedai? Senin için nasıl bir tuzağa attım onu?”

Moiraine adamın susması için elini kaldırdı ve adam itaat edince içinde küçük bir parça şaşırdı. Kalanı ise hızla düşünüyordu. Merean Iselle’le. Iselle Brys ve Diryk’le. Merean Lan’i öldürmeye çalışmıştı. Aniden, her açıdan kusursuz bir düzen gördü; hiç akla yakın gelmiyordu, ama Moiraine doğru olduğundan kuşku duymuyordu.

“Diryk bana, senin dünyadaki en şanslı adam olduğunu söylemişti,” dedi, Lan’e doğru eğilerek, “ve onun hatırına, haklı olduğunu umuyorum. Brys mutlak mahremiyet için nereye gider? Görülüp işitilemeyeceği bir yer.” Adamın rahat hissettiği, ama ıssız bir yer olmalıydı.

“Sarayın batı kanadında bir yürüyüş yolu var,” dedi Lan yavaşça. Sonra hızlandı. “Brys tehlikedeyse, nöbetçilere haber vermeliyim.” Eli kapı kolunda, dönmeye başlamıştı bile.

“Hayır!” dedi. Hâlâ Güç tutuyordu. Gerekirse diye, Lan’i yakalayacak bir Hava örgüsü hazırladı. “Merean onunla yalnızca konuşuyorsa, askerlerinin içeri dalması Prens Brys’in hoşuna gitmeyecektir.”

“Ya yalnızca konuşmuyorsa?” diye sordu Lan.

“O zaman, askerleri çağırmaya yetecek kadar zaman yok. O da, gelirlerse. Kadına karşı hiçbir kanıtımız yok, Lan. Bir Aes Sedai’nin sözüne karşı şüpheler.” Adam başını öfkeyle kaldırdı ve Aes Sedailer hakkında, Moiraine’in bilinçli olarak işitmeyi reddettiği bir şeyler söyledi. O sözler için adamın canını acıtması gerekliydi, ama zaman yoktu. “Beni bu yürüyüş yoluna götür, Lan. Bırak, Aes Sedai ile Aes Sedai başa çıksın. Acele edelim.” Merean konuşuyorsa bile, Moiraine kadının konuşmayı uzatacağını sanmıyordu.

Lan acele etti gerçekten, koşarken uzun bacakları hızla hareket ediyordu. Moiraine’in elinden, eteklerini yükseğe kaldırıp adamın peşinden koşmaktan başka şey gelmiyordu. Koridorlarda, bacaklarını teşhir ettiğini gören hizmetkârları ve başkalarının bakışlarını ve mırıltılarını duymazdan geliyor, adama yetişebildiği için Işık’a şükrediyordu. Koşarken Güç’ün içini, tatlılık ve coşkunun yoğunluğunun acı sınırına varana dek doldurmasına izin verdi ve ondan çok daha güçlü bir kadına, Moiraine’in büyük-büyükannesi doğduğunda yüz senedir Aes Sedai olan bir kadına

karşı ne yapacağını planlamaya çalıştı. Bu kadar korkmadığı diliyordu. Siuan'ın yanında olduğunu diliyordu.

Delice koşu onları ışıl ışıl resmi odalardan, heykeller dizili koridorlardan geçirdi ve aniden kendilerini açık havada buldular. Sarayın sesleri geride kalmıştı. Yirmi adım genişliğinde, çok aşağıdaki şehir çatıları manzarasına bakan, taş korkuluklu, uzun bir yürüyüş yolundaydılar. Soğuk rüzgâr fırtına gibi esiyor, Moiraine'in eteklerini çekiştiriyordu. Merean oradaydı, *saidar* parıltısına sarınmıştı ve korkuluğun yanında ayakta duran Brys ile Diryk, Hava örgüleri ve ağız tıkaçları ile boş yere mücadele ediyordu. Iselle Prens'le oğluna kaşlarını çatıyordu ve şaşırtıcı şekilde, yürüyüş yolunun biraz daha ötesinde, Ryne kollarını göğsünde kavuşturarak durmuş, dik dik bakıyordu. Demek adam *gerçekten* Karanlıkdostuydu.

"...hem, babası olmadan Lord Diryk'i sana getiremezdim," diyordu Iselle aksi aksi. "Kimsenin öğrenmediğinden emin *oldum*, ama neden?.."

Moiraine bir Ruh kalkanı örerek, sahip olduğu bütün Güç'ü kullanarak Merean'a doğru fırlattı ve kadını Güç'ten keseceğini umdu. Kalkan çarptı ve ufalandı. Merean çok güçlüydü ve çekebildiği kadar çekmişti.

Moiraine Mavi Aes Sedai'yi –Kara Aes Sedai'yi– hazırlıksız yakaladığını biliyordu, ama Merean gözünü bile kırpmadı. "Casusu öldürerek iyi yaptın, Ryne," dedi sakin sakin, Iselle'in ağzına tıkayacak, sıkı sıkı tutacak Hava örgüleri örerek. Kızın gözleri iri iri açıldı. "Bu sefer genç olanı halledebileceğinden emin olmaya bak. Ondan daha iyi bir kılıç ustası olduğunu söylemiştin."

Her şey aynı anda oldu sanki. Ryne kaşlarını çatarak, örgülerindeki çanları çınlatarak öne atıldı. Lan kılıcını çekip onu karşılayacak zamanı ancak bulabildi. Ve daha çelik çeliğe çarpmadan, Merean Moiraine'e, onun kullandığı örgünün aynısı, ama daha güçlüsü ile saldırdı. Moiraine dehşet içinde, çekebildiği kadar çekmişken bile, Merean'ın ona kalkan koyacak kadar kuvvetli olduğunu fark etti. Çılgınca Hava ve Ateş'le saldırdı ve kestiği akışlar Merean'a çarparken kadın homurdandı. O kısa süre içinde, Moiraine Diryk'i ve diğerlerini tutan akışları kesmeye çalıştı, ama daha örgüsü Merean'ınkine dokunmadan, Merean onunkini kesti ve bu sefer Merean'ın kalkan koyma teşebbüsü, Moiraine onu kesemeden, Moiraine'e dokunmayı başardı. Moiraine'in midesi düğüm düğüm olmaya çalışıyordu.

"Çok sık karşıma çıkıyorsun, Moiraine," dedi Merean, yalnızca gevezelik ediyorlarmış gibi. Bundan fazlası yokmuş gibi görünüyordu, dingin ve anaçtı, hiç rahatsız görünmüyordu. "Korkarım sormam gerek:

nasıl ve neden?” Moiraine, giysilerini ve belki derisinin büyük kısmın yakacak bir Ateş örgüsünü kesmeyi zar zor başardı ve Merean, genç bir kadının yaramazlıklarına gülen bir anne gibi, gülümsedi. “Endişelenme, çocuğum. Sorularıma yanıt verirsen sana Şifa veririm. Yanıt vereceksin de. Burada, çığlıklarını kimse duyamaz.”

Moiraine’in Merean’ın Kara Ajah olduğuna dair kuşkusu kalmış olsa, o Ateş örgüsü giderirdi onları. Takip eden dakikalarda, daha fazla kanıt buldu, elbisesinde kıvılcımlar dans etmesine sebep olan, saçlarını dikleştiren örgüler, Moiraine’i aniden yok olan havayı içine çekmeye çalışır halde bırakan örgüler, tanımadığı, ama üzerine çökerse, onları kesemezse, onu ezeceğinden, kanlar içinde bırakacağından emin olduğu örgüler...

Elinden geldiğinde, Diryk ile diğerlerini tutan bağları kesmek, Merean’a kalkan koymak, hatta kadına vurup bayıltmak için tekrar tekrar çabaladı. Canını kurtarmak için savaştığını biliyordu –kadın kazanırsa Moiraine ölürdü, ya şimdi ya da Merean’ın sorgusundan sonra– ama onu tutsak eden Yeminlerdeki boşluk hiç aklına gelmedi. Kadına soracak kendi soruları vardı ve dünyanın kaderi yanıtlara bağlı olabilirdi. Ne yazık ki, kendini savunmaktan ötesi elinden gelmiyordu, o da zar zor. Midesi düğüm düğüm *olmuştu* ve hâlâ düğümlenmeye çalışıyordu. Üç kişiyi bağlı tutan Merean, yine de onunla başa çıkabiliyordu ve daha fazlasını da yapabilirdi. Lan kadının dikkatini bir dağıtabilse...

Telaşla ondan yana baktığında, bunun olası olmadığını gördü. Lan ve Ryne formlarla dans ediyor, zarifçe bir tanesinden bir diğerine akıyordu. Kılıçları fırtına gibi hareket ediyordu, ama yetenekleri arasında kıl payı fark varsa bile, o fark Ryne lehineydi. Lan’in yüzüne kan yayılmıştı.

Moiraine azimle dayandı, soğuğu görmezden gelmek için gereken konsantrasyondan bile vazgeçmedi. Titreyerek Merean’a saldırdı, kendini savundu ve yine saldırdı, savundu ve saldırdı. Kadını yorgun düşürmeyi başarabilirse ya da...

“Bu iş çok uzun sürdü, sence de öyle değil mi, çocuğum?” dedi Merean. Diryk havalandı, göremediği bağlarla mücadele ederek korkuluğun üzerinden aştı. Brys başını çevirerek oğlunu izledi ve ağzı görünmeyen tıkacın üzerinden oynadı.

“Hayır!” diye haykırdı Moiraine. Çılgınca, oğlanı güvenliğe geri çekecek Hava akışları fırlattı. Merean oğlanı tutan bağları salıverirken kesti onları. Diryk feryat ederek düştü ve Moiraine’in kafasında beyaz bir ışık patladı.

Sersem sersem gözlerini açtı. Oğlanın gittikçe uzaklaşan çığlığı hâlâ zihninde yankılanıyordu. Sırtüstü, taş yürüyüş yolunda yatıyordu ve başı dönüyordu. Düzelene kadar, bir kedinin şarkı söyleme şansı ne kadarsa, Moiraine'in *saidar*'a kucak açma şansı da o kadardı. Artık bir fark yaratacağından değil. Merean'ın onun üzerine koyduğu kalkanı görebiliyordu ve daha zayıf bir kadın bile, yerine yerleşmiş bir kalkanı koruyabilirdi. Moiraine kalkmaya çalıştı, düştü, bir dirseğine dayanarak doğrulmayı başardı.

Yalnızca birkaç dakika geçmişti. Lan ve Ryne hâlâ, çelik şakırtıları eşliğinde, ölümcül danslarına devam ediyorlardı. Brys, bağlarından daha fazlası yüzünden kaskatı kesilmişti ve Merean'a öyle amansız bir nefretle bakıyordu ki, sırf öfkesinin gücüyle bağlardan kurtulabilirmiş gibi görünüyordu. Iselle titriyor, burnunu çekiyor, ağlıyor, iri iri açılmış gözlerle oğlanın düştüğü yere bakıyordu. Diryk. Moiraine kendini oğlanın ismini düşünmeye zorladı, çocuğun hevesle gülümsemesini hatırlayınca irkildi. Yalnızca birkaç dakika.

“Benim için, birazcık daha bekleyeceksin, sanırım,” dedi Merean, bakışlarını Moiraine'den alarak. Brys yürüyüş yolunun üzerinde havalandı. Tıknaz adamın yüzü hiç değişmedi, Merean'a nefretle bakmaktan hiç vazgeçmedi.

Moiraine bir çabayla dizleri üzerinde doğruldu. Yönlendiremiyordu. Cesareti, gücü kalmamıştı. Yalnızca kararlılık vardı. Brys korkuluğun üzerinden süzüldü. Moiraine sallanarak ayağa kalktı. Kararlılık. Brys, yüzüne kazınmış o saf nefretle, tek ses çıkarmadan düştü. Bu işe bir son vermek zorundaydı. Iselle çılgınca kıvranarak havalandı, tıkacın üzerinden haykırmaya çalıştı. Hemen sona ermek zorundaydı! Moiraine sendeleyerek, kemer bıçağını kabzasına dek Merean'ın sırtına sapladı. Ellerine kan sıçradı.

Taşların üzerine birlikte düştüler. Merean ölürken, sarındığı parıltı da söndü. Moiraine'e koyduğu kalkan kayboldu. Iselle haykırdı, Merean'ın bağlarının onu bıraktığı yerde, taş korkuluğun üzerinde sallandı. Moiraine zorla hareket ederek Merean'ın cesedinin üzerinden aştı, tam kızın terlikleri boşluğa kayarken Iselle'in çırpınan ellerinden birini yakaladı.

Sarsıntı Moiraine'i karın üstü korkuluğun üzerine çekti. Sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünen uçurumun üzerinde, kanın kayganlaştırdığı elinin ardındaki kıza baktı. Moiraine'in elinden, onları oldukları yerde, dengede tutmaktan başka şey gelmiyordu. Kızı yukarı çekmeye çalışırsa, ikisi birden

aşağı düşecekti. Iselle'in yüzü çarpılmış, ağzı gerilmişti. Eli Moiraine'in elinden kaydı. Moiraine kendini sakin olmaya zorlayarak, Kaynak'a uzandı ve başarısız oldu. O uzak çatılara bakmak, baş dönmesine hiç yardımcı olmuyordu. Bir kez daha denedi, ama parmaklarını açarak su avuçlamaktan farksızdı. Ama üç kişiden birini kurtaracaktı, aralarındaki en faydasız kişi bile olsa. Baş dönmesi ile savaşarak *saidar*'a kucak açmaya çalıştı. Ve Iselle'in eli kanlı parmaklarından kaydı. Moiraine, kızın uzun, gittikçe zayıflayan bir çığlık atarak düşmesini izlemekten başka şey yapamadı. Kız hâlâ, birinin onu kurtaracağına inanıyormuş gibi, elini uzatıyordu.

Bir kol Moiraine'i korkuluktan geriye çekti.

"Zorunlu olmadığın sürece, asla bir ölüme seyirci olma," dedi Lan, onu ayaklarının üzerine bırakarak. Sağ kolu yanından sarkıyordu, kanlı kol yeninde ve altındaki deride uzun birer yarık vardı. Kafasındaki, hâlâ yüzüne kan akıtan yara dışında, yeni yaralar da almıştı. Ryne on adım ötede sırtüstü yatıyor, donuk gözlerinde şaşkın bir ifade ile gökyüzüne bakıyordu. "Kara bir gün," diye mırıldandı Lan. "Gördüğüm en kara gün."

"Bir dakika," diye mırıldandı Moiraine, titrek bir sesle. "Başım dönüyor, henüz fazla yürüyemem." Merean'ın cesedine doğru yürürken dizleri titriyordu. Yanıt alamayacaktı. Kara Ajah gizli kalacaktı. Eğildi ve kemer bıçağını kadının sırtından çekti, hainin eteğini kullanarak temizledi.

"Serinkanlı birisin, Aes Sedai," dedi Lan, ifadesiz bir sesle.

"Olmam gerektiği kadar serinkanlı," dedi Moiraine ona. Diryk'in çığlığı kulaklarında çınlıyordu. Iselle'in gittikçe küçülen yüzü gözlerinin önündeydi. Şal sınavında olduğu gibi, sükûneti yalnızca görüntüden ibaretti, ama ona sıkı sıkı tutundu. Kendini bir anlığına bırakacak olsa, dizlerinin üzerine çöküp ağlamaya başlardı. Istırapla ulurdu. "Öyle görünüyor ki, Ryne Karanlıkdostu olmaya ek olarak, yanılmış da. Sen ondan daha iyiymişsin."

Lan başını hafifçe iki yana salladı. "O daha iyiydi. Ama tek kolla, işimin bittiğini düşündü. Asla anlamadı. Ancak öldüğünde teslim olursun."

Moiraine başını salladı. Ancak öldüğünde teslim olursun. Evet.

Kaynak'a kucak açmasına yetecek kadar kendine gelmesi biraz daha sürdü. Sonra, Brys ile Diryk'in öldüğünü, cesetleri çatılarda bulunmadan önce, *shatayan*'a bildirmek konusunda, Lan'in endişesine tahammül etmek zorunda kaldı. Anlaşılır bir biçimde, Leydi Edeyn'e kızının öldüğünü bildirmeye o kadar can atmıyordu. Moiraine de zaman konusunda

endişeleniyordu, ama aynı sebeplerden dolayı değil. Kızı kurtarmayı başarmış olmalıydı. O ölüm, Merean'ın olduğu kadar onun da suçuydu.

Lan'e, elinden geldiğince Şifa verdi. Karmaşık Ruh, Hava ve Su akışları yaralarını onarır, et bir araya gelerek izsiz bir bütünlük kazanırken adam şokla inledi, ama sonunda ölümlü olduğunu gösterdiği için tatmin hissetmedi Moiraine. Mücadelesinin üzerine bir de Şifa görünce Lan'in gücü tükenmişti, taş korkuluğa yaslanarak nefeslenecek kadar zayıf düşmüştü. Bir süreliğine hiçbir yere koşamazdı. Moiraine, Lan'in ne diyeceğini bildiğinden emin olmak zorundaydı. Onun için başka planları da vardı.

Dikkatle, Hava akışları kullanarak Merean'ın cesedini korkuluğun üzerinden aşırdı, biraz aşağıya, dağın kayalarının yakınına götürdü. Ateş akışları yönlendirdi ve Kara Aes Sedai alevlere büründü. Alevler o kadar sıcaktı ki, duman çıkmadı, yalnızca havada yoğun bir ışıltı görüldü ve zaman zaman sıcaktan yarılan bir taşın çatırtısı duyuldu.

"Sen ne?.." diye başladı Lan, sonra sorusunu değiştirdi. "Neden?"

Moiraine yükselen sıcağı, fırından çıkmışçasına hararetli hava akımlarını hissetti. "Onun Kara Ajah olduğuna dair kanıt yoktu, yalnızca Aes Sedai olduğu biliniyordu." Dil sürçmesi üzerine irkildi. Beyaz Kule bir kez daha, gizlilik zırhına ihtiyaç duyuyordu, Malkier'in öldüğü zamankinden çok daha fazla, ama Lan'e bunu söyleyemezdi. Henüz değil. Ama Kara Ajah'tan bahsedildiğinde, adam gözünü bile kırpmadı. Belki Kara Ajah'ı bilmiyordu, ama Moiraine bunun üzerine iddiaya girmezdi. Adam, bir Aes Sedai kadar ketumdu. "Burada olanlar konusunda yalan söyleyemem, ama sessiz kalabilirim. Sen de sessiz kalacak mısın, yoksa Gölge'nin işini onun adına mı yapacaksın?"

"Çok zorlu bir kadınsın," dedi Lan sonunda. Verdiği tek yanıt buydu, ama yeterliydi.

"Olmam gerektiği kadar zorluyum," dedi Moiraine ona. Diryk'in çığlığı. Iselle'in yüzü. Daha, Ryne'ın cesedinden ve taşların üzerindeki, giysilerindeki kanlardan kurtulması gerekiyordu. Olması gerektiği kadar zorlu.

Sonsöz

Bir sonraki şafak, Aesdaishar'ı yasta buldu. Her yükseltide beyaz bayraklar dalgalanıyordu, hizmetkârlar kollarına uzun beyaz bezler bağlamışlardı. Şehirdeki söylentiler, ölümleri haber veren alametlerden, gece görünen kuyrukluyıldızlardan, gökyüzünde ateşlerden bahsetmeye başlamıştı bile. İnsanların, gördüklerini bildikleri ile birleştirip, inanmak istedikleri ile harmanlamak gibi bir alışkanlıkları vardı. Basit bir askerin, hatta bir Aes Sedai'nin ortadan kaybolması, güçlü erkeklerin bile koridorlarda ağlamasına sebep olan derin üzüntünün yanında, gözden kaçmıştı.

Moiraine Merean'ın eşyalarını ortadan kaldırdıktan sonra –diğer Kara Aes Sedailer hakkında ipucu bulmak için, boş yere elden geçirmişti onları– geri dönerken, Edeyn Arrel'in geçmesi için kenara çekildi. Saçlarını sefalet ölçüsünde kısa kestirmiş olan Edeyn, beyaz bir elbise içinde, koridorda süzülürcesine yürüyordu. Söylentilere bakılırsa, inzivaya çekilmeyi düşünüyordu. Moiraine, onun çoktan münzevi olduğunu düşündü. Kadının donuk gözleri yorgun ve yaşlıydı. Bir açıdan, Moiraine'in zihnindeki, kızına ait imgeye benziyordu, çaresiz ve ölümün yakın olduğunu bilen gözler.

Dairesine girdiğinde, Siuan oturma odasındaki sandalyeden fırladı. Moiraine onu görmeyeli haftalar olmuştu sanki. "Yeme ulaşmış ve orada bir dişlibalık bulmuş gibisin," diye hırladı Siuan. "Eh, hiç şaşırmadım. Tanıdığım insanların yasını tutmaktan her zaman nefret ettim. Her neyse, sen hazır olduğunda gidebiliriz. Rahien Ejderdağı'ndan neredeyse üç kilometre uzakta, bir çiftlik evinde doğmuş. Bu sabaha kadar, Merean oğlana yaklaşmamış. Kara olsa bile, sırf şüphelendiği için ona zarar vermez, bana göre."

O değildi. Bir şekilde, Moiraine bunu bekliyordu neredeyse. "Merean bir daha kimseye zarar veremeyecek, Siuan. Benim için, zekânı bir

bilmeceyi çözmek için kullan." Sandalyeye oturdu ve anlatmaya en sondan başladı. Siuan'ın inlemelerine ve detay taleplerine rağmen çabuk çabuk anlattı. Her şeyi tekrar yaşıyor gibiydi. Moiraine'i o yüzleşmeye götüren olayları anlatmak, onu rahatlatıyordu. "En çok da, Diryk'in ölmesini istiyordu, Siuan, ilk önce onu öldürdü. Lan'i de öldürmeye çalıştı."

"Bu delilik," diye hırladı Siuan. "Sekiz yaşında bir çocuk ile Lan gibi soğuk yürekli bir aslanbalığı arasında nasıl bir ilişki olabilir?"

"Şans. Diryk, onu öldürmesi gereken bir düşüşten sağlam kurtuldu. Ve herkes, Lan'in yaşayan en şanslı adam olduğunu, aksi halde Afet'in onu seneler önce öldürmüş olacağını söylüyor. Bunda bir düzen var, ama düzen bana delice geliyor. Belki de, senin demirci de bunun bir parçasıydı. Canluum'daki Josef Najima bile olabilir, kim bilir? O da şanslıydı. Yapabiliyorsan, benim için çöz. Önemli olduğunu düşünüyorum, ama nasıl, bilemiyorum."

Siuan eteklerini tekmeleye tekmeleye, çenesini ovalayarak ileri geri yürüdü. Bir yandan da, "şanslı erkekler", "aniden yükselen demirciler" ve Moiraine'in seçemediği başka şeyler hakkında mırıldanıyordu. Aniden olduğu yerde kalakaldı. "Rahien'e hiç yaklaşmadı, Moiraine. Kara Ajah Ejder'in yeniden doğduğunu biliyor, ama *ne zaman* doğduğunu bilmiyorlar! Belki de Tamra bu bilgiyi saklamayı başardı ya da belki çok şiddet uyguladılar ve bilgiyi onun ağzından alamadan Tamra öldü. Öyle olmalı!" Hevesi dehşete dönüştü. "Işık! Yönlendirebiliyor *olabilecek* bütün erkekleri ve oğlan çocuklarını öldürüyorlar! Ah, yak beni, binlerce kişi ölebilir, Moiraine. On binlerce kişi."

Korkunç bir şekilde, mantıklı geliyordu. Yönlendirebilen erkekler ne yaptıklarını nadiren bilirlerdi, en azından başlangıçta. Başta, yalnızca şanslıymış gibi görünürlerdi. Olaylar onların lehine gelişirdi ve demircinin durumunda olduğu gibi, sık sık beklenmedik bir anilikle yükselirlerdi. Siuan haklıydı. Kara Ajah katliama başlamıştı.

"Ama bir bebek aramaları gerektiğini bilmiyorlar," dedi Moiraine. Olması gerektiği kadar zorlu. "Bir bebek, yönlendirebildiğine dair işaret vermez. Sandığımızdan daha fazla zamanımız var. Ama dikkatsizlik edecek kadar da çok değil. Her Aes Sedai Kara olabilir. Ben Cadsuane'in öyle olduğunu düşünüyorum. Diğerlerinin aradığını biliyorlar. Tamra'nın arayıcılarından biri oğlanı bulursa ve onlar da onu bebekle bulursa ya da içlerinden birini en uygun zamanda öldürmek yerine sorgulamaya karar

verirlerse...” Siuan ona bakıyordu. “Görevimiz hâlâ sürüyor,” dedi Moiraine ona.

“Biliyorum,” dedi Siuan yavaşça. “Yalnız, hiç aklıma gelmemişti... Eh, yapacak iş varken, ya ağ çekersin ya balık temizlersin.” Ama bunda, her zamanki harareti yoktu. “Öğleden önce Arafel yoluna koyulabiliriz.”

“Sen Kule’ye dön,” dedi Moiraine. Birlikteyken, bir kişiden daha hızlı arayamazlardı ve ayrılmaları gerekecekse, Siuan’ın çalışması için Cetalia Delarme’nin yanından daha iyi yer bulunabilir miydi? Orada, Mavi Ajah’ın göz ve kulaklarından gelen bütün raporları görebilirdi. Moiraine oğlanı ararken, Siuan da bütün ülkelerde neler olduğunu öğrenebilirdi ve ne aradığını bildiği için, Kara Ajah ya da Yenidendoğan Ejder’le ilgili her işareti yakalayabilirdi. Siuan gerçekten de, mantığa işaret edildiğinde, bunu anlayabiliyordu, ama bu sefer anlaması biraz zaman aldı. Ve kabul ettiğinde, pek zarif bir biçimde yapmadı bunu.

“Cetalia, izin almadan kaçtığım için halat kalafatlamakta kullanacak beni,” diye homurdandı. “Yak beni! Kule’de, kurutma rafına asacak! Beni sopalatmazsa şanslı sayılırım! Moiraine, politik durum öyle ki, kış ortasında kova kova ter döktürmeye yeter! Bundan nefret ediyorum!” Ama Tar Valon’a dönerken ihtiyaç duyacağı eşyaları seçmek için sandıkları karıştırmaya başlamıştı bile. “Herhalde, Lan denen o adamı da uyarmışsındır. Bence, uyarılmayı hak ediyor. Ona ne faydası olacaksa! Bir saat önce, Afet’e doğru yola çıktığını duydum ve bu onu öldürmezse... Sen nereye gidiyorsun?”

“Adamla bitmemiş işim var,” dedi Moiraine, omzunun üzerinden. Adamla ilgili kararını, Karanlıkdostu çıkmaması koşuluyla, onunla tanıştığı ilk gün vermişti ve kararını uygulamayı düşünüyordu.

Ok’un barındığı ahırda, kuruşmuş gibi saçtığı gümüş markalar, neredeyse paralar havada uçarken kısrağın eyerlenmesini ve koşum takımlarının takılmasını sağladı. Moiraine eteklerinin sıyrılıp, bacaklarını dizlerine dek teşhir etmesine aldırmadan tırmandı hayvanın sırtına. Topuklarını vurarak, dörtnala Aesdaishar’dan çıktı ve şehrin içinde, kuzeye yöneldi. İnsanlar yolundan kaçışıyordu. Bir seferinde atını, sürücüsü yoldan çekilmekte geciken, boş bir arabanın üzerinden sıçrattı. Arkasında karman çorman bağırışlar ve sallanan yumruklar bırakıyordu.

Şehirden kuzeye uzanan yolda, karşı yönden gelen araba sürücülerine, doru bir aygırın sırtında bir Malkierli görüp görmediklerini soracak kadar yavaşladı. İlk “evet” yanıtını aldığında epey rahatladı. Adam hendeğin

üzerindeki köprüden geçtikten sonra elli ayrı yöne dönmüş olabilirdi. Yola bir saat erken çıktığına göre... Afet'e kadar peşinden gitmesi gerekse bile yakalayacaktı onu!

"Malkierli mi?" Koyu mavi pelerin giymiş sıska tüccar şaşırmış görünüyordu. "Eh, korumalarım şurada, yukarıda bir tane olduğunu söylüyor. Tehlikeli insanlar bu Malkierliler." Araba koltuğunda dönerek, yoldan yüz adım uzaktaki çimenlik tepeyi işaret etti. Zirvede iki at durduğu açıkça görülebiliyordu. Biri yük atıydı. Esintide, ince bir duman, kıvrıla kıvrıla yükseliyordu.

Moiraine atından inerken Lan bakmadı bile. Küçük ateşten kalanların yanında diz çökmüş, uzun bir dalla külleri karıştırıyordu. Tuhaf bir biçimde, havada yanık saç kokusu asılıydı. "Benimle işinin bittiğini ummuştum," dedi.

"Henüz değil," diye yanıt verdi Moiraine. "Geleceğini mi yakıyorsun? Afet'te ölürsen çok kişiyi üzersin, bana göre."

"Geçmişimi yakıyorum," dedi adam, ayağa kalkarak. "Anıları yakıyorum. Bir ulusu. Altın Turna artık uçmayacak." Küllerin üzerine toprak tekmeleyecek oldu, sonra duraksadı, eğildi ve avuç avuç ıslak toprak alıp, resmi bir tavırla ateşin üzerine serpmeye başladı. "Öldüğümde kimse benim için üzülmeyecek, çünkü üzülecek olanlar çoktan öldü. Dahası, herkes ölür."

"Ancak aptallar zamanından önce ölmeyi seçer. Muhafızım olmanı istiyorum, Lan Mandragoran."

Adam gözünü kırpmadan baktı ona, sonra başını iki yana salladı. "Meselenin bu olduğunu tahmin etmiş olmalıydım. Benim verecek bir savaşım var, Aes Sedai. Senin Beyaz Kule ağları örmene yardım etme isteğim ise, hiç yok. Bir başkasını bul."

"Ben de Gölge'ye karşı seninle aynı savaşı veriyorum. Merean Kara Ajah'tı." Ona, Amyrlin Makamı'nın ve iki Kabuledilmiş'in tanıklığında, Gitara'nın neyi Kehanet ettiğini, Siuan ile birlikte ne sonuçlara vardıklarını, Tamra'nın arayıcılarının ölümlerini, her şeyi anlattı. Başka adam olsa, çoğu şeyi kendine saklardı, ama bir Muhafız ile Aes Sedaisi arasında pek az sır saklanırdı. Başka adam olsa, yumuşatarak anlatırdı, ama gizli düşmanların bu adamı korkuttuğunu sanmıyordu, o gizli düşmanlar Aes Sedai olsa bile. "Geçmişini yaktığını söyledin. Bırak geçmiş küllerde kalsın. Bu aynı savaş, Lan. En önemli çatışma, ama yine de aynı savaş. Ve bu savaşı kazanabiliriz."

Lan uzun uzun kuzeye, Afet'e bakarak durdu. Moiraine, adam reddederse ne yapacağını bilmiyordu. Ona, bağ kurduğu Muhafız dışında, kimseye anlatmaması gereken şeyler anlatmıştı.

Lan aniden kılıcını çekerek döndü ve Moiraine bir anlığına, onun kendisine saldıracağını düşündü. Lan bunun yerine diz üstü çöktü. Yalın kılıcı ellerinde yatıyordu. "Annemin adına, sen 'çek' dediğinde çekecek, sen 'kınına sok' dediğinde kınına sokacağım. Annemin adına, sen 'gel' dediğinde gelecek, sen 'git' dediğinde gideceğim." Kılıcı öptü ve başını kaldırıp beklenti içinde Moiraine'e baktı. Dizleri üzerinde olmasına rağmen, tahtına oturmuş bir kral onun yanında uysal kalırdı. Moiraine, adamın kendi hatırı için, ona biraz tevazu öğretmeliydi. Ve bir göletin hatırına.

"Biraz daha fazlası var," dedi, ellerini adamın başına koyarak.

Ruh örgüsü, Aes Sedailerin bildiği en karmaşık örgülerden biriydi. Adamın çevresine ördüğü örgüler yerlerine yerleşti ve görünmez oldu. Aniden Moiraine, Aes Sedailerin Muhafızlarının bilincinde olduğu gibi bilincine vardı onun. Adamın duyguları, kafasının arkasında küçük bir düğümdü, çelik kadar sert bir kararlılık, ustura kenarı gibi bir sertlik vardı. Eski yaraların, bastırılmış ve görmezden gelinmiş acılarını tanıdı. Gerektiğinde adamın gücünden faydalanabilecek, ne kadar uzakta olursa olsun, onu bulabilecekti. Bağlanmışlardı.

Lan kılıcını kınına sokarak, rahatça ayağa kalktı ve Moiraine'i süzdü. "Orada olmayan adamlar, ona Parlak Duvarlar Savaşı diyorlar," dedi aniden. "Orada olanlar ise, Kanlı Karlar. O kadar. Onun bir savaş olduğunu biliyorlar. İlk günün sabahında, yaklaşık beş yüz adamı savaşa götürdüm. Kandorlular, Saldaealılar, Domanlılar. Üçüncü günün akşamında, yarısı ölmüş ya da yaralanmıştı. Farklı seçimler yapmış olsaydım, ölenlerin bazıları yaşıyor olurdu. Ve onların yerlerine başkaları ölmüş olurdu. Savaşta, ölüler için dua edersin ve atını sürersin, çünkü her zaman, ufkun ötesinde yeni bir çatışma vardır. Ölüler için dua et Moiraine Sedai ve atını sür."

Şaşıran Moiraine'in ağzı açık kalacaktı neredeyse. Bağın iki yönlü çalıştığını unutmuştu. Adam da onun duygularını biliyordu ve görünüşe göre, Moiraine'in onun duygularını anladığından çok daha iyi anlayabiliyordu. Bir an sonra başını salladı, ama zihnini temizlemek için kaç dua etmek gerektiğini düşünemiyordu.

Lan, Ok'un dizginlerini uzattı. "İlk önce nereye gidiyoruz?"

“Chachin’e dönüyoruz,” dedi Moiraine. “Sonra Arafel’e. Sonra da...” Bulunması kolay olan pek az isim kalmıştı. “Gerekirse, dünyaya. Bu savaşı kazanamazsak dünya ölecek.”